

Xuân Ngốc

Contents

Xuân Ngốc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	55
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	67
19. Chương 19	71
20. Chương 20	75
21. Chương 21	79
22. Chương 22	83
23. Chương 23	87
24. Chương 24	91
25. Chương 25	94
26. Chương 26	98
27. Chương 27	102
28. Chương 28	106
29. Chương 29	110
30. Chương 30	113
31. Chương 31	117
32. Chương 32	121
33. Chương 33	125
34. Chương 34	128
35. Chương 35	132
36. Chương 36	135
37. Chương 37	139
38. Chương 38	143
39. Chương 39	147
40. Chương 40	150
41. Chương 41	154

42. Chương 42	158
43. Chương 43	161
44. Chương 44	165
45. Chương 45	168
46. Chương 46	172
47. Chương 47	176
48. Chương 48	179
49. Chương 49	183
50. Chương 50	187
51. Chương 51	190
52. Chương 52	193
53. Chương 53	197
54. Chương 54	201
55. Chương 55	204
56. Chương 56	208
57. Chương 57	212
58. Chương 58	216
59. Chương 59	220
60. Chương 60	223
61. Chương 61	227
62. Chương 62	230
63. Chương 63	234
64. Chương 64	238
65. Chương 65	241
66. Chương 66	245
67. Chương 67	248
68. Chương 68	252
69. Chương 69	255
70. Chương 70	259

Xuân Ngốc

Giới thiệu

một cô nàng rất ngốc bị người ta lợi dụng trên chóc cũng không biết cũng không thèm phản kháng lại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-ngoc>

1. Chương 1

Khi Trương Nghiêu bực bội bèn thích bện châu châu cỏ.

Hôm nay, trên lan can cũ kỹ đã bày một hàng châu châu cỏ, đủ màu sắc, phong phú trước mắt.

Sau khi con châu châu cỏ cuối cùng hoàn thành, Trương Nghiêu khẽ thở dài.

Dưới lầu, tiếng pháo nổ đình tai nhức óc vang lên, các đốt ngón tay anh nắm lan can trở nên trắng bệch, trong mắt toát một ít hận ý.

Cuối cùng, ít hận ý này biến mất.

Anh đẩy từng con châu châu xuống lầu, giống như đẩy những người đó xuống vực sâu vạn trượng vậy.

Phải bình tĩnh tỉnh táo nào, Trương Nghiêu tự nói với mình.

Mở mắt ra, trông mắt anh đã bình tĩnh và lạnh lẽo.

Đây là buổi sáng đặc biệt náo nhiệt, trên mặt đường nhựa rơi tầng tầng lớp lớp cánh hoa hồng, một vài người hiếu kỳ ló đầu, “Nhà ai kết hôn nhỉ, làm lớn thế?”

“Anh vẫn không biết à? Chính là con gái Từ lão hổ đó!”

“Từ lão hổ?! Phú ông Từ lão hổ hả? Chẳng phải nói con gái ông ta bị ngốc sao? Cũng có người cười trời?”

“Ai kêu ông già nó có tiền... Anh có biết thời buổi này cần có núi dựa không?”

Người biết chuyện trải qua bàn tán một hồi, bỗng có một ánh mắt bén nhọn. Giương mắt nhìn lên, một người đàn ông cao to đang nhìn chăm chăm, sắc mặt không tốt.

Trang phục ấy, là ba cô dâu mà?

Cô dâu.

Lần nữa ngẩng đầu, trong đám người rớt cuộc tìm được cô gái đội mũ phượng khăn quàng vai, cô gái xinh đẹp vậy lại bị ngốc, không phải chứ?

Lúc này, cô dâu ngốc Từ Tái Xuân của chúng ta không thoải mái xoay xoay cổ, sau khi nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nhịn không nổi muốn rút khăn voan.

Bàn tay trắng nõn còn chưa chạm đến khăn voan, đã bị người phụ nữ trung niên bên cạnh giữ lại.

“Vượng Vượng, con đang làm gì đó?”

Người nói chuyện là bà vú chăm sóc Từ Tái Xuân, có người nói trước kia là một giáo sư đại học, sau khi theo chồng làm ăn thất bại cũng không quay về trường học, trái lại làm nghề bảo mẫu chăm sóc người ta qua ngày.

“Con khó chịu.”

Từ Tái Xuân muốn sờ vật dè nặng trên cổ, thỉnh linh lòng bàn tay chạm phải một thứ quen thuộc.

Từ Tái Xuân sững sốt, khăn voan đỏ trùm lên đầu cô lần nữa, bên tai cũng là tiếng dục dỗ của dì Thái.

“Ngoan nè, nghe lời, hôm nay sẽ cho con ăn thêm một cây keo que.”

“Hai cây.” Từ Tái Xuân ngốc nghếch mặc cả.

Gân xanh trên trán dì Thái giật giật, ai nói đứa ngốc này ngốc chứ, con bé rất ranh ma ấy.

“Hai thì hai. Bất quá không thể ăn trong hôm nay, ăn nhiều sẽ đau bụng.”

Dưới khăn voan Từ Tái Xuân gật đầu liên tục, trong lòng vẫn đang nghĩ tới keo que, khi nào cho cô kẹo que thứ hai. Cô thích nhất kẹo que to dùng đẩy.

Trong lúc Từ Tái Xuân dương dương đắc ý liếm kẹo que dưới khăn voan, Từ lão hổ lại sút đầu mẽ trán.

“Chú rể vẫn chưa tìm được?”

“Lão đại tha mạng, không biết cậu chạy đi đâu rồi!”

“Mẹ nó!” Từ lão hổ phi một cái, “Người Trương gia này rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, lấy dao phay ra cho ông, ông phải tìm bọn nó tranh luận...”

“Lão đại, bớt giận, hôm nay là ngày tốt đó...”

“Đúng! Là ngày tốt để giảng đạo lý!” Từ lão hổ hùng hổ ra oai, vừa đi tới cửa, còn chưa cầm dao phay, đã thấy chú rể từ trên lầu đi xuống.

“Con rể tốt! Bây giờ mày đi đâu! Làm tao tìm gần chết!”

Trương Nghiêu còn chưa nói, đương nhiên, cũng không cho anh cơ hội nói, vì vừa thấy anh từ cầu thang đi xuống, hai bên đã bị hai người kẹp chặt cường bức tới lễ đường.

Thấy Từ lão hổ dương dương đắc ý ở phía trước, Trương Nghiêu hít sâu một hơi, tự nói với mình phải bình tĩnh.

Nhất định phải bình tĩnh.

Khi Từ Tái Xuân đã ăn xong kẹo que, rốt cuộc bị dì Thái dẫn tới lễ đường.

“Lát nữa con ngoan chút, dì cho con ăn kẹo.”

Từ Tái Xuân mới không dễ dụ đâu, “Gạt người, trong túi xách dì Thái làm gì có kẹo.”

Con quỷ ranh ma này, chắc chắn lục lọi túi bà rồi.

“Dì không có kẹo, đợi lát nữa trên người anh trai mặc đồ đỏ có đấy, anh sẽ cho con cây kẹo to nhất.”

Dì Thái chỉ lo đỡ Từ Tái Xuân ngoài lễ đường, lại không ngờ con bé ngốc nhớ rất kỹ, trên người anh trai mặc đồ đỏ kia có một cây kẹo rất to.

Vâng, cô yêu kẹo que nhất.

Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, đưa vào động phòng.

Một đám quần chúng không tên ở chung quanh cười vang, hôn lễ hoang đường này cuối cùng cũng kết thúc.

Trương Nghiêu thở dài một hơi, thỉnh linh trên tay ẩm áp, một bàn tay xinh xắn chui vào ống tay áo rộng thùng thình của anh, bắt được tay anh.

Cảm giác trắng mịn kia khiến anh không khỏi run lên, khoan đã...

Anh cúi đầu, nhìn một bãi dịch thể lưu lại lòng bàn tay mình, sau ót co rút, mẹ nó, đây là nước miếng của cô gái ngốc này sao?

Chờ chút... bình tĩnh... anh nhất định phải bình tĩnh!

Trương Nghiêu hít sâu hai cái lần nữa.

Lúc này lại nghe cha vợ mới nhậm chức của anh nói bậy nói bạ.

“Cảm ơn bà con cô bác đến chung vui với Từ lão hổ tôi! Con rể và con gái tôi là một đôi trời... trời gì đó gì đó, nói chung chính là tốt... Sau này mấy người mở to mắt lên cho tôi! Nhất là đám quỷ ngoài sân kia, thấy con rể tôi là phải đi đường vòng đấy...”

Hahahahaha...

Từ lão hổ nói xong, Trương Nghiêu cảm thấy mình sắp bình tĩnh không nổi. Mẹ nó, đây là cái gì cái gì vậy.

Anh hít sâu mấy hơi lần nữa, con ngốc lại bắt đầu dùng ống tay áo anh lau nước miếng.

Thôi, nhịn.

Lúc này, Từ lão hổ nở nụ cười, âm ỉ xong, cuối cùng đẩy hai người lên lầu, “Đưa vào động phòng!”

Trong lòng Trương Nghiêu nhịn không được liếc một cái, động em rể ông!

Nhưng biểu cảm ấy còn chưa biểu hiện ra ngoài, cái mông đã bị vỗ mạnh.

“Xem mônng thẳng rể tôi này, vừa nhìn đã biết sanh đẻ tốt! Cố lên! Oah...moah moah!”

“...”

Rõ ràng Trương Nghiêu nghe được tiếng dây cung kéo căng trong đầu mình đứt đoạn.

Mẹ nó.

Sự bình tĩnh anh luôn kiêu ngạo đâu rồi.

Đương nhiên, lúc này, Trương Nghiêu vẫn không biết đây chỉ mới bắt đầu.

Trương Nghiêu lo lắng có nên gọi cho Cố Tây Dương hỏi làm thế nào động phòng với con ngốc này không.

Kéo khăn voan xuống, Trương Nghiêu nhìn cô bé ngốc với khuôn mặt bầu bĩnh, đáng vẻ thoáng toát ra sự ngọt ngào, trong lòng nghĩ, đáng dấp con ngốc Từ gia này xem như bình thường, sao không được con sói háo sắc Trương Kiêu để mắt ta, còn để anh làm con cừu thể tội.

Nghĩ đến cuộc hôn nhân hoang đường này hoàn toàn do tên phá của Trương Kiêu ban tặng, Trương Nghiêu hận không thể coi đồng châu chấu cỏ như hân, từ lầu cao vạ trượng đầy xuống.

Kêu gào mây cũng chết.

Kêu mẹ mây cũng chết.

Vâng chờ một chút... bình tĩnh bình tĩnh.

Sự bình tĩnh của Trương Nghiêu bắt đầu thoát thân từ khi mặc lễ phục đỏ chói đáng ghét này. Có sự giúp sức của Từ lão hổ, hôm nay anh lên sân khấu hân xem như kết thúc.

Chỉ là, con ngốc trước mặt nhìn chằm chằm anh bằng ánh mắt long lanh, có ý gì.

“Em... muốn làm gì?”

Từ Tái Xuân khẽ liếm môi, may may không biết đôi môi nhỏ căng mọng dập dờn, đối với một người đàn ông, người đàn ông 21 tuổi khí huyết sung mãn là cỡ nào hấp dẫn, cô chỉ nịnh nọt nhìn Trương Nghiêu, vui vẻ hỏi: “Dì Thái bảo anh có kẹo que rất to!”

Kẹo que? Dì Thái?

Trương Nghiêu cảm thấy mình có thể tiếp thu hàm ý sâu xa từ cách giáo dục của nhà họ Từ.

Dì Thái, không phải giáo viên gia đình của con ngốc này à? Có lẽ, đây xem như cách bày tỏ đặc biệt về giáo dục X trước khi cưới nhỉ?

Trương Nghiêu cẩn thận nhìn cô bé ngốc, da dẻ nõn nà như đậu hủ, đôi môi nhỏ vừa hồng vừa xinh xắn, ừ, không tệ. Vì nằm lý trên giường, nên một khối gỗ lên trước ngực cũng thật vĩ đại, Trương Nghiêu nhin không được nuốt từng ngụm nước miếng.

“Ừ, kẹo que... anh có.”

Đích thực, cây kẹo que kia đang phát triển dài ra.

Vừa nghe đến kẹo que, Từ Tái Xuân đỏ mặt.

“Đâu đâu! Em muốn ăn!”

Làm vậy thực sự tốt không? Hai người họ mới quen biết không bao lâu mà... Trương Nghiêu lần nữa tự nhủ với mình phải bình tĩnh, nhưng càng nghĩ thế, trong lòng lại càng nhớ khoảng thời gian trong tù, đề tài bọn họ thường tán gẫu.

Lúc mới bắt đầu bao giờ cũng nói sao lại vào đây, trong nhà có bao nhiêu người, dần dà, những chuyện này cũng nói xong, trong ngục đều là một đám đàn ông thuần khiết, lại tán tiếp chuyện phụ nữ.

Toàn nói làm sao làm cách nào.

Trương Nghiêu cảm thấy mặt mình thoáng nóng bừng.

“Khoan đã! Em làm gì vậy?”

Anh còn chưa kịp phản ứng, đã phát hiện Từ Tái Xuân nhào tới gỡ trò cởi quần áo anh.

Dáng dấp đói khát khiến Trương Nghiêu hơi sững sốt, nghe nói trước đó con bé gốc này không gốc, còn yêu thương nhưng nhớ Trương Kiêu muốn hiến thân, nhìn dáng vẻ thành thạo của cô, chắc là hiến thân thành công rồi.

Thảo nào Cố Tây Dương nói Trương Kiêu dương dương tự đắc trên WeChat, nói hấn đã phá một người.

Mặc dù Trương Nghiêu không để tâm xử nữ gì đó, nhưng anh ghét nhất những người phụ nữ bị người ta chơi qua, trong lòng anh cũng có bức tường vô hình.

Anh bình tĩnh đẩy Từ Tái Xuân ra, bàn tay vừa trượt, đúng lúc sờ trúng một khối mềm mại rất đã tay.

Mấy bà trong thôn ưa nói một câu, “Dưa hấu năm nay phát triển rất đã tay.”

Bộ dạng này của cô, chắc cũng là dưa hấu nhỉ.

Trương Nghiêu nhìn Từ Tái Xuân đang nằm sấp, nét mặt không đổi, nhưng trong lòng lướt qua vô số ý nghĩ.

Dù sao cũng cười cô rồi, phụ nữ trắng nõn nà, anh chưa từng chạm, không bằng thử xem.

Lòng đàn ông vĩnh viễn có hứng thú xấu xa và tính thám hiểm, suy nghĩ một chút, Trương Nghiêu gạt đầu, giọng cố ý dịu dàng vài phần.

“Không phải em muốn ăn kẹo que à?”

Trong đôi mắt hí thành trăng lưỡi liềm của Từ Tái Xuân, Trương Nghiêu thấy được sự xấu xa của mình.

Chẳng qua, tưởng tượng rất tốt đẹp, nhưng kết quả chưa hẳn thập toàn thập mỹ.

Một lát sau, Trương Nghiêu nghiêng người đưa lưng về phía Từ Tái Xuân, một câu cũng nói không nên lời.

Đương nhiên, bên dưới nóng rát, mặc dù chỉ xước da, nhưng đây là chỗ mẫn cảm, đau đớn gấp bội.

Có điều, Từ Tái Xuân ở phía sau lại cố tình bẹp bẹp môi.

“Kẹo que của anh chẳng ngon tí nào, không ngọt... Còn nữa... em thích kẹo que cắn được ăn được cơ!”

Cắn!! Ăn!

Bàn tay nắm chần đơn của Trương Nghiêu siết chặt, hung hăng nhắm mắt lại, rốt cuộc nhịn không được mắng thành tiếng.

“Mẹ kiếp tổ cha nó!” Bình tĩnh con mẹ nó!

Tác giả nói: Hố mới... Mọi người bao nuôi đi.

2. Chương 2

Đối với Trương Nghiêu mà nói, đêm nay chắc chắn là một đêm khó ngủ.

Đêm khuya vắng vẻ, anh nằm trên giường, bên dưới nóng rát, quả nhiên anh cần bôi thuốc một chút.

Trương Nghiêu thuộc phái hành động, nói là làm liền.

Anh đứng dậy, đi tới cửa, lại phát hiện vịn thế nào cánh cửa cũng không mở được.

Sau đó, anh tỉnh táo suy nghĩ, cuối cùng đưa ra kết luận.

Mẹ nó, mấy ông già nhà họ Từ khóa trái phòng tân hôn rồi. Nghĩ tới thời điểm bọn họ đưa anh tới đã sờ mong anh một cái, lòng Trương Nghiêu có chút phức tạp.

Trương Nghiêu với tâm tình phức tạp trở lại giường, nhìn Từ Tái Xuân ngọt ngào ngủ trên giường chẳng biết đang nằm mộng đẹp gì còn chẹp chẹp môi, nhịn không được nổi lên ý nghĩ trả thù.

Anh vốn không phải người quang minh lỗi lạc, từ nhỏ sống trong hoàn cảnh cha không thương mẹ muốn giết ở nhà họ Trương, tâm lý anh không bị bóp méo đến mức trở thành đại gian đại ác đã là hiếm thấy rồi.

Đã nói Trương Nghiêu thuộc phái hành động. Anh tiến lên trước, véo mặt Từ Tái Xuân.

Cô ngốc này mặc dù ngốc ơi là ngốc, nhưng da dẻ đẹp kinh, vừa bóp, đã mềm nhũn như nước.

Trương Nghiêu nhịn không được thoáng suy nghĩ lung tung.

Cô ngốc này, rất có thể là người vợ sau này của anh.

Nếu Từ lão hổ còn sống thêm mấy trăm mấy ngàn năm nữa, thì anh có một loại cảm giác cuộc sống dài đằng đẳng.

Bất quá, đóng cửa lại, ai biết hai người họ đang làm gì.

Trương Nghiêu cười khà khà, bỗng nhiên cảm thấy ngón tay ướt ướt, chẳng biết cô ngốc này đang mơ gì nhỉ, vươn đầu lưỡi hồng liếm liếm đầu ngón tay anh.

Trương Nghiêu nhớ lúc mình mười tuổi, anh có nuôi con chó tên Vượng Vượng, nó là chó cỏ Trung Hoa tiêu chuẩn, rảnh rỗi bèn thích liếm đầu ngón tay anh.

Aizzz, cảm giác này giống y đúc, khiến Trương Nghiêu nhớ lại tuổi thơ đã mất.

Chẳng qua, anh không có cách nào bảo bản thân xem cô ngốc dưới thân này thành Vượng Vượng.

Vượng Vượng đã chết, sớm tiến vào bụng đám người nhà họ Trương kia rồi, hiện tại không biết đầu thai từ kiếp nào.

Trương Nghiêu muốn rút tay về, nhưng đầu lưỡi mềm mại liếm đầu ngón tay anh, cảm giác kiểu này làm lòng anh thoáng khác thường.

Cô ngốc ấy, mặc dù nhỏ tuổi nhưng điện nước đầy đủ ta.

Khà khà khà khà.

Trương Nghiêu cười cười trong lòng, nhưng một khắc sau anh cười không nổi nữa.

Thói quen liếm liếm rồi cắn cắn của Từ Tái Xuân cũng trở thành thói quen trong mơ.

Trương Nghiêu nhanh tay lẹ mắt cứu vớt ngón tay mình, chỉ một rủi ro như thế, anh cả kinh đến toát mồ hôi lạnh.

Chút cờ bay phát phổi trong lòng cũng tan thành mây khói.

Mẹ nó, bình tĩnh, ngủ!

Tương đối mà nói, tối nay sau nửa đêm Trương Nghiêu vẫn ngủ khá ngon.

Những việc trải qua năm xưa khiến anh hơi sợ lạnh, nhưng Từ Tái Xuân ấm áp, ôm vào lòng tựa như lò sưởi.

Mặc dù mùa hè hơi nóng, nhưng Trương Nghiêu lại thích cảm giác ấm áp kiểu này.

Bất quá khi anh mở mắt, thấy một bãi nước bọt trước ngực, mặt đen kịt.

Từ hôm nay trở đi, tình trạng của anh đã là chồng người ta, đúng, trạng thái trên QQ cũng phải sửa một chút.

Đổi thành bình tĩnh tĩnh táo.

Vâng, anh cảm thấy bản thân đã bình tĩnh hơn nhiều.

Chắc Từ Tái Xuân đói bụng, nên đợi Trương Nghiêu thu dọn xong đã ngồi trên giường dụi mắt.

Trương Nghiêu mắt lớn trừng mắt nhỏ với cô, cũng không biết nói gì cho phải.

“Em đói bụng.”

Cuối cùng, Từ Tái Xuân vượt bụng, nở nụ cười ngây ngô ngốc nghếch.

Đồ ngốc này.

Trương Nghiêu rất lâu mới thốt được một câu.

“Đi ăn cơm.”

Khi vợ chồng son xuống lầu, Từ lão hổ đã ngồi tại chỗ ăn cháo. Thấy hai người họ xuống, một trước một sau, trong lòng ông thoáng khó chịu.

Vợ chồng son mới kết hôn không phải ngọt như mật sao? Làm gì trúc trắc thế, hẳn phải tay trong tay mới đúng chứ.

Từ lão hổ nghiêng đầu, cuối cùng hiểu rõ.

Haha, nhất định bọn nó đang xấu hổ.

Biết ngay tối qua khóa chặt cửa của bọn nó là quyết định chính xác, chỉ tiếc nghe lời dì Thái, không bỏ thuốc kích thích cho hai đứa uống.

Từ lão hổ hơi tiếc nuối.

Nếu Trương Nghiêu biết suy nghĩ trong lòng Từ lão hổ, chắc chắn sẽ đập bàn, xấu hổ em rể ông đó! Mẹ nó! Có thể vui vẻ sống dưới một mái nhà không! Còn tính bỏ thuốc kích thích nữa! Bỏ em gái ông!

Trương Nghiêu cảm thấy mình sắp trở thành người phóng khoáng lạc quan đầy châm chọc rồi.

Anh bày bộ mặt lạnh lùng, ngồi ngay bàn ăn trước mặt.

Trông thấy Từ Tái Xuân ngồi bên cạnh tay trái thì cầm một cái bánh bao, tay phải thì cầm một cái bánh tiêu.

Tốc độ này, thực sự xem thế là đủ.

Không biết tại sao, Trương Nghiêu không có khẩu vị.

Sau khi Từ Tái Xuân trải qua quá trình lựa chọn chặt vật, rốt cuộc cắn một miếng bánh bao.

Bánh bao nhân nhiều da ít, Từ Tái Xuân ăn rất thỏa mãn. Xoay đầu lại thấy Trương Nghiêu không động đũa, cô nhớ tới lời dì Thái nói với cô, về sau anh này sẽ ở chung nhà ngủ chung giường với cô.

Mặc dù Từ Tái Xuân không cam tâm tình nguyện lắm, nhưng tối qua đã chứng minh, ôm một con gấu to ngủ cũng không tệ, ít nhất cô không sợ bên ngoài có ma tới bắt cô.

Từ Tái Xuân cảm thấy, chỉ có một điểm duy nhất không hoàn mỹ chính là gấu to cứng ghê luôn, ôm chặt đến mức cô hơi khó chịu.

Từ Tái Xuân nghĩ ngợi, cảm thấy anh trai này đến nhà bọn cô rồi nhưng chẳng dám ăn gì, nhất thời tâm hồn đồng tình với anh.

Cô bèn gấp cho anh một cái bánh bao.

Trên mặt cô còn dính mỡ, nhưng ánh mắt lại thiện ý đến mức cười híp mắt như trăng lưỡi liềm.

Trương Nghiêu ôm tâm tư phức tạp nhìn bánh bao trong bát, cuối cùng cầm đũa lên.

Đúng là đồ ngốc! Bất quá nhiều năm như vậy cô là người duy nhất ngoại trừ bà ngoại gấp thức ăn cho anh, anh quyết định sau này khi chia tay sẽ tốt với cô một chút.

Trong đầu Trương Nghiêu nghĩ ra đủ loại tình tiết sau khi anh và Từ Tái Xuân chia tay nào là dây dưa không rõ vĩnh viễn không dứt bỏ nhau, nhưng hiện thực lại tàn khốc đến mức khiến người ta tức lộn ruột.

Từ lão hổ ngồi đối diện híp mắt hổ, nhìn con rể trước mặt càng xem càng cảm thấy có gì đó không đúng...

“Được rồi, con rể, hôm qua ba mày quên nói với thông gia... Nhắc đến thông gia, bọn họ cũng thật không thú vị, hôm qua còn chưa cơm nước xong đã rời đi... Lẽ nào con trai gả ra ngoài như bát nước hắt đi à?”

Trương Nghiêu vẫn cắn bánh bao của anh, không nói lời nào, nghe Từ lão hổ lẩm bẩm, trong lòng lại cười lạnh.

Rốt cuộc thần kinh ông này thô đến mức nào nhỉ, cho tới bây giờ ông còn chưa biết anh chẳng phải thằng con rể ông mong muốn kia.

Anh không phải Trương Kiêu.

Anh là Trương Nghiêu.

Mặc dù tên thoát nhìn hơi giống nhau, nhưng người thì chênh lệch như mây với bùn đất.

Ở Trương gia, Trương Kiêu đại diện cho hết thảy tất cả, mà anh thì sao, bất quá chỉ là một đứa con riêng tầm thường.

Năm đó mẹ Trương Nghiêu bị ông Trương với vẻ ngoài anh tuấn đẹp trai và cái mác con ông cháu cha nhiều tiền nhìn trúng, mấy phen dụ dỗ quyến rũ, hai người đã mây mưa rất nhiều lần.

Sau khi phong lưu, mẹ Trương Nghiêu mang thai anh.

Bà ta vui vẻ rạo rực ôm giấc mộng làm thiếu phụ nhà giàu, nhưng không ngờ người yêu mình sớm kết hôn rồi.

Đương nhiên, mẹ Trương Nghiêu cũng không phải loại đèn cạn dầu gì, sau khi ằm ỉ mấy tháng trời, bèn cầm một khoản tiền theo giao ước cao chạy xa bay.

Chuyện xưa tưởng chừng sẽ kết thúc như vậy.

Kỳ thực mẹ Trương Nghiêu lại không nghĩ thế, bà ta muốn rất nhiều, bụng bà có thịt, có thịt đi khắp thiên hạ.

Hiện tại bà ta chính là một con gà đẻ trứng vàng, nếu là trứng vàng thì chắc chắn phải đẻ.

Do đó, Trương Nghiêu ra đời.

Nhưng mẹ Trương Nghiêu tuyệt đối không ngờ ông Trương là một kẻ hèn nhát, nhưng bà vợ ông ta trái lại là một người mạnh mẽ. Mẹ Trương Nghiêu không có cơ hội vào nhà họ Trương, chỉ có thể cầm hận đưa Trương Nghiêu đến nhà ngoại nuôi dưỡng.

Bà ngoại không biết chữ, mắt cũng không nhìn rõ, thấy Trương Nghiêu mềm mại non nớt lại nhìn con bò đầu thôn, nên nghĩ ra một cái tên thật kêu.

Trương Thiết Ngưu!

“Con rể! Con rể! Mày sao thế?”

Trước mặt vung vẩy một đôi đũa bạc, Trương Nghiêu hoàn hồn.

Nhà giàu mới nổi gì đó mới dùng đũa bạc.

“Con rể, mày có nghe ba mày nói không? Ba mày nói mặc kệ trước đó chúng ta ằm ỉ đến mức không vui, nhưng giờ dù sao cũng là người một nhà, Vượng Vượng chúng ta còn chưa chính thức ra mắt cha mẹ chồng, bằng không, chiều nay mày dẫn Vượng Vượng về gặp bà thông gia chút đi, đó cũng là một lễ phép...”

Trương Nghiêu vẫn im lặng như cũ.

Hiện tại bỗng anh nghĩ đến một ý nghĩ xấu xa, nếu giờ anh lớn tiếng nói anh không phải Trương Kiêu, mà là Trương Nghiêu – đứa con riêng bị nhà họ Trương vứt bỏ, Từ lão hổ sẽ bị dọa thành bộ dáng thế nào đây.

Được rồi, anh hẳn phải nói thêm một câu nữa.

Anh còn ngồi tù ba năm đó.

Với tội danh cố ý gây thương tích.

Tâm tình Trương Nghiêu đột nhiên vui vẻ, cũng không nóng vội, trả thù phải từ từ thực hiện mới ngọt ngào.

Anh thông dong cán bánh bao, chống lại ánh mắt trong suốt tràn ngập khát vọng của Từ lão hổ, rất lâu mới nói một câu.

“Không cần đi đâu.”

Từ lão hổ sững sốt, vỗ móng vuốt hổ, “Tại sao có thể như vậy! Dù gì cũng là cha mẹ mày... Đều là người một nhà còn nói cái gì hai lời...”

“Ý con nói không cần chính là...” Đến chỗ quan trọng, Trương Nghiêu cảm thấy dấu chấm câu của mình rất hoàn mỹ.

“Không cần đi nữa, vì bọn họ chết hết rồi. Thực ra con cũng không biết rốt cuộc bọn họ đã chết thế nào, bất quá con xem như bọn họ đã chết.”

Từ lão hổ sững sốt một hồi, lập tức cười khan, “Con rể tốt, mày bốc đồng quá. Cỡ tuổi này mày còn bốc đồng không tốt đâu, dù gì cũng là cha mẹ ruột, tuy bán mày... Khụ khụ, tuy cho mày cưới một người vợ tốt, nhưng mày không cần nói lời bốc đồng vậy...”

Xem ra Từ lão hổ này quả thực như lời đồn bên ngoài, là đồ ngốc điển hình.

Con gái ông ngực to ngực nghếch, ông cũng mắt to não ngắn, vâng, cha con trời sinh.

Trương Nghiêu chống tay, anh đã cảm nhận được sự ngọt ngào của bước trả thù đầu tiên rồi.

Khẽ nhếch môi cười, bộ dáng kia của anh cực kỳ tà mị điên cuồng.

“Ba, giờ ba còn chưa biết sao? Con căn bản không phải con rể Trương Kiêu ba cần, hần có chữ mã kế bên, đọc xiao, mà con không có chữ mã bên cạnh, con là Trương Nghiêu[1]. Nghiêu đó, biết không?”

[1] Tên Trương Nghiêu vốn có mỗi chữ 讠, còn Trương Kiêu có thêm chữ 犭 bên trái .

Trương Nghiêu nói một hơi, anh thực sự nóng lòng muốn thấy nét mặt hối hận lẫn khiếp sợ của Từ lão hổ.

Haha, đó chắc chắn là một trong những phong cảnh đẹp nhất thế giới.

Nhưng đợi nửa ngày, chỉ trông thấy Từ lão hổ bày nét mặt già nua mê man.

“Cái gì mà cần cần cần... nhỏ nhỏ nhỏ[2]... Lẽ nào chữ đó là chữ đa âm hả?”

Trương Nghiêu:... Fu*k!

[2] Chữ cần (yāo) và chữ Nghiêu (yáo) đồng âm, khác ở chỗ đặt dấu, còn chữ nhỏ (xiǎo) cùng âm với chữ Kiêu (xiāo), cũng thế, nên Từ lão hổ mới hỏi nó đa âm à.

3. Chương 3

Đời này Từ lão hổ đều ăn mệ do không có học thức, bằng không làm sao bị đám đầu trâu mặt ngựa nhà họ Trương kia dụ dỗ để Trương Nghiêu thành con rể chứ.

Bất quá, Từ lão hổ quả thực là một người không có học thức.

Ông vốn là một tên côn đồ của Từ gia rất nhiệt tình với trộm cắp, thời còn trẻ cũng được xem là đối tượng khiến người trong thôn phải kêu gào, về sau cưới mẹ Từ Tái Xuân bèn cải tà quy chính một thời gian, nhưng mẹ Từ Tái Xuân không có phúc, sinh Từ Tái Xuân xong không bao lâu liền chết.

Từ lão hổ thoáng suy nghĩ, vợ cũng mất còn lằng tởm hồi đầu cộng lông gì, ông cân nhắc xem có nên quay lại nghề cũ không.

Nhưng vào lúc đó, bé Từ Tái Xuân nhặt được một trăm đồng ở đồng rác.

Trên tay con gái bé bỏng cầm một trăm đồng, gương mặt bẽn lẽn nở nụ cười rộ thật to.

Khi ấy Từ lão hồ đã hiểu rõ sâu sắc một đạo lý.

Con gái thích cười, vận may luôn luôn không tệ.

Trên thực tế, vận may của Từ Tái Xuân đúng là không tồi.

Sau ngày đó, Từ lão hồ không quay lại nghề cũ mà từ trong đồng rác nhìn thấy một con đường riêng. Ông bắt đầu thu mua rác, nhặt được đồ quý ở đồng rác, dần dần làm giàu lên.

Với người khác mà nói thành công của ông, tất cả công lao đều tính trên người con gái hết.

“Nó vượng phụ đấy.”

Vì vậy, người xung quanh Từ lão hồ đều biết ông có đứa con gái vượng phụ, do đó lấy nhũ danh là Vượng Vượng.

“Vượng Vượng, con có biết con rể đang nói gì không?”

Từ Tái Xuân thành thật lắc đầu.

Từ lão hồ lần nữa rơi vào sự rối rắm sâu sắc, một lát sau, dường như ông đã tìm được đáp án.

“Con rể, có phải mày không muốn dẫn Vượng Vượng về nhà không? Tao nói nè, con rể, mày cũng đừng ép tao nói đạo lý với mày... Mày biết tao ghét nhất nói đạo lý mà!”

Hiện tại Trương Nghiêu đã nói không nên lời, anh chỉ biết với chỉ số thông minh của cả nhà Từ lão hồ căn bản không nên chờ mong gì.

Làm sao đây, sự vui sướng khi báo thù chẳng có, anh chỉ có sự ưu thương nhân nhật thôi.

Hết lần này tới lần khác cô ngốc Từ Tái Xuân vẫn gấp bánh bao vào bát anh, “Anh, bánh bao sắp nguội rồi.”

Trương Nghiêu ăn chả có khẩu vị, chọc chọc bánh bao trong bát, một lát mới lên tiếng: “Từ lão tổng, lẽ nào khi ông mưu cầu hạnh phúc cho con gái, ông chưa từng điều tra sao?”

Từ lão hồ vuốt cằm, dáng vẻ rất đắc ý, “Đương nhiên tao điều tra rồi, tao còn đến trường hai đứa điều tra, ai cũng nói mày là đứa tốt ời là tốt, đẹp trai chim to, hắc hắc, ánh mắt con gái tao chuẩn thật...”

Trương Nghiêu nhin không được cắt ngang sự vui sướng hài lòng của Từ lão hồ, rốt cuộc người này thần kinh thô tới mức nào trời, đến bây giờ còn không biết anh căn bản chẳng phải con rể ông cần.

Từ đầu đến cuối, anh không phải cái tên Trương Kiêu đẹp trai trêu chọc vô số phụ nữ được Từ Tái Xuân thâm mến kia.

Vận may luôn luôn che chở Từ Tái Xuân, ở kỳ thi tốt nghiệp trung học còn xếp dưới chót vậy mà đậu được một trường đại học trọng điểm.

Cho dù vận may tốt đến mấy nhưng Từ Tái Xuân trưởng thành rồi, sau khi bắt đầu rung động, cũng dần dần rời khỏi Từ Tái Xuân.

Đối tượng Từ Tái Xuân rung động chính là Trương Kiêu, là con ông cháu cha nổi tiếng trong thành phố.

Mẹ là một giáo sư đại học, ba là doanh nhân bản xứ giàu có. Gia thế như vậy, khiến hắn luôn là ngôi sao sáng giữa bầu trời, do đó Từ Tái Xuân quê mùa, Trương Kiêu làm gì coi trọng.

Kỳ thực, không coi trọng cũng thôi đi.

Chúng ta là nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng con người chính là đê tiện, Trương Kiêu chướng mắt Từ Tái Xuân, không có nghĩa là hắn không để ý Từ Tái Xuân.

Hắn lúc nóng lúc lạnh, nhanh chóng trói chân Từ Tái Xuân, không chỉ vậy, Từ Tái Xuân còn vì tình yêu cuồng si, sau đó trong ba tháng ngắn ngủi điên cuồng giảm 15kg.

Nguyên nhân chỉ có một câu.

Trương Kiều không thích con gái béo.

Từ Tái Xuân gầy thành cây tre đương nhiên cũng không được Trương Kiều thích, ngược lại còn bị Trương Kiều hung hăng chế nhạo một trận.

Từ Tái Xuân đáng thương ăn mặc cực kỳ xinh đẹp, ôm tâm tình đi hiến thân, lại bị hiện thực vô tình đả kích.

“Tôi chỉ đùa cô thôi, cũng không xem lại cái đức hạnh này của cô, ai thích cô hả!”

Chỉ là trò đùa quái đản của mấy thằng nhóc, vậy mà khiến Từ Tái Xuân cảm nhận được sự ác ý chưa từng có trong cuộc sống.

Giây phút đó cô cũng không biết làm sao, bèn tính cho Trương Kiều một cái tát.

Trương Kiều thấy cô nổi giận dùng dùng nhào tới, cứ tưởng cô then quá hóa giận muốn bá vương ngành thượng cung, trong lúc phản kháng đã đẩy Từ Tái Xuân từ cầu thang xuống.

“Tôi không phải cái người đẩy cô ta ngã, người đó nghiêm chỉnh mà nói xem như anh trai tôi, tôi là Trương Nghiêu, chỉ là một đứa con riêng không được Trương gia hoan nghênh.”

Trương Nghiêu nói xong, liếc nhìn Từ lão hổ bằng ánh mắt thương hại, lần này, rốt cuộc ông ta cũng trở mặt đứng nhìn xen lẫn cả khiếp sợ đây.

Tốt nhất là lửa giận ngút trời, hết như thời điểm bức hôn, mang theo dao phay đến Trương gia.

Hết cách rồi, đám ngụ quân tử Trương gia đúng là tiểu nhân, muốn chinh Từ lão hổ thế đấy.

Trương Nghiêu vừa nói xong, Từ lão hổ cũng thực sự kinh ngạc.

“Con rể tốt, mày đừng làm tao sợ, tao thực sự muốn nói đạo lý với mày...”

Trương Nghiêu thở dài một hơi, thoáng bất đắc dĩ, “Không tin ông có thể ra ngoài tra thử xem, tôi mới từ chỗ kia ra không bao lâu, kết quả là...”

Trương Nghiêu không nói hết, chuyện đã qua nghĩ lại mà kinh.

Nhớ lúc trước, khi anh đồng ý cưới Từ Tái Xuân, Cố Tây Dương cũng cười nhạo anh không ít.

Cưới ai không cưới, đi cưới một đứa ngốc, còn là đứa ngốc bị Trương Kiều chơi qua.

Từ lão hổ thoáng nhìn Trương Nghiêu, lại nhìn Từ Tái Xuân một chút, cuối cùng ông hết sức không dám tin túm tay Từ Tái Xuân, “Vượng Vượng à, con thích anh trai này không?”

Từ Tái Xuân nghiêng đầu thoáng suy nghĩ, tuy kẹo que của anh trai này có mùi, nhưng cô rất thích, vì những người khác đều không cho cô ăn, anh trai này lại cho cô ăn kẹo đó.

Từ Tái Xuân nói ngốc cũng không ngốc, biết tri ân báo đáp, còn biết kẹo chính là ngọt, ai cho cô kẹo cô sẽ thích người ấy.

Do đó, cô không chút kiêng dè gật đầu nói: “Thích ạ!”

Từ lão hổ giống như thổi phào nhẹ nhõm, cười haha, đứng dậy, “Vượng Vượng thích thì tốt rồi, kệ mày nhỏ nhỏ hay cần cần, giờ Vượng Vượng nhà tao thích mày là đủ...”

Trương Nghiêu cảm thấy lối đi này hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Nói theo kiểu tức sùi bọt mép chính là từ nay về sau kết thù với Trương gia, đời đời kiếp kiếp chém giết nhau, nhưng tại sao biến thành hòa bình cười to vậy.

“Chờ chút, Từ lão hổ, tôi từng ngồi tù...”

Trương Nghiêu cố gắng khơi mào lửa giận của Từ lão hổ, bất quá không ngờ ông già thô kệch đó lại vỗ vỗ vai anh đỉnh đạc nói: “Con rể tốt à, chỉ bằng điểm thành thực này, tao liền coi trọng mày. Ngồi tù thì tính là gì, anh em theo tao có ai không ngồi tù đâu...”

Từ lão hổ bày bộ dáng không cho là nhục ngược lại cho là vinh, khiến da mặt dày của Trương Nghiêu phải đỏ lên một cách hiếm thấy.

Mẹ nó, cái gia đình này rốt cuộc là gia đình gì trời! Chuyện cũ phải ra sao mới được xem là lạ lùng đây!

Trương Nghiêu cảm thấy từng quyền của mình đều đánh vào bông vải, mềm nhũn, không có chút sức lực, chỉ có một loại ưu thương cực kỳ khó diễn tả nổi.

Một bữa sáng ở nhà họ Từ, Trương Nghiêu ăn không ngon miệng, ngược lại Từ Tái Xuân và Từ lão hổ lại ăn cực kỳ vui vẻ, nhanh chóng giải quyết xong cả bàn ăn.

Từ lão hổ ăn uống no nê, cuối cùng còn vỗ vai Trương Nghiêu, “Con rể tốt, mặc kệ thế nào, bên Trương gia đó phải đi. Được rồi, mày đừng nói mày là con riêng gì nữa... Haha, nghiêm chỉnh mà nói, tao cũng không tính là thua thiệt, ít ra cũng là giống của Trương gia...”

Trương Nghiêu nuốt chút nữa phun một ngụm máu. Anh đúng là phải cảm ơn ông ta đó, đại gia!

Bất quá, Từ lão hổ có quyền uy tuyệt đối ở cái nhà này.

Vì vậy Trương Nghiêu phải dẫn Từ Tái Xuân về nhà họ Trương, ít nhất đi ló cái mặt.

Trương Nghiêu không bằng lòng lắm, dẫn đứa ngốc về, chẳng biết người nhà họ Trương sẽ cười thành bộ dạng gì.

Lòng bàn tay chợt ầm ập, cô bé ngốc không biết khi nào đã nhét một viên kẹo xộp cho anh.

Trương Nghiêu nhìn viên kẹo trong lòng bàn tay, thoáng bực bội.

“Em đừng phiền tôi được không?”

Từ Tái Xuân bị anh lớn tiếng, thoáng sợ hãi, hai mắt tròn xoe xuất hiện sự hoang mang, ánh mắt ấy, quả thực giống con chó anh nuôi như đực.

Trương Nghiêu hít sâu một hơi, khẩu hiệu bình tĩnh tĩnh táo kia lại quanh quẩn trong đầu.

Cần gì chấp nhặt với một đứa ngốc chứ, biến thành dạng này rồi, lại không thể đổ hết cái sai lên cô ấy.

Ngẫm lại những chuyện khác...

Vượng Vượng, đúng rồi, cô còn có cái tên giống y đực con chó của anh.

Tay Từ Tái Xuân cũng bắt đầu run rẩy, cô vừa tỉnh lại đã biến thành dáng dấp một đứa bé. Tuy đơn thuần, cũng miễn cảm, rõ ràng cô thấy được sự chán ghét trong mắt Trương Nghiêu.

Cô muốn cho anh kẹo, muốn lấy lòng anh.

Nhưng anh lại không thích.

Anh ném kẹo của cô.

Từ lão hổ từng nói, người tốt với mình thì tốt với hần gấp bội, còn người không tốt với mình thì đừng để ý.

Cô không muốn để ý Trương Nghiêu nữa.

Nhưng còn chưa xoay người bỏ đi, bàn tay mềm mại đã bị nắm.

Anh dặt tay cô, vuốt đầu, dáng vẻ anh hơi kỳ quái, “Em... không thích ăn kẹo sao? Anh bóc cho em...”

“Anh... anh không thích ư?”

Trương Nghiêu lắc đầu, anh thực sự không thích kẹo.

Vì cuộc đời anh hiện giờ còn tràn ngập đau khổ, anh sợ ăn quá nhiều kẹo, sẽ ăn đến mức không chịu đựng được.

Ngày đó, Trương Nghiêu dứt Từ Tái Xuân ăn rất nhiều kẹo.

Dáng vẻ Từ Tái Xuân yếu ớt ăn kẹo, rất giống Vương Vương được cho ăn.

Trương Nghiêu dứt đến thỏa mãn, nhưng kết cuộc lại không tốt.

Anh bị dị Thái khi mua thức ăn về mắng té tát một trận.

“Cậu không biết không thể cho nó ăn nhiều kẹo hả?”

“Lẽ nào cô ấy có bệnh tiểu đường?!”

Dị Thái chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. “Cho dù người bình thường cũng không thể thoả cái ăn nửa kg kẹo, nó đã béo vậy rồi, sau này càng béo nữa thì sao?”

Trương Nghiêu quét qua bộ ngực vĩ đại của Từ Tái Xuân, cảm thấy cổ họng hơi khô khốc, “Béo... béo chút cũng không tệ...”

Nói xong, anh tức giận phát hiện mình nói sai, vì nét mặt dị Thái có chút giống như anh đang xem doge[1] trên mạng, ối giời ạ nhóc con, cậu cầm thú quá, hahaha.

Bị ánh mắt ấy của dị Thái nhìn đến mức Trương Nghiêu cảm thấy thực sự không thể chịu nổi phải chạy trốn chết, cái nhà họ Từ này anh sắp chịu không được nữa.

Bà ngoại! Anh muốn về nhà!

[1] Doge là tiếng lóng nhằm nói về chú chó giống Shiba Inus (hay còn gọi là “Shibe”) ở Nhật Bản. Các tấm hình của Shiba đều được dùng làm ảnh chế thể hiện cảm xúc với những lời độc thoại nội tâm và được viết bằng bộ font Comic Sans (một điều tối kỵ với những người làm thiết kế).

4. Chương 4

Cũng may đúng lúc có con cừu nhỏ tri kỷ - Cố Tây Dương gọi điện tới, do đó Trương Nghiêu quyết định ra ngoài giải sầu một chút.

Việc kinh doanh quán bar của Cố Tây Dương lạnh tanh, hần vãn lương trước không phải làm ăn, nhưng không sao, Cố gia người ta giàu có hào sảng, còn có một ông anh Cố Đông Hải là cổ máy kiếm tiền làm chỗ dựa phía sau, vì vậy thua lỗ không quan trọng, mà quan trọng là làm người phải vui vẻ.

Khi Trương Nghiêu tới, đã có một cô nàng ông ẹo ngồi trên đùi Cố Tây Dương. Đứng thấy Cố Tây Dương kiếm tiền không được, trái lại tán gái là số một nhé. Chỉ nói mấy câu, cô gái trong ngực đã mềm nhũn không xương dán lên người Cố Tây Dương đòi lấy thân báo đáp.

Trương Nghiêu chán ghét xoay đầu sang chỗ khác, nói với người phục vụ đang đứng bên cạnh sững sốt: “Mang rượu tới cho tôi.”

Cố Tây Dương cười hihi, bàn tay to dò xét trong ngực cô gái xoa xoa, mới hài lòng buông ra. Thấy Trương Nghiêu ở một bên lặng lẽ uống rượu, Cố Tây Dương bình tĩnh, “Sao thế, anh Thiết Ngưu, sinh hoạt x của mày không hài hòa à.”

Một câu mắc mớ gì tới mày của Trương Nghiêu còn chưa ra khỏi miệng, Cố Tây Dương đã tự mình nói tiếp: “Không đúng, không phải nói vậy, căn bản mày chưa từng x bao giờ, sao biết hài hòa hay không.”

Đúng là khinh người quá đáng.

Thấy Trương Nghiêu thoáng tức giận, Cố Tây Dương lập tức dập lửa.

Phải biết rằng, những khả năng khác hẳn không có, chứ miệng lưỡi thì lợi hại đấy.

“Kể nghe xem, cuộc sống sau khi kết hôn ra sao nào? Cô vợ của mày béo thế, chắc chắc chắc, cũng thiệt cho mày xuống tay.”

Cố Tây Dương thích mấy cô có dáng người mảnh khảnh, đây không còn là bí mật. Chút yêu thích đơn giản này lại là kiểu Trương Nghiêu ghét nhất.

Trương Nghiêu không giống vậy, anh cảm thấy mũm mĩm rất tốt, ít nhất ôm thoải mái.

“Này, tại sao không nói chuyện, lẽ nào mày chưa nuốt vào bụng?”

Nét mặt Trương Nghiêu cứng đờ, Cố Tây Dương vỗ đầu gối đứng dậy, không chút kiêng dè cười haha, “Không phải chớ, đưa tới cửa rồi mà mày không cần, hay mày thực sự muốn ở đại học xử nam thẳng lên học vị sau tiến sĩ hả?”

“Mày câm miệng cho tao!”

Hồi lâu sau, cuối cùng Trương Nghiêu đã nặn ra một câu từ kẻ răng.

Cố Tây Dương rót cho mình một ly rượu, uống một ngụm, tuy rất muốn cười, nhưng bị hấn cương quyết nhịn xuống.

Phải biết rằng, hấn là người lịch sự, không giống tên Trương Nghiêu này, nói không lại sẽ động thủ.

Phải nói lần gặp đầu tiên của hai người chính là vậy, khi đó, chẳng qua Cố Tây Dương chỉ cảm thấy thằng nhóc này gầy gò rất dễ ăn hiếp, bèn giống như trước đây miệng đòi chút tiện nghi, kết quả thật không ngờ Trương Nghiêu nhịn tí, cuối cùng nhịn không được mấy bước xông lên tấn cho hấn một trận ra hồn.

Nhớ lại hồi ức năm đó, Cố Tây Dương cảm giác mình rất tự ngược.

Cố Đông Hải nói hấn thiếu ngược, Cố Tây Dương hơi tán thành.

Hấn cảm thấy bị Trương Nghiêu đánh, chẳng hiểu sao, còn có chút thoải mái quái đản.

Đương nhiên bí mật này, hấn vĩnh viễn không nói.

Trương Nghiêu rất phiền não, phiền não lớn nhất của một người đàn ông bắt quạ ở chỗ cưới một cô vợ ngốc, mà cô vợ ngốc còn có một người cha ngốc, kết quả ra ngoài uống rượu còn gặp một thằng bạn thân thích đùa.

Trương Nghiêu cực kỳ buồn bực.

Hướng đi bây giờ và kế hoạch của anh không giống nhau chút nào, dường như anh đã gặp khó khăn trong đời.

Cố Tây Dương thấy anh uống rượu rầu rĩ không vui, bèn qua đó ngồi, “Này, nói thật, nếu không thích thì đừng miễn cưỡng bản thân, mày đâu phải không nuôi sống nổi mình, làm gì nhất định phải nghe lời Trương gia...” Dừng một chút, hình như Cố Tây Dương nghĩ đến điều gì, nói thêm: “Hơn nữa, bên bà ngoại mày chúng ta chăm sóc được, mày làm gì phải lội vũng nước đục này của Trương gia chứ, lẽ nào mày không sợ Từ lão hồ biết, nổi cơn thịnh nộ...”

Rốt cuộc Trương Nghiêu thở dài một hơi, nhìn Cố Tây Dương, anh thở dài thành thật nói: “Nếu ông ta thực sự tức tới bùi bọp mép thì tốt rồi.”

Nghe Trương Nghiêu nói thế, Cố Tây Dương cũng ngây ngẩn cả người.

“Cứ như vậy?”

Trương Nghiêu gật đầu.

“Ông ta không tức giận? Ngay cả đập bàn cũng không có?”

Trương Nghiêu lắc đầu, đừng nói không đập bàn, hai cha con họ còn giải quyết một bàn ăn, đáng vẻ ăn như hổ đói không chút ảnh hưởng nào thực sự khiến Trương Nghiêu rất lo lắng.

Cố Tây Dương cũng hiểu sự việc hơi nghiêm trọng, “Vậy giờ mày tính sao? Tao đã nói biện pháp dùng Từ gia đối phó với Trương gia không đáng tin mà, mày xem đi, căn bản mày đụng phải một đám lừa bịp, hay chưa?”

Cố Tây Dương suy tính một hồi, đẩy Trương Nghiêu một cái, “Nếu không, mày cứ giúp tao trông quán bar đi, mày cũng biết, về mặt kinh doanh tao không bằng mày, trước đây anh tao còn xem trọng mày...”

“Không cần...”

Trương Nghiêu lắc đầu, ánh mắt thoáng trầm xuống, “Tao còn chút việc, về trước.”

“Này...” Cố Tây Dương còn tính gọi anh lại, nhưng Trương Nghiêu đã sai bước ra cửa.

Một ngày đầu tháng 7, nắng gắt cuối thu lạ thường. Trương Nghiêu đi đường, hơi nóng vẫn chưa đẩy lùi toàn bộ, tâm tình còn bực bội.

Không thể không nói, anh đồng ý cưới Từ Tái Xuân ngoại trừ có nguyên nhân từ bà ngoại, còn bởi anh muốn tìm chút phiền toái cho Trương gia, xem như báo đáp ‘công ơn nuôi dưỡng’ nhiều năm của bọn họ, nhưng tuyệt đối không ngờ huyết thống gì đó, Từ lão hồ chẳng thèm để ý.

Thậm chí, anh không phải chú rể bọn họ cần, bọn họ cũng thần nhiên tiếp nhận.

Việc này gọi là gì nhỉ! Cuộc đời trong mắt anh thực sự hiếm khi mơ hồ sao!

“Kẹo bông gòn đây, bán kẹo bông gòn đây...”

Giờ này, có người ăn kẹo bông gòn à?

Trương Nghiêu nhìn sang, lại phát hiện người bán kẹo bông cười híp mắt nhìn lại anh, “Ê nhóc, muốn mua kẹo bông gòn hả?”

Hình như sợ Trương Nghiêu không mua, ông bán kẹo còn ra sức quảng cáo khi anh đi tới.

“Không phải lão Mạch Đường tôi khoe khoang, kẹo bông gòn nhà tôi đây có tiếng là độc nhất, tuyệt đối không có nhà thứ hai...”

Ánh mắt Trương Nghiêu rõ ràng không tin, “Có gì khác nhau, chẳng phải đều là một khối à?”

Từng khối từng khối kẹo mềm mềm, khiến người ta nghĩ đến khuôn mặt của cô ngốc kia.

Nếu cô ở đây, chắc chắn bỏ nhào tới đòi cho xem.

Nếu mua cho cô một cây, không biết cái đuôi có thể đong đưa lên tận trời không.

Lão Mạch Đường cười tủm tỉm, “... Ê nhóc rốt cuộc có mua không?”

“Hừ, tất nhiên không mua rồi!” Ai có thể ăn cái thứ ấu trĩ thế, anh không phải con ngốc kia.

Một lúc sau, Trương Nghiêu cầm một cây kẹo bông gòn còn to hơn đầu anh, ảo não không thôi.

Mẹ nó, chẳng phải nói không mua sao? Cái tay kia còn nhanh hơn đầu, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?!

Trong nháy mắt, Trương Nghiêu rất muốn ném cây kẹo bông gòn đi, tốt nhất xông lên giẫm mấy cái, mới có thể dẹp yên cảm giác khó hiểu trong lòng anh.

Nhưng cuối cùng, anh lại nhìn kẹo bông gòn như đám mây, tự an ủi mình, “Lại không phải mua cho cô ấy.”

Trong quá trình trở về, Trương Nghiêu có một vụn lần muốn hung hăng chà đạp cây kẹo bông gòn này, giống y khuôn mặt mềm mại của Từ Tái Xuân.

Nhưng một vụn lẻ một lần, anh nhịn.

Anh tự nói với mình, về sau chuyện ngu ngốc thế, anh không làm nữa.

Dù sao, một người đàn ông vác một cây kẹo bông gòn về, rõ là ảo lả cỡ nào!

Trương Nghiêu tự nói với mình, đợi lát nữa về nhất định phải xem kẹo bông gòn thành khuôn mặt cô ngốc ăn từng miếng từng miếng, không, phải hung hăng ném xuống đất chà đạp mới là mục đích cuối cùng của anh.

Vâng, kế hoạch rất hoàn mỹ.

Nhưng kết quả thì sao...

Hơi lệch tí.

Ngay cửa, Trương Nghiêu gặp Từ lão hổ.

Từ lão hổ xa xa đã thấy một tên ngốc vác cây kẹo bông gòn to đùng, bộ dạng ngốc nghếch thực sự khiến ông không có cách nào nhìn thẳng.

Nhưng tuyệt đối không ngờ được, tên ngốc ấy chính là thằng rể mới nhậm chức của ông.

“Con rể tốt, mày ăn một ngụm cỡ này à?” Từ lão hổ suy nghĩ rất lâu, mới nghĩ tới một lý do khác, chợt sáng tỏ, “Con rể ơi, tao không thích ăn kẹo lắm...”

Gân xanh trên ót Trương Nghiêu giật giật, tư duy của Từ lão hổ này có phải quá nhạy vọt không? Khi nào anh nói kẹo bông gòn này cho ông!

Trương Nghiêu rất buồn bực, sao kế hoạch của anh cứ gặp trở ngại hoài vậy.

Không sao, còn chút hi vọng.

Đợi lát nữa cảm giác chà đạp kẹo bông gòn nhất định rất hoàn mỹ.

Nhưng, kèm theo tiếng thét chói tai, ý nghĩa sau cùng trong đầu Trương Nghiêu cũng chẳng còn.

Vì, vợ ngốc Từ Tái Xuân của anh đứng ngay cửa sổ đã trông thấy kẹo bông gòn khổng lồ kia, sau đó điên cuồng xông tới.

“Anh! Kẹo bông gòn to quá!”

Bởi vì xung lực vĩ đại, nên suýt chút nữa Trương Nghiêu bị Từ Tái Xuân đẩy ra ngoài, cũng may kẹo bông gòn khổng lồ không có chuyện gì.

Chờ chút —— cái quỷ gì đây!

Tối hôm đó, kết cuộc sau cùng chính là ba miếng ăn mới lên chức của nhà họ Từ ngồi xúm lại thành hàng trên ghế salon cùng nhau ăn kẹo bông gòn to đùng kia.

Lão Mạch Đường nói rất đúng, kẹo bông gòn nhà ông tuyệt đối có một không hai, vì rất to.

To lắm cơ.

Ba người họ phải mất rất lâu mới ăn xong, rất lâu đấy.

Ngày thứ hai sau khi tân hôn, Trương Nghiêu và hai cha con nhà họ Từ ăn một cây kẹo bông gòn to đùng.

Hình như tiến triển thuận lợi hơn ngày đầu tiên rất nhiều.

Ăn kẹo xong, anh còn gánh nhiệm vụ quan trọng đưa Từ Tái Xuân đi đánh răng, vợ chồng son mới nhậm chức chuẩn bị lên lầu tắm táp nghỉ ngơi, nhưng trong lúc Từ Tái Xuân sôi nổi lên lầu, Từ lão hổ lại vuốt cằm, gọi Trương Nghiêu lại, nhắc nhở chuyện cũ.

“Con rể, chừng nào mày đưa Vợng Vợng về gặp ba mẹ?”

Nhắc tới chủ đề này, Trương Nghiêu cảm thấy toàn bộ sự ảm áp vì ăn kẹo tràn ngập lồng ngực đều biến mất, anh bẹp môi, cười như không cười, “Ba đã kiên trì, thế tùy tiện đi.”

Vừa nghĩ tới hai người Trương gia như lang như hổ có thể ăn tươi nuốt sống Từ Tái Xuân, dường như tâm tình Trương Nghiêu khá lên rất nhiều.

Chẳng qua, đây chỉ là dường như.

Từ Tái Xuân lên lầu sau đó vui vẻ ngâm nga một bài hát đi đánh răng.

Một mình Trương Nghiêu ngồi trên giường, muốn hút thuốc, lại bị Từ Tái Xuân đoạt mất.

“Không cho hút thuốc.”

“Em đưa đây cho anh!” Trương Nghiêu bực bội.

“Em không đưa!”

Từ Tái Xuân gắt gao ném điếu thuốc, miệng còn nói lại lời dạy bảo của dì Thái.

“Dì Thái nói không thể hút thuốc, sẽ trúng độc.”

Trương Nghiêu kéo Từ Tái Xuân vào lòng, nở nụ cười khùng bố, đủ để dọa một đứa trẻ đơn thuần, “Anh đây độc chết em là được...”

Từ Tái Xuân bị túm vào lòng, ngẩng đầu nhìn Trương Nghiêu khùng bố, hai mắt tròn xoe chớp chớp, không biết nghĩ tới điều gì, cuối cùng làm một hành động khiến Trương Nghiêu cực kỳ bất ngờ.

Cô ngẩng đầu lên, cắn môi Trương Nghiêu một cái.

Mẹ nó, cái quỷ gì trời!

5. Chương 5

Mẹ nó, thực sự cần.

Có điều đây không phải thứ Trương Nghiêu nghĩ trong đầu, lúc này, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ.

Mẹ nó, nụ hôn nụ tiên của anh mất rồi.

Kỳ thực, đàn ông không quan tâm mấy thứ này, nhưng Trương Nghiêu vẫn không vui, anh bóp môi Từ Tái Xuân đang chậm rãi rời đi, “Em làm gì thế?”

Từ Tái Xuân bĩu môi, một lúc sau mới lên tiếng: “Vừa nãy đáng vẻ anh như muốn ăn em.”

Từ lão hổ đã dạy, chuyện gì đều phải ra tay trước mới chiếm được lợi thế, cho nên Từ Tái Xuân thấy đáng vẻ Trương Nghiêu như muốn ăn cô, phản ứng đầu tiên của cô chính là ra tay trước chiếm ưu thế.

Từ Tái Xuân ra tay trước chiếm ưu thế bị hung hăng giáo dục một trận.

Trương Nghiêu véo gò má phúng phính của cô véo đến mức Từ Tái Xuân rưng rưng nước mắt mới dừng tay.

Bất quá vì ả ỉ thế, nên tâm trạng Trương Nghiêu cũng xoa dịu không ít.

Tuy Từ Tái Xuân ngốc, nhưng tính tình cũng không chịu thiệt, nếu người như vậy về Trương gia, chắc sẽ không nhảm chán đâu.

Trương Nghiêu cực kỳ đặc ý nghĩ, Từ Tái Xuân trườn đầu ngủ bỗng nhiên nằm sấp, ôm cánh tay anh, không biết mơ thấy cái gì, làm bầm một tiếng, “Anh ơi...”

Thực ra rất ít người ỷ lại anh thế.

Trương Nghiêu chần chờ một giây, cuối cùng giơ tay lên, véo gương mặt bầu bĩnh của Từ Tái Xuân một cái.

“Mềm thật, mẹ nó rõ là tốt số.”

Ngày hôm sau, quả nhiên Trương Nghiêu mang Từ Tái Xuân về nhà họ Trương.

Khi đó hai ông bà Trương gia vì tổng khứ Từ lão hổ đã rất nhọc lòng, sau bà Trương nhanh trí, kịp thời kéo Trương Nghiêu ra làm kẻ chết thay.

Cho tới bây giờ ông bà Trương gia đều không nhiệt tình yêu thương Trương Nghiêu lắm, cũng đúng, ai đi nhiệt tình với đứa con của tiểu tam chứ.

Đặc biệt, cái tên Trương Nghiêu này là do bà Trương đặt.

Lúc đó đối với việc ông Trương có thêm một đứa con riêng, bà ta bao dung một cách hiem thấy, nhưng sau lưng lại lạnh lùng cười.

“Trương Thiệt Ngưu? Tên quê mùa vậy? Tôi cho cậu một cái tên khác. Cậu đã là con hấn, vậy gọi Trương Nghiêu đi.”

Nghiêu đồng âm với ‘Cần’, một đứa xin cơm thối tha.

Nghiêu đồng dạng với ‘Kiêu’, nhưng không có ngựa, cả đời đều là một đứa ăn mày.

Bà Trương khoe khoang mặt văn hóa của mình, về sau Trương Nghiêu cũng hiểu.

Bất quá không sao, vì hai người họ đều có chung cảm giác với đối phương, vừa nhìn đã ưa không nổi.

Hơn nữa, giờ còn thêm một Từ Tái Xuân.

Dọc đường đi, Từ Tái Xuân đều nắm tay Trương Nghiêu, Trương Nghiêu không vui, hất ra vài lần, “Trên đường cái, em làm gì thế...”

Từ Tái Xuân bị hất móng vuốt, thoáng mất mát, nhưng vẫn theo sát nắm tiếp, “Anh à, chỗ này rất đáng ghét...”

Chính xác, Trương gia tràn ngập mùi vị mục nát và ghê tởm, Trương Nghiêu kinh ngạc, bản thân lại sống ở đây mười một năm.

Khi Từ Tái Xuân và Trương Nghiêu tới, vừa vặn đụng phải bà Trương tan trường về nhà. Trông thấy hai người họ, trong lòng bà Trương cũng không hơn gì, nhưng đồng thời bà ta có vài phần kiêng dè Từ lão hổ, do đó mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Ít nhất ở trước mặt Từ Tái Xuân không biểu hiện quá rõ ràng.

“Hai người tới rồi? Vú, đưa con bé vào ăn điểm tâm đi.”

Bà vú nghe lệnh đưa Từ Tái Xuân vào, Trương Nghiêu thoáng nhìn người vừa nghe có điểm tâm hai mắt bèn sáng rực lên, cứng rắn kiềm chế câu ‘ăn ít thôi’ trong miệng.

Sau khi Từ Tái Xuân bước vô, nụ cười trên mặt bà Trương liền dờ xuống.

“Tại sao hai người tới đây?”

“Ba vợ đại nhân muốn chúng tôi qua thăm thăm...” Trương Nghiêu cố tình tăng thêm chữ thăm.

Bà Trương thấy Trương Nghiêu đi tay không, “Đây là lễ phép cậu đến thăm à?”

Trương Nghiêu cũng không tức giận, chậm rãi nói: “Vậy tôi phải cảm ơn sự giáo dục của bà trong nhiều năm qua, nếu không có bà dạy dỗ, tôi đâu lễ phép thế...”

Mưa dầm thấm đất nhiều năm, Trương Nghiêu cũng học được thói nhanh mồm nhanh miệng của bà Trương.

Bà Trương nhìn Trương Nghiêu từ trên xuống dưới, thực sự khiến người ta chán ghét, đặc biệt là gương mặt này. Gương mặt xinh đẹp vậy, bà ta tự cho rằng mặt Trương Kiêu đã ngàn dặm mới có một, nhưng đối với gương mặt này của Trương Nghiêu, thực sự giống hệt hồ ly tinh đó.

Khiến người ta muốn hung hăng xé nát.

Cuộc sống như ở tù ấy sao không ảnh hưởng thẳng nhóc thối tha này chút nào nhỉ.

Tính tình bà Trương chính là nói một không nói hai, do đó thời điểm Trương Nghiêu ngỗ nghịch, gần như không chút nghĩ ngợi bà ta cho một bạt tay.

“Đây là thái độ cậu nói chuyện với mẹ hả?”

“Mẹ? Bà đang sỉ nhục từ ngữ này sao?” Trương Nghiêu cười lạnh, nắm tay từ từ siết chặt.

Năm ấy sau khi mẹ đẻ sinh anh ra, thấy nhà họ Trương không chiếm được lợi ích gì, vì vậy ném anh cho bà ngoại. Sau đó trăm cay nghìn đắng dụ anh về, chẳng qua chỉ muốn đổi chút tiền cứu mạng gã bạn trai hút thuốc phiện của bà ta.

Ở Trương gia mấy chục năm, cuộc sống của Trương Nghiêu cũng chẳng tốt lắm.

Gần như không bằng người làm, bà Trương không đánh thì mắng, mấy năm nay, anh sớm chịu đủ rồi.

Hình như nhìn thấu hành động của Trương Nghiêu, bà Trương lui về sau một bước, “Sao, cậu muốn ra tay với tôi?” Thấy sắc mặt Trương Nghiêu khó coi đến mức ác liệt, nhìn kỹ, chẳng biết khi nào thằng nhóc ăn mày này đã trưởng thành thành một người đàn ông cao to.

Trong lòng bà Trương hơi kiêng dè, nhưng vẫn tiếp tục chống đỡ: “Đừng quên giao ước ban đầu của chúng ta. Tốt nhất cậu làm cho tốt con rể Từ gia, bằng không... bà ngoại đó của cậu có thể không vượt qua nổi sự dằn vặt về những gì cậu đã trải qua khi còn quá trẻ đâu...”

“Bà đang uy hiếp tôi?” Trương Nghiêu hừ lạnh, lúc đó anh đồng ý cưới Từ Tái Xuân không thể không nói là vì bà ngoại. Tại vạ ba năm trước, khiến anh vướng vào vòng lao lý, bà ngoại một lòng hi vọng cháu trai thành rồng khảm định chịu không nổi cú sốc như vậy, do đó vẫn luôn gạt bà.

Lần này bà Trương đem chuyện ấy ra uy hiếp anh, không thể không nói đã bóp đúng chỗ uy hiếp.

Nhưng đời người, ai chả có nhược điểm đâu.

“Bà ngoại không chịu nổi cú sốc, có lẽ Từ lão hổ cũng không chịu nổi, nếu ông ta biết con gái bảo bối của ông ta chỉ lấy một thằng con riêng...”

“Bà câm miệng!”

Hiện giờ bà Trương còn chưa biết Trương Nghiêu đã đi trước một bước nói cho Từ lão hổ rồi. Trương Nghiêu được nuôi dưỡng ở cái nhà này, xem như cũng rất mưu tính, hơn nữa anh vốn là người ăn miếng trả miếng không từ thủ đoạn mà.

Chỉ là tuyệt đối không ngờ hai cha con nhà họ Từ, một ngốc, một thích đùa, sự kiện rất nghiêm trọng rất có thể làm luân thường dậy sóng vậy mà bị hai cha con họ xem như chuyện đơn giản.

Đối với Từ lão hổ mà nói việc đấy không tính là việc, nhưng đối với bà Trương lại không phải.

Hai người đều bắt chẹt nhược điểm đối phương, chẳng thể cự quạ.

Đến khi Từ Tái Xuân oa một tiếng, sau đó vọt ra.

“Không cho bà đánh anh!”

Cho dù Từ Tái Xuân ngốc, nhưng tính tình vẫn giống Từ lão hổ.

Hai người họ cực kỳ bao che khuyết điểm.

Tuy Trương Nghiêu đến nhà họ không bao lâu, nhưng dì Thái sớm đã nói cho cô biết, Trương Nghiêu sẽ sống chung với cô.

Hơn nữa, hai ngày gần đây, hai người họ đầu gối má kề rất vui vẻ.

Hôm qua, Trương Nghiêu còn mua cho cô cây kẹo bông giòn nữa.

Từ Tái Xuân béo, sức cũng không nhỏ.

Dì Thái nói, cuộc đời cô thứ không thể ăn nhất chính là thua thiệt.

Cô vốn ở phòng khách ăn đồ, điểm tâm ngọt đầy bàn, cô nhớ tới Từ lão hổ, dì Thái, giờ còn có thêm Trương Nghiêu.

Đang chuẩn bị cầm một ít cho Trương Nghiêu, xoay đầu lại thấy một màn bà Trương đánh Trương Nghiêu.

Bà Trương đánh Trương Nghiêu, hệt như bình thường.

Cũng không lường trước, Từ Tái Xuân sẽ lao ra, sức cô lớn, mặc dù không có ưu thế cao to như bà Trương, nhưng bỗng chốc tiến tới hung hăng đẩy bà ta, bà Trương nhất thời không đề phòng, lui về sau mấy bước, chống cửa mới đứng dậy được.

“Cô làm cái gì đó? Tôi là... mẹ cô...”

Từ Tái Xuân siết quả đấm, lớn tiếng nói: “Bà ức hiếp người ta, không phải mẹ tôi...”

“Cô đúng là phản rồi! Mau chóng cút ra ngoài, bằng không tôi báo cảnh sát...”

Bà Trương chưa nói xong, đã thấy dáng vẻ Từ Tái Xuân hung hăng xông tới.

Nói rồi mà, tính tình Từ Tái Xuân giống Từ lão hổ.

Lúc đó, Từ lão hổ có thể xách dao phay tới Trương gia bức hôn, đương nhiên bây giờ Từ Tái Xuân có thể liều mạng xông lên cho bà Trương một trận no đòn.

Bà Trương tự xưng là giáo sư đại học, tuy ngày thường dạy dỗ Trương Nghiêu đã thành thói quen, nhưng chưa gặp phải người không nói đạo lý như Từ Tái Xuân.

Rất nhanh, bà ta bị Từ Tái Xuân ngồi trên đầu, đầu óc ong ong một mảng vang rền, mái tóc càng rối như ổ gà.

Đối với Trương Nghiêu mà nói, có lẽ hôm nay là ngày hả giận nhất trong hai mươi mốt năm qua.

Hóa ra, đời người còn có thể đi qua như thế.

Khi nghe tiếng còi cảnh sát ở nơi xa, Trương Nghiêu quyết đoán kéo Từ Tái Xuân chạy.

“Anh... tại sao phải chạy?”

Từ Tái Xuân vẫn ngốc nghếch không rõ, nhưng Trương Nghiêu lại cười haha.

Bé ngốc này, đúng là khờ, bất quá rất đáng yêu.

Tuy anh không vui khi cưới cô, nhưng không thể không nói, hình như anh đã có thêm lá bài tẩy ở trước mặt Trương gia rồi.

Thành thật mà nói, bộ dạng hiện tại của Từ Tái Xuân thực sự không tính là đáng yêu.

Trời sinh phụ nữ đã mang theo mấy phần sức chiến đấu, mặc dù cô dựa vào sự tròn trịa hoàn mỹ đè bẹp bà Trương trên mặt đất, nhưng trên gương mặt non nớt rưng rưng của cô cũng bị bà Trương cào mấy phát.

Da cô non mềm, Trương Nghiêu biết.

Thấy vết thương hiện lên tia máu, chẳng biết tại sao trong lòng Trương Nghiêu hơi bức bối.

Hết lần này tới lần khác, đôi mắt tròn xoe ngập nước của Từ Tái Xuân vẫn nhìn Trương Nghiêu, “Anh ơi...”

“Còn đau không?”

Từ Tái Xuân sờ mặt, sau đó si một tiếng. Lần này, cô biết đau, nhất thời nước mắt trào ra.

Trương Nghiêu luống cuống tay chân, anh không có kinh nghiệm dỗ con gái, chỉ có thể ấn mắt Từ Tái Xuân, vừa vuốt vừa lau, cuối cùng nhanh trí một cái, “Đừng khóc... anh mời em ăn kẹo nhé...”

Từ Tái Xuân nén nước mắt, hít hít mũi, “Nhưng dì Thái nói không thể ăn kẹo...”

Trương Nghiêu gãi đầu, “Nếu không, thứ khác nhé?”

Từ Tái Xuân rất nghiêm túc suy nghĩ một hồi, sau đó gật đầu.

Hai người quyết định tìm đồ ăn, trên đường đi, Từ Tái Xuân vẫn muốn nắm tay Trương Nghiêu. Trước đó dọc đường, Trương Nghiêu đều liên tục hắt ra.

Nhưng lúc trở về, Trương Nghiêu cảm thấy Từ Tái Xuân rất đáng thương, khuôn mặt mang vết thương, cả người cũng ngốc nghếch, nếu bị thất lạc phải làm sao giờ, suy nghĩ một chút, anh bèn cầm móng vuốt của Từ Tái Xuân.

Mồm mím, như móng heo.

Từ Tái Xuân thấy kem, nước miếng chảy ròng ròng.

Dáng vẻ mắt mặt ấy thực sự khiến Trương Nghiêu rất muốn vứt cô rồi bỏ đi, nhưng cuối cùng, Trương Nghiêu vẫn nhắm mắt mua kem.

Một tiếng sau, Trương Nghiêu vuốt túi tiền chỉ còn lại hai xu, đầu thoáng đau nhức.

Có phải anh nên nghe lời Cố Tây Dương nói, tìm một công việc, nói cách khác, tiền của con dâu nuôi từ bé đã hết rồi.

Thật là, gặp phải một cô vợ thích ăn vặt cũng là một loại đau thương quá đỗi.

Lúc này, Trương Nghiêu tự mình nghĩ, rốt cuộc phải tìm công việc như thế nào, chẳng lẽ đi làm thuộc hạ Cố Đông Hải sao? Nhưng, đến chỗ Cố Đông Hải, khi nào anh mới có thể chân chính trả thù mấy năm nay anh chịu tủi nhục đây.

Trương Nghiêu hết sức trầm tư, mà bên cạnh anh, Từ Tái Xuân đang giải quyết que kem thứ sáu.

Lúc này Trương Nghiêu trở nên mê mang với cuộc đời mình.

Giống như việc anh làm hiện tại hoàn toàn khác với kế hoạch đã định, đường đời dài thế, nhưng anh chẳng thấy lối đi của tiền đồ tươi sáng.

Lòng bàn tay ẩm áp, cô ngốc liếm môi, lại dùng đôi mắt to trong veo như nước nhìn anh.

Trương Nghiêu không kiềm được sờ sờ túi tiền, cuối cùng nghiêm chỉnh từ chối Từ Tái Xuân.

“Không thể ăn nữa. Bụng em sẽ đau.”

Trương Nghiêu vốn chỉ mượn cớ, vì viêm màng túi đối với đàn ông mà nói, thực sự không tính là lý do tốt nhất.

Nhưng anh tuyệt đối không ngờ được, một lời thành sấm.

6. Chương 6

Vì ăn quá nhiều kem, ban đêm Từ Tái Xuân bị đau bụng đến mức nhập viện.

Ngay sau đó, sắc mặt Từ lão hổ cũng không tốt.

Vì vậy Trương Nghiêu cảm thấy bà Trương tìm Từ lão hổ lý luận vào lúc này, đơn giản chính là thêm dầu vào lửa.

“Bà nói con gái tôi đánh bà? Không thể nào, Vượng Vượng nhà tôi rất ngoan, sẽ không ra tay...” Trả đũa không chỉ bà Trương độc quyền, Từ lão hổ cũng dùng rất giỏi, “Tôi vẫn chưa hỏi bà đây, sáng sớm Vượng Vượng nhà tôi còn rất tốt, làm sao sau khi từ nhà bà trở về lại biến thành bộ dạng này?”

Thấy bà Trương hiềm khi trở mặt ghen hòng, tức đến mặt đỏ tạt mang tai, đột nhiên Trương Nghiêu cảm thấy cuộc đời anh xem ra có mục tiêu mới.

Khi Trương Nghiêu trở lại phòng bệnh, Từ Tái Xuân còn chưa tỉnh lại.

Cô đau bụng rất lâu, hiện uống thuốc rồi, rốt cuộc mơ màng thiếp đi.

Đúng là đồ ngốc mà.

Nhưng, mặc dù nghĩ thế, bất quá tay Trương Nghiêu vẫn không kiềm được vuốt gương mặt bầu bĩnh của Từ Tái Xuân.

Sau đó, nghe tiếng ho khan của Từ lão hổ, anh kịp thời rút tay về, vâng... hơi xấu hổ.

Đều do bản thân anh tiện tay nha.

Từ lão hồ hiểu rõ con gái nhất, con gái ngoan sau khi ra ngoài trở nên héo rũ như dưa chuột, Từ lão hồ chắc chắn sẽ giận chó đánh mèo Trương Nghiêu đã dẫn cô đi.

Bất quá may là, có một bà Trương thay Trương Nghiêu chịu tội.

Từ lão hồ và Từ Tái Xuân giống nhau, đều bao che khuyết điểm.

“Mẹ kể gì đó của mày không tốt với mày, sau này không về cũng được...”

Từ lão hồ mím môi, liếc nhìn Trương Nghiêu từ trên xuống dưới, “Được rồi, năm nay mày bao nhiêu tuổi?”

“... Khụ khụ...” Trương Nghiêu thoáng hết nói nổi, con rể mà mình cần ngay cả tuổi cũng không biết sao.

“21.” Cuối cùng anh vẫn nhẹ nhàng nói.

Từ lão hồ lặp lại, “21, học đại học chưa?”

Trương Nghiêu lắc đầu, trên mặt từ từ xuất hiện một vệt tự ti. Nhưng, bị Từ lão hồ kịp thời đập tan, “Văn hóa cao hơn ba mày, tao còn chưa tốt nghiệp tiểu học.”

Trương Nghiêu ngẩng đầu, anh kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, không biết vì sao, tất cả kế hoạch và tâm cơ của anh đều chẳng có tác dụng nào với người đàn ông trước mặt và con gái ông.

Cô con gái thì ngốc, còn người cha thì sao, anh không quên bên ngoài đánh giá người đàn ông này.

Nhưng ông không ngốc đâu.

“Mày ở nhà chỉ nhàn rồi với nhàn rồi, theo ba mày ra ngoài kiếm tiền đi. Mày cũng đã trưởng thành lâu vậy, nên học cách sống có trách nhiệm và biết gánh vác rồi.”

Trong giây phút Trương Nghiêu kinh ngạc, Từ lão hồ đã ngáp ra tận cửa, “Nhớ kỹ, về sau ai dám đánh mày thì nói ba mày biết, tao giúp mày đánh lại, con bà nó, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ chứ.” Dừng một chút, Từ lão hồ còn nói thêm: “Nhưng, Vương Vương ngốc, đừng đẩy nó bước lên, có chuyện gì đàn ông gánh vác là được, phụ nữ là phải thương yêu và bảo vệ.”

Lời nói ấy khiến Trương Nghiêu đỏ cả mặt, Từ lão hồ này có lẽ đã sớm biết cách nghĩ của anh.

Chắc biết rất rõ làm sao anh muốn kết hôn với con gái ông, cũng muốn lợi dụng con gái ông báo thù rửa hận.

Điều này làm Trương Nghiêu hơi xấu hổ.

Từ lão hồ và bà ngoại đều là người không có văn hóa cao, lại dạy anh một đạo lý.

Người phải ngay thẳng, mới có thể tiến xa được.

Trương Nghiêu xoay đầu, gương mặt non nớt của Từ Tái Xuân ở trên giường có mấy vết cào đỏ, đặc biệt gai mắt.

Dì Thái và Từ lão hồ đều nói tuổi tác mình đã cao, không thể vất vả, nên ở bệnh viện một lúc sau khi biết Từ Tái Xuân chỉ ăn đến mức hồng bao tử bèn quay về.

Làm ông chồng mới nhậm chức của Từ Tái Xuân, chắc chắn Trương Nghiêu phải ở lại.

Trương Nghiêu cũng không có không vui như trong tưởng tượng.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Từ Tái Xuân tỉnh.

Đói mà tỉnh.

Trương Nghiêu nhớ bác sĩ và dì Thái nói, mặc kệ đôi mắt Từ Tái Xuân trong veo như nước bao nhiêu, không được nhẹ dạ.

“Nhưng em đói...”

Trương Nghiêu mua cháo nấu nhừ cho Từ Tái Xuân ăn, sau khi Từ Tái Xuân sột soạt ăn xong một bát, tiếp tục vuốt bụng, “Anh ơi, em muốn ăn bánh gato...”

“Không được, em muốn đau bụng nữa sao?”

Nghĩ đến cơn đau bụng tàn ác vô nhân đạo, sắc mặt Từ Tái Xuân trắng nhợt, nhưng vẫn nhìn ra được cô không cam lòng.

Trương Nghiêu chẳng biết sự kiên trì của mình lại tốt vậy, “Được rồi, đợi em khỏe, anh dẫn em ra ngoài ăn...”

Từ Tái Xuân buồn bực hừ một tiếng, Trương Nghiêu vuốt đầu cô, tóc rối, mềm, thực sự giống y đúc Vương Vượng trước kia.

Trương Nghiêu vuốt sợi tóc mềm mại trong tay, trong lòng cũng mềm nhũn.

Khi ngón tay kia chạm vào vết thương trên mặt Từ Tái Xuân, con ngươi đen thoáng sa sầm, “Còn đau không?”

Từ Tái Xuân đang cắn chặt, hưởng thụ thời gian Trương Nghiêu vuốt tóc, nghe được câu này, có chút không hiểu.

Trương Nghiêu sờ vết thương ửng đỏ, vì Từ Tái Xuân trắng, nên vết thương có vẻ đặc biệt nổi bật, “Không đau lắm?”

Từ Tái Xuân lắc đầu, đôi mắt to lóe lên, đáng vẻ rất tự hào, “Không đau chút nào...”

“Thật sao?”

Trương Nghiêu nhìn ánh mắt cười thành trăng lưỡi liềm, thoáng sững sờ, sau đó, chính anh cũng không biết mình đang nói gì.

“Em còn muốn ăn kẹo không?”

Trăng lưỡi liềm kia của Từ Tái Xuân uốn cong thành một đường may, “Có thể chứ?”

Trương Nghiêu mỉm cười, giọng nói dịu dàng như mang theo sự mê hoặc vậy, “Ngoan, em nhắm mắt lại.”

Từ Tái Xuân nghe lời thực sự nhắm mắt lại, không lâu sau, cảm thấy trên môi chợt ẩm áp, còn có mùi vị ngọt ngào.

Cô mở mắt, lại phát hiện trước mặt chẳng có thứ gì.

“Đó là gì thế?”

Trương Nghiêu xoay đầu sang chỗ khác, một lát sau mới từ kẽ răng nặn ra một câu.

“Em kệ nó là gì đi... Sau này em ngoan ngoãn anh sẽ cho em ăn nữa...”

Quả nhiên Từ Tái Xuân không nghi ngờ, trái lại cực kỳ mong đợi lần tiếp theo.

Cô kéo tay Trương Nghiêu, lăm bầm vài tiếng, “Anh à, dì đó không thích anh, nhà em thích anh là đủ... Đừng sợ, lần sau em sẽ đánh bà ta...”

Từ Tái Xuân đã ngủ, hồi lâu sau, Trương Nghiêu mới xoay đầu lại, nhìn cánh tay mình bị ôm chặt, sững sốt rất lâu mới khe khẽ nói một câu.

“Ngốc thật.”

Khi Từ Tái Xuân xuất viện, Cố Tây Dương tìm Trương Nghiêu uống rượu, sau khi nghe bà Trương bị dạy dỗ như vậy, trong lòng sáng khoái vô cùng, “Phải nói vợ ngốc nhà mày lợi hại thật, hoàn toàn không theo lẽ thường đâu... Bất quá vận may mày tốt ghê, có đứa đàn độn che chở, sau này chắc đi đường đều suôn sẻ hơn nhiều, ít nhất xem mẹ yêu bà Trương gia đó làm sao động vào mày...”

Trương Nghiêu không lạc quan như Cố Tây Dương, khẽ chạm ly rượu Cố Tây Dương mới nói: “Coi như đánh bậy đánh bạ đi. Được rồi, không phải mày nói giới thiệu một công việc cho tao à...”

“Mẹ! Mà thực sự muốn đi làm?!”

Trương Nghiêu gật đầu, “Hết cách rồi, không làm không có tiền xài.”

Cố Tây Dương cười tủm tỉm bu lại, “Không nói sớm, anh mà không bao giờ thiếu tiền.”

Trương Nghiêu uống nửa ly rượu, chẳng biết nghĩ đến điều gì nói thêm: “Có điều ban ngày tao không thể qua đây...”

“Hả! Mà còn làm ca đêm sao!” Cố Tây Dương không hiểu, “Tao đã nói ở đây cho mà chơi, mặc dù ngoài mặt anh tao không thích tao chơi với mà, nhưng sau lưng khen mà quá trời...”

“Tao biết.” Trương Nghiêu thả ly rượu xuống, con ngươi âm trầm, thoáng nhìn Cố Tây Dương mới lên tiếng: “Tao còn tìm một công việc khác nữa.”

Cố Tây Dương nói Trương Nghiêu hoàn toàn liều mạng.

Một công việc khác của anh chính là sửa xe.

Trước đó Từ lão hổ xuất thân từ việc thu mua phế liệu, về sau có tiền làm lên hậu cần, hiện tại rảnh rồi tiền nhiều hơn lại mở mấy tiệm sửa xe.

Từ lão hổ hỏi Trương Nghiêu có tay nghề gì, Trương Nghiêu đều lắc đầu.

Từ lão hổ nghĩ ngợi, bèn ném Trương Nghiêu vào một tiệm sửa xe.

Tiệm sửa xe đó là người quen cũ của Từ lão hổ, thấy Từ lão hổ dẫn một thằng nhóc đẹp trai tới, liền vây lại.

“Ồ, thằng trai bao này là ai! Đáng vẻ quen quen bây...”

“Cút cút cút! Đây là con rể tôi, lão Trầm, sau này ông dẫn dắt nó đàn ông cho tôi...”

Lão Trầm cười hihi, “Ồi mẹ ơi, là ông chủ nhỏ sao... Hahaha... Chỗ chúng tôi nhỏ lắm, sợ rằng không chứa nổi ông chủ nhỏ...”

“Cút cút cút, cái gì nó cũng không biết, ở đâu ra làm ông chủ nhỏ!”

Từ lão hổ lăm lăm liệt âm ỉ với lão Trầm, cuối cùng trước khi đi, miệng lão Trầm còn nói ông chủ nhỏ làm sao có thể tệ hại thế chứ.

Nhưng mặc dù vậy, đợi Từ lão hổ đi rồi, lão Trầm lại vỗ vai Trương Nghiêu, “Đi thôi, cậu đẹp trai! Ý, cơ thể còn rất rắn chắc, có rèn luyện ta...”

Lần thứ hai bị sờ mông, giờ phút này, bỗng nhiên Trương Nghiêu có chút hối hận.

Trên đời nhiều đường đi thể, tại sao phải theo Từ lão hổ lăn lộn trời.

Công việc ở tiệm sửa xe vất vả, mặc dù lúc giới thiệu lão Trầm nói anh là ông chủ nhỏ, nhưng sau một ngày ở chung ngắn ngủi, Trương Nghiêu đã biết đám người này căn bản không đối đãi đặc biệt với anh, ngược lại xem anh như người mới hung hăng sai bảo.

Bất quá cũng rất tốt, văn hóa Trương Nghiêu không cao, trước đây có hứng thú với Cố Tây Dương cũng vì hai người đều không thích cuộc sống giả tạo.

Như bà Trương, cũng như Trương Kiều.

Trương Nghiêu ở tiệm sửa xe rất vui vẻ, đôi khi hút một điếu ngắn ngủi, khiến anh quên được rất nhiều thứ.

Bao gồm sau lưng anh còn có ông bà Trương gia nhìn chăm chăm.

Lúc tan tầm, Trương Nghiêu còn tính tới chỗ Cố Tây Dương.

Anh là kẻ tàn nhẫn, nhìn người cũng chuẩn. Cố Tây Dương không phải người thích hợp kinh doanh, nhưng có thể nói là một kẻ cho anh luyện tay chút, Trương Nghiêu cũng rất hài lòng.

Bất quá chạy hai đầu như vậy, khiến Trương Nghiêu trong nửa tháng thoáng chốc hốc hác đi.

Chính anh không hề phát hiện, nhưng Từ Tái Xuân nhận ra, ôm anh hung hăng nói còn nhỏ hơn Đại hùng một vòng, bèn không vui.

Sau khi Trương Nghiêu đi làm, Từ Tái Xuân hơi rầu rĩ không vui vẻ.

Dì Thái gọt rau quả, thấy dáng vẻ này của cô bèn đi tới, “Sao thế, Vượng Vượng.”

Từ Tái Xuân bĩu môi, hơi bất mãn, “Gần đây anh bắt đầu đi làm...”

Sức hiểu biết của dì Thái kinh người, thoáng cái đã hiểu, “Con nói cậu gầy hả?”

Từ Tái Xuân ghé vào bàn, gật đầu.

Dì Thái thấy người bất mãn, nghĩ một hồi, bỗng nhiên nói: “Vượng Vượng, có muốn theo dì Thái học làm bếp không, học nấu ăn chẳng những có thể tự mình ăn, còn có thể nuôi anh béo lên...”

Béo lên... không đi làm nữa.

Từ Tái Xuân động lòng.

7. Chương 7

Tiệm sửa xe vào buổi chiều hiếm khi hơi thanh thoi, mấy người đàn ông nằm ở khu nghỉ ngơi phía sau hút thuốc.

Đàn ông ở chung với nhau chủ đề mãi mãi là phụ nữ. Như lúc này chẳng hạn, mọi người nói tháng sau tiểu Lý kết hôn rồi, mấy người đàn ông cảm thán, tiểu Lý càng đặc ý, “Anh nói xem không xe không nhà cô ấy theo tôi làm gì đây?”

Mặc dù lời nói tràn ngập oán hận, nhưng rõ ràng có sự đặc ý trong ấy.

Trương Nghiêu trước sau vẫn không tham gia vào những đề tài này, chẳng phải anh không thích, mà vì anh có vợ rồi.

Vợ lại ngốc, phải nói Từ Tái Xuân thế nào đây.

Không biết tại sao, anh không thích người khác bàn luận về Từ Tái Xuân.

Chính anh cũng chẳng biết nguyên nhân.

Tiểu Lý hết sức đặc ý, bị lão Trầm đánh một trận no đòn, sau đó không biết ai chuyển đề tài sang Trương Nghiêu.

“Tiểu Lý đặc ý cái gì, chỗ chúng ta người có con đường làm quan rộng mở hẳn là Trương Nghiêu chứ? Nhìn người ta ở độ tuổi này đã lẫn lộn thành con rể hiền của ông chủ lớn chúng ta, aizzz... Trương Nghiêu, cậu nói thử xem, phải chăng cô vợ kia... không thể nào được đúng không? Nếu không cậu cũng chẳng theo đám đàn ông da thô bọn tôi lẫn lộn, mới kết hôn không nên cái gì đó dính nhau à...”

Từ Tái Xuân?

Trương Nghiêu dừng một chút, cô cũng không xấu. Trái lại, chính là một người đẹp, bắt quá Trương Nghiêu dễ gặp bất cứ chuyện gì của Trương gia đều khá nhạy cảm.

Vừa nghĩ tới chuyện trước đây của Từ Tái Xuân và Trương Kiều, trong lòng Trương Nghiêu hơi khó chịu.

Nhưng Trương Nghiêu chẳng nói lời nào, mấy người kia ồn ào hẳn.

“Nghe nói con gái ông chủ lớn chúng ta béo, đừng trách anh mày không nhắc nhở mày, ở mặt ấy của phụ nữ béo rất mạnh, mày coi chừng bị ép khô khi tuổi còn trẻ đấy...”

Trương Nghiêu thoáng dừng lại, anh đã quen mấy chuyện đùa giỡn này, nhưng hôm nay, anh hơi phản cảm.

Không đợi anh tìm có ra ngoài, lúc này ngoài cửa bỗng nhiên có người gọi anh.

“Trương Nghiêu, có người tìm.”

Một đám da thô giải tán ngay lập tức, Trương Nghiêu vượt đầu bước ra, anh vốn chẳng có bạn bè, lẽ nào là Cổ Tây Dương?

Thấy Trương Nghiêu đi ra, Từ Tái Xuân vẫy tay với anh, đồng thời giờ hộp giữ ẩm lên, “Anh ơi, em tới đưa cơm cho anh nè...”

Nụ cười sáng lạn chẳng hiểu sao khiến Trương Nghiêu hơi nao núng, anh thoáng nhìn mấy đồng nghiệp đang trốn cách đó không xa xem náo nhiệt, vội tới kéo Từ Tái Xuân, “Sao em tới đây?”

“Em đưa cơm cho anh ạ.”

“Anh ăn rồi.” Trương Nghiêu lạnh nhạt ngắt lời cô, sự xuất hiện của Từ Tái Xuân như động vật cần bảo vệ ở sở thú, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Trương Nghiêu không thích, anh nắm cổ tay Từ Tái Xuân, hơi dùng sức, “Em đừng tới đây...” Suy nghĩ một chút, anh bổ sung thêm một câu.

“Bẩn.”

Quả thực hoàn cảnh ở đây hơi bẩn, kể cả tay Trương Nghiêu cũng rất bẩn, cổ tay Từ Tái Xuân bị anh nắm, nhất thời đen một mảng.

Trái lại Từ Tái Xuân chẳng để bụng, Trương Nghiêu đã buông tay.

Cuối thu nắng gắt đến dọa người, anh thoáng bực bội.

“Em về trước đi.”

Từ Tái Xuân có chút lưu luyến không rời, kéo góc áo xanh bằng vải thường của Trương Nghiêu, “Anh ơi, anh không vui sao? Nhưng dì Thái nói em làm rất ngon...”

Có lẽ hai người dựa sát nhau khiến đám da thô phía sau nhin không được huýt sáo, Từ Tái Xuân ngốc, chẳng biết xảy ra chuyện gì, nhưng Trương Nghiêu không nhin nổi.

“Dì đó lừa em thôi, em không biết hả? Được rồi được rồi, em đi trước đi...”

“Anh, anh ném thử đi...”

Nhìn khuôn mặt ngốc nghếch của Từ Tái Xuân, Trương Nghiêu càng khó bình tĩnh hơn, “Em về trước đi.”

Thấy Từ Tái Xuân bất động, Trương Nghiêu hít sâu một hơi, miễn cưỡng bày khuôn mặt tươi cười, “Vậy em về trước đi, giờ này anh bận, lát nữa mới ăn...”

Từ Tái Xuân còn thoáng do dự, Trương Nghiêu đã đẩy cô ra, “Được rồi, ngoan nè về trước đi, bé ngoan phải nghe lời người lớn.”

Từ Tái Xuân lưu luyến rời khỏi, trước khi đi còn bảo Trương Nghiêu ăn nhiều.

Trương Nghiêu chả thèm để ý, nhìn hộp giữ ẩm giấu con đáng yêu trên tay, không còn khẩu vị nào.

Sau khi Từ Tái Xuân rời đi, mấy đồng nghiệp còn cố tình chạy tới, “Tao xem thử cái gì mà cơm trưa tình yêu nào...”

Trương Nghiêu không kịp ngăn cản, đã bị người ta cướp mất.

“Ôi, thơm thật, Trương Nghiêu mày có lộc ăn ghê... Không đúng, hẳn là có phúc mới đúng...”

Trong lòng Trương Nghiêu hơi bực bội, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Mấy đồng nghiệp à ôi kêu loạn một trận, “Trương Nghiêu à, mày nhần tâm quá, đây là cơm trưa tình yêu mà vợ mày đưa tới đây...”

Chưa nói xong, Trương Nghiêu đã dập tắt điều thuốc đi tới phía trước.

“Tôi còn có chuyện mấy người ăn trước đi.”

Buổi tối khi về nhà, Từ Tái Xuân đang ngủ. Đợi Trương Nghiêu tắm xong leo lên giường, chẳng biết sao cô tỉnh rồi, nắm tay Trương Nghiêu không ngừng đong đưa, “Anh ơi, ăn ngon không?”

Trương Nghiêu vốn chả ăn cơm trưa tình yêu đó, không chỉ thế, tối nay anh còn ở chỗ Cổ Tây Dương uống rất nhiều rượu, giờ mệt chết đi được, đối với Từ Tái Xuân, anh chỉ miễn cưỡng ứng phó một câu.

“Ngon.”

“Thật sao?” Ánh mắt trong veo của Từ Tái Xuân lấp lánh, “Mai em tiếp tục làm cho anh.”

Trương Nghiêu đang tính từ chối, nhưng Từ Tái Xuân lại lấy một quyển vở gấu con trong học tủ đầu giường viết viết.

“Đây là cái gì?” Trương Nghiêu sắp tới, nhưng Từ Tái Xuân đã đi trước một bước giấu mất, “Không nói anh biết đâu.”

Từ Tái Xuân viết một hồi sau đó hài lòng đi ngủ, để lại Trương Nghiêu, rõ ràng cả người mệt lả, nhưng nhắm mắt lại không ngủ được.

Suy nghĩ một chút, anh rút quyển vở gấu con màu hồng dưới gối Từ Tái Xuân ra.

Mặc dù Từ Tái Xuân ngốc, nhưng chữ viết ngay ngắn rất rõ ràng. Chỉ là lúc này, trong vở đã viết một vài thực đơn.

Anh liên tục lật mấy trang, có lẽ hơi hiểu rõ, đây là thực đơn mấy ngày sắp tới của anh.

“Ngốc thật.”

Anh ngắm cô bé ngốc đang ngủ không nhịn được chép chép miệng, khóe môi còn mang theo nụ cười, chẳng hiểu sao không cười nổi, cuối cùng, anh để quyển vở lại chỗ cũ, hình như lẩm bầm lẩm bầm một câu.

“Ngày mai, anh ném một miếng là được.”

Từ ngày đó trở đi, Từ Tái Xuân gần như mặc kệ gió mưa đưa cơm cho Trương Nghiêu.

Bất quá Trương Nghiêu vẫn chưa ăn, vì mỗi lần Từ Tái Xuân tới đều bị đồng nghiệp ‘nhiệt tình’ cướp sạch. Ăn xong cơm nước do Từ Tái Xuân làm ai cũng ước ao ghen tị Trương Nghiêu, vừa mới bắt đầu Trương Nghiêu còn muốn ném thử, nhưng càng về sau căn bản chẳng có cơ hội cho anh.

Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn. Dáng vẻ Từ Tái Xuân mềm mại, như thỏ trắng vậy, vừa đơn thuần vừa đáng yêu còn nấu ăn giỏi, chưa tới mấy ngày đã bắt sống một đám giống đực.

Từ Tái Xuân vừa tới, ngay cả tiểu Lý đã có vợ chưa cưới cũng khẽ vén mái tóc xốc xếch của mình, Trương Nghiêu xác định bản thân không bị ảo giác, sau khi Từ Tái Xuân tới tiệm sửa xe, người ở đây hình như càng thích sạch sẽ, ngay cả lão Tôn ngày thường bẩn thỉu nhất cũng bắt đầu ba ngày tắm rửa rồi.

Trương Nghiêu cảm thấy khó chịu, nhất là dáng vẻ ngốc nghếch của Từ Tái Xuân đứng giữa đám đàn ông da thô, có vẻ như hết sức chú ý. Cô cười không tim không phổi thế kia, căn bản chẳng biết ý nghĩ của đám thô tục này.

Chả hiểu sao Trương Nghiêu tức giận, lão Trầm đưa một lọ thủy tinh cho anh, giống như vô ý vậy, nói: “Cô bé Vượng Vượng này thực sự khiến người ta yêu thích...”

Trương Nghiêu không nói, chỉ tăng tốc độ động tác trên tay.

Lão Trầm cười cười, “Tôi nhớ hồi còn nhỏ con bé cũng cực kỳ tròn trịa như thế, rất đáng yêu. Đám chú chúng tôi đều thích ôm con bé, cậu đừng nói nha, Vượng vượng do chúng tôi nuôi lớn, mẹ con bé là một người phụ nữ tốt, đáng tiếc sống không lâu, sinh Vượng Vượng chẳng bao lâu đã đi mất, khi ấy, lúc lão Từ mang con bé tới đây, chúng tôi đều nói muốn nuôi cô bé này mập mập, không để người ta ăn hiếp con bé...”

“Giờ cô ấy rất béo.”

Trương Nghiêu không hiểu ý lão Trầm, suy nghĩ hồi lâu mới nói một câu an toàn.

Lão Trầm liếc nhìn Trương Nghiêu, “Cậu còn trẻ, chưa biết thế giới này nếu có người thực sự tốt với cậu là một điều may mắn cỡ nào, Vương Vương là cô gái tốt, mặc dù ngốc nghếch một chút, nhưng con bé không xấu...”

Trương Nghiêu cũng nhìn cô gái trong đám da thô, tất nhiên anh biết Từ Tái Xuân không phải kẻ xấu. Cô ngốc thế, đâu có ý đồ xấu nào.

Cô căn bản chẳng có đầu óc gì.

Nhìn một đám đàn ông vây quanh Từ Tái Xuân, Trương Nghiêu tăng tốc động tác trên tay, lão Trầm để vào mắt, chỉ lắc đầu cười cười, “Đám ranh con, không cần đi làm hả!”

Người chung quanh giải tán, Từ Tái Xuân thoáng không biết làm sao.

May là, cô thấy Trương Nghiêu.

“Anh ơi...”

Trương Nghiêu nhìn cô, là ảo giác của anh ư? Luôn cảm thấy Từ Tái Xuân lại béo một tí.

“Chẳng phải anh nói em đừng tới hử?”

Từ Tái Xuân cười hì hì, lấy một hộp trong túi đưa cho Trương Nghiêu, “Anh ơi, em còn nướng bánh quy nè, cho anh ăn đó.”

Trương Nghiêu không nhận, xung quanh đã có một mảng tiếng thở than, Trương Nghiêu cũng chẳng biết tính khí từ đâu ra, bộp một tiếng đánh tay Từ Tái Xuân, “Anh nói rồi, anh không thích ăn đồ ngọt.”

Từ Tái Xuân thoáng nhìn cái tay bị đánh đỏ ửng, có chút bối rối, “Anh...”

“Anh không phải anh em!” Trương Nghiêu kéo tay Từ Tái Xuân, “Chúng ta ra ngoài nói.”

Từ Tái Xuân lão đảo bị Trương Nghiêu kéo đi, vất vả lắm mới ổn định cơ thể. Lúc này, lửa giận khắp người Trương Nghiêu cũng không kiềm nén nổi nữa.

“Em là heo hử, anh đã bảo đừng đến chỗ này mà, chỗ này toàn là đàn ông, em qua đây tìm...”

Thấy đôi mắt đen láy của Từ Tái Xuân bắt đầu rung rung, Trương Nghiêu dừng một chút, nhìn nước mắt của Từ Tái Xuân, anh luống cuống, “Em về trước đi. Anh không thích đồ em làm đâu, anh chưa từng ăn, thời gian này toàn bọn họ ăn cả...”

Lời còn chưa dứt, cảm giác trên mặt có một vật ném tới.

Là hộp bánh quy kia.

Trương Nghiêu ngẩng đầu, đối mặt với Từ Thái Xuân đang rơi lệ.

“Anh hử!”

Nức nở một tiếng, cô ngốc nhanh chóng chạy đi.

Để lại Trương Nghiêu đứng tại chỗ, sững sờ hồi lâu, mới nhặt hộp bánh quy lên.

Khi mở ra, bánh quy bên trong đều làm thành hình heo con gấu con thỏ con, còn hơi khét, nhìn ra được đây là lần đầu tiên cô làm.

Trương Nghiêu chẳng thích ăn đồ ngọt, nhưng giờ phút này, chắc do lý trí mơ hồ nên anh cầm một miếng bỏ vào miệng.

Rất ngọt.

Ngọt đến mức hơi đắng.

8. Chương 8

Buổi tối, lúc Trương Nghiêu và Cố Tây Dương uống rượu, có chút không yên lòng.

Anh luôn luôn nghĩ đến Từ Tái Xuân với hai mắt đắm lệ, rốt cuộc anh bị sao nhỉ, tức giận cái gì với một đứa ngốc chứ.

Trương Nghiêu ở trong lòng thở dài, ngón tay đâm chọc hộp bánh quy vô tội, “Đều tại mày gây họa...”

Cố Tây Dương phát hiện người anh em mình đang suy nghĩ lung tung, nào bắt đầu xoay chuyển.

“Hehe, bạn thân, hôm nay hình như mày không bình thường.”

Trương Nghiêu buồn bực uống cạn một ly, “Mày uống nhiều rồi.”

“Tao không uống nhiều.” Cố Tây Dương cười khà khà, nhất thời cũng chẳng còn hứng thú với người đẹp trên người, đẩy ra trực tiếp ngồi bên cạnh Trương Nghiêu, “Sao vậy, tâm thần không yên...”

Trương Nghiêu bày tỏ Cố Tây Dương rất nhàm chán.

Đầu óc Cố Tây Dương chuyển động, tâm thần dần ông không yên, dựa theo kinh nghiệm của hắn, chỉ có hai nguyên nhân.

Nguyên nhân thứ nhất, không có tiền, mỗi lần hắn bị Cố Đông Hải đóng băng tất cả thẻ, hắn đều tâm thần không yên.

Nhưng, gần đây Trương Nghiêu không thiếu tiền.

Vậy nếu không phải tiền, thì chính là phụ nữ.

Nghĩ đến đây, Cố Tây Dương thấy nét mặt Trương Nghiêu có chút không đúng, tràn ngập sự cảm thông.

Phải biết rằng, cô gái kia của Trương Nghiêu đúng là phiên toái lớn.

Nghiêng đầu thoáng suy ngẫm, Cố Tây Dương nghiêm túc hỏi: “Bạn thân à, chả lẽ mày vẫn còn trinh...”

Phụt ——

Người đẹp xung quanh không biết sao nghe được, phụt cái phun ra ngoài.

Sắc mặt Trương Nghiêu rất khó coi, anh thoáng nhìn Cố Tây Dương, lúc này hắn có thể cân nhắc một chút tờ giấy hôn thú của anh không?

Nhưng ý nghĩ của anh đã bị Cố Tây Dương đi trước một bước nhìn thấu, “Đừng nói với tao chuyện kết hôn, mày lại không phải ngựa đực có thể ra tay với loại phụ nữ như Từ Tái Xuân...”

Trương Nghiêu chẳng thích người khác nhắc tới Từ Tái Xuân bằng thái độ miệt thị thế.

“Mày có ý gì?”

Cố Tây Dương gật đầu như lẽ đương nhiên, “Mày đừng nói tao biết, mày thực sự thích cô vợ ngốc kia của mày nha, người ta thích chính là Trương Kiêu, lại không ngốc cả đời, nếu nhớ ra, si...” Cố Tây Dương khoa trương rùng mình một cái, “Ngẫm lại chuyện này đúng ngược tâm đây...”

“...”

Trương Nghiêu day gân xanh trên trán, anh đang nghiêm túc suy xét có nên đánh Cố Tây Dương một trận no đòn không?

Dù gì anh cũng chẳng thích cái miệng đó.

Thấy sắc mặt Trương Nghiêu khó coi, Cố Tây Dương nhích lại gần, nháy mắt ra hiệu, “Tao nói nè Thiết Ngưu, mày đừng tức giận. Tao chỉ muốn tốt cho mày thôi, hê hê... Hơn nữa, trong vùng chúng ta người đẹp nhiều mà, mày tìm đại một đứa cũng đẹp hơn Từ Tái Xuân nhiều, mày nhìn cô ta đi, béo ú, cần thận đề chết mày...”

Trương Nghiêu không thể nhịn nữa, sớm biết rằng căn bản không nên uống rượu với tên ngốc này.

Trương Nghiêu chuẩn bị về nhà, nhớ tới dáng vẻ Từ Tái Xuân rưng rưng nước mắt, quả thực anh chẳng còn lòng dạ nào.

Trong nháy mắt anh đứng dậy, hình như Cổ Tây Dương phát hiện điều gì đó khác.

“Á... Thiết Ngưu! Khi nào mày thích ăn bánh quy vậy? Lẽ nào là sản phẩm mới gì đó sao? Tao ném thử coi...”

Trương Nghiêu chưa kịp ngăn lại, Cổ Tây Dương đã cướp túi con gấu kia, rút mấy cái ra.

“Phi phi phi... gì mà lộn xộn thế, còn nướng khét... Khó ăn quá...”

“Khó ăn thì mày đừng ăn!”

Trương Nghiêu tức giận cướp túi con gấu lại, còn ghét bỏ phỉ phỉ bụi trên túi, “Tao có việc, đi trước.”

Cổ Tây Dương nhìn động tác ấy của Trương Nghiêu, hơi bực mình, “Cái đó bộ do tình cũ mày làm à? Lại còn yêu quý thế...”

Trương Nghiêu không nói gì, Cổ Tây Dương hình như sáng tỏ, “Lẽ nào của Từ Tái Xuân? Tao nói nè bạn thân... Thứ đó khó ăn thấy mô... Mày mang theo bên người tìm ngược sao? Tao thấy mày bệnh không nhẹ đâu...”

Trương Nghiêu chẳng muốn ở chung với cái tên Cổ Tây Dương này, không có chút ý kiến xây dựng nào.

Vả lại, lúc này một cuộc điện thoại cũng hoàn toàn khiến Trương Nghiêu hạ quyết tâm.

“Cậu hả? Vượng Vượng vào viện rồi, cậu mau chóng đến đây đi.”

Trước khi đến bệnh viện, Trương Nghiêu không biết rốt cuộc Từ Tái Xuân đã xảy ra chuyện gì. Dựa theo sự hiểu biết của anh về Từ Tái Xuân, chỉ cho rằng cô chỉ ăn quá nhiều, có lẽ ăn đến hỏng bao tử, nhưng khi ở bệnh viện thấy cô gái sưng mặt sưng mũi nằm trên giường bệnh, bỗng nhiên anh nói không nên lời.

Dì Thái ở một bên còn đang lau nước mắt, “Rốt cuộc ai ác độc vậy, lại có thể xuống tay tàn nhẫn với một cô gái thế...”

Nghe nói, Từ Tái Xuân vẫn chưa về nhà, dì Thái hơi lo lắng, bèn gọi cho Từ lão hồ.

Kết quả hai người ở bên ngoài tìm một vòng, đều không tìm được người, đang chuẩn bị gọi cho Trương Nghiêu, bệnh viện gọi tới.

Nghe nói trên đường về nhà Từ Tái Xuân đụng phải mấy tên côn đồ, chẳng biết lời qua tiếng lại thế nào, sau đó Từ Tái Xuân bị đánh một trận rồi vào bệnh viện.

Khi Trương Nghiêu tới, Từ Tái Xuân vừa mới ngủ.

Sắc mặt Từ lão hồ khó coi, siết chặt quả đấm, vành mắt muốn nứt ra rất đáng sợ, giống như giấy tiếp theo sẽ nhào tới.

Ông thực sự nhào tới, nhưng bị dì Thái cản lại.

“Tiên sinh, đây là bệnh viện, có chuyện gì từ từ nói.” Thấy Từ lão hồ lơ đi, một lòng muốn chào hỏi mặt Trương Nghiêu, dì Thái vội nói: “Vượng Vượng vất vả lắm mới ngủ được, ông muốn đánh thức nó hả?”

Từ lão hồ hít sâu một hơi, hình như ổn định tâm tình.

Trương Nghiêu muốn đi xem Từ Tái Xuân một chút, lại bị Từ lão hồ ngăn cản.

“Mày theo tao ra ngoài.”

Quả nhiên, ở bên ngoài, Từ lão hồ không kiêng kỵ gì.

Trương Nghiêu còn chưa đứng vững, ông đã giáng một đấm.

Trương Nghiêu không né tránh, trước đây anh từng đánh boxing ngăm hai năm, dù sao Từ lão hồ cũng là nghiệp dư, lại có tuổi, anh muốn tránh là chuyện dễ dàng.

Nhưng anh không tránh.

Anh chỉ lau vết máu nơi khoe miệng, một lát mới lên tiếng: “Con muốn xem cô ấy một chút.”

“Mày bớt giả mù sa mưa đi, không phải tại mày, nó sẽ không bị người ta đánh thành bộ dạng đó.”

Từ lão hồ cười lạnh, “Tao biết Trương gia không thích mày, tao cũng chẳng quan tâm mày rốt cuộc là con ruột hay con riêng, tao chỉ hi vọng mày chăm sóc Vượng Vượng đàn ông là được, con bé Vượng Vượng ngốc, cũng không còn trí nhớ trước kia, nhưng nó tốt với mày lắm... Mày đối xử nó như vậy à? Không thích nó, được, vậy mày có thể rút!”

Từ ngày kết hôn với Từ Tái Xuân, Trương Nghiêu đã nghĩ đến một ngày anh có thể ra đi.

Anh từng nghĩ bản thân sẽ sáng khoái rời khỏi, thuận tiện giẫm lên đầu Trương gia, anh cũng nghĩ mình sẽ cười to mà đi, không mang theo một áng mây nào.

Duy nhất anh chỉ không ngờ, ngày này tới nhanh thế.

Trương Nghiêu đứng tại chỗ không nhúc nhích, Từ lão hồ nổi giận dừn dừn rồi khỏi.

Vừa đi, còn vừa mắng: Đồ vong ơn phụ nghĩa, chẳng biết tốt xấu.

Trương Nghiêu cúi đầu, nhìn cái túi gấu con trong lòng bàn tay một chút, con gấu ngu ngốc hình như đang cười nhạo anh.

Mày là kẻ vô ơn, chẳng biết tốt xấu.

Khi Trương Nghiêu bực bội lại bắt đầu bện châu châu cỏ.

Lúc bà ngoại nấu một nồi sủi cảo cho Trương Nghiêu bước ra, trước mặt Trương Nghiêu đã xếp hai hàng châu châu cỏ.

Ánh mắt bà ngoại không tốt lắm, phải cố gắng nhìn mới thấy rõ thứ trước mặt Trương Nghiêu.

“Thiết Ngưu à, ăn cơm nào, lớn rồi còn chơi mấy thứ này?”

Châu châu cỏ do bà ngoại dạy Trương Nghiêu. Khi ấy, một mình anh bị vứt ở nông thôn, cha không nhận, mẹ mặc kệ, trẻ con trong thôn không chơi với anh, lén lút gọi anh là con hoang.

Lúc đó, bà ngoại vì an ủi anh, bèn dạy anh bện châu châu cỏ.

“Thoáng cái nhiều năm như vậy, con đã lớn rồi.”

Trương Nghiêu ăn một viên sủi cảo tròn trịa, kêu một tiếng, lại không nói tiếp.

Bà ngoại buông châu châu cỏ xuống, hơi chần chừ thoáng nhìn Trương Nghiêu, “Làm sao thế, Thiết Ngưu? Bên Trương gia ức hiếp con hả?”

“Không có ạ.”

Trương Nghiêu cười, ở trong lòng bà ngoại, Trương gia là cái ổ ma quỷ ăn thịt người, nếu có thể, bà chẳng hi vọng cháu mình đi vào vũng nước đục này, nhưng không có Trương gia, dường như chỉ dựa vào bà căn bản không thể cho đứa cháu một tương lai tốt hơn.

Thậm chí, bộ dạng này của bà, vẫn muốn chăm sóc Trương Nghiêu.

“Thiết Ngưu à, bị uất ức thì nói với bà ngoại, bà ngoại mang con về...”

Trương Nghiêu lắc đầu, nhanh chóng ăn hết bát sủi cảo, vừa ăn vừa nói: “Bà ngoại, con đổi chỗ ở cho bà, được không?”

Phòng ở hiện tại hơi cũ kỹ, đặc biệt ánh mắt bà bất tiện, nơi này tương đối mà nói chính là tai họa ngầm.

Bà ngoại lắc đầu, “Đổi cái gì, bà ngoại ở rất tốt.”

Trương Nghiêu nhìn bức tường loang lổ, chẳng nói gì, một lát sau mới gật đầu: “Con đi rửa chén.”

Trên bệ cửa sổ phòng bếp, không biết bà ngoại nhặt mấy chậu sứ cũ nát ở đâu, bên trong bỏ đất, trồng ít tỏi.

Lần trước tối, bà ngoại vừa trồng tỏi, giờ tất cả tỏi đã lên mầm xanh cỡ đầu ngón tay.

Non mềm, xanh mướt, rất đáng yêu.

Tay Trương Nghiêu chạm vào chồi non ấy, giống như bị điện giật vậy, anh nhanh chóng rút tay về.

Trở lại phòng khách, Trương Nghiêu nhắc lại lần nữa.

Anh kiểm tra phòng một lần, đổi mấy phích cắm cũ kỹ đi, dây điện trên tường anh cũng thay mới, nhưng điều kiện ở đây dù sao cũng kém.

Trước kia Trương gia vẫn còn chen ép anh, mỗi ngày hai bà cháu trôi qua cực kỳ túng quẫn.

Nhưng giờ anh có thể kiếm tiền, không muốn bà ngoại sống khổ nữa.

Lời còn chưa ra khỏi miệng, đã thấy bà ngoại cầm một cái túi quen thuộc.

Nhìn kỹ, đó chẳng phải túi bánh quy của Từ Tái Xuân ư?

“Bà ngoại...”

Đầu óc Trương Nghiêu tê rần, vắt hết óc suy nghĩ làm sao gạt bà ngoại cực kỳ trông mong cháu dâu, nhưng lý do hợp lý còn chưa nghĩ ra, bà ngoại đã run rẩy giơ cái túi con gấu trên tay lên, vẻ mặt vui mừng, “Thiết Ngưu à! Con có đối tượng rồi sao?!”

9. Chương 9

Trương Thiết Ngưu đương nhiên không có đối tượng, anh cảm thấy cuộc đời anh giống như một vở kịch tràn ngập bất ngờ, mặc kệ kế hoạch của anh ra sao, kết quả luôn luôn ngoài dự đoán.

Lúc này, anh đứng ngay cổng lớn bệnh viện, mất nửa tiếng rồi.

Anh cũng chẳng biết làm thế nào tới đây, không có việc gì liên tới.

Ngẩng đầu, anh thoáng nhìn cửa sổ lầu ba, khép rất chắc, có loại cảm giác nặng nề và mãnh liệt kháng cự người bên ngoài tới.

Trương Nghiêu ngưỡng cao đầu, anh tự nói với mình, chỉ liếc nhìn thôi.

Quả thực, Trương Nghiêu cũng chỉ thoáng nhìn.

Vết sưng đỏ trên mặt Từ Tái Xuân đã tiêu bớt, bắt quá mặt cô vốn trắng nõn, máu bầm có vẻ càng rõ rệt.

Trương Nghiêu ngồi ở mép giường một hồi, cuối cùng đem túi con gấu ra, khê đặt bên cạnh gối Từ Tái Xuân.

“Đồ của em, anh trả cho em. Còn nữa, bánh quy hơi khó ăn.”

Từ Tái Xuân trong giấc mơ thoáng nhú mày, song rốt cuộc không tỉnh lại.

Cô ngủ cực kỳ không an ổn.

Cả đêm nay, ngủ không an ổn còn có Cố Tây Dương.

Trước đó, hắn mới ằm ỉ một trận ở quán bar, tình trạng tối nay của hắn không tốt lắm, bị mấy người đẹp đổ rượu lên đầu, về tới nhà đang định ngã lưng xuống ngủ, lại bị một trận chuông cửa kinh hồn bạt vía làm tỉnh giấc.

“Mẹ, tên khốn khiếp nào, hơn nửa đêm quấy phá giấc mộng người ta!”

Ngoài cửa, Trương Nghiêu lạnh lùng nhìn hắn, trực tiếp ném một câu.

“Mày có quen ai bên giao thông không?”

Hiển nhiên Cố Tây Dương vẫn chưa tỉnh rượu, nhưng nghe Trương Nghiêu hỏi vậy, hắn theo thói quen gật đầu.

“Biết. Sao thế?”

Ánh trăng mờ mờ, video giám sát không rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn ra mấy người đàn ông đánh một cô gái.

Vì vấn đề góc quay, nên Cố Tây Dương không thể nhìn rõ khuôn mặt những người đó. Hắn đẩy Trương Nghiêu một cái, “Mày cần video giám sát này làm gì? Chẳng thấy rõ người...”

Trương Nghiêu im lặng, chỉ chăm chú nhìn hình ảnh ấy.

Cố Tây Dương xoay đầu còn muốn nói điều gì đó, cúi đầu lại phát hiện nắm tay Trương Nghiêu, từ từ siết chặt.

Ra khỏi cửa, sắc mặt Trương Nghiêu vẫn khó coi.

Cố Tây Dương vuốt đầu, đi phía sau, đưa điều thuốc cho Trương Nghiêu, “Đó là Từ Tái Xuân hả?”

Trương Nghiêu mời thuốc lá, hút một hơi, không trả lời.

Cố Tây Dương kéo Trương Nghiêu, “Không phải mày muốn thoát khỏi cô ta sao, ba năm trước mày cũng nói mày không ra tay nữa, ờ, mày là người có tiền án đó...”

Thấy sắc mặt Trương Nghiêu vẫn cực kỳ khó coi, Cố Tây Dương buông Trương Nghiêu, “Tao biết mấy thằng đó là cặn bã, có thể ra tay ác độc với một đứa ngu ngốc, bắt quá hành động đó của mày...”

Cố Tây Dương còn muốn nói điều gì, Trương Nghiêu đã dập tắt điều thuốc, hình như lăm bầm một câu.

“Haha, bánh quy thật khó ăn.”

“Hả...” Cố Tây Dương chẳng đoán được chuyện gì xảy ra, “Cái gì với cái gì...”

Trương Nghiêu đẩy hắn, giọng trở nên lạnh lẽo, “Nếu không phải đưa bánh quy cho tao, cô ấy sẽ không...”

Trương Nghiêu còn chưa nói hết, đã xoay người rời đi. Cố Tây Dương dừng một chút, tiến lên theo, “Được rồi, tao giúp mày tìm mấy thằng cặn bã đó, nhưng mày phải hứa với tao, đừng làm lớn chuyện này quá, ờ! Mày rốt cuộc có nghe tao nói không...”

Gần đây tâm trạng Trương Nghiêu không tốt.

Cố Tây Dương biết, đối với một người đàn ông mà nói, tâm trạng không tốt, nhất là nản lòng về mặt người phụ nữ, chắc sẽ có hai kết quả.

Một là không gượng dậy nổi, từ nay về sau biến mất khỏi giang hồ. Hai là hăm hở vươn lên, trở thành kẻ cuồng công việc, như Trương Nghiêu đây.

Trương Nghiêu cố gắng kiềm tiền, anh đếm tiền đến bong gân, không phải chuyện không hay ho gì.

Bất quá điều khiến Cố Tây Dương buồn bực là, hắn vất vả luyện tập thành mãnh nam cơ bắp, song tất cả người đẹp đều thét chói tai khi cổ áo Trương Nghiêu mơ hồ lộ xương quai xanh, hắn thực sự không xong rồi.

“Tao nói nè mày tính ở chỗ tao đến khi nào?”

Ban ngày Trương Nghiêu vẫn đến tiệm sửa xe làm, buổi tối lại tới quán bar này.

Nhưng Trương Nghiêu không về nhà.

Đã hơn một tháng rồi, mấy thằng cặn bã cũng bị dạy dỗ không thể nào thăm hơn nữa, chẳng lẽ chuyện này vẫn chưa xong?

“Mày thực sự cách mặt với Từ lão hồ ư?”

Trương Nghiêu chuyển ly rượu, ánh mắt thoáng mờ ảo.

Đúng rồi, đúng rồi, chính là ánh mắt sương mù này, rõ ràng đáng vẻ như lạc vào cõi tiên quá yếu đuối, nhưng cứ được người đẹp ví là ánh mắt mê ly gợi cảm.

Ngẫm lại, Cổ Tây Dương cũng say mắt.

“Ê... Tao nói nè mày muốn thành bộ dáng này đến khi nào?” Trong lúc Cổ Tây Dương hết mực khuyên nhủ Trương Nghiêu, lúc này một người phục vụ đi tới, nhẹ nhàng tiến đến bên tai hắn nói gì đó.

“Cái gì? Người ở bên ngoài?”

Người phục vụ chỉ phòng khách bên ngoài, “Đang ở bên ngoài.”

Kỳ thực Từ Tái Xuân không tức giận chút nào. Mặc dù ngày đó Trương Nghiêu thực sự khiến người ta tức giận, nhưng cô không phải em gái thù dai, mà buổi tối xảy ra chuyện, đến quá nhanh, cũng quá đau đớn, cho nên cô đã quên hết chuyện không vui.

Chẳng qua cô cảm thấy rất đau, mỗi ngày bị di Thái nhốt trên giường rất khó chịu.

Vất vả lắm mới nhìn đến lúc xuống giường được, Từ Tái Xuân lại phát hiện một sự thật.

Không thấy Trương Nghiêu đâu cả.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như từ ngày đó trở đi, Trương Nghiêu chưa từng xuất hiện trước mặt cô.

Thực sự không thích đồ cô làm sao?

Từ Tái Xuân nghiêm túc tự hỏi, sau này không nên tùy tiện xuống bếp.

Về nhà đã lâu, Trương Nghiêu vẫn chưa trở về.

Từ Tái Xuân hơi nhớ Trương Nghiêu. Mặc dù Trương Nghiêu không thích nói chuyện, thỉnh thoảng hơi hung dữ với cô, song nửa đêm tỉnh giấc sẽ là người đắp chăn cho cô, Từ Tái Xuân chắc chắn anh là người tốt.

Từ Tái Xuân tin tưởng cảm giác của mình, cô chẳng biết có phải mình làm sai không mà không thấy Trương Nghiêu đâu.

Hôm nay, di Thái chuẩn bị điểm tâm ngọt ở nhà bếp, một mình cô xem tivi trong phòng khách, bỗng nhiên thấy một cô gái trẻ tuổi đang khóc trên tivi, nói rằng con trai cô ấy bỏ nhà ra đi.

Từ Tái Xuân chợt nhảy bèn, chẳng lẽ Trương Nghiêu bỏ nhà ra đi.

Vậy ——

Cô tìm anh về là được.

Từ Tái Xuân dễ dàng tìm được địa chỉ quán bar của Cổ Tây Dương, nhưng khi đi tới cửa, bọn họ ngăn cô không cho cô vào, cho dù cô dùng bánh quy nướng mới ra lò hối lộ bọn họ, bọn họ cũng không cho.

Từ Tái Xuân hơi thất vọng, ba bước xoay đầu lại, quyến luyến không thôi.

Chả biết cô đi bao nhiêu bước, xoay đầu bao nhiêu lần, rốt cuộc người cô muốn gặp cũng xuất hiện.

“Anh ơi...” Giờ phút này, Từ Tái Xuân mừng rỡ như điên, nhào tới.

Cổ Tây Dương rõ ràng muốn trêu Trương Nghiêu, gần đây hắn thực sự chịu đủ Trương Nghiêu trưng bản mặt than rồi.

Mặt than có cái gì tốt, hệt như ông anh trai cuồng ma mặt lạnh ấy, vẫn là trêu tên ngốc này vui hơn.

“Thiết Ngưu à, A Hồ nói cho tao biết một chuyện buồn cười nè. Mày biết gì không? Con ngốc nhà mày vậy mà vác túi xách con gấu tới tìm mày đó... Hahahaha, mày nói xem có buồn cười không, con ngốc dạo chơi quán bar, việc này chẳng phải phá hỏng danh tiếng quán bar của chúng ta sao?”

Cố Tây Dương vừa nói vừa quan sát nét mặt Trương Nghiêu. Chỉ thấy một giây trước Trương Nghiêu kinh ngạc, ngay sau đó lập tức khôi phục gương mặt than.

“Mày nói nhiều quá.”

“Hả... Thế không lưu luyện tình cũ à...” Cố Tây Dương cười haha, ngoắc tay gọi A Hồ, “Đuổi con ngốc ấy cho tao.”

Trương Nghiêu sững sờ, song chỉ trong nháy mắt, trong nháy mắt anh khôi phục sự bình tĩnh.

Bất quá, một câu nói của A Hồ khiến sự bình tĩnh trên mặt Trương Nghiêu bị quét sạch.

“Cô gái đó, hình như sắp khóc.”

“...”

Cố Tây Dương rất bất đắc dĩ, khóc thì khóc đi, lẽ nào chưa từng thấy phụ nữ khóc? Nhưng hắn còn chưa nói hết, lại phát hiện Trương Nghiêu đã sải bước ra ngoài.

“Không phải chứ... vậy cũng được nữa...”

Cố Tây Dương vuốt cằm, mẹ nó, Trương Thiết Ngưu có cái thẩm mỹ gì vậy, chẳng lẽ ở trong tù ba năm heo mẹ cũng biến thành Điều Thuyền, ngay cả con ngốc Từ Tái Xuân cũng coi trọng.

“Đi!” Cố Tây Dương nghĩ được một loại hơi thở nhiều chuyện lâu ngày không gặp, không chút nghĩ ngợi, hắn đứng dậy, đuổi theo, “Chúng ta đi xem kịch vui!”

Lúc này, Từ Tái Xuân đã nhào vào lòng Trương Nghiêu, ôm eo anh.

“Anh ơi...”

Trương Nghiêu muốn đẩy cô ra, đây là cửa quán bar người đến kẻ đi. Song Từ Tái Xuân ôm quá chặt, như bạch tuộc vậy, “Anh à... đừng buông... anh đừng bỏ đi mờ...”

Tay Trương Nghiêu giơ lên, cuối cùng bất lực để xuống.

“Em tới đây khi nào? Có thể buông anh trước không?”

“Không buông!” Từ Tái Xuân kịch liệt lắc đầu, “Ba nói đồ của mình phải ôm chặt, mới không bị người khác cướp.”

Từ lão hổ này nguy hiểm... hình như cũng rất có đạo lý.

“Em nắm tay anh đi, anh cũng không chạy được.” Trương Nghiêu hận chính mình, một câu cương quyết ‘buông anh ra’, cuối cùng lại trở nên dịu dàng dễ bé ngốc.

Thực sự mấy cái kiềm chế gì đó chẳng biết chạy đâu mất rồi.

Từ Tái Xuân thoáng suy nghĩ, nhìn tay Trương Nghiêu một chút, sau đó gật đầu: “Được ạ.”

Cùng lúc đó, tay cô nắm bàn tay to của Trương Nghiêu. Động tác ấy rất nhanh khiến Trương Nghiêu hơi trở mắt ngoác mồm.

Bất quá càng khiến anh kinh ngạc là, sau khi quan sát tỉ mỉ một lần, liền phát hiện một vấn đề.

“Em ôm từ lúc nào thế?”

Từ Tái Xuân kéo tay Trương Nghiêu rất thỏa mãn, còn lúc nào cô ôm, có trời mới biết. Chẳng qua bất cứ chuyện gì cô đều rất nghiêm túc.

Cho nên khi Trương Nghiêu hỏi, cô cũng rất nghiêm túc suy nghĩ, cũng rất nghiêm túc trả lời.

“Em... em ăn không vô, anh không ở đây... Em nhớ anh, ăn hồng ngon...”

Một câu tình cảm kéo dài thế, đủ để Trương Thiết Ngưu ôm danh hiệu xử nam đại học mặt đỏ tận mang tai, Cố Tây Dương rốt cuộc nhin không nổi nữa, vèo một cái, cười bỏ trên đất, lại còn ôm bắp đùi thô kệch của A Hồ, khe khẽ nói: “Anh ơi, em nhớ anh, ăn hồng ngon...”

Sắc mặt Trương Nghiêu xám xịt trước nay chưa từng có, siết chặt quả đấm, anh chuẩn bị tiến lên cho Cố Tây Dương một trận no đòn ‘hữu nghị’, nhưng sắc mặt Từ Tái Xuân càng thêm kỳ quái, “Anh ơi, chú kia bị bệnh hả?”

Từ Tái Xuân còn vừa nói, vừa nhìn Trương Nghiêu, nghiêm túc chỉ chỉ đầu mình.

Trong nháy mắt, Trương Nghiêu kỳ dị cảm thấy không có gì phải nổi nóng hết, nắm tay Từ Tái Xuân, cả người anh đều ảm áp.

Cố Tây Dương sửng sốt tại chỗ, rất cục phản ứng kịp.

“Vãi, tao bị một con ngốc khinh bỉ?”

10. Chương 10

Trong phòng khách, Cố Tây Dương nhìn dáng vẻ ăn như hổ đói của Từ Tái Xuân trước mặt, nhin không được nuốt nước miếng, “Mẹ nó, đây là dáng vẻ nhớ mày ăn không ngon hả?”

Đã là bát thứ ba rồi, hơn nữa trái cây chắc là đĩa thứ năm.

Cố Tây Dương cũng không lo lắng Từ Tái Xuân sẽ uống sạch rượu của hắn, dù sao có Trương Nghiêu bán thân bên cạnh, hắn chưa bao giờ lo lắng việc này là vấn đề.

Khi móng vuốt núc ních của Từ Tái Xuân chộp đĩa trái cây lần thứ ba, Trương Nghiêu đã đoạt mất của cô.

Đôi mắt đen như mực của Từ Tái Xuân tràn ngập uất ức, “Anh ơi...”

Trương Nghiêu không chút dao động, “Em sẽ đau bụng.”

Từ Tái Xuân là một cô gái nghe lời, mặc dù còn muốn ăn ăn ăn, nhưng cuối cùng cũng nhin được, chẳng qua mắt vẫn đăm đăm nhìn trái cây chưa ăn xong.

Trương Nghiêu hơi đau đầu, đôi mắt đen kịt nhìn chăm chú, chỉ có thể thỏa hiệp, “Lát nữa anh gói lại mang về cho em.”

Từ Tái Xuân bẹp bẹp môi, sau đó nghĩ một hồi, phản ứng lại.

“Anh à, anh không theo em về sao?”

Trương Nghiêu còn chưa lên tiếng, Từ Tái Xuân lại một lần nữa nắm góc áo anh, “Anh ơi, anh theo em về đi, đừng đi mờ, dì Thái rất nhớ anh, ba cũng rất nhớ anh...”

Từ lão hổ nhớ anh? Trương Nghiêu lại không phải đồ ngốc.

Nhưng nhìn cái người không chiếm được câu trả lời khẳng định của anh gấp đến độ sắp khóc, Trương Nghiêu lặng lẽ cúi đầu.

“Em nghe lời đi, về trước đi.”

“Em hông về!”

Cô ngốc Từ Tái Xuân hiềm khi hung hăng, dùng cả tay và chân quấn lấy Trương Nghiêu, “Em muốn anh cùng về với em cơ.”

Trương Nghiêu lại trầm mặc, anh hít sâu mấy hơi, nhưng xin lỗi... hơi không thể thuận nổi.

Anh biết phụ nữ không thể nuông chiều, nhìn dáng vẻ nũng nịu quen thuộc của Từ Tái Xuân, anh thực sự...

Hình như, cũng không chán ghét như trong tưởng tượng.

Đầu óc Trương Nghiêu xoay một vòng, đợi lúc tỉnh táo lần nữa, lại cúi đầu phát hiện cô gái trong ngực ăn uống no nê đã ngủ mất, không chỉ thế, còn vui sướng ngáy o o.

Nắm tay Trương Nghiêu càng siết chặt, Từ Tái Xuân, em còn dám được voi đòi tiên?

Cố Tây Dương ở bên cạnh cũng không nhịn được lao ra khỏi phòng rớt cuộc cất tiếng cười to.

Sao mà sao mà có người khô hài thế, Trương Thiết Ngưu cũng thiết là, bị con ngốc giày vò không còn hình người, hần dưng cơ bắp hần thề, người chịu đủ giày vò chần chẫn không phải con ngốc kia.

Xuyên qua khe cửa, hần thấy Trương Nghiêu giơ tay lên, lại bắt đắc dĩ thả xuống.

Nhưng dường như không cam lòng, lại giơ lên lần nữa.

Rõ là đồ nhất gan, Cố Tây Dương tiếc hận thay Trương Nghiêu, hình tượng một người đàn ông hoàn mỹ như vậy về sau không còn nữa.

Đáng tiếc, đáng tiếc.

Vả lại, một giây tiếp theo, hần có loại cảm giác chọc mù mắt chó hần.

Hần không nhìn lầm, Trương Nghiêu thế mà đang vuốt ve mặt con ngốc, hình như còn vuốt rất say mê.

Đầu Cố Tây Dương càng lắc ác liệt, chuyện này tuyệt đối là một đóa hoa tươi bị con heo ôm lấy đấy.

Vâng, Trương Nghiêu chính là đóa hoa tươi.

Tối nay, Trương Nghiêu vẫn đưa Từ Tái Xuân về nhà họ Từ.

Lúc trở về, Từ lão hổ đã đợi ngay cửa. Thấy Trương Nghiêu nắm tay Từ Tái Xuân, trên mặt không có bất kỳ kinh ngạc nào, chỉ thô lỗ nói: “Vào đi.”

Sắc mặt Từ lão hổ vẫn không tốt, nhưng sau khi bước vào, trông thấy thức ăn chuẩn bị trên bàn đặt hai bộ đũa bát, Trương Nghiêu thoáng hiểu rõ.

Trương Nghiêu thông minh khiến Từ lão hổ có chút không nhịn được, ông mất tự nhiên giải thích, “Tao... tao không phải chuẩn bị cho mày... Hừ... Tao để lại cho chó!”

Mấu chốt là, Từ gia không nuôi chó.

Cả buổi tối, Từ lão hổ muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì đi ra.

Từ Tái Xuân rất vui vẻ, kéo Trương Nghiêu trực tiếp lên lầu.

Từ khi cô ngốc, cuộc sống dường như vui vẻ rất nhiều.

Mỗi ngày trừ ăn rồi ngủ, rất ư là bình thản.

Trương Nghiêu hơi hâm mộ, thấy Từ Tái Xuân lộn mấy vòng trên giường, sau đó thỏa mãn chui vào ổ chăn, trong lòng dâng lên một loại tình cảm ấm áp nhàn nhạt.

Đúng là người ngốc có phúc của ngốc.

Từ Tái Xuân còn nhớ nhung trái cây tối nay, nhưng Trương Nghiêu đã có được bài học xương máu, tuyệt đối không để Từ Tái Xuân ăn trái cây nữa.

Từ Tái Xuân nằm trên giường một hồi, lật qua lật lại, tìm nửa ngày ở tử đầu giường.

Trương Nghiêu bị cô làm cho ngủ không được, vỗ đầu cô, “Rốt cuộc em đang tìm gì đấy?”

Từ Tái Xuân bị hành hung, hơi uất ức, chỉ tay, “Em hơi đói.”

Ót Trương Nghiêu tê rần, “Em không thể nhịn được sao?”

Từ Tái Xuân nức nở nằm trong chăn, cảm ơn trời đất, rốt cuộc chịu kiềm chế rồi.

Bất quá, hình như Trương Nghiêu hài lòng quá sớm.

Trong chăn, ấm áp, sau đó một đôi tay càng ấm áp hơn vào tới, ôm lấy hông anh.

Không đúng, tay còn tiếp tục đi xuống...

Máu mũi Trương Nghiêu sắp phun trào, anh là đàn ông cường tráng khí huyết sung mãn, chịu không nổi khiêu khích như vậy.

Tay Từ Tái Xuân chậm rãi đi xuống, nếu không biết cô là đồ ngọc, Trương Nghiêu sẽ cảm thấy cô nhất định mơ ước thân thể anh lâu ngày, muốn bá vương ngành thượng cung anh từ lâu.

Từ Tái Xuân vuốt bên dưới anh, giọng còn mềm nhũn, “Anh ơi... kẹo que...”

“...”

Gân xanh cuối cùng trên ót Trương Nghiêu pạch pạch đứt đoạn.

Dưới tình huống này, anh không hành động nữa, anh thực sự uống phí làm đàn ông!

Song, lịch sử hình như luôn luôn kinh người.

Từ Tái Xuân vẫn thích cắn ăn kẹo que, tuy lúc này, Trương Nghiêu vẫn nhạy cảm thể, nhưng cảm giác bị dọa toát cả mồ hôi lạnh cũng không tốt.

Từ Tái Xuân còn mở to đôi mắt tròn xoe, chớp chớp mắt đầy vô tội, “Anh ơi, anh không thoải mái sao...”

Anh đâu chỉ khó chịu, thực sự đang đau ‘trứng’ đấy!

Trương Nghiêu siết chặt quả đấm, đã lâu anh chưa về, buổi tối đầu tiên không nên cạch mặt với cô.

“Ngủ!” Dứt khoát nặn một chữ từ kẻ răng.

Từ Tái Xuân ở sau lưng rầm rầm rì rì hai tiếng, nhỏ giọng, không biết đang nói gì. Một lát sau cô ôm Trương Nghiêu từ phía sau, “Anh ơi... có phải anh đau không, em giúp anh xoa xoa nhé...”

Chờ chút...

Xoa... xoa ở đâu, Trương Nghiêu đỏ mắt, một phút sau, anh hít sâu một hơi.

Từ Tái Xuân! Em dừng tay! Buông anh ra mau!

Được rồi... chậm chút cũng được.

Sau một khoảng thời gian ngắn, trong đêm tối lơ mơ Từ Tái Xuân bỗng nhiên reo lên một tiếng, “Anh ơi... anh tiểu rồi sao?”

“...”

Cũng trong đêm tối lơ mơ Trương Thiết Ngưu mới từ đỉnh núi sung sướng của Ngũ cô nương đi xuống, đã bị cô ngọc trước mặt hung hăng cầm một dao.

Anh cảm thấy chua xót không gì sánh bằng, cứ tiếp tục như vậy, sau này anh không bao giờ được nữa mất.

Phi phi phi!

Mặc dù trải qua một buổi tối rất tươi đẹp cũng rất lạ lùng, nhưng chuyện này không ảnh hưởng giấc ngủ của Trương Nghiêu.

Anh ngủ một giấc đến hừng đông, lúc tỉnh lại bên cạnh đã không còn bóng dáng Từ Tái Xuân đâu.

Lẽ nào đây là mơ ư?

Trương Nghiêu mặc quần áo vội xuống lầu, nhưng ngay cửa cầu thang đã thấy Từ Tái Xuân lặng lẽ theo đi Thái lựa thức ăn.

“Anh! Anh dậy rồi!”

Từ Tái Xuân rất vui vẻ, quơ quơ tay với anh.

Tay...

Mặt Trương Nghiêu hơi đỏ bừng.

“Cậu à, bữa sáng đã đặt trên bàn rồi.” Cuối cùng, vẫn là một câu của dì Thái khiến ý nghĩ đẹp đẽ trong đầu anh tan thành mây khói.

Trương Nghiêu ngồi vào vị trí của mình, im lặng húp cháo.

Một bên, anh còn dỏng tai lên thật cao, nghe Từ Tái Xuân và dì Thái nói chuyện.

“Vượng Vượng à, tối qua dì quên chưa điểm tâm cho con, con có đói không?”

Từ Tái Xuân: “Không đói ạ, anh cho con ăn kẹo que...”

Trương Nghiêu phụt một tiếng phun cháo.

“Anh ơi, anh sao thế?” Trương Nghiêu xoay đầu, nhìn hai khuôn mặt một già một trẻ, tuy không giống nhau, nhưng có cùng một nét mặt quan tâm.

Da đầu Trương Nghiêu tê rần, Từ Tái Xuân vẫn không hề gì, song nét mặt cười như không cười của dì Thái, khiến Trương Nghiêu ngồi không yên.

Giống như anh bị người phụ nữ trung niên, thông minh, âm hiểm này nhìn thấu.

Quả nhiên, một giây kế tiếp, dì Thái cười hihi hỏi: “Thật sao? Kẹo que cậu cho con ăn... có mùi vị gì?”

Từ Tái Xuân chóng má, hơi rối rắm, dường như đang suy nghĩ rất cuộc nó có mùi vị gì nhỏ.

“À... cái kia, ba ra ngoài rồi hả?”

“Đúng vậy, còn nói anh lười như heo ấy! Nuôi anh không bằng nuôi chó!”

Trương Nghiêu: ...

Mẹ nó, anh đúng là tự rước nhục.

Quên đi, anh vẫn nên làm mỹ nam lạnh lẽo húp cháo.

Một ngụm cháo còn chưa nuốt vào, lại nghe Từ Tái Xuân nói: “Ngọt ngọt, hơi tanh... Cuối cùng còn sền sệt, vẫn ăn rất ngon...”

“À...” Dì Thái xoay đầu, thoáng nhìn Trương Nghiêu.

Đương nhiên, không ngoài ý muốn, Trương Nghiêu thấy được gương mặt doge quen thuộc, rõ ràng bà cũng không nói bất cứ lời nào nhưng Trương Nghiêu biết bà đang nói.

“Úi giờ ạ! Cậu ơi, cậu thực sự quá cảm thú! Hề hề hề!”

Trương Nghiêu cảm thấy ngày tháng trở lại Từ gia tràn ngập gian khổ, còn có vô số chuyện bất ngờ.

11. Chương 11

Chuyện ngoài ý muốn duy nhất chính là Từ Tái Xuân lại tiếp tục làm cơm trưa cho Trương Nghiêu. Bất quá khác với trước đây, Trương Nghiêu không để Từ Tái Xuân đưa tới, ngược lại sáng sớm đi làm tự mình mang cặp lồng đi, trưa chỉ cần hâm nóng lại là được.

Bởi vì thế, nên mỗi ngày Từ Tái Xuân phải dậy rất sớm làm đồ ăn cho Trương Nghiêu.

Lúc đầu Trương Nghiêu không chú ý, mãi đến một buổi sáng nào đó, sau khi anh thức dậy phát hiện bên người hoàn toàn lạnh lẽo, anh theo tiếng động đi tìm, thì thấy Từ Tái Xuân buộc tạp dề gấu con, ở trong bếp bận rộn đổ đầy mồ hôi.

Một phút ấy, Trương Nghiêu nhìn Từ Tái Xuân, trong lòng dần dần dâng lên một loại cảm xúc xa lạ.

Cảm xúc này tới quá nhanh, khiến anh trở tay không kịp.

Anh chật vật lui về sau, lại chạm phải khuôn mặt đen xì của Từ lão hổ nhìn chăm chăm bóng lưng Từ Tái Xuân trong nhà bếp, lòng chua xót không thôi nói: “Vượng Vượng còn chưa bao giờ làm bữa trưa cho tao... Hừ, đúng là có vợ rồi quên mẹ, aaa...”

Trương Nghiêu: “...”

Vì được Từ Tái Xuân chăm sóc tỉ mỉ, Trương Nghiêu khôi phục lại bình thường, không chỉ khôi phục bình thường, hình như còn mập thêm một kg.

Nhưng Từ Tái Xuân lại chẳng giống vậy, mỗi ngày dậy lúc trời sập đen, tối còn phải chơi trò kéo que với Trương Nghiêu, rất nhanh, cô gầy đi.

Trương Nghiêu theo thói quen vuốt ngắn thịt núc ních của cô, chợt thấy không đã tay, nhất thời hơi bất mãn.

“Em gầy hả?”

Từ Tái Xuân mặt chết đi được, ghé vào lòng Trương Nghiêu, nức nở một tiếng, “Dạ...”

“Mệt lắm hử?”

Từ Tái Xuân lắc đầu, “Không mệt ạ...”

Cô bé nói dối.

Trương Nghiêu thở dài, dừng một chút mới mở miệng nói: “Sau này đừng nấu cơm cho anh nữa.”

Cô gái trong lòng sững sờ, gần như lập tức ngắc đầu, “Anh ơi... không vui sao?”

Trương Nghiêu véo mặt Từ Tái Xuân, “Trưa anh đi học lái xe, không có thời gian ăn.”

Mặt Từ Tái Xuân suy sụp, Trương Nghiêu lại véo cô, “Em có thể đợi buổi tối anh về cùng nhau ăn mà.”

Từ Tái Xuân không dễ lừa đâu.

“Buổi tối anh hỏng về.” Trương Nghiêu ở tiệm sửa xe bên này tan tầm liền trực tiếp đến quán bar Cổ Tây Dương, ở đâu có thời gian mà về.

Trương Nghiêu im lặng một giây, cuối cùng nói: “Tối nay anh sẽ về ăn.”

Trương Nghiêu nói được làm được, từ hôm đó trở đi, đúng giờ trở về ăn cơm.

Vì anh về, tâm trạng Từ Tái Xuân rõ ràng khá hơn nhiều. Bản thân cô không phải người có khổ người gầy, trong lòng vui vẻ đương nhiên tròn ra.

Dì Thái nhìn chăm chăm thân thể Từ Tái Xuân từ từ bành trướng, lo lắng không thôi, “Trời ơi, vắt vả lắm mới gầy một tẹo, giờ lại béo nữa, tiếp tục như vậy sẽ hỏng mất...”

Trương Nghiêu bới một bát cơm, ngắm Từ Tái Xuân mượt mà hẵn, tâm trạng tốt hết sức.

Béo tốt lắm, mềm mềm.

Từ Tái Xuân có thân hình dong dỏng ăm ắp mát, quả thật hoàn mỹ vô cùng.

Thấy đáng về bao che kia của Trương Nghiêu, dì Thái bày nét mặt ‘Tôi chịu không nổi hai kẻ ngu ngốc mấy người thảm thiết’ không còn gì để nói, sau đó lặng lẽ đi xa.

Tâm trạng Trương Nghiêu không tệ, Cổ Tây Dương và quần chúng vô tội xung quanh đều cảm nhận được. Cho dù là A Hổ mặt lạnh cũng cảm thấy Trương Nghiêu dịu dàng như gió xuân quét vào mặt.

Cổ Tây Dương càng phấn khởi, khi kết thúc tháng này, hiếm khi cho Trương Nghiêu một túi tiền thưởng to.

Cái này có lẽ là khoản tiền lớn nhất Trương Nghiêu từng kiếm trong đời. Đàn ông mà, có một số khoản khác giống phụ nữ. Có lẽ phụ nữ khá ẩn tượng sâu sắc với người đàn ông đầu tiên của mình, còn đàn ông thì càng khắc sâu ẩn tượng với khoản tiền đầu tiên mình kiếm được.

“Thế nào, một khoản tiền như vậy, muốn chơi sao đây?”

Trương Nghiêu nói một câu, Cổ Tây Dương kinh ngạc.

“Mày không có vấn đề chứ, năm đó rõ ràng tụi nó cố tình khiêu khích...”

“Tao biết.” Trương Nghiêu cười lạnh, anh làm sao không biết. Năm đó mấy thằng thanh niên tới khiêu khích anh không có ý tốt, nhưng khi ấy còn quá trẻ, căn bản chẳng biết nhượng bộ, giờ nghĩ lại, đúng là năm tháng tuổi trẻ thiếu hiểu biết.

“Tao thăm dò rồi, mấy người kia, kể từ năm ấy sau khi gặp chuyện không may cũng chẳng về, ngay cả bà cụ trong nhà cũng mặc kệ.”

“Vậy mày còn giúp người khác nuôi...”

Trương Nghiêu hừ lạnh, “Đương nhiên phải nuôi, tao muốn thả dây dài câu cá lớn, nếu người nhà tụi nó đã chết, tụi nó càng không xuất hiện.”

Cổ Tây Dương chẳng nói gì thêm. Hắn biết Trương Nghiêu vẫn canh cánh trong lòng chuyện năm đó.

Năm đó, Trương Nghiêu thiếu tiền, khi ấy anh có bản lĩnh, người cũng còn trẻ, lá gan lại to, nên chơi boxing ngầm.

Vận may cộng thêm thực lực, lúc đó Trương Nghiêu xem như ngôi sao đang hot trong giới boxing ngầm, nhưng có một ngày, nghe đâu anh hùng cứu mỹ nhân, rồi đâm bị thương hai tên côn đồ.

Khi ấy, tòa án xử anh cố ý gây thương tích, do quan hệ bọn họ rộng đi cửa sau, mới giảm án một ít.

Song dù sao Trương Nghiêu không ngốc, chuyện năm đó nói không chừng có người giở trò phía sau, bằng không tại sao ở thời điểm anh muốn đánh trận boxing quan trọng lại nhảy ra cái xiên to vậy.

“Còn nữa, làm hết năm nay tao nghỉ.”

Đong đưa ly rượu, Trương Nghiêu tiếp tục nhàn nhạt vút một câu.

Quả nhiên Cổ Tây Dương xù lông, “Mày đùa gì thế! Quán bar tao mới khá được chút, mày nghỉ tao biết chạy đi đâu tìm người!”

“Mày thích chạy đi đâu tìm thì tới đó tìm...”

“Ê... Thiết Ngưu, mày đừng như vậy được không? Tiền tao đưa mày không đủ sao? Hay mày bị Từ gia bên kia ức hiếp?”

“Không phải.” Trương Nghiêu lắc đầu, “Tao chẳng muốn tiếp tục sống như thế. Tính tìm chuyện gì nghiêm chỉnh chút làm.”

Lòng Cổ Tây Dương chưa xót không thôi, lẽ nào chỗ hắn không phải chuyện nghiêm túc sao?

Suy nghĩ của Trương Nghiêu rất đơn giản. Mặc kệ Trương gia nói sao, vận may của anh không tệ.

Sống chung với Từ lão hổ và Từ Tái Xuân rất tốt, mặc dù hai người họ gốc gác khác, nhưng trên đời này, ngoài bà ngoại thực sự không còn người nào giống hai cha con gốc này, tốt với anh.

Trương Nghiêu không phải người lương thiện, nhưng anh hiểu đạo đức cơ bản.

Tri ân báo đáp, anh biết chứ.

Ban đầu, anh phải thừa nhận, muốn mượn Từ lão hổ đối phó Trương gia, nhưng về sau... anh làm sao ngờ được, kế hoạch lại hoàn mỹ, nhưng biến hóa vô cùng.

Ai ngờ, Từ lão hổ là đậu Hà Lan bằng đồng nấu hoài không nát, còn khó chơi.

Một câu thôi, Trương Nghiêu tính buông tha.

Hơn nữa, còn một lý do, chính anh không muốn thừa nhận.

Anh chuẩn bị chịu trách nhiệm với Từ Tái Xuân.

Nói đến chịu trách nhiệm, tâm trạng Trương Nghiêu hơi phức tạp.

Anh là đàn ông trẻ tuổi, có thể nói là máu nóng sôi sùng sục, khí huyết sung mãn, mỗi buổi tối ôm một khối ôn hương nhuyễn ngọc, là đàn ông ai mà chịu nổi.

Vả lại, mặc dù Từ Tái Xuân ngốc, nhưng đáng người thực sự không tệ. Ít nhất, rất vừa miệng Trương Nghiêu, khả khả khả, cảm giác một tay không thể nắm hết quá tuyệt vời.

Nói chung, chỉ một câu.

Anh đã nghĩ xong.

Uống canh, liếm kẹo que, cũng không bằng chính thức ăn thịt.

Còn nữa, hai người họ còn trẻ, bệnh gốc này chẳng biết có di truyền không? Nên tốt nhất dùng biện pháp thôi.

Được rồi, nên mua vật dụng cần mua, lần đầu tiên của anh hẳn không kiếm chế được.

Trương Nghiêu suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, song còn chưa chuyển thành thực tiễn, bản thân anh đã cảm hận bản thân không quả quyết.

Buổi tối lúc trở về, trong nhà hết xì dầu, quà vật Từ Tái Xuân thích ăn cũng chẳng có.

Lúc Trương Nghiêu về, Từ Tái Xuân bĩu môi hờn dỗi.

Đây đúng là thiên thời địa lợi nhân hoà mà, Trương Nghiêu nghĩ ngợi, trong đầu chợt nhảy bén.

“Dì Thái ơi, con ra ngoài mua cho.”

Dì Thái vội vàng làm bữa tối, còn phải dỗ bé gốc bốc đồng, lúc này có Trương Nghiêu tới nhận củ khoai lang bỏng tay này, đương nhiên cảm kích không ngớt.

Trương Nghiêu cầm ví ra ngoài, đi được hai bước, lại trở về.

“Đi, anh mua kẹo cho em ăn.”

Từ Tái Xuân vừa nghe có kẹo, hai mắt tròn xoe sáng rực.

Cô vươn ngón tay, mặc cả, “Em muốn hai cơ.”

Trương Nghiêu cười khả khả, nếu dì Thái thấy nhất định nhìn ra nội tâm bỉ ổi của anh.

“Chỉ cần em nghe lời, em muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.”

Trương Nghiêu cảm thấy mình như mấy ông chú biến thái dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên, khiến anh phải làm công tác tâm lý một thời gian.

Không sao, lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, Từ Tái Xuân cô chính là người của anh, nếu là người của anh rồi, tất nhiên phải cho anh XX.

Khà khà khà khà khà, tử kính ven đường phản chiếu khuôn mặt vụn vụn bỉ ổi của anh.

Từ Tái Xuân vào siêu thị, giống như chim nhỏ bay khỏi lồng sắt, bay lên bầu trời xanh tự do, vui sướng cỡ nào.

Tất cả sự chú ý của Trương Nghiêu đều đặt ngay mấy thứ xanh xanh đỏ đỏ ở quầy tính tiền ngay cửa.

Anh hẳn nên thẳng lưng bình tĩnh cầm lấy mấy hộp rồi đi, thôi, vẫn nên chờ mua mọi thứ đã, sau đó thần không biết quỷ không hay tới lấy.

Vì sốt ruột, nên Trương Nghiêu đặc biệt không kiên nhẫn.

Từ Tái Xuân dạo rất lâu, rồi rầm hai mùi kẹo que, cuối cùng Trương Nghiêu không nhịn được vớ kẹo que trên giá, toàn bộ bỏ vào giỏ.

Em đã thích ăn! Tối nay cho em ăn đủ! Khà khà khà khà...

Sức chiến đấu của Từ Tái Xuân rất dũng mãnh, trong nháy mắt, đầy cả giỏ.

Cũng may, lúc này người tính tiền không nhiều.

Trương Nghiêu huyết sáo, lại cầm cái hộp lòe loẹt ném vào giỏ.

Anh tưởng mình thần không biết quỷ không hay, nhưng tuyệt đối đầu ngơ, một màn này, bị Từ Tái Xuân ở bên cạnh nhìn thấy.

“Anh ơi! Đó là kẹo gì vậy! Cho em ăn sao?!”

Trong nháy mắt, nghe được lời như thế, tất cả sự chú ý trong siêu thị đều tập trung trên người Trương Nghiêu. Từ Tái Xuân ngốc có phúc của ngốc, còn chớp chớp mắt vô tội.

Chớp em gái em! Thực sự muốn moi tròng mắt kia ra! Đúng là hết chuyện để nói!

Trong lòng Trương Nghiêu cực kỳ muốn lật bàn, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

“Ngoan, về nhà cho em ăn, nghe lời.”

Vâng, không biết có phải ảo giác của anh không? Sau khi nói xong câu đó, người đẹp thu ngân đối diện nhìn anh mấy lần bằng ánh mắt... khinh bỉ?!

Quả nhiên sau khi hai người rời khỏi quầy tính tiền, nhân viên thu ngân ở phía sau cảm thán, “Đầu năm nay, đúng là gặp mặt người dạ thú tới tấp!”

12. Chương 12

Dọc đường đi, mặt người dạ thú suy nghĩ rất nhiều, ví dụ như làm sao thâm tàng bất lộ không để dì Thái và Từ lão hổ nhìn ra đêm nay anh muốn làm sự kiện lớn, ví dụ như làm sao dụ dỗ cô ngốc Từ Tái Xuân ngoan ngoãn nằm xuống sau đó để anh đi vào... Khả khả khả khả...

Ngẫm lại... có chút kích động... Khả khả khả khả...

Trương Nghiêu suy nghĩ rất nhiều, cố tình ánh mắt và lực chú ý của Từ Tái Xuân đều đặt trên kẹo que trong túi Trương Nghiêu, không hề tiếp thu chút ánh mắt mập mờ nào anh gửi.

Trương Nghiêu hơi thất vọng, đồ ngốc này, nếu là phụ nữ bình thường, gặp thời điểm kiểu này, chẳng phải đã sớm cúi khô lửa bốc, ánh mắt bắn điện xèo xèo sao?

Ánh mắt Từ Tái Xuân đang bắn điện xèo xèo ấy, bất quá không phải dành cho anh, ngược lại là nhớ mãi không quên cái túi trên tay anh.

Trương Nghiêu thoáng buồn rầu.

Bất quá anh có chút hứng thú buồn nôn của đàn ông, Từ Tái Xuân bên cạnh như cừu con ngọt ngào, ôi chà, chà đập cừu con ngọt ngào đúng là sở thích cả đời của đàn ông đấy.

Dọc đường Trương Nghiêu đều cười toe toét, khả khả khả, đêm này chắc chắn là bước ngoặt của cuộc đời anh.

Vẫn là câu nói cũ, kế hoạch rất hoàn mỹ, nhưng mọi việc ấy à, nhất định có ngoài ý muốn.

Ai bảo Trương Nghiêu gặp được một nhà Từ lão hổ chi.

Khi Trương Nghiêu dẫn Từ Tái Xuân về, bên kinh ngạc phát hiện nhà bọn họ có khách.

Trương Nghiêu đen mặt, mẹ nó chuyện gì xảy ra trời. Anh còn chưa biểu hiện tâm trạng anh sắp học máu, vị khách quen thuộc đã nhào tới, tiện tay sờ soạng mông anh một cái.

“Úi giời ơi, đã lâu không gặp, ông chủ nhỏ!”

Ông chủ nhỏ em gái ông!

Trương Nghiêu chẳng biết sao lão Trầm tới đây.

Song Từ lão hồ rõ ràng nói chuyện rất vui vẻ với ông, không chỉ thế, lão Trầm còn túm Trương Nghiêu, nói cái gì mà anh em tốt, uống hai ngụm.

Ai là anh em với ông ta chứ!

Trong lúc nói chuyện, lão Trầm cực kỳ quen tay sờ soạng móng người nào đó.

Trương Nghiêu muốn xù lông, nhưng anh tự nói với mình bình tĩnh bình tĩnh nào.

Có lẽ, tối nay chưa phải bước ngoặt của cuộc đời anh.

Không sao, còn nhiều thời gian mà, khả khả khả, quả ngọt để đến cuối cùng nhất định sẽ càng ngọt hơn.

Lão Trầm rót đầy rượu cho Trương Nghiêu, còn nhìn anh, “Cười sắc thế làm gì? Đầu dừa đang suy nghĩ chuyện xấu hổ à...”

Trương Nghiêu: “...”

Lão Trầm và Trương Nghiêu cụng ly một cái, tuyên bố rất có hứng thú nghiên cứu vấn đề này.

“Ông chủ nhỏ tuổi còn trẻ, nghĩ tới phụ nữ cũng bình thường. Giống chúng ta năm đó thôi, không phải nổi tiếng khắp trong thôn ngoài thôn sao?”

Nói xong, lão Trầm và Từ lão hồ còn đưa mắt nhìn nhau, lộ ra nét mặt đàn ông đều hiểu.

“Bất quá, lão hồ à, chúng ta già rồi, giờ là thiên hạ của bọn trẻ... Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng quả thực chúng ta già mất rồi...”

Lão Trầm và Từ lão hồ cụng ly một cái, Trương Nghiêu bên này hình như hơi sáng tỏ.

Lão Trầm muốn về hưu ư?

“Tháng trước, con tôi tới tìm tôi, muốn kết hôn... Nó lớn hơn Trương Nghiêu mấy tuổi, nhưng không trầm ổn như thằng nhóc này... Tôi già rồi, nó như thế, anh nói tôi mặc kệ nó, thì ai quan tâm đây...”

Lão Trầm lại vỗ móng Trương Nghiêu một cái, “Nhóc con, tôi phải đi, cậu phải trông nom tiệm xe của tôi cho tốt... còn Khoai Tây nữa!”

Bất giác Trương Nghiêu phát hiện mình được tiếp nhận tiệm xe.

Ngày đó, lão Trầm và Từ lão hồ uống đến say mềm, ngay cả Trương Nghiêu ngàn chén không say rốt cuộc cũng có chút ngà ngà.

Khi anh tỉnh lại, đã hơn nửa đêm.

Từ lão hồ và lão Trầm bên cạnh ngủ rất say, còn ngáy vui vẻ.

Trương Nghiêu sờ đầu, hơi nặng nề, bất quá còn tốt.

Gió đêm từ cửa sổ chưa đóng thổi vào, Trương Nghiêu xoa xoa cánh tay nổi da gà, suy nghĩ một chút, cuối cùng kéo hai cái chăn, đắp cho hai người trên tấm thảm trải sàn.

Rõ là càng già càng khiến người ta không yên tâm mà.

Đã hơn nửa đêm, vợ ngốc của anh chắc ngủ o o chảy cả nước miếng rồi, lúc này chơi trò động phòng cũng có chút không đúng lúc.

Mấu chốt nhất là đã uống rượu, chẳng biết có ảnh hưởng đến việc anh phát huy không? Ở mặt này anh tự cho rằng mình rất giỏi.

Bất quá, không có anh bầu bạn, chả biết vợ ngốc ngủ có yên giấc không?

Trương Nghiêu vuốt đầu, sau khi rót cho mình một ly nước, do dự một chút, vẫn về phòng Từ Tái Xuân.

Mà anh không biết, khi anh đi không bao lâu, hai ông già trên mặt đất cũng ngẩng đầu.

“Lão hổ, ông thực sự quyết định giao tiệm sửa xe cho nó sao?”

Từ lão hổ tựa vào ghế salon, nén giọng cười cười, “Mới gặp thằng nhóc này đã thấy nó tâm thuật bất chính, nhưng mấy năm nay, ông cũng hiểu tôi mà, tôi không nhìn nhầm, thằng nhóc này về sau chắc chắn thành tài...”

Lão Trầm vuốt cằm, cũng gật đầu, “Mấy tháng nay, tôi cũng có thể nhìn ra vài thứ. Thằng nhóc là kẻ lợi hại, về sau thành tựu không thua tôi với ông, có điều, rốt cuộc tâm thuật nó bất chính... Vượng Vượng theo nó...”

Từ lão hổ cười khỏ, “Tôi chính là vì Vượng Vượng... Nó gốc là sự thực, lão Trầm à, là ông nói, chúng ta già rồi, nhưng Vượng Vượng của tôi còn nhỏ, tôi không thể theo nó suốt cả đời, tôi chỉ có thể cố gắng hết sức tìm một người giúp tôi chăm sóc nó... Thằng nhóc này muốn thế nào cũng được, chỉ cần về sau chăm sóc Vượng Vượng thật tốt, chuyện khác không quan trọng nữa...”

“Nó thực sự được không?”

Từ lão hổ lắc đầu, ánh mắt hơi sa sầm, “Được hay không, rất nhanh sẽ biết thôi.”

Tất nhiên Trương Nghiêu không biết khi anh tiếp quản tiệm sửa xe phía sau còn có một đoạn hội thoại như vậy.

Đối với anh mà nói, Từ lão hổ có thể giao tiệm xe cho anh, thực sự khiến anh rất bất ngờ.

Ngày hôm sau Trương Nghiêu đợi Từ lão hổ thức dậy, chủ động tới tìm ông.

“Tiệm sửa xe đó, con vào sau cùng...” Ý Trương Nghiêu rất rõ ràng, mấy tháng gần gũi, có cái gì làm Từ lão hổ tin tưởng anh thế.

Từ lão hổ đang ăn bánh trôi, viên bánh trôi chưa nuốt vào, trái lại bị Trương Nghiêu xông tới dọa hết cả hồn.

Vất vả lắm Từ lão hổ mới ăn xong bánh trôi tâm trạng cũng không tốt, giờ quả đấm nói với Trương Nghiêu: “Mày nghĩ rằng tao cho không mày hả! Nếu sau một năm mày không mở rộng quy mô tiệm sửa xe kia lên gấp đôi, mày cút xéo cho tao!”

Trương Nghiêu gục đầu xuống, một hồi sau mới ngẩng đầu, “Nếu con làm được thì như thế nào?”

Từ lão hổ cười lạnh, “Thằng nhóc thôi! Mày làm được rồi hãy nói!”

Cuộc trò chuyện này rốt cuộc kết thúc, nhưng chắc do tác dụng của cổ vũ, lúc Trương Nghiêu ra cửa bỗng cảm thấy toàn thân tràn trề năng lượng.

Đúng lúc, Từ Tái Xuân mang cặp lồng tới, Trương Nghiêu cũng chỉ muốn ôm cô, tung lên trời hai cái.

Trương Nghiêu đã nếm thử hành động duy mỹ này, cuối cùng tay mình suýt gãy mất, rốt cuộc, anh khôi phục sự bình tĩnh.

“Ngoan ngoan ở nhà, về cho em kẹo.”

Hôm nay, Trương Nghiêu tới đó tiếp quản công tác.

Lão Trầm muốn theo con trai về quê, vì thời gian khá vội vàng, nên cả ngày hôm nay Trương Nghiêu bề bộn nhiều việc.

Thời gian tiếp theo, tất cả mọi thứ đã giải xử lý xong, lúc này, lão Trầm gọi anh lại, “Nhóc con! Còn một thứ quan trọng nhất chưa xử lý...”

“Cái gì?”

Lão Trầm nói xong, từ phía sau gara dắt ra một con chó cỏ Trung Quốc được nuôi tròn mồm, giao cho Trương Nghiêu.

“Đây là Khoai Tây! Sau này phải tốt với người ta nha...”

Trương Nghiêu thoáng nhìn con chó cỏ cao cỡ nửa con người, mẹ nó! Đây là thứ quan trọng nhất mà lão Trầm nói sao?!

Dựa theo lão Trầm nói, Khoai Tây này theo tiệm sửa xe cũng mấy năm.

Trước kia là chó hoang trên đường, bị một vài kẻ lương tâm chó tha đánh gãy chân.

Lão Trầm thấy nó đáng thương, có thể trông nhà bảo vệ sân. Năm đó, còn cần tên trộm muốn trộm lốp xe, nên giữ lại.

Bất quá Khoai tay chắc già rồi, không thích nhúc nhích lắm. Hơn nữa vì hình thể, sợ khách sợ, nên luôn được nuôi ở sân sau.

Bởi nó là một con chó đẹp yên lặng, do đó trong khoảng thời gian này Trương Nghiêu không phát hiện ra nó.

Kỳ thực Trương Nghiêu thích chó lắm.

Chẳng qua kinh nghiệm nuôi chó của anh khiến anh có bóng ma.

Lúc còn bé, anh nuôi một con chó ghẻ. Anh được bà ngoại nuôi lớn, trẻ con trong thôn đều không thích anh, ngoài sáng trong tối đều nói anh là tạp chủng.

Khi đó, không ai chơi với anh, chỉ có con chó ghẻ kia trong thôn. Lúc Trương Nghiêu rảnh rỗi sẽ cho con chó ghẻ xương gặm, song không bao lâu, anh phát hiện không thấy con chó ghẻ đâu.

Anh tìm suốt một ngày, rốt cuộc phát hiện vài thanh niên đằng sau cánh đồng lúa mì trong thôn, khi Trương Nghiêu tìm tới, con chó ghẻ chỉ còn sót lại mấy khúc xương trong nôi.

Trải qua chuyện này, ngoại trừ khiến Trương Nghiêu rút mấy cái răng cửa, còn để lại một bóng ma dày đặc.

Sau này, anh đến Trương gia, cũng nhặt một con chó.

Con chó kia tên Vượng Vượng, rất ngoan, chưa bao giờ sửa bậy, là một con chó tốt.

Đáng tiếc, đợt anh thăm bà ngoại về, phát hiện nó đã bị người nhà họ Trương đánh chết.

Đời này anh nhớ mãi vẻ mặt khinh bỉ của bà Trương kia.

“Đây là chó mày hả? Mày cũng là chó nhà tao nuôi, một con chó còn có quyền nuôi con chó khác sao?”

Về sau, Trương Nghiêu thề không nuôi chó nữa.

Dắt Khoai Tây về nhà, Trương Nghiêu nghĩ Từ Tái Xuân sẽ sợ.

Nhưng Từ Tái Xuân bỏ nhào tới, lúc trực tiếp nhào lên người Khoai Tây, bỗng nhiên Trương Nghiêu có cảm giác, có lẽ anh đã quyết định một việc sai lầm.

Khoai Tây thích yên tĩnh, thực ra chính là lười.

Hôm nay Trương Nghiêu ằm ỉ với nó cả buổi chiều, ngay cả giường mắt nó cũng chả thềm giường mấy lần.

Lúc Từ Tái Xuân nhào tới, nó không chỉ giường mắt, còn từ dưới đất bò dậy, thân thiết vừa liếm vừa kêu với Từ Tái Xuân.

Mặt Trương Nghiêu đen sì, sắc mặt Từ lão hổ bên cạnh cũng đen thui.

“Súc sinh.”

Hai người không hẹn mà cùng nói ra khỏi miệng, đặc biệt lúc móng vuốt Khoai tây đặt lên ngực Từ Tái Xuân, hai người đồng loạt mắng một câu.

“Đừng ép tao trở mặt!”

Tác giả: Khoai tây là một nam phụ quan trọng! Mời tung bông cảm ơn! Hahahaha...

13. Chương 13

Con chó cỏ Trung Hoa dường ép người ta trở mặt chiếm được sự hoan nghênh của Từ Tái Xuân và dì Thái, đặc biệt là Từ Tái Xuân, dứt khoát muốn phong Khoai tây làm một nam thần đời mới.

Trương Nghiêu bắt mất hết sức, nhưng anh tự nói với mình phải bình tĩnh, cần gì phải chấp nhặt với một con chó chứ.

Anh không nói, chẳng qua khuôn mặt khó coi thôi.

Cũng khuôn mặt khó coi còn có Từ lão hổ.

Đàn ông chắc là sinh vật càng già càng hẹp hòi, càng già càng ấu trĩ, đáng nhẽ Trương Nghiêu tới khiến trong lòng Từ lão hổ ề ảm rồi, ông tự nói với mình không sao cả, xem như nuôi một con chó đi.

Nhưng ông chẳng muốn nuôi hai con chó đâu.

Trương Nghiêu và Từ lão hổ không mấy vui vẻ, bắt quá Từ Tái Xuân cũng chẳng để ý, chỉ lo chơi đùa với Khoai Tây.

Vì Khoai Tây quanh năm không vận động, thân hình hơi mập mập một chút, Trương Nghiêu nhớ con cầm thú này thích nằm rạp trên mặt đất, song sau khi gặp gỡ Từ Tái Xuân, hai người vậy mà ở trong sân chạy băng băng vui đùa.

Đúng là ngây thơ.

Trương Nghiêu không có hứng thú đi dạo với chó đâu.

Anh cũng chẳng có hứng thú ngắm trông Từ Tái Xuân.

Bây giờ trong lòng anh đang chuẩn bị một kế hoạch vĩ đại.

Thiên thời địa lợi nhân hoà, anh phải bấm đốt tay tính toán, tối nay là một ngày tốt để động phòng ư?

Thành thật mà nói, Trương Nghiêu vẫn cảm thấy phong thủy nhà họ Từ hơi xung với anh, nên Trương Nghiêu nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng quyết định tìm người chuyên nghiệp đến tính một chút.

Trương Nghiêu lên taobao[1] tìm một ông thầy phong thủy, người này do Cố Tây Dương thật lòng đề cử, nghe nói cực kỳ chính xác.

[1] Taobao là một web mua bán trực tuyến, thuộc hệ thống của tập đoàn Alibaba, nơi đã đánh bật ebay ra khỏi thị trường Trung Quốc và tiến tới chiếm lĩnh thị phần lớn mua sắm qua mạng và là công ty Internet có ảnh hưởng tới phong cách mua bán hàng của người Trung Quốc.

Trương Nghiêu nhớ tới cái số đào hoa của Cố Tây Dương cảm thấy không tệ, có lẽ có mấy phần đáng tin.

Vì vậy, Trương Nghiêu đưa ba trăm đồng, hỏi thầy ngày giờ tốt lành.

Hình như ông thầy rất chuyên nghiệp, trải qua một khoảng thời gian tính toán, rất vui vẻ nói cho Trương Nghiêu biết, tối nay chính là thời cơ tốt nhất.

Trương Nghiêu có được thời gian, ông thầy còn truy hỏi anh đến cùng, không quên bảo anh đánh giá năm sao.

Giờ phút này, trong lòng Trương Nghiêu tràn ngập sự sáng khoái dễ chịu, đâu quan tâm chuyện đánh giá chứ.

Anh đứng ngay cửa sổ thấy Từ Tái Xuân bị dì Thái lôi kéo lưu luyến không rời từ biệt Khoai Tây, anh nhanh chóng vọt vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, không chỉ thế, anh còn hái hoa hồng ở nhà kính lớn trong sân, cho mình thơm thơm tí.

Tất cả đều chuẩn bị xong xuôi, Trương Nghiêu cực kỳ hài lòng.

Lúc này, Từ Tái Xuân cũng lưu luyến không rời về tới phòng mình.

Từ Tái Xuân chẳng biết hiện giờ tâm trạng Trương Nghiêu kích động, bụng cô hơi đau, đi trước kéo lê cái bụng.

Vì vậy, cô không thấy tình cảm chân thành của Trương Nghiêu, vọt thẳng vào WC.

Trương Nghiêu đứng ngay tại chỗ, một lúc sau mới thả cái tay mong đợi xuống.

Mẹ nó, biết ngay căn bản không thể chờ mong gì với kẻ ngốc mà. Anh còn chuẩn bị khúc dạo đầu gì chứ, vốn nên tiến đến trực tiếp ôm cô lên giường.

Đề xuống làm!

Đúng, chính là thô lỗ đơn giản như vậy.

Bên trong phòng tắm truyền ra tiếng tắm rửa, Trương Nghiêu nhớ tới phim người lớn ngày thường anh xem, mặt thoáng đỏ bừng.

Sao có cảm giác một ngày bằng một năm nhỉ, thời gian cô ngốc tắm hình như còn dài hơn trước kia.

Vậy không được, anh chắc chắn phải nghiêm túc giáo dục cô.

Giội mưa mới tiết kiệm nước, nhất định phải tắm vòi sen. Giống anh nè.

Khi Trương Nghiêu đang suy nghĩ lung tung, Từ Tái Xuân khoác áo choàng tắm tròn vo đi ra.

Vì mới từ phòng tắm nóng hổi ra, nên mặt Từ Tái Xuân đỏ ửng, da dẻ đặc biệt mềm mại ngon miệng.

Trương Nghiêu nuốt nước miếng.

Từ Tái Xuân ngốc nghếch chẳng biết Trương Nghiêu đang nghĩ gì. Chỉ cảm thấy hôm nay anh hơi lạ, nhưng cô đơn thuần không suy nghĩ nhiều, tựa như trước, trực tiếp chui vào chăn mềm nhũn trên giường.

Trương Nghiêu nghĩ tất cả thời gian đều chín muồi, muốn châm lửa.

Cũng may, anh đã tập luyện xong.

“Này, Từ Tái Xuân, muốn ăn... ăn kẹo không?”

Vốn bụng Từ Tái Xuân hơi khó chịu, song sau khi tắm xong tốt hơn nhiều. Nghe được chữ kẹo, ánh mắt cô thoáng chốc lấp lánh.

“Có thể chứ?”

Trương Nghiêu sờ mũi, chống lại ánh mắt đơn thuần sáng lạn của Từ Tái Xuân, nhất thời có cảm giác bản thân không bằng cầm thú.

Phi phi phi, anh chỉ hưởng thụ quyền lợi hợp pháp của anh thôi.

Trương Nghiêu hít sâu một hơi, cười như sói xám.

“Ngoan... Em nhắm mắt lại.”

Bé ngốc quả nhiên ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Mềm mại quá, Trương Nghiêu vừa hôn vừa nghĩ, anh lại thích mềm mại như thế cơ.

Từ Tái Xuân bị hôn mấy cái, lúc đầu còn cảm thấy trên môi hơi ngọt ngọt, nhưng từ từ, cả người có chút ngứa ngáy.

Cô né tránh vài cái, “Anh ơi, hôm nay em... em không muốn ăn kẹo...”

Không muốn ăn kẹo! Vậy sao được! Giờ kẹo của anh đã chín muồi to cứng rồi! Không ăn sao được!

Trương Nghiêu bị từ chối nhất thời hai mắt đỏ lên, “Ngoan, kẹo rất ngon... Em không nghe lời, về sau anh không cho em ăn nữa...”

Nói xong, Trương Nghiêu phát run một cái. Anh thực sự rất giống ông chú biến thái.

Từ Tái Xuân là một cục cưng nghe lời, cho nên mặc dù cô khó chịu, nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn.

Lúc mới bắt đầu là ngọt ngọt, sau đó cô thấy hơi ngứa, dần dần, còn có cảm giác kỳ quái.

Hình như cô muốn đi tiểu.

Từ Tái Xuân hốt hoảng, giãy giụa thân thể, cố tình vào lúc này Trương Nghiêu đè chân cô, “Đồ ngốc! Đừng lộn xộn!”

Song, làm sao có thể không lộn xộn chứ, hiện tại Từ Tái Xuân chỉ có thể nhắm chặt mắt lại, cô nhớ lời anh, không được nhìn lên.

Nhưng mà, anh đang sờ soạng chân cô.

Tuy trước đây cô cũng từng sờ đùi anh, còn sờ qua kẹo que to của anh, có điều anh chưa từng sờ cô...

Từ Tái Xuân thoáng ngượng ngùng, nhịn không được khê khếp đùi, lúc này, Trương Nghiêu đang chuẩn bị nâng gậy thăm dò, song không ngờ bị cái chân mềm mại của Từ Tái Xuân nhẹ nhàng kẹp một cái.

Trương Nghiêu gần như mù quáng, không hề do dự, tách đùi Từ Tái Xuân ra.

Á ——

Hậu thế, cho tôi xông lên...

Vẫn là câu cũ, kế hoạch rất hoàn mỹ, nhưng kết cục hơi sai lệch.

Trương Nghiêu nghĩ tới vô số lần anh động phòng hoa chúc, chỉ duy nhất không nghĩ tới, đúng lúc anh vào, lại bàn giao ngay cửa động.

Chuyện này cũng bỏ qua đi, anh trẻ tuổi mà, anh nghĩ đợi lát nữa sau khi khôi phục lại công phá thêm một lần, song tuyệt đối chẳng ngờ, anh đang chuẩn bị rút lui, chợt bị Từ Tái Xuân ở dưới thân hung hăng đẩy về phía trước.

Mẹ nó, chút hơi sức kia của Từ Tái Xuân có thể sánh bằng bà Trương, ngay cả anh là một người đàn ông khỏe mạnh, cũng dễ dàng bị đẩy xuống giường.

Anh ngã chổng vó trên thảm trải sàn, vốn tiểu tướng muốn hành quân lạng lẽ, vì gặp không khí lạnh lẽo, nên thẹn thùng cúi đầu.

“Từ Tái Xuân!” Anh muốn giết cô!

Lại nhìn đồ ngốc kia, căn bản không để ý khuôn mặt đen kịt của anh, vượt qua anh chạy như bay vào phòng tắm, đương nhiên, lúc chạy qua còn chuẩn xác giẫm lên cây gậy to tiểu tướng của anh.

“Từ Tái Xuân! Mẹ kiếp đồ... mẹ kiếp đồ ngốc cô!”

Đó là một buổi tối lạnh lẽo như tuyết.

Trương Nghiêu thất bại trong trận chiến mở màn, mặc dù anh còn muốn càng chọc càng hăng, nhưng kết quả thảm thiết quá.

Vì Từ Tái Xuân bị chút kích thích, nên hoocmon nữ mất cân bằng, chính xác là đi cả tới sớm.

Trương Nghiêu ôm bụng dưới, khi đau đến đỏ cả mắt, bèn muốn giận chó đánh mèo Từ Tái Xuân.

Mẹ nó! Biết ngay không thể chiều chuộng người phụ nữ này mà!

Mẹ nó! Nên hung hăng làm cô ta!

Song, khi thấy Từ Tái Xuân tái nhợt nghiêm mặt ôm bụng đi ra, tất cả suy nghĩ Trương Nghiêu chả thoát được câu nào, rất lâu mới thô lỗ nói: “Em bị sao thế?”

Đôi mắt Từ Tái Xuân ngập nước, ôm bụng trở về giường nằm, cũng mặc kệ Trương Nghiêu, tự mình cầm đầu gối.

Trương Nghiêu sững sờ, đồ ngốc giẫm chỗ sinh sản của anh, giờ còn không biết xấu hổ bày sắc mặt với anh!

Chắc chắn phải dạy dỗ một trận đàng hoàng!

Trở đầu cô ngốc, đập vào mắt Trương Nghiêu chính là khuôn mặt rưng rưng nước mắt, nhất thời anh luống cuống tay chân.

“Em... em sao vậy?”

Cô ngốc nắm chặt tay Trương Nghiêu, nức nở lên tiếng, “Anh ơi, em đau bụng...”

Ban đầu Trương Nghiêu còn chưa phản ứng kịp với việc dì cả của cô ngốc viếng thăm, còn tưởng lúc đó anh quá sức, chọc hồng cô rồi.

Chờ chút... không đúng, anh căn bản chưa chọc vào mà! Khốn khiếp!

Bất quá, lúc này đầu óc Trương Nghiêu đã nhũn thành một mảng, đầu quan tâm nghĩ ra được cái gì, ôm Từ Tái Xuân vọt xuống lầu.

Còn quát to bên ngoài, “Dì Thái, Từ lão hổ, cô ấy đau bụng...”

Đáng nhẽ Từ Tái Xuân rò rỉ số lượng lớn, chuyện này cô vẫn chưa nhớ mà nói cho Trương Nghiêu hay.

Nhiều lần xóc nảy, sau đó vừa xuống tới lầu, Trương Nghiêu đã cảm thấy lòng bàn tay ươn ướt.

Mẹ kiếp! Máu!

Trương Nghiêu nhìn Từ Tái Xuân, lại gặp nét mặt doge của dì Thái, chợt hơi phản ứng kịp.

Mẹ nó! Cái này không phải dì cả tới sao!

Sự thật chứng minh, hôm nay chẳng phải ngày giờ tốt lành gì, ở phòng tắm rửa tay ba lần Trương Nghiêu quyết định, chốc nữa chuyện đầu tiên anh phải làm chính là đánh giá thằng cha phong thủy kia năm sao kém.

Tuyệt đối là thật.

Về phần đồ ngốc Từ Tái Xuân bên cạnh, áo mưa anh đã xé, còn có Từ Tái Xuân ra máu dì cả, dì Thái nhìn anh bằng nét mặt doge cầm thú, Trương Nghiêu có bao nhiêu lời cũng hết muốn nói.

Anh thầm nghĩ tìm một cái hố, lặn lẽ vùi mình vào.

Song, trong hố hơi lạnh.

Cuối cùng anh nên về bên người Từ Tái Xuân thôi.

Từ Tái Xuân uống nước đường đỏ xong còn hơi khó chịu, bình thường gương mặt hồng hào nay trắng bệch như tờ giấy.

“Bụng còn đau không?”

Từ Tái Xuân hít hít mũi.

Trương Nghiêu ngẩng đầu, anh nên hung hăng dạy dỗ đồ ngốc này một chút, dù sao cô cũng làm anh mất hết mặt mũi.

Nhưng cuối cùng, anh nhẹ nhàng ôm cô ngốc vào lòng, bàn tay to khẽ phủ lên cái bụng lạnh lẽo của cô ngốc.

Hừ, anh không tha thứ cho cô đâu.

Chẳng qua anh cảm thấy ôm một cây kem không thoải mái, gối ôm của mình, phải ấm áp mới tốt.

Hừ, chính là vậy.

14. Chương 14

Chắc do thời tiết càng ngày càng lạnh, cũng có thể do Từ Tái Xuân tới ngày nên trong người khó chịu, cả đêm đều ôm Trương Nghiêu thật chặt.

Từ Tái Xuân ngủ rất say, còn khẽ ngáy o o, cả người trắng nõn nà đúng là cuộc sống của heo.

Nhưng, Trương Nghiêu lại đau khổ.

Chắc anh đến mùa động... dục rồi, trước đây mỗi buổi sáng mặc dù theo thói quen sẽ dựng thẳng một hồi, song từ lần trước sau khi từ chỗ Cổ Tây Dương về, anh cảm thấy mình có thể dựng thẳng nhưng không hạ xuống được, đắng lòng...

Trương Nghiêu cực kỳ đau thương, đặc biệt Từ Tái Xuân quần anh càng ngày càng chặt, đôi chân cân đối ấy liên tục cọ cọ giữa hai chân anh, Trương Nghiêu đỏ mắt.

Còn có thể cho người ta sống không! Trong nháy mắt, anh chỉ muốn xông tới, mặc kệ tất cả, tách chân Từ Tái Xuân ra, mẹ nó, chiến đấu đẫm máu cũng được.

Song, trong lúc Từ Tái Xuân ngủ chẳng biết mơ thấy đồ tốt đẹp gì, bẹp bẹp môi, cuối cùng còn ngọt ngào kêu một tiếng “Anh ơi”.

Nhất thời, Trương Nghiêu cảm thấy ý nghĩ vừa rồi của mình thực sự không bằng cảm thú!

Trương Nghiêu tự thấy bản thân không bằng cảm thú chuẩn bị đích thân ra tay lo cơm no áo ấm.

Thừa dịp Từ Tái Xuân còn chưa thức, Trương Nghiêu rón rén rời giường.

Hừ, tại sao tên gốc Cổ Tây Dương luôn cho rằng đàn ông không có phụ nữ là không được chứ, hừ, chẳng phải có Ngũ cô nương sao?

Tay Trương Nghiêu từng làm việc nặng, nên không giống da thịt non mịn như thư sinh búng ra sữa, bắt quá nốt chai ma sát trái lại có một hương vị khác.

Trương Nghiêu vừa nghĩ đến bộ ngực trắng nõn của Từ Tái Xuân, vừa tăng tốc động tác trên tay.

Mẹ nó, tại sao vẫn chưa ra trời.

Trương Nghiêu toát mồ hôi, mẹ nó, vậy là xong hay chưa.

Vừa nghĩ có nên mượn quần lót của Từ Tái Xuân không, thì cửa bỗng nhiên cạch cạch một tiếng, “Anh ơi...”

Mẹ nó! Rõ hù chết chim mà.

Sự thực chứng minh, chim Trương Nghiêu không bị hù chết, chẳng qua chỉ bị Từ Tái Xuân đâm một dao như thế, rút cục ra luôn.

Mà Trương Nghiêu bị phá hỏng chuyện xuân sắc mặt cũng không tốt lắm, anh là đàn ông có lòng tự trọng rất cao, mặc dù cô vợ này gốc, chưa hẳn biết anh đang làm gì, song Trương Nghiêu vẫn cảm thấy mất mặt.

Trương Nghiêu mất mặt, dĩ nhiên gào thét với Từ Tái Xuân.

“Cô ở đây làm gì?!”

Khuôn mặt Từ Tái Xuân đỏ bừng, chẳng biết là từ trong chăn ấm chui ra nên đỏ, hay vì thấy thứ không nên thấy mà đỏ nữa.

Quên đi, không quan trọng.

Trương Nghiêu thô lỗ tiếp tục rống: “Vào nhà vệ sinh không biết gõ cửa hả?!”

Dáng vẻ Từ Tái Xuân vẫn mờ mịt, còn hơi tủi thân, “Anh... anh không đóng cửa mờ!”

Trương Nghiêu: “...”

Được rồi, nghìn sai vạn sai đều là lỗi của anh, Trương Nghiêu thừa nhận mình vu oan người ta.

Anh hít sâu mấy hơi, sau đó sải bước ra cửa.

Đầu năm nay, da mặt dày một chút mới tốt.

Tựa như đồ ngọc này, mẹ nó! Chưa từng thấy đàn ông chơi chim sao? Vậy mà xem đến không chớp mắt, không sợ bị đau mắt hột hả?

Trương Nghiêu âm thầm phun máu, lại phát hiện ánh mắt đồ ngọc vẫn dõi theo anh.

Lúc này cho dù suy nghĩ Trương Nghiêu có hồ đồ đi nữa, cũng phát hiện có gì đó không đúng.

Đồ ngọc này...

Là lạ.

“Em sao vậy?” Mặt đỏ thế kia, lẽ nào bị sốt? Anh giật mình, tối qua chắc chắn không cướp chăn của Từ Tái Xuân mà.

Trương Nghiêu sờ trán Từ Tái Xuân, hơi nóng.

“Em có chỗ nào khó chịu không?”

Từ Tái Xuân mơ mơ màng màng, đôi mắt to long lanh mờ mịt một mảng, cô im lặng, chẳng qua khuôn mặt càng lúc càng đỏ.

Mẹ nó! Không phải tối qua ngủ tới bị cảm chứ.

“Em chờ một chút, anh tìm nhiệt kế...”

Nhưng còn chưa đi, góc áo đã bị một móng vuốt nắm lấy.

Cúi đầu, ánh mắt trong veo rạng ngời rực rỡ, “Anh, ban nãy anh... rất đẹp.” Đồ ngọc giống như rất nghèo từ, do dự một lát mới chật vật nói một từ.

Khụ khụ ——

Bất giác rồi cuộc Trương Nghiêu cũng hiểu đôi chút.

Đồ ngọc này mặc dù ngọc thật, nhưng dù sao cũng là một cô gái trưởng thành. Theo lý thuyết, anh phát... tình, cô cũng có thể từ... xuân.

Thiếu nữ tư xuân thấy đàn ông lửa thề, còn đang tự mình... tuốt, đương nhiên xuân... tình... rồi... loạn.

Bất quá, nếu là cô gái bình thường, chắc chắn mặt đỏ tận mang tai tìm những chuyện khác che giấu, nhưng đồ ngọc này ngay cả nói dối cũng không biết.

Đúng, Từ Tái Xuân không biết nói dối, Trương Nghiêu im lặng một giây, nghĩ tới một việc.

“Trước đây em... từng thấy người khác làm vậy đúng không?”

Từ Tái Xuân rất nghiêm túc suy nghĩ một hồi, cuối cùng lắc đầu.

Trương Nghiêu nghĩ, việc này có thể hiểu anh là người đàn ông đầu tiên lửa thề mà Từ Tái Xuân trông thấy không.

Nhưng Trương Kiêu thì sao. Tin tức ở chỗ Cố Tây Dương chắc không sai, ngày đó, lúc Từ Tái Xuân và Trương Kiêu gặp chuyện là ôm mục đích đi hiến thân mà.

Lẽ nào Trương Kiêu không thực hiện được?!

Bất quá, dựa theo tính tình Trương Kiêu, chắc không đâu. Hấn nổi tiếng không thương hoa tiếc ngọc mà.

Nhắc tới Trương Kiêu, sắc mặt Trương Nghiêu thoáng khó coi. Ngẩng đầu nhìn Từ Tái Xuân ngọc ngà, anh hít sâu mấy hơi.

Thôi, chuyện trước kia cứ để nó trôi qua đi, cùng lắm Trương Kiêu xuất hiện lần nào thì đánh hấn lần đó là được.

Trương Nghiêu nắm tay Từ Tái Xuân, khẽ ho khan một tiếng, “Sau này, không cho phép nhìn người khác...”

Từ Tái Xuân chớp đôi mắt trong veo, ngoan ngoãn gật đầu: “Anh cho em nhìn hử?”

Mặt Trương Nghiêu thoáng nóng bừng, “Sau này... cho em nhìn hết... còn... còn cho em chơi... đều... đều cho em... em không được phép nhìn người khác... cũng không được phép chơi của người khác!”

Từ Tái Xuân cái hiểu cái không gật đầu, nắm tay Trương Nghiêu dừng một chút lại hỏi: “Ba thì sao...”

“Không cho phép!” Trương Nghiêu đen mặt, vươn tay hung hăng véo khuôn mặt mũm mĩm trắng nõn của Từ Tái Xuân, “Chuyện này là bí mật của chúng ta, ngoéo tay, nhớ kỹ!”

Đôi môi đỏ mọng của Từ Tái Xuân hơi nhếch lên, cuối cùng trịnh trọng gật đầu.

Vỗ về Từ Tái Xuân xong, Trương Nghiêu mới phát hiện thời gian không còn sớm.

Khoai Tây đến cào cửa rồi.

Con chó lười này, chỉ có Từ Tái Xuân và lúc nó đói bụng mới có tinh thần.

Trương Nghiêu đã quen, chẳng qua khi mở cửa thấy móng vuốt Khoai Tây dè lên vật nhỏ quen thuộc, Trương Nghiêu liền cảm thấy cả người không khỏe.

Tối qua áo mưa đã xé, hôm nay nghênh ngang nằm dưới móng vuốt Khoai tây.

Mẹ nó! Con chó này, khi nào bọn họ có thể nấu nó đây!

Trương Nghiêu đen mặt suốt dọc đường xuống cầu thang, lại phát hiện bữa sáng hôm nay vô cùng phong phú.

Song nhìn kỹ, tất cả đều bỏ máu, còn trắng... dương.

Nhìn vẻ mặt dạng doge của dì Thái, Trương Nghiêu chỉ có thể dùng sự im lặng và bình tĩnh để khống chế tâm tình sắp rít gào của mình.

“Cậu, hai người còn trẻ, ngày tháng còn dài mà... Hahahahaha...”

“...”

Lẽ nào bà tưởng tôi qua anh không bằng cầm... thú, làm Từ Tái Xuân, còn chọc dì cả cô tới ư?

Trương Nghiêu không vui, kết quả không vui là anh ăn hết một bàn bữa sáng.

Về phần cái đồ ngốc Từ Tái Xuân ấy, cô khiến thể xác và tinh thần anh bị thương, đói bụng đi.

Trương Nghiêu thở phì phò ra cửa, vì sắc mắt anh đen kịt, nên hôm nay bầu không khí ở tiệm sửa xe lạnh lẽo một cách hiếm thấy.

Cuối cùng, không ngờ tiểu Lý tới đưa thiệp mời, làm tâm trạng Trương Nghiêu đỡ hơn một chút.

“Cuối tuần sau cậu đám cưới?”

Tiểu Lý ngượng ngùng gật đầu: “Là đãi tiệc dưới quê, đãi trong thành phố đắt lắm, em nghĩ tiết kiệm chút tiền làm một bộ trang sức tốt cho cô ấy.”

Trương Nghiêu nhìn địa điểm, anh biết cái quê này.

“Mặc kệ thế nào, cũng chúc mừng cậu.”

“Vậy anh Nghiêu sẽ tới chứ?”

Trương Nghiêu nhìn khuôn mặt mong đợi của chàng trai kia, không nỡ nói lời từ chối, gật đầu.

“Đương nhiên tôi đi rồi.”

Cảm giác được người ta cần kiểu này rõ ràng không tệ.

Song, hình như anh vui vẻ quá sớm, sau một phút, tiểu Lý quơ tay múa chân, “Nhớ dẫn theo em Xuân nhé, bọn em đều rất thích món sườn xào chua ngọt em ấy làm...”

Em Xuân... Trương Nghiêu đen mặt.

Mẹ nó! Xưng hô lộn xộn cái gì!

Anh một cước đá tiểu Lý ra ngoài, trở lại phòng lại việc còn chưa hết nóng.

Mẹ nó! Con nóng vô hình chậm rãi dâng lên vù vù! Cái gì mà em Xuân! Anh còn chưa gọi cô là em Xuân đây.

Trương Nghiêu ra sức lên án tiểu Lý ăn trong bát còn nhìn trong nồi, cuối cùng Cố Tây Dương lười nhác cắt ngang.

“Giấy phép lái xe tới tay mày rồi, khi nào tìm xe thử hả?”

Trương Nghiêu vừa nghe, cũng nghĩ đến vấn đề này. Chỗ tiểu Lý đãi tiệc, mặc dù có tuyến xe buýt, nhưng nhớ tới đáng về yếu ớt của Từ Tái Xuân, vẫn nên lái xe thôi.

“Lấy xe mày ra tao thử coi.”

“Xe gì của tao?” Cố Tây Dương cảnh giác, xe yêu của hần quý báu vậy, như vợ ấy.

Vợ mình sao có thể bị người khác cỡi chứ.

“Không cho, mày muốn thì tự mua đi!”

“Haha...” Trương Nghiêu mỉm cười, sau đó từ từ tới gần Cố Tây Dương.

Nửa giờ sau, Trương Nghiêu hài lòng lái chiếc Porche của Cố Tây Dương rời đi, để lại Cố Tây Dương lệ rơi đầy mặt tại chỗ.

Nếu nói tự chui đầu vào rọ chính là nói hần mà.

Có điều, hần cũng không phải kẻ tầm thường, xe yêu bị ác bá Trương Thiết Ngưu cướp không thương tiếc, hần cũng quyết định cho Trương Nghiêu một vố.

Chẳng hạn như, chuyện hần ‘quên’ nói cho Trương Nghiêu biết, Trương Kiêu tiết lộ trên Wechat, tết này sẽ về.

Chính chủ Trương Kiêu này muốn về, theo lý thuyết, cá tính hần kích động thế. Vốn đã bắt lương, lại nhìn không nổi Trương Nghiêu sống tốt, ngấm lại, đột nhiên có chút hưng phấn nha...

Hoho, cậu ấm chính phái chống lại chú rể cưới thay, có trò để xem rồi.

Vừa nghĩ vậy, Cố Tây Dương cảm thấy ban nãy trái tim đau đớn cũng không đến nỗi nào.

Hohohoho...

15. Chương 15

Làm lão đại đương nhiệm của xưởng sửa xe, có thể nói Trương Nghiêu cực kỳ cho tiểu Lý thể diện.

Dùng Porche của Cố Tây Dương đi đón dâu, làm sao cũng thấy mặt mũi rạng ngời.

Bất quá, vì Trương Nghiêu dẫn theo Từ Tái Xuân, nên dọc đường đi đám cưới, tràn ngập gian khổ và khúc khuỷu.

Kỳ thực, nguyên nhân chủ yếu chính là Từ Tái Xuân, vì sáng sớm cô ăn quá nhiều trái cây và sữa tươi, hơn nữa đường đi dài đằng đẵng, cô hoa lệ say xe.

Lúc đi, Từ Tái Xuân vẫn còn hưng phấn không thôi, nhưng ở chặng đường về, khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Tái Xuân trắng bệch như tờ giấy.

Không phải Trương Nghiêu không chú ý, anh còn cố tình lái chậm, song sắc mặt Từ Tái Xuân vẫn rất khó coi.

“Em không sao chứ? Từ Tái Xuân!”

Từ Tái Xuân lắc đầu, nắm góc áo Trương Nghiêu, khẽ nói một tiếng, “Anh ơi... em khó chịu...”

“Em nhịn thêm chút đi, lập tức tới liền.”

Trên xe còn hai người bà con của cô dâu, là hai cô gái, tuổi không lớn lắm, lúc đó lên xe Trương Nghiêu cũng vì xe Trương Nghiêu quá óách, hơn nữa Trương Nghiêu còn có khuôn mặt trai bao được giới trẻ hiện nay ưa thích, nhất thời hấp dẫn hai cô gái.

Nhưng lúc hai cô gái lên xe mới phát hiện, trên xe còn có một cô nàng trắng nõn.

Bất quá, thấy cô gọi Trương Nghiêu là anh, hai người là anh em sao?

Trương Nghiêu cũng chẳng biết tâm tư của hai cô gái này, Từ Tái Xuân càng không biết.

Bởi vì hai vợ chồng họ hoàn toàn không chú ý hai cô gái.

Trương Nghiêu nói một tiếng với tiểu Lý, cũng may anh không phải đón dâu, nên chỉ cần lúc khai tiệc đưa hai cô gái này về là được.

Song Từ Tái Xuân khó chịu như vậy, Trương Nghiêu thực sự không muốn nhanh chóng chạy về thế.

“Chúng ta xuống đằng trước nghỉ ngơi một chút.”

Trương Nghiêu dứt Từ Tái Xuân uống ít nước, nhẹ nhàng vuốt đầu cô, có thể do hít thở không khí trong lành bên ngoài, sắc mặt Từ Tái Xuân từ từ đỡ hẳn.

Có điều, tinh thần vẫn còn hơi kém.

“Anh ơi...”

Trương Nghiêu gõ đầu cô, giọng điệu vô cùng thân mật, “Anh đã bảo em đừng ăn nhiều vậy rồi, giờ em biết sai chưa?”

Từ Tái Xuân nắm lỗ tai, ra vẻ đáng thương, “Anh ơi, em biết sai rồi.”

Trương Nghiêu lại vuốt đầu Từ Tái Xuân.

Hai người anh em em em căn bản hình như quên mất đám cưới tiểu Lý, ngoài ra trên xe còn có hai cô gái chuẩn bị đi ăn tiệc cưới đấy.

Hai cô gái đứng cách đó không xa nhìn Từ Tái Xuân và Trương Nghiêu, trong đó cô chị là sinh viên năm nhất, nhìn người chuẩn hơn cô em vừa lên cấp ba.

“Em nè, chị cảm thấy anh chàng đẹp trai kia không giống anh cô ta...”

“Mặc kệ có phải hay không, cô ta thật phiền phức! Lẽ nào không biết gây phiền phức cho người khác là một loại hình phạm tội sao!”

“Em này!”

Bây giờ học sinh tiểu học đều trưởng thành sớm, chứ đừng nói học sinh cấp ba.

Trương Nghiêu và Từ Tái Xuân làm rõ ràng thế, còn tay trong tay, đôi khi hai người dán lại gần đến mức suýt hôn môi nữa, thế vẫn được xem là anh em ruột con khỉ ấy!

Cô em phần nộ! Trên thế giới này soái ca đều bị heo dụ dỗ!

Lại là một con heo mập!

Cô em khó chịu, cô ta cũng coi như được nuông chiều từ bé, hồi nhỏ vì đáng vẻ xinh xắn, không phải được cha mẹ bạn bè thì được bạn học nâng niu trong lòng bàn tay, hôm nay bị Trương Nghiêu bỏ hoàn toàn, sớm đã bất mãn.

Mắt thấy Trương Nghiêu và Từ Tái Xuân vẫn còn dây dưa, cô em cảm thấy cô ta đã mất hết kiên nhẫn.

“Thời gian không còn sớm! Chúng ta còn muốn lề mề đến khi nào?”

Từ Tái Xuân bị rống vậy, trời sinh cô khá miễn cảm, cũng biết vì mình mới kéo dài lộ trình, nhất thời xin lỗi nắm tay Trương Nghiêu, “Anh ơi... chúng ta đi thôi.”

Trương Nghiêu nhìn Từ Tái Xuân, lại ngẩng đầu quét cô em, không biết vì sao, anh cười cười.

Anh lại cười với cô ta! Trong lòng cô em vui vẻ, lẽ nào người đàn ông này có chút hứng thú với cô ta sao?

Dọc đường đi, đường càng lúc càng xấu. Không ngừng xóc nảy, rất nhanh, Từ Tái Xuân thiếp đi.

Trương Nghiêu chẳng nói gì, chỉ chụp áo khoác của mình, đắp lên người Từ Tái Xuân.

Cô chị không lên tiếng, cô em thấy Từ Tái Xuân đang ngủ, cũng rảnh rồi nên tìm Trương Nghiêu tán gẫu.

Mặc dù Trương Nghiêu không có kinh nghiệm yêu đương, song ở chỗ Cổ Tây Dương đã gặp quá nhiều phụ nữ, cũng từng gặp kiểu như cô em này.

Người nhỏ nhưng lòng không nhỏ chút nào.

Anh nhếch miệng, cười lạnh.

Gặp cô gái như Từ Tái Xuân, là điều bất ngờ lớn nhất trong cuộc đời anh.

Vậy hiện tại có phải anh cần giữ gìn tất cả bất ngờ của anh không.

“Anh ơi... vẫn chưa hỏi quý danh của anh.”

“Trương.”

“Anh Trương, haha, xe anh rất sang đó, thấy anh không lớn hơn em mấy tuổi mà đã có xe này rồi...”

Trương Nghiêu nhếch môi, khẽ cười, không để lộ chút tâm tư nào, “Của bạn.”

Á, là của người khác à.

Cô em thoáng thất vọng, bất quá rất nhanh cô ta nghĩ thông suốt, có thể có bạn bè đi xe tốt kiểu này, hẳn bản thân không kém đâu.

“Đúng rồi, anh Trương, anh còn đi học không?”

“Không. Tôi còn chưa học xong cấp ba.”

Cô em có chút thất vọng, hóa ra là một gã mù chữ nửa mùa. Có điều không sao hết, có tiền sẽ bù đắp tất cả.

“Anh Trương nè, nghe nói anh là ông chủ của anh rể họ em, là làm gì vậy?”

“Cái gì mà ông chủ hay không, tôi với anh rể cô đều là thợ sửa xe.” Nói xong, Trương Nghiêu từ kính chiếu hậu thấy được biểu cảm thất vọng của cô em, lại nhàn nhạt vút thêm một câu, “Xe này của xưởng xe chúng tôi, không tệ đúng không...”

Lần này cô em hoàn toàn không còn gì để nói, gì chứ, giả vờ làm phú nhị đại[1] đẹp trai có một không hai, kết quả chỉ là một gã sửa xe, ngay cả xe sang còn mượn của xưởng sửa xe.

[1] Phú nhị đại chỉ thế hệ thứ hai của các doanh nhân phát lên sau giai đoạn mở cửa vào thập niên 1980 ở Trung Quốc, là thế hệ con ông cháu cha, cậu ấm cô chiêu chỉ biết hưởng thụ thành quả từ cha mình – phú nhất đại.

Cô em bĩu môi, trong lòng vẫn còn khó chịu, “Anh Trương, thế anh...”

Bất quá cô ta còn chưa nói hết, Trương Nghiêu đã rẽ cua, vừa nói với cô em xiêu vẹo sau xe, “Ngại quá, có thể đừng nói nữa được không? Cô làm phiền vợ tôi đang ngủ đó.”

Trương Nghiêu nói xong, còn nhẹ nhàng vuốt đầu Từ Tái Xuân, lần nữa nâng cảnh giới vợ chồng ân ái lên tầm cao mới.

Trong lúc ngủ Từ Tái Xuân căn bản chẳng biết chuyện này xảy ra, đợi đến lúc cô tỉnh lại, tiệc cưới của tiểu Lý đã kết thúc.

May là, Trương Nghiêu có giữ lại hai cái đùi gà cho Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân gặm đùi gà, nhìn bầu trời trước mắt bắt đầu tối, “Anh ơi, muộn quá rồi, chúng ta về nhà chưa?”

Trương Nghiêu suy nghĩ một chút, nếu đã ra ngoài, thì dẫn Từ Tái Xuân chơi cho vui vẻ.

Xem như hưởng thụ thế giới hai người hiếm có cũng tốt đấy.

Từ Tái Xuân ăn xong đùi gà vẫn cảm thấy đói, chỗ Trương Nghiêu lại chẳng còn gì. Vất vả lắm mới tìm được một quầy bán quà vặt, Trương Nghiêu mua ít snack khoai tây cho Từ Tái Xuân.

Song Từ Tái Xuân không hứng thú lắm.

Trương Nghiêu suy nghĩ một chút, thương lượng với Từ Tái Xuân.

“Nếu không, chúng ta ở lại đây, anh nấu mì cho em ăn.”

Từ Tái Xuân nghiêng đầu suy ngẫm, cuối cùng đồng ý.

Kỹ thuật nấu mì của Trương Nghiêu được bà ngoại dạy, không thể nói ngon 100%, song cũng có thể đánh đồng với dì Thái làm.

Nhà trọ rất cũ nát, nằm xung quanh bên dưới dãy núi. Trái lại bà chủ rất hiền lành, đêm hôm khuya khoắt còn cho bọn Từ Tái Xuân mượn phòng, khi thấy mì chàng trai nấu được cô gái ăn sạch sẽ như hổ đói, bà cũng có chút muốn ném thử vất mì này, lẽ nào ngon tới thế ư?

Từ Tái Xuân không cho bà chủ cơ hội, cô ăn uống no nê, bèn cười híp mắt.

Đêm nay, trăng sáng một cách hiếm thấy.

Hai người ngồi trước bệ cửa sổ, tay trong tay ngắm trăng.

“Mặt trăng to quá, như cái bánh nướng ấy.”

Trương Nghiêu phụt cái bật cười, biết ngay không thể trông mong bất cứ thứ gì từ Từ Tái Xuân mà.

Nhưng, Từ Tái Xuân gốc nghềch vậy, có lẽ, cũng không phải Từ Tái Xuân thực sự.

Có lẽ, Từ Tái Xuân thực sự rất bạo lực, bốc đồng, không khác đám phụ nữ chỗ Cổ Tây Dương mấy.

Trong nháy mắt, đột nhiên Trương Nghiêu muốn buông tay Từ Tái Xuân.

Cũng chẳng biết tại sao, tâm linh tương thông chẳng hạn, bỗng Từ Tái Xuân nắm chặt Trương Nghiêu.

“Anh, ba nói, mặt trăng to thế, có thể ước một điều ước đó...”

“Nhưng, không phải chỉ ước với sao băng sao?” Trương Nghiêu oán thăm, đừng tưởng anh ít đọc sách có thể lừa được anh.

Từ Tái Xuân nghiêm túc suy nghĩ, sau đó mở miệng giải thích: “Nhưng, ba nói không có sao, mặt trăng cũng được mà.”

Trương Nghiêu: ... cái này mẹ nó cũng được.

Xoay đầu lại, đôi mắt Từ Tái Xuân lấp lánh nhìn anh.

“Anh ơi, anh có nguyện vọng gì không?”

Nguyện vọng? Trương Nghiêu cũng nghiêm túc suy nghĩ một chút.

Anh có nhiều nguyện vọng lắm.

Lúc còn rất nhỏ, khi đó không khí nông thôn vẫn còn trong lành, áng mây rất mỏng. gần như mỗi buổi tối anh đều thấy được những ngôi sao lấp lánh, đương nhiên, còn có sao băng nữa.

Khi ấy, nguyện vọng duy nhất của anh chính là tết mẹ có thể về thăm anh một chút.

Không cần trở về thường xuyên, chỉ cần tết về nhìn anh một cái là được.

Song, sao băng bay qua vô số lần, thời gian trôi qua lâu vậy, mẹ anh vẫn không về, lần duy nhất về chính là ném anh cho Trương gia.

Ngày tháng ở Trương gia rất gian nan, có thể nói là một ngày bằng một năm.

Khi đó, thỉnh thoảng cũng có sao băng bay qua, Trương Nghiêu vẫn ước, anh đã khác lúc còn bé, chẳng ôm quá nhiều hi vọng.

Lúc ấy, anh ước có thể đường đường chính chính đứng thẳng, không cần cúi đầu khom lưng, thậm chí quỳ xuống cầu xin Trương gia chỉ vì một bữa ăn.

Đương nhiên, đó chỉ là ước mơ xa vời.

Sao băng chưa từng thực hiện cho anh.

Hiện tại thì sao...

Hiện tại nguyện vọng của anh...

Trương Nghiêu không còn tin nữa, anh chỉ tin bản thân mình, điều anh muốn nhất định sẽ có được.

Điều anh không muốn chắc chắn sẽ vứt đi.

Cúi đầu, anh nhìn Từ Tái Xuân cười ngốc nghếch ôm tay anh, lần nữa rơi vào rối rắm thật sâu.

Vậy, Từ Tái Xuân đối với anh, rốt cuộc là muốn có được, hay muốn vứt bỏ đây.

Trương Nghiêu chăm chú cân nhắc, tiếp tục cảm thấy đây là một vấn đề nan giải.

Vì đôi khi, anh cảm thấy Từ Tái Xuân là thứ anh muốn có được, bỏ vào túi, song thỉnh thoảng, khi anh bị Từ Tái Xuân chọc tức đến nổi trợn lồi đình, thực sự muốn vứt cô đi.

16. Chương 16

Trương Thiết Ngưu đang nghiêm túc rối rắm có nên vứt bạn học Từ Tái Xuân không, hiện tại hơi suy nghĩ lung tung rồi.

Không có nguyên nhân nào khác, vì Từ Tái Xuân đang nói với anh cái gì gọi là điều ước, bộ ngực đầy đặn ấy còn cọ cọ cánh tay anh.

Ô! Anh cũng không phải người chết!

Anh là người đàn ông trưởng thành khí huyết sôi sục mà!

Trương Nghiêu nghĩ, tối nay trăng sáng ít sao, quạ đen cũng chẳng có một con, chắc là một nơi rất tốt đấy, đây không phải thiên thời địa lợi nhân hòa thì là gì.

Xoay người lại, anh nhìn chiếc giường cũ nát kia, còn có bức tường ố vàng loang lổ, dục vọng trong lòng giảm đi một ít.

“Anh ơi... em cũng ước một điều ước.”

Trương Nghiêu thoáng mất tập trung, tối nay rốt cuộc ăn thịt hay uống canh đây? Anh rối rắm lắm.

Dẫn Từ Tái Xuân ra ngoài, không phải muốn mở cửa, muốn ăn thịt sao? Rốt cuộc anh còn do dự cái gì, cần bản cứ liều lĩnh nhào tới đi!

Trương Nghiêu nuốt nước miếng, còn Từ Tái Xuân nói gì, xin lỗi... không thể nào chú ý.

“Em ước mãi mãi ở chung với anh.”

Trương Nghiêu phục hồi tinh thần, anh nhìn Từ Tái Xuân, hơi kinh ngạc với điều ước cô sẽ hứa hẹn như vậy.

“Em ước điều này làm chi?” Làm hại lương tâm anh có chút thấp thỏm.

Từ Tái Xuân chớp chớp mắt, con ngươi đen như mực tràn ngập sự ngây ngô và hiền lành.

“Vì anh rất cô đơn, em muốn ở cùng anh.”

Đồ ngốc, em có biết cái gì gọi là cô đơn sao?

Trương Nghiêu không nói gì, chỉ rút cánh tay bị Từ Tái Xuân ôm, một hồi mới nhẹ nhàng nói: “Từ Tái Xuân, em có biết em đang nói gì không?”

Từ Tái Xuân: “Em biết mà, muốn ở chung một chỗ với anh, mãi mãi bên nhau.”

“Mãi mãi em biết bao lâu không?”

Từ Tái Xuân thành thật lắc đầu, “Em nghĩ... sẽ cực kỳ lâu ấy...”

Trương Nghiêu nhìn Từ Tái Xuân, anh cố gắng muốn nhìn ra tia chột dạ hay giả dối thoáng qua khuôn mặt cô ngốc này, song anh nhìn một hồi chỉ thấy sự ngu ngốc, chẳng phát hiện được thứ khác.

Anh thực sự... nghiêm túc cái gì với một cô bé ngốc chứ.

Ở trong lòng thở dài, Trương Nghiêu im lặng, chỉ nhẹ nhàng ngoéo tay với Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân, tốt nhất cả đời em đều ngốc thế, bằng không... sau khi em thông minh nhớ lại, em chắc chắn sẽ quỵt nợ.

Chọn ngày không bằng hôm nay, Trương Nghiêu quyết định tối nay sẽ làm việc lớn.

Anh tính toán, kinh nguyệt của Từ Tái Xuân hẳn đã qua. Được rồi, thời kỳ an toàn tính thế nào nhỉ, xem Baidu thử? Bỏ đi, thời kỳ an toàn hình như không an toàn 100%, vẫn tìm áo mưa thôi.

Trải qua việc rối rắm lựa chọn, Trương Nghiêu quyết định ra ngoài mua ít đồ cần dùng.

Từ Tái Xuân cũng muốn theo, song sau lần mất mặt trước đó, Trương Nghiêu kiên quyết cự tuyệt.

“Anh ra ngoài mua thuốc, em đừng theo.”

Từ Tái Xuân tủi thân bĩu môi, Trương Nghiêu hết cách đành dụ dỗ: “Về sẽ mua kẹo que cho em, vị em thích.”

Trong nháy mắt, mặt mày Từ Tái Xuân rạng ngời, oán khí gì đều không còn.

Đúng là ngu ngốc.

Ba phút sau, Trương Nghiêu đứng ngay cửa nhà trọ nhỏ cũ nát, gió lạnh thổi vù vù, anh lạnh quá, tựa như tìm anh vậy.

Ai có thể nói cho anh biết, tại sao nhà trọ cũ nát này bán thuốc, lại không bán áo mưa không.

Sau khi bà chủ thôi tiền cho Trương Nghiêu, chắc thấy sắc mặt anh rất tệ, nên dè dặt đề nghị, “Nếu không, cậu đi tới phía trước mười phút, xem thử tiệm thuốc bắc nhà ông Chu có không? Bất quá, tôi đoán cũng quá hạn rồi...”

Sắc mặt Trương Nghiêu âm trầm, chẳng nói lời nào.

Trong lòng anh thầm muốn lật bàn.

Song, bà chủ vẫn còn nói, “Thực ra muốn đồ chơi kia làm gì, sau khi làm xong cậu rút ra ngay là được... Nếu không, để cô gái nhà cậu giúp cậu hút đi... Hihihih... chồng tôi thích nhất tôi... Khụ khụ...”

“...”

Trương Nghiêu thực sự chịu đủ rồi, cầm một bao thuốc lá, thoáng suy nghĩ, cuối cùng thở phò phò về căn phòng nhỏ cũ nát.

Sớm biết thế, về nội thành cho rồi.

Từ Tái Xuân ở trên giường tiếp tục nhớ nhung kẹo que Trương Nghiêu hứa mua cho cô, khi Trương Nghiêu nói nhà trọ nhỏ không có, khuôn mặt rạng rỡ của Từ Tái Xuân lập tức viết đầy đau thương.

Trương Nghiêu xoa mặt cô, “Muộn rồi, đừng ăn nữa, cẩn thận sâu răng đó.”

Từ Tái Xuân gạt đầu, đáng vẻ vẫn có chút tủi thân.

Trương Nghiêu suy nghĩ một chút, nói với Từ Tái Xuân: “Em nhắm mắt lại.”

Và hết như lần trước đó, Trương Nghiêu tính giở trò cũ.

Nhưng anh không định tối nay ăn thịt ngay, nguyên nhân rất đơn giản, chả có áo mưa, anh cảm thấy mình không thể nhịn được vào thời điểm mấu chốt, lẽ nào bảo Từ Tái Xuân hút cho anh sao? Chỉ e rất có khả năng cô dứt khoát cắn đứt của anh mất.

Ngắm lại, Trương Nghiêu liền mềm nhũn.

Hơn nữa, còn một nguyên nhân anh vẫn không muốn thừa nhận.

Ở chỗ này, anh sợ Từ Tái Xuân tủi thân.

Mặc dù Từ Tái Xuân ngốc, nhưng anh cảm thấy cô nên có được thứ tốt hơn.

Trương Nghiêu tính dụ dỗ Từ Tái Xuân, và giống như lần trước, thơm nhẹ cô là được.

Song dè dặt thơm lên đôi môi mềm mại, Trương Nghiêu mở mắt, lại phát hiện đôi mắt tròn xoe kia của Từ Tái Xuân căn bản chưa nhắm lại.

“Em là đồ lừa đảo! Anh bảo em nhắm mắt mà!” Rõ ràng chơi xấu! Đúng là không biết giữ lời.

Từ Tái Xuân vuốt môi mình, còn liếm chỗ cũ, đối với việc lên án của Trương Nghiêu, cô có vẻ hết sức uất ức, “Em... chỉ muốn biết đó là kẹo gì mờ... ngọt vậy.”

Bất quá, từ hôm nay trở đi, Từ Tái Xuân chắc đã biết.

Trên thế giới này thứ ngọt nhất không phải kẹo que, mà là môi anh.

Nghĩ về sau đều có thể ăn thứ ngọt thế này mỗi ngày, Từ Tái Xuân vui vẻ nở nụ cười.

“Cười cười cười! Em chỉ biết cười!” Lúc này, Trương Nghiêu lại muốn vứt bỏ Từ Tái Xuân, anh tức giận nằm xuống, còn đưa lưng về phía Từ Tái Xuân, có thể chưa tới một lát, anh cảm giác được một khối ấm áp dán lên lưng, không đúng, nghiêm chỉnh mà nói, là hai khối ấm áp, mềm mại cực kỳ dán lên tấm lưng rắn chắc của anh, cũng giống như dán lên tim anh.

Lòng anh mềm nhũn, đâu còn nhớ rõ rốt cuộc mình đang tức giận cái gì nữa.

Đêm nay, Trương Nghiêu gặp một giấc mơ rất khủng bố rất chân thực.

Anh mơ thấy Từ Tái Xuân bị đặt trên khối đá lớn, anh nhìn cô yếu ớt gọi anh ơi, nhưng chả xoay đầu lại.

Vì còn không ít tảng đá lần lượt lăn xuống.

Anh không nghĩ mình chẳng cần mạng.

Từ Tái Xuân khóc liên tục, anh cũng không xoay đầu, chỉ nói với Từ Tái Xuân: “Đây là ý trời, không liên quan đến anh. Từ Tái Xuân, em đừng trách anh.”

Sự thực chứng minh, giấc mộng cũng không hoàn toàn trái ngược.

Ầm ầm ầm mấy tiếng, Trương Nghiêu từ trong ác mộng giật mình tỉnh giấc, nhưng lúc này đã muộn, chân anh đã bị xà ngang hung hăng đánh một cái.

Mẹ nó, đau quá, gãy mất rồi.

Cũng may, không bị chặn.

Trương Nghiêu tự dìu mình, nhanh chóng phản ứng kịp, chuyện gì thế này, căn phòng hình như sụp đổ, hơn nữa còn có dấu hiệu tiếp tục sụp đổ, phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi.

Trương Nghiêu kéo chân mình ra ngoài, song đi được mấy bước, bỗng nhiên anh sức nhớ cảnh tượng trong mơ.

Mẹ kiếp! Từ Tái Xuân ngốc nghếch ấy đâu.

Trương Nghiêu kéo lê cái chân gãy, tìm kiếm Từ Tái Xuân trong mảng bừa bộn, mẹ nó, đồ ngốc đó đi đâu rồi.

Lẽ nào đây cũng là giấc mơ của mình? Nhưng cơn đau buốt trên đùi khiến Trương Nghiêu căn bản không thể tự an ủi, đây chẳng phải mơ.

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu la hoảng sợ, mơ hồ, anh nghe được giọng Từ Tái Xuân.

Mẹ nó! Ai nói Từ Tái Xuân ngốc, thời điểm quan trọng, cô còn trốn nhanh hơn chuột.

Hóa ra, giấc mơ đúng là ngược lại. Trong mơ, anh vứt bỏ Từ Tái Xuân, ở hiện thực, anh bị Từ Tái Xuân hoàn toàn vứt bỏ.

Rõ là —— không phải không trả thù, mà là thời cơ chưa tới đấy!

Trương Nghiêu chẳng biết, từ nhỏ vận may Từ Tái Xuân rất tốt.

Mặc dù gặp phải Trương Nghiêu có vận may xui xẻo, song sau khi cô ngốc, vận may hình như lại trở về cuộc sống cô.

Căn phòng nhỏ cũ nát không có WC, Từ Tái Xuân đẩy Trương Nghiêu một cái, Trương Nghiêu cũng không tỉnh lại, cô mắc đến độ thực sự không nhịn nổi, bèn đi xuống tìm nhà vệ sinh.

Nhưng cô tìm một vòng không có bất kỳ ai, WC cũng chả tìm được.

Từ Tái Xuân nhịn không nổi nữa, chuẩn bị ra ngoài tìm bụi cỏ giải quyết tại chỗ, thuận tiện tưới tiêu cho hoa cỏ.

Song chẳng ai ngờ được, ngay khi cô ra ngoài tìm bụi cỏ, bên này truyền đến tiếng động ầm ầm ầm.

Cô sợ đến choáng váng, căn bản chả biết chuyện gì xảy ra.

Mãi đến khi rất lâu, mới có giọng nói hoảng hốt lo sợ vang lên.

“Đi mau! Sập lở núi rồi!”

Từ Tái Xuân lơ đãng nhìn ngôi nhà kia bị thứ trên núi lăn xuống đánh trúng, sau đó sụp đổ.

Cô sợ, cô cũng muốn chạy.

Nhưng chạy được mấy bước, cô ngã nhào trên đất, sau đó đau đớn làm cô tỉnh táo.

Không đúng... Còn anh nữa.

Từ Tái Xuân đứng dậy chạy ngược về, anh, Trương Nghiêu còn trong phòng.

Từ Tái Xuân bị bà chủ chạy tới trước mặt ôm, “Đừng vào đó! Nhà sắp sụp rồi... Huhuhu... nhà của tôi đó! Sắp sụp rồi... huhuhu... Đáng chết! Nhà của tôi! Sắp sụp rồi... huhuhu...”

Từ Tái Xuân mặc kệ cái gì mà nhà hay không nhà, cô chỉ biết một sự thật, Trương Nghiêu vẫn chưa ra.

Cô còn phải mang Trương Nghiêu ra nữa!

Bà chủ vừa khóc, vừa ôm Từ Tái Xuân.

“Em gái à! Em đừng ngốc vậy! Trong đó nguy hiểm lắm! Đàn ông không còn cũng thôi đi! Lại tìm một người nữa! Mạng mình mất rồi! Không thể tìm lại được! Huhuhu... nhà của tôi! Sắp sụp rồi!”

Từ Tái Xuân mất sức lực rất lớn mới đập bay bà chủ, sau đó vọt vào căn nhà.

Nếu như nói Từ Tái Xuân được thần may mắn chăm sóc không ngừng, thì Trương Nghiêu lại bị thần xui xẻo dựa.

Anh nghe được tiếng khóc của Từ Tái Xuân, vất vả lắm mới giãy giụa thoát khỏi căn phòng, nhưng vừa tới cửa, bèn phát hiện đạn thịt Từ Tái Xuân bắn tới.

Đạn này mà đụng cũng bỏ đi, quan trọng là còn đụng phải một khúc gỗ.

Trương Nghiêu hận đuôi mắt mình, mắt thấy khúc gỗ kia lỏng lẻo, một tảng đá to sắp nện lên người Từ Tái Xuân, anh cũng chẳng biết sức lực từ đâu ủa tới, bổ nhào qua, đẩy Từ Tái Xuân ra.

Mẹ nó! Đương nhiên Từ Tái Xuân tạm thời bị sức bật đẩy ra ngoài, nhưng bản thân anh lại xui xẻo hoàn toàn bị vùi trong gạch đá.

Khi bóng tối ập tới, Trương Nghiêu tức giận nhin không được mắng một câu.

Mẹ kiếp! Nếu có thể sống, chắc chắn phải hung hăng vứt bỏ Từ Tái Xuân! Đúng! Hung hăng vứt bỏ!!!!

Mẹ nó! Khi ấy đầu óc anh bị rút gân mới muốn chịu trách nhiệm với Từ Tái Xuân. Chịu trách nhiệm em gái em đó!

17. Chương 17

Trương Nghiêu bị một trận gào khóc huhuhu đánh thức.

Mẹ nó! Ôn chết đi được...

Trương Nghiêu mở mắt, trông thấy một khuôn mặt phóng đại, râu mọc lổm chổm, dọa chết người.

“Con rể tốt! Mày tỉnh rồi?!”

Cả người Trương Nghiêu đều đau nhức, nhưng ngực càng đau hơn. Anh vì cứu đồ ngốc Từ Tái Xuân ấy, ngay cả mạng cũng suýt không còn, song tỉnh lại vậy mà chẳng thấy cô đâu, trái lại trông thấy cái mặt mo khổng khiếp của Từ lão hổ kia.

Sau đó, Trương Nghiêu nghĩ tới một chuyện quan trọng khác, mẹ nó, trong lúc anh hôn mê người ghé vào tai anh khóc thút thít đừng nói là Từ lão hổ nhá.

Nghĩ đến một người đàn ông ôm thân thể anh khóc huhuhu, thỉnh thoảng còn lấy drap giường dưới người lau nước mũi, cả người Trương Nghiêu đều không thoải mái.

So với vẻ ngoài yên tĩnh của Trương Nghiêu, Từ lão hổ có vẻ hết sức kích động, duỗi móng vuốt hổ, túm cánh tay Trương Nghiêu dùng sức một hồi, “Con rể tốt? Mày có thể tỉnh rồi! Làm ba mày sợ muốn chết, tao tưởng mày hẻo luôn chứ.”

Mẹ nó! Ông mới hẻo đó! Cả nhà ông đều hẻo!

Trương Nghiêu ở trong lòng phẫn nộ, aizz, toàn thân đều đau nhức.

Khoan đã... Ký ức quay về, lúc anh cứu Từ Tái Xuân gần như bị vùi trong đồng đồ nát, chờ chút không thể nào, anh sẽ không tàn phế chứ.

Mặt Trương Nghiêu nhanh chóng trắng bệch, anh suýt chẳng dám nhìn toàn thân anh.

Lúc này Từ lão hổ thông minh một cách hiếm thấy, vỗ vai anh, thiếu chút vỗ cả ngực máu trong lòng anh ra luôn.

“Yên tâm đi, tứ chi mày hoàn hảo, chẳng có chút vấn đề nào.” Nói xong, ông còn lén lút tiến tới bên tai anh nhẹ nhàng vút thêm một câu, “Yên tâm, tao còn cố tình kiểm tra cái chân thứ ba cho mày rồi... Yên tâm, rửa sạch xong vẫn dùng được như trước, hohohohoho...”

Kiểm tra...

Rửa...

Trương Nghiêu vô lực giơ tay lên, khẽ nói câu đầu tiên sau khi tỉnh lại.

“Con muốn ở một mình trong chốc lát.”

A a a! Anh cũng muốn khóc! Mẹ nó! Lúc anh mê man, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Tại sao anh hoàn toàn không muốn biết chi tiết trong đó.

Cuộc sống an ổn của Trương Nghiêu chưa được bao lâu, người thứ hai bước vào là dì Thái.

Thấy anh đã tỉnh, người phụ nữ mang vẻ mặt Dodge vọt tới, ôm cánh tay anh khóc a a a một trận.

Trương Nghiêu cảm thán, cái nhà này cuối cùng cũng có một người bình thường.

Song dì Thái nhìn anh một cách yêu thương, sâu kín ném một câu.

“Cũng may giữ được khuôn mặt đẹp trai của cậu, nếu không thực sự không bằng chết đi cho rồi!”

“...”

Trương Nghiêu cảm thấy trái tim... hơi bị làm mệt.

Thực ra Trương Nghiêu rất muốn biết sao Từ Tái Xuân không đến thăm anh. Anh không bị hủy dung, cũng không đứt đoạn chân thứ ba, còn cứu được cái mạng gốc của Từ Tái Xuân, tục ngữ nói, tích thủy chi ân đương dũng tuyến tương báo[1], Trương Nghiêu đã không thể nào ôm hi vọng việc cảm ơn báo đáp của cô gốc Từ Tái Xuân này, song xảy ra chuyện rồi, hiện tại anh đang liệt nửa người, mẹ nó, rốt cuộc phải tới thăm anh chút chứ. Chả thèm thăm anh, là sao.

[1] Nguyên văn , nghĩa là: Ân nhận dù chỉ là giọt nước nhưng đền đáp cả suối nước cũng chưa đủ báo ân.

Trương Nghiêu không biết những người khác thế nào, hình như anh rất giỏi tự tưởng tượng, còn suy nghĩ vớ vẩn.

Anh nghĩ tới vạn năm không gặp lỗ đất, nghĩ tới cái nhà trọ hẻo lánh đáng chết đúng lúc sụp đổ, suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, cuối cùng anh nghĩ tới Từ Tái Xuân.

Phải chăng Từ Tái Xuân đã khôi phục trí nhớ?

Vì khôi phục trí nhớ, nên lần nữa cầm đầu vào vòng tay ôm ấp của tên khốn Trương Kiêu.

Bằng không, giải thích thế nào khi cô không tới thăm anh, ngay cả con Khoai Tây lười nhát trong nhà cũng tới rồi, sao cô còn chưa đến????

Có lẽ Trương Nghiêu đã nghĩ tới lời giải thích hợp lý nhất.

Khoan đã... Di động đâu! Anh muốn hỏi thăm tên lằng lơ Trương Kiêu, có phải ở nước ngoài xa xôi còn muốn khoe khoang lằng lơ ở bên này hay không! Còn nữa... Từ Tái Xuân, em tới đây! Anh đảm bảo không đánh chết em!

Trương Nghiêu ôm một bụng không cam lòng và phần nộ ngủ thiếp đi, lúc nửa tỉnh nửa ngủ, lại nghe được âm thanh huhuhu.

Ồn quá.

Lẽ nào Từ lão hồ lại tới khóc tang.

Mẹ nó! Anh vẫn chưa chết mà! Khốn kiếp! Còn có cho người ta sống không!

“Vãi! Ông là con ma nào!”

Con ma kia hình như cũng sợ hết hồn, xoay người lăn xuống giường, còn nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cách di chuyển vụng về ấy, không phải Từ Tái Xuân thì là ai.

Trương Nghiêu âm trầm nhìn bộ dáng đồ ngốc muốn chạy trốn, cười lạnh.

Còn biết tới thăm anh à, mau chóng qua đây, anh tuyệt đối không tức giận!

Quả thực Trương Nghiêu không tức giận, cùng lắm anh thăm muốn bóp véo đồ ngốc ấy thôi.

Nhưng đợi đồ ngốc ấy xoay người nhìn anh, Trương Nghiêu ngẩn người, thì ra đôi mắt tròn xoe hiền lành hiện tại như bị tổ ong vò vẽ đốt vậy, sưng vù.

Thì ra, mấy ngày nay người liên tục khóc thút thít chính là cô.

Quái lạ là, Trương Nghiêu cảm thấy trong lòng thoáng nhói đau. Nhưng giọng anh vẫn cứ thô lỗ, “Mắt em sao thế?”

Từ Tái Xuân che mắt, dường như hơi ngượng ngùng, “Dì Thái... dì Thái nói rất xấu.”

Trương Nghiêu không đổi sắc mặt gật đầu, “Ừ rất xấu.” Khuôn mặt như bánh nướng, quả thực giống y đúc con mèo Snooby trên mạng.

Từ Tái Xuân tủi thân bĩu môi, hình như lại muốn khóc.

Trương Nghiêu thực sự sợ cô cứ tiếp tục khóc vậy sẽ mù mắt, bỏ đi, anh không tức giận, ngoắc ngoắc tay, anh gọi Từ Tái Xuân qua.

“Đừng khóc... mắt em còn đau không?”

Nhìn gần, Trương Nghiêu còn phát hiện một chuyện bất thường. Trước đây tay Từ Tái Xuân mũm mĩm, vì thon dài có thịt, mơ hồ còn có gân trên mu bàn tay mềm mại. Thời gian trước, Trương Nghiêu không có việc gì làm bèn thích bóp tay Từ Tái Xuân, nhưng hôm nay, tay Từ Tái Xuân bị bó thành xác ướp, mơ hồ có thể thấy cả nước đỏ vàng giao nhau.

Hồi trước anh đánh quyền cũng bị thương, nên rất rõ, đây là biểu hiện của tay bị thương nghiêm trọng.

“Tay em bị sao hửm?”

“Không... không sao ạ...”

Từ Tái Xuân nhanh chóng muốn rút tay về, lại bị Trương Nghiêu bắt được.

Anh kéo cô vào lòng, bắt chấp Từ Tái Xuân kêu shizz, từ từ mở một tay trong đó ra.

Đợi miếng vải trắng dần dần trở màu vàng, mơ hồ còn thấm cả máu, sắc mặt Trương Nghiêu càng ngày càng sa sầm.

Anh sực nhớ một vài hình ảnh trước khi hôn mê, còn có âm thanh.

Ngọn núi vẫn tiếp tục sạt lở, anh bị vùi bên dưới đồng gạch đá. Mơ hồ, anh nghe được tiếng kêu khóc tan nát cõi lòng của bé ngốc, còn có lời khuyên của những người khác.

Đừng cứu nữa, hẳn chắc chắn chết rồi.

Đi thôi, cô gái, bên này rất nguy hiểm.

Lúc đó anh cũng muốn nói, đừng ở chỗ này nữa, còn chưa xác định cái gì sẽ trượt xuống tiếp, đi thôi, đừng ở đây. Một mình chết dù sao cũng hơn hai người cùng chết.

Về sau, trí nhớ anh dần dần không rõ, chỉ nghe được bên tai vẫn còn tiếng khóc huhuhu, giờ nhìn đôi tay này của Từ Tái Xuân, bỗng nhiên anh sáng tỏ.

Trương Nghiêu ngừng tay, nhẹ nhàng quấn băng gạc về chỗ cũ.

“Không đau sao?”

Từ Tái Xuân shizz một tiếng, tủi thân gật đầu.

Trương Nghiêu cóc đầu cô một cái, khẽ nói, “Em không biết gọi người tới giúp ư? Tay đào thành như vậy?”

Từ Tái Xuân hít hít mũi, lằm bằm, dường như rất oán giận, “Bọn họ hư... không... không cứu anh... em... em nói anh không sao... chắc chắn không có chuyện gì mờ.”

Trương Nghiêu sờ gương mặt vô cùng bầu bĩnh của Từ Tái Xuân, rất lâu mới lên tiếng: “Em đào bao lâu?”

Từ Tái Xuân nghiêng đầu, hình như đang nghiêm túc tự hỏi, “Em... em cũng hông biết... Sau đó... bọn họ đã giúp em... giúp em...”

Trương Nghiêu không nói gì thêm. Mặc dù anh không tính là người xuất sắc có chỉ số IQ cao nhất, song trải qua quá trình tự tưởng tượng, phần nào cũng hiểu cô bé kia nói gì.

Chắc lúc đó tình huống nguy hiểm, tất cả mọi người thà muốn chạy trốn chết, đâu ai để ý đến anh.

Chỉ có Từ Tái Xuân.

Cô bé ngốc này, ngay cả tìm dụng cụ cũng không biết, lại muốn dùng tay đào anh ra.

Thật là... mẹ nó! Có chút xú cảm động đó... Giọng anh đều nghẹn ngào mất rồi.

Nhìn tay Từ Tái Xuân băng như xác ướp, Trương Nghiêu hít sâu một hơi, “Anh muốn ăn chút đồ, em kêu dì Thái nấu cho anh được không?”

Từ Tái Xuân hí mắt, gật đầu.

Rất nhanh, một bát cháo thịt nạc hột vịt bắc thảo được bưng tới.

Vận may Trương Nghiêu tốt, chỉ bị gãy chân, tay trái gãy xương, trên người kỳ quái là chẳng bị tổn thương nặng gì, chỉ trầy xước một chút. Do đó rốt cuộc anh có thể tự lo liệu.

Khi dì Thái đưa cháo thịt nạc hột vịt bắc thảo tới không nhận được mắng Từ Tái Xuân mấy câu.

“Tay con đã thế này còn chạy lung tung cái gì? Mau về ngủ đi!”

Từ Tái Xuân lưu luyến không rời nhìn Trương Nghiêu.

Trương Nghiêu thổi thổi cháo, cuối cùng mở miệng nói: “Dì Thái à, để cô ấy ở lại đi.”

Dường như dì Thái muốn cự tuyệt, nhưng Trương Nghiêu cười ném thêm một câu, “Dì nhìn dáng vẻ cô ấy sẽ ngoan ngoãn trở về ngủ ư... Dì yên tâm, đợi tới giờ, đương nhiên con sẽ bảo cô ấy nghỉ ngơi!”

Dì Thái thoáng do dự, rốt cuộc đồng ý.

“Bất quá, hai đứa không thể chung giường... Bỏ đi, đi đi dời cái giường sofa qua... Nhắc lại lần nữa, không thể chung giường đó...”

Trương Nghiêu cũng bất đắc dĩ, bộ dáng này của anh cho dù chung giường thì có thể làm được gì, dì Thái thực sự tưởng anh đói khát lắm sao, ngay cả trên giường bệnh cũng nhận không được phát tình à!

Đối với chuyện hai người có thể ngủ chung một phòng, Từ Tái Xuân rất vui vẻ.

Nhanh chóng theo dì Thái ôm gối mình tới.

Trương Nghiêu húp vài ngụm cháo xong, hết đói bụng. Đang chuẩn bị buông xuống, lại phát hiện cô bé ngốc nhìn anh đầy khát vọng.

“Em muốn ăn hả?”

Từ Tái Xuân nuốt một ngụm nước bọt.

“Lên đây ngồi...”

Trương Nghiêu vỗ vỗ giường, thấy Từ Tái Xuân rất do dự, nhưng cô nhớ lời dì Thái.

“Dì Thái nói... Em không thể lên giường...”

“Giờ dì ấy không ở đây.” Trương Nghiêu cười cười, “Lẽ nào em không muốn ăn?”

Nhắc tới ăn, Từ Tái Xuân đặc biệt không biết trung trình và ranh giới cuối cùng, xoay xoay xoay bò đến bên người Trương Nghiêu.

“Há mồm... Anh dứt em... Nếu không thì sao, đôi tay này của em còn có thể ăn thế nào...” Dáng vẻ Từ Tái Xuân gật đầu hệt như mấy con Sóc chó vậy.

Á, cô thích nhất được dứt ăn.

Nhất là được anh dứt ăn.

18. Chương 18

Thực ra lúc này Từ Tái Xuân không tính là đẹp, thậm chí phải nói là hơi xấu.

Khuôn mặt tròn trịa của cô vì khóc nên hơi sưng vù, như cái bánh bao lớn trắng trẻo mồm mĩm. Đôi mắt sáng rực trước đây vì sưng đỏ mà híp thành một đường may, khi Trương Nghiêu dứt đồ cho cô ăn, cô phồng má tựa như Sóc chó ở đồng ruộng tìm được thức ăn vậy.

Chẳng hiểu sao Trương Nghiêu muốn cười, cuối cùng cúi đầu nhìn bàn tay bó thành bánh chưng của cô, liền thu lại nụ cười.

“Về sau... Gặp phải nguy hiểm chạy nhanh một chút...”

Từ Tái Xuân ăn uống no nê theo thói quen muốn dựa, hệt như trước kia, ăn uống no nê xong thích nhất được Trương Nghiêu vuốt tóc.

Nhưng cô nhớ lời dì Thái nói, trên người Trương Nghiêu có vết thương, cô ngủ không yên, sẽ làm thương tích của anh thêm nghiêm trọng.

Từ Tái Xuân miễn cưỡng đè nén khát vọng, cô gãi đầu, đột nhiên có chút không hiểu lời Trương Nghiêu nói, “Anh ơi...”

“Nhớ lời anh nói, sau này gặp nguy hiểm đừng vọt tới đằng trước. Có thể chạy được bao xa cứ chạy.”

“Nhưng... anh à...”

Hình như biết nỗi lo lắng của cô, Trương Nghiêu khẽ ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn bờ môi đỏ thắm của cô, “Anh sẽ chạy theo, nhớ kỹ chưa? Sau này chạy được bao xa cứ chạy...”

Cô bé ngốc Từ Tái Xuân được ăn kẹo, gương mặt bánh bao híp mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

Vì dì Thái đã dặn dò, Từ Tái Xuân ngủ không thành thật lắm. Nên cuối cùng Trương Nghiêu cũng không cho cô ngủ chung giường.

Mấy ngày gần ngủ anh mất đi ý thức, nghe nói Từ Tái Xuân cũng chẳng ngon giấc.

Mỗi ngày đều ghé vào tai anh khóc thút thít.

Cô giống như trẻ con vậy, gặp phải chuyện quan trọng chẳng biết nên làm thế nào cho phải, ngoại trừ khóc, cô còn có thể dùng tay đào bới anh ra.

Trên thế giới này, chắc không ai ngốc như cô đâu.

Trương Nghiêu thở dài, nhìn cô gái ngủ say sưa trên chiếc giường nhỏ, gơ tay lên thoáng do dự, rồi cuộc rơi xuống gương mặt bầu bĩnh của cô.

Từ Tái Xuân, nếu em cứ ngốc cả đời thì tốt quá.

Vì như vậy, anh cũng có thể ở bên cô cả đời.

Bởi lần này Trương Nghiêu bị thương, anh nhạy cảm phát hiện được một vài thứ, ví dụ như, Từ lão hồ cười càng hiền hòa với anh hơn.

Mặc dù lần nào nụ cười hiền hòa của ông đều khiến Trương Nghiêu nổi da gà.

Chắc do trẻ tuổi, tình trạng thương tích của Trương Nghiêu mau chóng hồi phục, rất nhanh, vết thương bắt đầu khép lại, người cũng có tinh thần hẳn. Dì Thái còn nói, hi vọng trải qua một năm mới khỏe mạnh bình an.

Hiện tại mỗi ngày Từ Tái Xuân đều vào bếp theo dì Thái nấu canh, anh bị thương ở xương, Từ Tái Xuân bèn nấu canh xương ống mỗi ngày.

Cô sợ anh ngứa, nên hàng ngày thay đổi cách nấu canh cho anh.

Kỳ thực, thành thật mà nói, hơi ngứa thật, mặc kệ dùng cách nấu nào, chung quy đều là canh.

Song cho tới bây giờ Trương Nghiêu đều không nói ra, chỉ cần Từ Tái Xuân bưng lên, anh đều nể mặt uống sạch.

Không chỉ thế, gần đây, trong nhà có một kẻ đến ăn chực.

Trương Nghiêu cảm thấy, kẻ ăn chực này còn đáng ghét hơn Khoai Tây, càng không bằng cầm thú.

Chẳng biết Cố Tây Dương nghe được ở đâu chuyện Trương Nghiêu bị thương, bèn chạy tới thăm anh.

Đúng lúc, Từ Tái Xuân nấu canh xương ống củ sen cho Trương Nghiêu.

Tận sâu trong đáy lòng Cố Tây Dương đã xem thường Từ Tái Xuân.

Đầu tiên, hẳn cảm thấy ánh mắt cô gái này rất tệ, đàn ông tốt trên thế giới này có hàng ngàn hàng vạn, trước mặt mắt chó sắp bị đâm mù của cô có một kẻ đấy, nhưng cô nàng này sao lại thích tên rác rưởi Trương Kiêu kia chứ.

Thậm chí ôm ý nghĩ hiến thân trong đầu, rất sợ Trương Kiêu khách sáo với gái trinh hã.

Thứ hai, Cố Tây Dương cảm thấy Từ Tái Xuân ngốc, chỉ số thông minh thấp, thứ đã làm có chỗ nào ngon. Chẳng hạn như cái bánh quy lần trước, nướng khét.

Do đó, lúc Từ Tái Xuân bưng canh lên, còn nhẹ nhàng thổi nguội cho Trương Nghiêu, Cố Tây Dương lạnh lạnh phán một câu.

“Cái thứ này, ăn được sao?”

Từ Tái Xuân ngẩn người, tay đã vươn ra rút lại ngay.

Tuy cô ngốc, nhưng mẫn cảm, cô có thể nhìn ra sự khinh bỉ trong mắt Cố Tây Dương.

Cô nhất gan, sợ Trương Nghiêu uất ức, nên tay đã duỗi lại rút về.

Trương Nghiêu vừa thấy dáng vẻ kia của cô liền biết ý đồ của cô, tóm tay Từ Tái Xuân, song nhận được một tiếng Shiz của Từ Tái Xuân.

Trương Nghiêu buông tay Từ Tái Xuân, nhẹ nhàng xem xét.

Khác với khoảng thời gian trước, tay Từ Tái Xuân không còn đáng sợ thế nữa, nhưng vẫn còn nhiều chỗ sưng đỏ, một ít vết thương đang kết vảy, hình như đã dính nước, hơi cương mủ.

Trương Nghiêu đen mặt, không chút nghĩ ngợi liền rống to, “Em làm cái gì vậy?”

Từ Tái Xuân bị Trương Nghiêu rống, lại càng hoảng sợ, càng muốn lui về sau.

Trương Nghiêu vừa thấy dáng vẻ cô rót nước mắt cực kỳ đáng thương, lại nhịn không được đầu hàng.

“Đi lấy thuốc, anh bôi cho em... Còn đau không?”

Từ Tái Xuân hít hít mũi, gật đầu, “Còn hơi ngứa à...”

“Không thể gãi, biết chưa?”

Sau khi Từ Tái Xuân lấy thuốc ra, Trương Nghiêu túm tay cô, kiên trì cẩn thận bôi thuốc mỡ mát rượi cho cô, còn không quên dặn cô, “Về sau không cho dính nước nữa biết chưa? Anh nói em bao nhiêu lần rồi, không thể dính nước, bằng không anh sẽ không uống canh...”

Từ Tái Xuân hít hít mũi, gật đầu.

“Còn nữa...” Trương Nghiêu lại nhìn cô, “Không cho phép khóc...”

Từ Tái Xuân muốn cười, nhưng nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Trong lòng Trương Nghiêu khó chịu, nhưng có Cố Tây Dương ở đây, đành bảo Từ Tái Xuân ra ngoài trước.

Cô bé ngốc quả nhiên chưa dỗ xong, khóc thút thít, cúi đầu đi ra cửa.

Mẹ nó! Trương Nghiêu xoay đầu lại, liếc Cố Tây Dương, chẳng biết từ lúc nào, hần bị màn yêu đương của hai kẻ này chọc mắt bị thương, hiện tại đang bưng bát canh xương ống củ sen lên uống.

Trương Nghiêu suýt phun một ngụm máu, “Đó là của tao...”

“Đừng keo kiệt vậy mà! Thiết Ngưu! Được rồi... Canh của cô vợ ngốc mà không tẹ nha, xem ra cô ta cũng chẳng phải kẻ vô dụng...”

Trương Nghiêu cướp cái bát trên tay Cố Tây Dương, lạnh lùng trừng Cố Tây Dương một cái, “Tao cảnh cáo mày, đừng nói cô ấy ngốc...”

“Cái gì, mày còn vì một con ngốc mà...”

“Đúng, tao sẽ trở mặt.”

Cố Tây Dương sững sờ, trái lại chẳng ngờ Trương Nghiêu sẽ trực tiếp thế, “Không uống thì không uống, có cái gì đặc biệt hơn người đầu.”

Đáng lẽ, bầu không khí hơi xấu hổ, song Cố Tây Dương là kẻ chẳng biết xấu hổ từ trước đến giờ, nên nhanh chóng thoát khỏi tình huống lúng túng.

“Được rồi, tay cô vợ nhỏ của mày bị sao thế? Sao mà khó coi vậy...” Trước đây, hần nhớ hai móng vuốt của Từ Tái Xuân y như móng heo, trắng trẻo.

Trương Nghiêu cúi đầu, hết sức rầu rĩ nhìn canh củ sen chỉ còn một nửa trong bát, mẹ nó! Tên Cố Tây Dương này quá đáng thật, hần uống phân nửa rồi trả lại sao anh uống đây.

Khi Cố Tây Dương tùy tiện hỏi thế, anh hắng giọng mới lên tiếng: “Lúc sạt núi, tao bị chôn. Cô ấy muốn đào tao ra... tay bèn như vậy...”

“Cái gì? Đào mày từ trong đồng gạch đá ra?! Còn dùng tay... Cô ta bị ngu hả...”

Trong cái nhìn chòng chọc đầy lạnh lùng của Trương Nghiêu, giọng Cố Tây Dương nhỏ dần rồi biến mất. Hần nghĩ, có lẽ hần đã hiểu cảm giác của Trương Nghiêu.

Cũng đúng thôi, một cô gái trong lúc nguy nan chẳng màng sống chết, không rời không bỏ anh, hần con mẹ nó cũng chịu không nổi.

Cô gái như vậy bất kể ngốc hay xấu, đều đáng được tôn trọng.

Cố Tây Dương là người cảm tính thế đấy, do đó sau khi hần thăm Trương Nghiêu xong, muốn tới xin lỗi Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân đang ngồi ngay cửa chơi với Khoai Tây, Cố Tây Dương đi tới, chẳng biết nói gì, suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc nghĩ ra một câu không tẹ.

“Canh cô nấu rất ngon.”

Từ Tái Xuân ngẩng đầu lên, Cố Tây Dương thoáng sững sờ, mẹ nó! Gương mặt Từ Tái Xuân này đúng là không tồi nha.

Trắng trẻo mịn màng, còn mồm mĩm, đáng yêu quá.

Hèn gì thằng Trương Thiết Ngưu xem cô như bảo bối.

Khụ khụ...

Hình như lạc đề rồi.

Cố Tây Dương hắng giọng, “Cái kia... cô đang làm gì thế...”

Cố Tây Dương chẳng có kinh nghiệm trao đổi với kẻ ngốc, dựa theo suy nghĩ của hần, Từ Tái Xuân này chắc hết như trẻ con.

Mà trẻ con à, dụ dỗ là được.

Từ Tái Xuân nhìn hần, gãi đầu, suy nghĩ rất lâu mới nặn ra một câu.

“Là của anh.”

“...” Cố Tây Dương ỉu xiu không thể tả, quả nhiên hần gặp trở ngại khi giao lưu với kẻ ngốc. Cái gì anh anh em em.

Đợi hần nghi ngờ nhìn, Từ Tái Xuân đã nghiêm túc giải thích.

“Canh là của anh... Chú không thể uống.”

Vèo ——

Một giây đó, Cố Tây Dương cảm nhận rõ rệt giọng nói ấy như lưỡi kiếm sắc bén đâm vào máu thịt hần, lúc rút ra còn mang theo vô số máu thịt.

Thực sự đau không thể tả.

Cũng may, có dì Thái biết nhìn sắc mặt ở đây. Thấy vẻ mặt này của Cố Tây Dương, dì Thái giữ Cố Tây Dương lại ăn cơm, coi như đền bù trái tim mong manh của hần bị tổn thương.

Bữa cơm này, coi như khiến Cố Tây Dương sáng mắt.

Mẹ nó! Ngon quá!

Hần đã nói Trương Thiết Ngưu mỗi ngày bị coi như chó sao còn vui vẻ thế, hóa ra là cơm nước ngon, dinh dưỡng theo sau mà.

Cố Tây Dương híp mắt, nuốt từng miếng từng miếng bò viên, mẹ nó! Ngon quá đi à!

Lại nói, những món này phần lớn đều do Từ Tái Xuân làm, nhất thời Cố Tây Dương nhìn cô bằng ánh mắt có chút khác xưa.

Xem ra, chân nhân bất lộ tướng, ưu điểm của Từ Tái Xuân này vẫn có rất nhiều.

Đối với ánh mắt lấy lòng nịnh nọt của Cố Tây Dương ném qua, Từ Tái Xuân hoàn toàn không chú ý.

Cô hít mũi, chả hiểu sao tinh thần hơi kém.

Trương Nghiêu đã lâu không rống cô. Hình như anh tức giận, song mấu chốt là, cô chẳng biết rốt cuộc anh đang giận cái gì.

Từ Tái Xuân muốn khóc, vốn đi tới cửa phòng Trương Nghiêu rồi, lại thăm hỏi hận.

Nhưng, giờ vào đó, lại rất sợ ánh mắt ghét bỏ của Trương Nghiêu.

Từ Tái Xuân hít hít mũi, lui về.

Cho dù cô ngốc, nhưng cô biết.

Mặc dù dì Thái và ba không nói, song người chung quanh đều ở sau lưng nói cô là đồ ngốc.

Cô biết mà.

Anh, chắc cũng nghĩ thế.

Trương Nghiêu nằm trên giường, chờ hơn nửa buổi tối, nhưng chẳng chờ được người trên chiếc giường nhỏ kia đến, cuối cùng mới hiểu.

Vẫn chưa đỡ cô bé ngốc của anh xong, chắc cô lại đau lòng rồi.

Anh biết ngay không thể lẫn lộn chung một chỗ với tên ngốc Cố Tây Dương mà, bữa nào chắc chắn phải treo ngay cửa một tấm biển Chó dữ và Cố Tây Dương không thể vào.

Chờ chút...

Hình như đây không phải mấu chốt.

Mấu chốt là, hình như Từ Tái Xuân tức giận.

Mà anh chẳng có kinh nghiệm dỗ con gái, tuy con gái người ta ngốc.

19. Chương 19

Muốn dỗ Từ Tái Xuân thực ra rất đơn giản.

Làm vui lòng.

Từ Tái Xuân thích ăn kẹo, cho cô một gói kẹo que cô chắc chắn rất vui vẻ.

Bất quá gần đây kết quả kiểm tra sức khỏe của Từ Tái Xuân không khả quan lắm, Trương Nghiêu từ bỏ ý định này.

Hơn nữa, ngọt ngào nhất thời, lại không thể ngọt ngào cả đời.

Lúc Trương Nghiêu đi tối, Từ Tái Xuân đang vẽ vờ lên quyển vở con gấu của cô, Trương Nghiêu bước đi rất nhẹ, do đó Từ Tái Xuân không phát hiện ra, cô vừa suy nghĩ, vừa bôi bôi vẽ vẽ.

Trương Nghiêu nhìn sang, phát hiện trên quyển vở ấy chẳng khác trước đây, chính là mấy thực đơn.

Cô đang vắt hết óc suy nghĩ xem ngày mai nấu canh gì cho anh.

Trong lòng Trương Nghiêu không hiểu sao cảm thấy rất dễ chịu, nghĩ nghĩ, anh nói một câu.

“Mai, đừng nấu xương ống, anh muốn uống canh cà chua thịt viên.”

“Á... anh! Tại sao anh lại ở đây?!”

Từ Tái Xuân che quyển vở nhỏ lại, trong mắt tràn ngập sự kinh ngạc, hình như rất bất ngờ khi Trương Nghiêu ở chỗ này.

“Đây vốn là phòng chúng ta mà.”

Vết thương của Trương Nghiêu vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, Từ Tái Xuân thấy anh nhích lại gần, chủ động lấy một cái gối cho anh.

Trương Nghiêu không nhận, ngược lại thuận thế tóm tay cô.

Tay Từ Tái Xuân mềm mại, trắng trẻo, rất đáng yêu. Trước đây, Trương Nghiêu đã cảm thấy đôi tay này của Từ Tái Xuân đẹp nhất rồi, trắng nõn nà, tựa như móng heo vậy, rất ngon miệng.

Nhưng giờ, vết thương trên ngón tay bôi thuốc mỡ, còn hơi sưng đỏ óng ánh, không thể nào đẹp nổi.

Trương Nghiêu hít sâu một hơi, trong lòng xuất hiện một cảm giác kỳ quái, thoáng mềm mại, lại mang chút đau đớn nhẹ nhẹ, đợi anh tỉnh táo anh đã nhẹ nhàng thổi thổi vết thương ấy.

Từ Tái Xuân hơi ngửa, muốn rút tay về.

Trương Nghiêu kéo cô, ngồi trong lòng anh.

“Ban này, tức giận hửm?”

“Không... không có ạ.” Cô bé ngốc có chút nghĩ một đằng nói một nẻo.

Trương Nghiêu cũng không vạch trần, khẽ đề cái tay sừng đỏ của Từ Tái Xuân, mắt cô bé ngốc đỏ lên, đau đến cả người đều run rẩy.

“Đau không?”

Cô bé ngốc rưng rưng nước mắt gật đầu.

“Đau mới biết nghe lời, anh đã bảo em đừng dính nước, là không muốn vết thương em bị viêm nữa...”

Từ Tái Xuân thổi tay hai mắt rưng rưng gật đầu.

Hình như, đồ con gái cũng không khó như trong tưởng tượng, Trương Nghiêu rất đặc ý.

Anh vuốt đầu Từ Tái Xuân, càng ngắm người càng thấy đáng yêu, vâng... có chút muốn hôn cô đấy.

Cúi đầu, Trương Nghiêu quyết định không làm bản thân uất ức.

Dù sao người này sớm muộn gì cũng là của anh, đồ của mình làm chi phải khách sáo chứ.

Vẫn là câu nói cũ, tưởng tượng rất tốt đẹp, song hiện thực rất tàn nhẫn.

Ngay khi Trương Nghiêu chuẩn bị cho Từ Tái Xuân một nụ hôn cuồng nhiệt nồng cháy khó quên trong đời, lúc này Từ Tái Xuân chợt ngẩng đầu lên. Tốc độ cực nhanh, căn bản Trương Nghiêu chả kịp phản ứng bao nhiêu, phịch một tiếng, Trương Nghiêu chỉ cảm thấy một tảng đá nặng nề đập lên cằm mình, mẹ nó, đau muốn rớt nước mắt.

Hết lần này tới lần khác cô bé ngốc này chẳng biết chuyện gì xảy ra, còn tủi thân hỏi một câu.

“Anh ơi... anh cũng chê em ngốc sao?”

Trương Nghiêu ngây ngẩn cả người, cảm... hình như cũng không đau lắm.

“Sao em... em hỏi thế? Ai nói em...”

Giọng Từ Tái Xuân càng nhỏ, “Bọn họ đều nói vậy... Nói em ngốc... nói em khác với những người khác...”

Trương Nghiêu sửng sốt.

Mặc dù nói nhà họ Từ che chở Từ Tái Xuân rất tốt, sau khi Từ Tái Xuân gặp chuyện chẳng may không đi học nữa, Từ lão hổ còn đặc biệt tìm dì Thái đến toàn quyền phụ trách việc ăn uống và giáo dục Từ Tái Xuân, song miệng lưỡi con người đáng sợ quả thực không sai.

Trời sinh Từ Tái Xuân mẫn cảm, tựa như lúc trước ánh mắt và thái độ không tốt của Cố Tây Dương vậy, chắc chắn cô cũng nhận ra.

Ai nói cô ngốc đấy, cô rõ ràng nhạy cảm và thông minh hơn kẻ khác.

Trương Nghiêu không nói dối được.

“Em thực sự không giống những người khác...” Hơi dần, nhưng Trương Nghiêu cảm thấy, như thế tốt vô cùng.

Ngực to nhưng ngốc nghếch, với anh mà nói, không phải chuyện xấu.

Trái lại, anh cảm thấy định nghĩa này có thể thành công trở thành tiêu chuẩn kén vợ kén chồng.

Vuốt vuốt đầu Từ Tái Xuân đã cúi xuống, Trương Nghiêu chậm rãi nói: “Bất quá rất tốt, anh cảm thấy rất tốt...”

“Thật à?” Từ Tái Xuân hít hít mũi.

Trương Nghiêu gật đầu, “Đương nhiên, có khi nào anh lừa em đâu.”

Lời này còn nghi ngờ sao? Từ Tái Xuân nghiêm túc suy nghĩ một hồi, sau đó nín khóc cười.

Có được câu khẳng định Từ Tái Xuân vui vẻ ngủ, Trương Nghiêu búng đầu cô một cái, khê thì thằm.

“Em muốn cả đời đều ngốc như thế, cũng tốt.”

Trong lúc mơ màng ngủ Từ Tái Xuân lằm bằm, chẳng biết nói câu gì, Trương Nghiêu nghe không rõ, cô trở mình, lại ngủ tiếp.

Cô gái này đúng là, giống heo mà.

Bất quá, số mạng lại tốt.

Quan trọng hơn là, anh cũng biết cô không tệ.

Trương Nghiêu chẳng buồn ngủ, sau khi giúp Từ Tái Xuân đắp kín chăn bèn ra ngoài.

Dù sao hai người cũng không thể chung giường, đúng lúc không buồn ngủ, nên ra ngoài hít thở không khí.

Trương Nghiêu vừa tới cửa, Từ lão hổ đã tới rồi, trên tay còn giữ động tác đẩy cửa vào, trông thấy Trương Nghiêu, dường như ông hơi bất ngờ, sau khi quan sát anh một hồi mới lên tiếng: “Quả nhiên tuổi trẻ, mới mấy tuần đã có thể nhảy nhót tưng bừng...”

Từ lão hổ cảm thán như thế, ánh mắt lướt qua Trương Nghiêu lại nhìn chiếc giường lớn sau lưng, “Vượng Vượng ngủ rồi?”

Trương Nghiêu gật đầu, “Mới vừa ngủ ạ.”

“Bôi thuốc lên tay rồi?”

Trương Nghiêu vẫn gật đầu như cũ, “Dạ, còn hơi sưng.”

Từ lão hổ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Chắc chắn lại dính nước lạnh nữa, con bé đó, chuyên gia không nghe lời.”

Trương Nghiêu nghĩ bảo Từ Tái Xuân gặp nguy hiểm phải chạy ngay, kết quả cô làm ngược lại, rõ ràng chạy về.

Quả thực chuyên gia không nghe lời.

Đêm nay Từ lão hổ đặc biệt tốt, vậy mà hện Trương Nghiêu uống bia.

“Mày có thể uống bia không?” Từ lão hổ bày tỏ nghi ngờ.

Trương Nghiêu suy nghĩ một chút, cầm một lon bia có nồng độ tương đối thấp, cùng với Từ lão hổ.

“Không có gì không thể.”

Ánh trăng tiêu điều, hai người cùng mấy lon bia Từ lão hổ mới mở miệng nói: “Chuyện Vượng Vượng, phải cảm ơn mày.”

Trương Nghiêu cảm thấy có lẽ Từ lão hổ hiểu lầm, bọn họ tưởng anh cứu Từ Tái Xuân, thực ra, hẳn là Từ Tái Xuân cứu anh mới đúng.

Khi ấy, anh nằm mơ cũng muốn vứt bỏ Từ Tái Xuân, song tỉnh lại chỉ muốn tìm được cô nhanh một chút.

Thậm chí, bây giờ anh vẫn nghĩ không ra, anh là một người đàn ông có bản năng rất mạnh, bản năng con người sẽ đi theo hướng có lợi tránh hại, lúc đó nguy hiểm ập đến, sao anh có thể đẩy Từ Tái Xuân ra nhỉ.

Bản năng...

Về sau, anh cũng hiểu.

Đúng, bảo vệ Từ Tái Xuân đã trở bản năng, cho dù anh không bằng lòng thế nào, thân thể đi trước đầu óc anh một bước, mới làm ra phản ứng này.

“Mặc kệ ra sao, nhóc con, mày vẫn mang nó về bình an.”

Trương Nghiêu cười cười, không trả lời.

Kỳ thực, là vận may Từ Tái Xuân tốt, chẳng qua anh chỉ nắm tay cô, không vứt bỏ cô thôi.

Cửa ải cuối năm sắp tới, Từ lão hồ thương lượng với anh chuyện tết năm nay.

“Bên kia mày đừng về nữa, mắc công Vương Vương lại đánh nhau...”

Trương Nghiêu căn bản không muốn về nhà họ Trương, có điều, ngày xưa anh đều cùng bà ngoại mừng năm mới, năm nay chắc có một vài bất ngờ.

Bóp bóp lon bia, Trương Nghiêu thoáng suy nghĩ, mới lên tiếng: “Năm nay, con muốn dẫn cô ấy về mừng năm mới.”

“Về?” Sắc mặt Từ lão hồ hơi kỳ quái, “Mày về Trương gia?”

Trương Nghiêu lắc đầu, “Không phải.”

Giờ giải thích với Từ lão hồ cũng không rõ lắm, Trương Nghiêu chỉ nhàn nhạt nói một câu.

“Con dẫn cô ấy về gặp phụ huynh.” Phụ huynh chân chính.

Thấy dáng vẻ kia của Trương Nghiêu, Từ lão hồ uống xong lon cuối cùng, chẳng nói gì, chỉ gật đầu, thuận tiện không yên lòng thông báo một câu.

“Đừng đánh nhau.”

“Dạ.”

Trương Nghiêu cười, về nhà ăn tết, kế hoạch rất vui vẻ, làm gì phải đánh nhau.

Giống như Từ lão hồ nói, tuổi còn trẻ chính là tiền vốn. Được Từ Tái Xuân và dì Thái tử mĩ chăm sóc, Trương Nghiêu khôi phục rất nhanh, bất quá, anh không phải người thay đổi duy nhất trong nhà.

Khoai Tây cũng thay đổi.

Càng mập mập hơn.

Lần trước, dì Thái dắt nó đi kiểm tra, kết quả còn xét nghiệm ra gan nhiễm mỡ. Đó là lần đầu tiên Trương Nghiêu biết, chó cũng có loại bệnh này.

Có điều, lúc anh vẫn chưa cảm thán chó còn đắt tiền hơn con người, Khoai Tây đã bắt đầu nổi thống khổ của cuộc đời nó.

Mỗi buổi sáng, dì Thái sẽ cưỡng chế dắt Khoai Tây đi dạo, Trương Nghiêu cũng mê man rồi, lần đầu tiên anh gặp phải con chó không thích đi dạo.

Bất quá những thứ này không quan trọng, quan trọng là cửa ải năm mới sắp tới, anh đang tính dùng cách gì để dẫn Từ Tái Xuân ra ngoài.

Vì nghiêm túc mà nói, đây mới là lần đầu tiên hai người về gặp phụ huynh.

Trương Nghiêu trầm tư suy nghĩ, nhưng Từ Tái Xuân căn bản không phát hiện ra nỗi ưu thương của anh.

Tay Từ Tái Xuân rốt cuộc dường trắng trẻo mịn màng trở lại như trước kia, song cô vẫn không nhàn rỗi, ngày đó, cô mua được một cuộn len to, còn kéo tay Trương Nghiêu khoa tay múa chân.

Thấy cô vẽ phác thảo lên quyển vở con gấu, Trương Nghiêu có lý do tin tưởng Từ Tái Xuân muốn đan áo len cho anh, có điều hình như hơi nhỏ, lẽ nào đan khăn sao?

Song Trương Nghiêu không phải cố tình muốn nghe lén, anh chỉ vô tình nghe được Từ Tái Xuân và dì Thái nói cái gì mà quà mừng năm mới.

Anh thoáng mất tập trung nhìn chăm chăm màn ảnh, trên ti vi đang chiếu một bộ phim tình cảm bom tấn xúc động, nữ chính liêu lĩnh tặng cho nam chính khăn quàng cổ dưới bầu trời đầy tuyết.

Vâng, chẳng biết kẻ nghèo nào đe dọa đoàn làm phim, khăn quàng cổ xấu gần chết, còn có màu đỏ thẫm.

Chờ chút...

Hình như Từ Tái Xuân cũng dùng sợi len màu đỏ thẫm.
Thực ra Trương Nghiêu không thích màu đỏ lắm, cảm thấy hơi ẻo lả.
Từ Tái Xuân trắng vậy, thì hợp với màu đỏ thẫm hơn.
Dường như anh không thích.
Anh vẫn thích màu xám đậm.
Đầu óc Trương Nghiêu bắt đầu suy diễn, cuối cùng anh còn nghĩ đến một vấn đề mấu chốt.
Giờ Từ Tái Xuân vẫn chưa nói anh biết rốt cuộc đây là khăn quàng cổ hay áo lông, lẽ nào muốn cho anh kinh ngạc à?
Anh nghĩ, có cần cho Từ Tái Xuân một ngạc nhiên luôn không.
Nhưng, Từ Tái Xuân thích thứ gì đây?

20. Chương 20

Từ Tái Xuân thích thứ gì đây? Trương Nghiêu thoáng cái liền nghĩ ra, hoàn toàn không có bất ngờ mà, chẳng phải Từ Tái Xuân thích ăn ăn ăn sao?
Lẽ nào tặng cô một đồng kẹo que? Hay buộc bản thân thành kẹo que tặng cô nhỉ...
Khà khà... Nghĩ lại, hơi ngượng ngùng đó.
Bất quá, cuối cùng khi Trương Nghiêu đến siêu thị vẫn chần chừ.
Không có nguyên nhân nào khác, luôn cảm thấy món quà này hơi nhẹ.
Kỳ thực, còn một nguyên nhân nữa, Từ Tái Xuân ăn quá nhiều kẹo, anh sợ cô sâu răng.
Ngẫm lại, Trương Nghiêu cũng từ bỏ quyết định mua kẹo với số lượng lớn.
Anh không có việc gì đi dạo lung tung trên đường, chợt trông thấy một vài tấm biển quảng cáo năm mới.
Bỗng nhiên, anh thấy một tấm biển quảng cáo, tấm biển này vốn quảng cáo chocolate, trên viên chocolate xinh đẹp đặt một cặp nhẵn, nữ chính lại không nhìn, chỉ nhìn mỗi chocolate.
Khẩu hiệu quảng cáo đó là ‘Chocolate XX, cho bạn thứ yêu thích nhất.’
Dĩ nhiên Trương Nghiêu không tặng chocolate cho Từ Tái Xuân.
Anh ngấm nhẵn kim cương kia.
Phụ nữ từ bỏ nhẵn kim cương chọn chocolate, chắc chắn bị bệnh kinh thần mà.
Trương Nghiêu từng nghe Cố Tây Dương nói, trên thế giới này không có người phụ nữ nào không thích nhẵn kim cương.
Anh nhớ tới cô ngọc, ngón tay nhẵn nhụi, đeo nhẵn hẵn rất đẹp.
Trương Nghiêu là một trai thẳng, thắm mỹ của trai thẳng... Haha.
Nhưng anh cũng muốn thỉnh thoảng cho Từ Tái Xuân ít ngạc nhiên nhỏ, do đó mặc dù không biết rốt cuộc chọn kiểu nhẵn gì, nhưng kim cương to luôn không sai.
Bất quá, Trương Nghiêu cũng không phải dạng cao phú soái (cao to giàu có đẹp trai).
Kỳ thực anh là một tên nghèo kiết xác.

Khoảng thời gian trước theo Cổ Tây Dương buôn bán có lời một khoản tiền, chẳng qua còn kém giàu sang rất rất xa.

Kim cương sáng lấp lánh, rất đẹp, cũng rất đắt giá.

Trương Nghiêu nhìn số dư trên thẻ, suy nghĩ một chút, vẫn quẹt thẻ.

Quý cô bán nhẫn cười híp mắt, chắc trước thêm năm mới chỉ có mỗi con dê béo trước mắt thôi.

Trong sự tôn kính dành cho dê béo, quý cô bán nhẫn kim cương còn chủ động tặng Trương Nghiêu một con gấu to.

Trương Nghiêu cảm thấy rất mất mặt, một người đàn ông ôm con gấu to thế này, tính ném đi, nhưng đầu óc lại nghĩ tới Từ Tái Xuân, cô có một con gấu to rất xấu rất cũ kỹ, thậm chí con gấu to này còn chiếm vị trí quan trọng trên chiếc giường lớn của họ, tạp dề của cô là gấu, ngay cả quyển vở nhỏ cũng là gấu.

Trương Nghiêu kết luận, Từ Tái Xuân hẳn rất thích gấu.

Vì vậy, bất chấp hậu quả bị mọi người vây xem, Trương Nghiêu ôm con gấu kia về nhà.

Đồng thời còn mang cặp nhẫn về.

Quả nhiên Từ Tái Xuân rất thích con gấu to ấy, lúc cô đứng ngay cửa trông thấy Trương Nghiêu ôm gấu về bèn trợn cả mắt lên, nếu không phải dì Thái kéo lại, chắc chắn sẽ nhào tới.

Dì Thái nói cô biết, trên người Trương Nghiêu vẫn còn vết thương, không chịu nổi vết thương chồng thêm vết thương, nên Từ Tái Xuân mới nhịn.

Cô trơ mắt nhìn con gấu kia, vây quanh Trương Nghiêu xoay mấy vòng.

Biết ngay cô ngốc này sẽ thích mà, Trương Nghiêu ở trong lòng cười, đợi lát nữa sẽ càng thích hơn đây.

Có điều, anh phải giữ bí mật, chờ sau khi Từ Tái Xuân lấy khăn quàng cổ màu đỏ sẫm ra, anh mới cho cô một ngạc nhiên giống thế.

Lúc cầm món quà của Từ Tái Xuân, anh còn phải giả vờ vui vẻ một chút.

Dù sao, anh thuộc phái hành động rõ như ban ngày mà.

Trương Thiết Ngưu thuộc phái hành động cảm giác như gió xuân ấm áp giữa mùa đông quất vào mặt, thấy Từ Tái Xuân ôm con gấu to kia vừa hôn vừa ôm, dần dần, trong lòng anh thoáng khó chịu.

Chờ chút, người được ôm hôn không phải anh sao?

Con gấu xấu xí đó là thế nào.

Trương Nghiêu sẽ không thừa nhận bản thân có chút ghen tuông nho nhỏ, dù sao anh cũng nghĩ xong rồi.

Tối nay là ngày tốt.

Túi tiền bên trái anh đựng nhẫn kim cương, túi tiền bên phải đựng áo mưa.

Khà khà...

Đợi tối nay kinh ngạc mở ra, anh cũng muốn mở thứ của anh.

Hoho, nghĩ đến đây, có hơi kích động.

Cả đêm, Trương Nghiêu kích động không thôi. Thậm chí lúc ăn cơm, nụ cười kia còn lộ ra mặt.

Từ lão hồ thỉnh thoảng nở nụ cười nhìn Trương Nghiêu, sờ sờ đầu, “Lẽ nào thằng này gãy tay, ngay cả đầu óc cũng đứt gân?”

Dì Thái lắc đầu, ai biết đâu.

Cơm nước xong, Trương Nghiêu nhìn Từ Tái Xuân vẫn còn ôm hôn con gấu, trong lòng nghĩ, bây giờ em cứ hôn đi, đợi lát nữa anh sẽ khiến em biết cái gì gọi là hôn nhẹ thực sự.

Chờ chút...

Sẽ không gặm đến mức mồm đầy lông chứ, ai da, lúc này đi bệnh viện khám dị ứng có phải hơi muộn rồi không. Khoan đã... Đừng nghĩ vậy, tối nay thực sự là thiên thời địa lợi nhân hoà, chắc chắn không có bất trắc đâu.

Nói chung, tất cả bình yên, đợi Từ Tái Xuân lấy quà của cô ra, sẽ chơi trò trao đổi.

Trương Nghiêu tắm xong, thơm ngào ngạt.

Từ Tái Xuân cũng tắm xong, thơm ngào ngạt giống thế.

Hai người nằm trên giường, không nói gì, hết như trước đây.

Và cũng như Trương Nghiêu, Từ Tái Xuân thoáng hưng phấn, ôm Đại hùng yêu thích không buông.

Con gấu kia thực sự quá to, thậm chí... còn chen giữa anh và Từ Tái Xuân. Trương Nghiêu thoáng đen mặt, sớm biết vậy đã ném con gấu to này đi.

“Khụ khụ...” Hình như anh hơi dị ứng lông.

“Nên ngủ thôi.” Anh âm thầm ném con gấu xuống giường, Từ Tái Xuân nóng nảy, tính xuống giường ôm về, song Trương Nghiêu đã đi trước một bước ngăn cản cô, “Ngủ.”

“Hùng Hùng cũng buồn ngủ.”

“Hùng Hùng ngủ trên mặt đất...”

Từ Tái Xuân không bằng lòng, “Hùng Hùng muốn ngủ với em.”

Ngủ em gái em! Trương Nghiêu trợn mắt, anh tự nói với mình, đêm nay đẹp thế thời khắc tốt thế nhất định không nên tức giận.

Anh nhất định phải bình tĩnh.

“Hùng Hùng to vậy, chiếm vị trí của anh... anh chỉ có thể đi...”

Quả nhiên Từ Tái Xuân bị dọa, thoáng nhìn con gấu trên mặt đất lại nhìn Trương Nghiêu, do dự.

Mẹ nó! Em còn do dự cái quái gì! Anh mới là chồng em đó được chưa? Hàng thật giá thật, không tin kiểm tra hàng đi! Con bé ngốc!

Trải qua quá trình quyết định đầy chật vật, cuối cùng Từ Tái Xuân đồng ý tạm thời để Đại hùng ngủ trên ghế salon. Cô là một bé ngoan mà, nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Trương Nghiêu đợi một hồi cảm thấy không thích hợp.

Chờ chút... Ngạc nhiên đã nói đâu.

Thấy Từ Tái Xuân vui trong lòng anh, hai mắt nhắm lại ngủ say như chết, Trương Nghiêu cảm thấy cần gợi ý yêu đương cho Từ Tái Xuân.

“Từ Tái Xuân, cứ ngủ như vậy à?”

Từ Tái Xuân trợn mắt, nhìn Trương Nghiêu, cô không hiểu ý Trương Nghiêu.

Song, cô thấy được một loại tâm tình trên gương mặt Trương Nghiêu. Cô biết nha, mỗi lần Trương Nghiêu có gương mặt này, nghĩa là cô phải ăn kẹo đó.

Đúng, vẫn không thể cản.

Tối nay Từ Tái Xuân và Đại hùng chơi chán rồi, cũng không thích ăn kẹo lắm.

Nhưng cô thích anh, dường như anh muốn chơi với cô.

Vì vậy Từ Tái Xuân quyết định chơi đùa với anh, cô quen cửa quen nẻo để tay xuống dưới, sau khi sờ được thứ quen thuộc theo thói quen tuốt tuốt, cảm giác cả người Trương Nghiêu cứng đờ, cô lại cúi đầu, chuẩn bị tìm kẹo que to dùng kia.

Mẹ nó! Trình tự này không đúng mà!

Thịt heo phía trước, mẹ nó ai muốn uống canh đâu!

Mặc dù mùi vị canh thịt rất tuyệt, nhưng Trương Nghiêu vẫn lý trí cự tuyệt.

Anh nâng mặt Từ Tái Xuân lên, nhẹ nhàng xoa đầu Từ Tái Xuân, cười híp mắt nói: “Từ Tái Xuân, nào, nói anh biết, thứ em đan gần đây đâu rồi?”

Đồ ngốc này ngốc thật, ngay cả cho anh ngạc nhiên cũng không biết làm sau lưng anh.

Tối nào cũng đan áo len trễ vậy, coi anh chết rồi sao?

Không ăn kẹo que à. Từ Tái Xuân hơi tiếc nuối, bắt quá cô nhanh chóng buông được.

Vươn tay ôm cổ Trương Nghiêu, cô cọ cọ. Một quá à, cô hơi nhớ nhưng giấc ngủ rồi. Có điều hình như anh đang hỏi cô thứ gì kia.

“Thứ gì thế...”

Thứ gì thế?! Lúc này còn giả ngốc! Không đúng, cô vốn ngốc mà.

Ôn hương nhuyển ngọc phía trước, Trương Nghiêu cũng khó tránh khỏi có chút suy nghĩ lung tung. Anh nhiều việc quá, vốn có thời khắc tốt như vậy, còn lo cái gì ngạc nhiên hay không, không lật người đè xuống anh quả thực chả phải đàn ông.

Trương Nghiêu thực sự chả phải đàn ông, khụ khụ, giờ anh vẫn còn là cậu bé đó.

Cậu bé mà, trẻ tuổi, lúc này, còn chút lãng mạn nho nhỏ đối với cuộc sống tràn ngập tình yêu.

Trương Nghiêu quyết định đã đến lúc anh muốn ngạc nhiên ấy rồi.

Nhưng Từ Tái Xuân là một đồ ngốc, anh và đồ ngốc còn giả ngốc cái gì nữa.

Vì vậy, Trương Nghiêu gọn gàng dứt khoát hỏi, “Khăn quàng cổ em đan đâu?”

Từ Tái Xuân ngốc nghếch lắc đầu, “Em không đan khăn quàng cho anh.”

Không phải khăn quàng cổ, cũng không phải áo len.

Đừng nói quần lót len nha?

Trương Nghiêu vuốt đầu, suy nghĩ một chút, quyết định gọn gàng dứt khoát, không đúng, trực tiếp thô bạo tí mới được.

“Vậy, Từ Tái Xuân, thứ em đan vào khoảng thời gian trước đâu?”

“À...”

Mắt cô bé ngốc thoáng sáng rực, rốt cuộc mới phản ứng.

Cảm ơn trời đất, làm chồng một kẻ ngốc phải lo âu thế đấy.

“Anh ơi... em chưa nói anh biết, đẹp lắm, dì Thái cũng nói rất đẹp...”

“Thật sao?” Trương Nghiêu vui sướng cực kỳ. Mau mau nói anh biết đi, đó là thứ gì.

Lẽ nào là quần lót len màu đỏ? Khả khả khả khả, mặc dù thứ này hơi khác với thứ anh mong đợi, nhưng anh vẫn có chút hưng phấn nho nhỏ.

Trương Nghiêu vô cùng phấn khởi nhìn Từ Tái Xuân, lại phát hiện Từ Tái Xuân xuống giường.

Nhưng, cô không tìm trong phòng, trái lại đẩy cửa ra.

Cũng thiệt cho cô, còn giấu vật kia dưới lầu.

Khà khà khà khà... Trương Nghiêu vuốt chiếc nhẫn trong túi, luyện tập một lát.

“Khụ khụ... Từ Tái Xuân, xét thấy em đối với anh... Khụ khụ, không tệ... Anh cũng tặng em một thứ... Đừng... đừng kích động quá... Cũng không cần yêu... yêu anh quá! Mẹ nó! Từ Tái Xuân! Đó là cái gì!”

Ngay cửa, Từ Tái Xuân dắt Khoai Tây lên.

Giống như trước kia, Khoai Tây vẫn mập mạp lười biếng, nhìn thấy anh cũng không ngẩng đầu.

Bỏ đi, cái này không phải trọng điểm.

Trọng điểm là trên thân hình gầy còm lúc này đang mặc một chiếc áo len đỏ sẫm.

Mẹ nó!

Hôm nay, trong lòng Trương Nghiêu chỉ nghĩ được mỗi một câu.

Mẹ nó! Anh ghét màu đỏ!

21. Chương 21

Trương Nghiêu cảm thấy anh có thể ra một quyển sách, quyển sách tên là .

Thành thật mà nói, tìm anh... hơi tắc nghẽn.

Vốn cho rằng đồ ngốc Từ Tái Xuân này rất dễ dụ, nhẫn kim cương phụ nữ yêu thích anh đã mua về, đợi chờ anh không phải tình cảnh Từ Tái Xuân cảm động đến rơm rớm nước mắt sau đó ôm ấp yêu thương anh, cuối cùng hai người cùng nhau mây mưa trong cung điện sao?

Kỳ thực, anh thực sự không muốn áo len/ khăn quàng cổ/ quần áo len...

Thực sự không muốn đâu.

Bất quá thứ đáng nhẽ thuộc về anh kia lại ở trên người con cảm thú Khoai Tây, Trương Nghiêu cảm thấy trái tim tắc nghẽn thật.

Không lấy nhẫn kim cương ra, Trương Triết Ngưu tức giận vào WC gầm thét hồi lâu.

Lúc đi ngang qua con gấu chết tiệt kia, anh còn không quên hung hăng đá một cái.

Ai kêu mày to, ai kêu mày chiếm chỗ, ai kêu mày cười ngu ngốc.

Có điều, cuối cùng anh cũng ngộ ra một đạo lý.

Mẹ nó! Anh mới là tên ngốc nhất trên đời.

Gần đến năm mới, tiệm sửa xe cũng muốn nghỉ.

Hôm nay, là buổi họp thường niên của tiệm sửa xe.

Tiểu Lý mới tân hôn cũng từ dưới quê chạy về, mang theo vợ yêu mới nhậm chức của hắn. Trương Nghiêu không hứng thú với những cô gái khác, vừa nhìn liền biết là một cô gái có khuôn mặt rất bình thường.

Bất quá, hình như tiểu Lý rất đặc ý, trong lúc ôm vợ yêu thậm chí còn không quên kích thích Trương Nghiêu.

“Anh Trương, em Xuân đâu, sao không thấy em ấy... sườn xào chua ngọt của em ấy rất là ngon...”

Mẹ nó! Đây là cái gọi là ăn trong bát lại trông trong nồi sao? Em Xuân, kêu ai là em Xuân hả...

Hihi, Trương Nghiêu cười cười, siết chặt quả đấm, anh nghĩ, hôm nay ắt phải dạy dỗ tiểu Lý một chút cái gì gọi là ‘trung trinh một lòng’!

Trong chốc lát, tiểu Lý a a a trốn vào lòng vợ cầu an ủi.

Vợ tiểu Lý thấy cái bọc lớn trùm trên đầu hắn, bèn xoa xoa, an ủi hắn, “Đừng tìm anh Trương chấp nhặt nữa, anh không phát hiện về mặt đau khổ của anh Trương rõ ràng là không hài hòa về mặt kia à?”

Vợ tiểu Lý nói xong, còn đứng lúc xấu hổ đỏ mặt, đẩy tiểu Lý một cái.

Tiểu Lý ngẫm hiểu, ôm vợ tiếp tục thăm thiết, “Vợ, em thật tốt, yên tâm đi, tối nay anh sẽ làm em càng thêm vui vẻ...”

Trương Nghiêu “...” Ngoại trừ con mẹ nó, lúc này anh còn có thể nói gì.

Lúc tâm trạng Trương Nghiêu không tốt bèn thích bện châu châu cỏ.

Châu châu cỏ đủ màu sắc bện đầy phòng, bất quá tâm trạng vẫn không chuyển biến tốt.

Bọn tiểu Lý giải quyết xong vị khách cuối cùng, cầm hóa đơn tiến vào.

“Anh Trương, tan việc rồi, đi, đi ăn thôi.”

Đương nhiên Trương Nghiêu biết phải ăn cơm, bên chỗ tiệm sửa xe bọn họ làm không tệ, Trương Nghiêu chuẩn bị cho mỗi người một bao lì xì to, đồ rục để mọi người về có một năm mới tốt đẹp.

Gật đầu, Trương Nghiêu phát tay, “Mấy người đi trước đi, tôi tới ngay.”

Vì tiệm sửa xe tương đối tùy tiện, khi Trương Nghiêu tới thức ăn đã mang lên một ít. Bởi đây là cuối năm, vài công nhân còn dẫn theo người nhà, ví dụ như tiểu Lý.

Tiểu Lý trông thấy phía sau Trương Nghiêu trống không, bèn hỏi một câu, “Anh Trương, em Xuân đâu...”

Trương Nghiêu cảm thấy tay anh lại bắt đầu ngứa rồi.

Quả nhiên, tiểu Lý lành vết sẹo đã quên đau[1], bị vợ hung hăng nhéo một cái, “Anh rõ là hết chuyện để nói.”

[1] Lành vết sẹo đã quên đau (): là nói vết sẹo khép lại sau này liền quên cái đau đớn khi bị bệnh. Ví von như vượt qua những ngày thoải mái thì đã quên những ngày đau khổ, không thể từ trong sai lầm của quá khứ rút ra bài học kinh nghiệm.

Trương Nghiêu mở một chai rượu, rót đầy cho mình, rất phớt lờ nói: “Quan tâm cô ấy làm gì.”

Đúng, quan tâm cô làm gì! Hừ! Để cô đan áo cho con súc sinh kia đi!

Đêm nay, mọi người rất vui vẻ.

Ngoại trừ Trương Nghiêu.

Cũng đúng thôi, tối nay anh là ông chủ, cho mỗi công nhân một bao lì xì đồ thả, người ta có đôi có cặp, một mình anh cô đơn hiu quạnh, đương nhiên buồn rồi.

Trên bàn cơm, mỗi người thay nhau mời rượu Trương Nghiêu, nếu là trước đây Trương Nghiêu sẽ không uống nhiều thế, mặc dù anh có thể uống rượu, song không dễ uống nhiều vậy.

Nhưng tối nay, vui vẻ mà, anh tự nhủ, nên ai đến cũng không từ chối.

Vẫn là vợ tiểu Lý cẩn thận tỉ mỉ chút, trông thấy ánh mắt Trương Nghiêu hơi đỏ, mới bảo tiểu Lý ngừng lại.

Cơm nước xong, mọi người còn nói đi hát.

Trương Nghiêu vốn không có hứng thú gì, nhưng về nhà trông thấy áo gi - lê đồ sẫm kia của Khoai tây, anh lại ghen lồng. Suy nghĩ một chút, vẫn theo chân tham gia náo nhiệt.

Trương Nghiêu không có hứng thú với ca hát, nên sau khi vào phòng bèn bắt đầu chơi súc sắc ai thua liền uống rượu.

Tiểu Lý hơi ngốc, bắp đùi bị vợ véo đến thâm tím.

“Vợ à, chân thứ ba của anh cũng sắp bị em vện gãy rồi...”

“Gãy luôn càng tốt!” Vợ tiểu Lý hờn dỗi một tiếng, đồng thời lặng lẽ chỉ chỉ Trương Nghiêu, “Em nói này, tối nay anh Trương bắt thường lắm, anh xem anh ấy uống bao nhiêu rồi, không phải nói vết thương anh ấy chưa lành à, tiếp tục uống nữa có ổn không đó?”

Tiểu Lý vừa nhìn, mẹ nó, cũng đúng.

Mặc dù tuổi Trương Nghiêu còn trẻ, nhưng bọn họ công nhận là ông chủ tốt.

Không khát nợ tiền lương, còn cho bao lì xì to, quan trọng nhất là hiền lành, ông chủ như vậy nếu uống đến ngóatic luôn làm sao bây giờ?

Tiểu Lý chợt tỉnh táo tinh thần, chớp mắt, bỗng nhiên thông minh ra.

“Anh có cách rồi.”

Lúc Từ Tái Xuân nhận được điện thoại của tiểu Lý, đang ở nhà bếp làm bánh trôi nước.

Từ lão hổ từng nói với cô tối này Trương Nghiêu tụ họp, chắc sẽ uống rượu, cô sợ anh chỉ uống không ăn gì, nên ở nhà làm trôi nước.

Vừa làm xong, điện thoại gọi đến.

Đầu dây bên kia, tiểu Lý ăn nói giằng dị cũng khoa trương nói cho Từ Tái Xuân biết Trương Nghiêu uống sắp ngóatic rồi.

Từ Tái Xuân vừa nghe Trương Nghiêu khó chịu, lập tức vội vàng muốn ra ngoài.

Sau đó, tiểu Lý thân thiết cho địa chỉ.

Bên này Trương Nghiêu cũng không biết Từ Tái Xuân tới. Thực ra từ tối qua, anh đã không để ý Từ Tái Xuân.

Đáng nhẽ cho rằng Từ Tái Xuân sẽ để ý, kết quả người ta ôm con gấu kia ngủ như heo.

Trương Nghiêu cảm thấy đúng là ngu ngốc.

Biết ngay phụ nữ không thể nuông chiều, nhớ lại dạo này anh đối xử với Từ Tái Xuân, quả nhiên quá chiều chuộng cô.

Trương Nghiêu quyết định lạnh lùng với Từ Tái Xuân một thời gian, để cô biết cuộc sống không có anh đau khổ cỡ nào.

Song...

Từ Tái Xuân hoàn toàn không nhận ra.

Mẹ nó! Phụ nữ đúng là động vật tuyệt tình mà, làm gì có nhạy cảm chứ! Người ta nhạy chính là nhạy cảm, động một tí là hít mũi chớp mắt, nhưng sau khi có niềm vui mới rồi, tình cũ như anh hoàn toàn bị xem nhẹ.

A...

Trương Nghiêu ôm ngực, vì sao toàn thân đều có cảm giác như trúng tên nhĩ.

Rượu ngon nối tiếp nhau, không biết Trương Nghiêu uống hết bao nhiêu rồi.

Uống đến cuối cùng, âm thanh huyền não bên tai anh không còn nữa, toàn bộ thế giới chỉ có một mảng yên tĩnh.

Khi anh có ý thức, đã thấy đôi mắt to kia của Từ Tái Xuân đang lo lắng nhìn anh.

“Anh ơi... anh, anh không sao chứ?!”

“Sao em lại tới đây?”

Có thể nói Trương Nghiêu ngàn chén không say, anh nghĩ chỉ cần mình không muốn say thì nhất định không say.

Lúc này, anh nhìn người con gái trước mặt, hình như hơi say rồi đấy.

“Sao em lại tới đây?” Anh lặp lại lần nữa.

Từ Tái Xuân cảm thấy nơi này hơi ồn, do đó cô tiến đến bên tai anh lớn tiếng nói: “Anh ơi... bánh trôi.”

Hở... Trương Nghiêu phản ứng kịp.

Đồ ngốc này lại làm đồ ăn cho mình.

“Không ăn!” Hai người họ đang chiến tranh lạnh đó, chờ chút... đến gần anh như vậy làm gì.

Trương Nghiêu vừa nói không ăn, Từ Tái Xuân ngậy ra một lúc, lập tức sa sút ngay.

Haha... Trương Nghiêu ở trong lòng cười, đã biết cảm giác hi vọng bị phá tan chưa. hahahaha...

Song, một giây kế tiếp, lần nữa Trương Nghiêu cảm thấy tất cả đều vượt khỏi dự liệu của mình.

Từ Tái Xuân kéo tay anh, trực tiếp kéo anh rời khỏi phòng.

Lúc này, Trương Nghiêu cảm giác tất cả âm thanh trên thế giới đều trở về, nên rõ ràng anh nghe được âm thanh ồn ào bên tai.

Nếu là bình thường nhé, khẳng định Trương Nghiêu cảm thấy hơi mất mặt.

Nhưng hôm nay, chắc anh uống say rồi, vậy nên thấy hơi hạnh phúc khi được bàn tay mũm mĩm kia nắm.

Từ Tái Xuân kéo anh tìm được hành lang an tĩnh, cô vỗ vỗ mặt anh, mặt anh đỏ ửng, môi cũng trơn bóng, rất ưa nhìn.

Từ Tái Xuân nghĩ trước đây đều do anh cho cô ăn kẹo, cô cũng phải cho anh ăn.

Nên...

Từ Tái Xuân tiến lại gần, thơm lên môi Trương Nghiêu một cái.

Mẹ nó! Đẩy cô ấy ra! Mau mau đẩy cô ấy ra!

Một câu này liệu mạng nói trong đầu Trương Nghiêu.

Nhưng động tác của anh lại không làm thế, đáng nhẽ cái tay nắm vai bé ngốc chuẩn bị hung hăng ném cô đi, song đến cuối cùng lại trở thành hung hăng ôm lấy.

Anh chắc chắn say rồi, bằng không sao cảm thấy đồ ngốc này đáng yêu thơm ngọt vậy.

Từ Tái Xuân vốn chỉ nghĩ lướt qua liền thôi, hôn anh một cái, dứt anh chút kẹo là đủ rồi.

Nhưng tuyệt đối không ngờ, anh khác với anh bình thường, hôm nay anh hơi xa lạ, cũng có chút hung dữ mạnh mẽ. Anh nắm vai cô, không cho cô đi, không chỉ thế, đầu lưỡi anh... đầu lưỡi anh còn đưa vào miệng cô, Từ Tái Xuân bị dọa, hình như cô hơi sợ nên lui về sau, song anh lại chụp đầu cô, đầu lưỡi linh hoạt kia thâm nhập sâu vào miệng cô.

Cảm giác thật kỳ quái.

Rất ngọt, nhưng không giống lúc ăn kẹo.

Đầu óc Từ Tái Xuân choáng váng, hơi thở cũng dần dần bất ổn.

Anh ơi...

Cô... cô sắp nghẹt thở.

Trương Nghiêu nương theo ý say, tiến hành ‘xâm phạm vô nhân đạo’ với Từ Tái Xuân, may mà, hai người đều cảm thấy mỹ mãn.

Một lát sau, Trương Nghiêu không cảm nhận được động tĩnh của Từ Tái Xuân, mới luyến tiếc buông bé ngốc ra.

“Ngốc...”

Anh khê cụng đầu Từ Tái Xuân, cô thần thờ, ngay cả hô hấp cũng không biết.

Chờ chút.

Hình như có thứ gì đó, không phải xảy ra như vậy.

Trương Nghiêu cúi đầu, véo Từ Tái Xuân một cái, không có động tĩnh, lại véo một cái, vẫn không có động tĩnh.

Một lát sau, Trương Nghiêu lặng lẽ thở dài, sau đó bất đắc dĩ tiếp nhận một sự thật.

Mẹ nó! Anh hôn Từ Tái Xuân ngất luôn.

22. Chương 22

Nhờ rượu, Trương Nghiêu càng nhìn Từ Tái Xuân càng thấy đáng yêu.

Khuôn mặt mồm mỉm trắng trẻo, lông mi dài thật dài in trên mặt, Trương Nghiêu thuận tiện vươn tay nắm nắm bộ ngực nặng trĩu, hết sức hài lòng.

Anh nghĩ, đêm nay chắc là một ngày rất tốt đẹp, ví dụ như...

Ngày động phòng đó, khả khả khả khả.

Đúng, Trương Nghiêu uống ít rượu lại bắt đầu có ý xấu.

Tối nay thứ anh có chính là kiên nhẫn, thậm chí trong lúc Từ Tái Xuân ngất anh đã gọi điện đặt khách sạn gần đó, đến nỗi sợ xuất hiện bất ngờ gì, anh còn hỏi kích thước bao cao su của khách sạn.

Thành thật mà nói, ở mặt này anh là người mới, thực sự vẫn có chút xấu hổ.

Khả khả khả khả khả...

Từ Tái Xuân ngất một hồi, đã tỉnh.

Cô gái ngọc còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nhìn Trương Nghiêu một lúc, chẳng biết tại sao mặt càng ngày càng nóng.

Cũng may Trương Nghiêu mặt dày, thấy mặt cô nàng ngọc đỏ bừng, trong lòng càng vui mừng, nhưng trên mặt vẫn biểu hiện cực kỳ hồ hững.

Đúng vậy, bình tĩnh tà mị ngông cuồng chính là anh.

“Được rồi, tại sao em tới đây?”

Trương Nghiêu vừa hỏi thế, Từ Tái Xuân mới chính thức tỉnh táo, “Anh, em đưa bánh trôi đến cho anh!”

Rốt cuộc Từ Tái Xuân nhớ tới bánh trôi nước.

Bánh trôi nước hơi nguội, nên rất ngọt.

Trương Nghiêu cũng không thích ăn đồ ngọt, bất quá chẳng biết có phải trước đó ồn ào một trận, hay uống quá nhiều rượu không, nên Trương Nghiêu thực sự hơi đói bụng.

Vả lại Từ Tái Xuân nấu gì, ngoại trừ mấy lần ban đầu thì những lần sau không phải anh đều ăn sạch sao?

Trương Nghiêu ăn uống no đủ, bèn tính làm chuyện xấu.

Khi kéo Từ Tái Xuân chuẩn bị rời đi, tiểu Lý và vợ hắn chẳng biết từ nơi nào nhảy ra, túm Trương Nghiêu lại, “Anh Trương! Á... em Xuân, em đến rồi hả?”

Tiểu Lý đóng kịch quá dở, Trương Nghiêu phải khinh bỉ. Rõ ràng chính cái tên khốn này gọi Từ Tái Xuân tới, bằng không đồ ngọc Từ Tái Xuân này sao biết anh ở đây, còn uống rượu.

Trương Nghiêu cười lạnh, đầu óc tiểu Lý trống rỗng hoàn toàn không nhận ra sự xem thường của ông chủ, chỉ thân thiết nhìn Từ Tái Xuân.

“Em Xuân, em tới rồi hả? Á... bánh trôi bị ăn hết rồi, đáng tiếc ghê. Đúng rồi... em Xuân, trong phòng có hoa quả đấy, em ăn không?”

“Khỏi...” Khỏi cần.

“Ăn ạ!”

Trương Nghiêu nói thầm một tiếng ‘Khỏi cần!’, quả nhiên Từ Tái Xuân chịu không nổi sự hấp dẫn của đồ ăn, đã bị hai vợ chồng tiểu Lý bắt chuyện nhiệt tình dẫn vào trong phòng.

Mẹ nó!

Trương Nghiêu ẩn mi tâm suy nghĩ hai chuyện.

Tối hôm nay phong hoa tuyết nguyệt chắc không được rồi.

Còn nữa, sang năm, anh phải trừ tiền lương tiểu Lý! Con bà nó!

Phần lớn các công nhân ở tiệm sửa xe đều là thanh niên, rất thích cô em mềm mại Từ Tái Xuân này, đặc biệt cô em mềm mại còn làm thức ăn rất ngon, nên rất được hoan nghênh.

Đội Trương Nghiêu trở lại, trước mặt Từ Tái Xuân đã chất đầy hoa quả, Trương Nghiêu bực mình, không muốn Từ Tái Xuân ăn nhiều đồ thế, đang tính mở miệng, Từ Tái Xuân đã bị vợ tiểu Lý kéo đi hát.

Mẹ nó! Hai cô này còn hát tình ca ...

[1] Anh – em ở đây như I – you trong tiếng Anh, hai cô hát bài đó giống như nói trong mắt hai cô chỉ có nhau, không có anh Nghiêu chúng ta.

Trương Nghiêu cảm thấy trong lòng bị ghen, càng thêm buồn bực.

Đối với Trương Nghiêu mà nói, trong khoảng thời này đơn giản là sống một ngày bằng một năm.

Từ Tái Xuân là cô gái người gặp người thương, rất nhiều người dùng đồ ăn đút cho cô, còn có một ít thức uống lung tung. Trương Nghiêu vốn muốn ngăn cản, cô bé này mà uống mấy thứ lung tung bụng khó chịu thì phải làm sao.

Song, tiểu Lý kéo anh lại, “Nào, anh Trương, em mời anh một ly.”

Mời em gái cậu!

Trương Nghiêu căn bản không muốn để ý tới tên gốc này, nhưng chắc tiểu Lý uống say, nên kéo anh liên tục hát tình ca lạc điệu. Giống hệt vợ anh, tiểu Lý cũng rất thích hát đối đáp tình ca.

Trương Nghiêu bó tay, đành cầm hân uống hết ly rượu.

Mẹ nó! Rốt cuộc đám người này tính chơi tới khi nào, muộn lắm rồi, lại lạnh như vậy, chẳng lẽ không nên về nhà nằm trong chăn ấm à?

Bên này, Trương Nghiêu bị tiểu Lý túm liên tục uống mấy ly, bên kia Từ Tái Xuân đã hát mấy bài không ngừng.

Trương Nghiêu nhìn cô gái gốc vừa nhảy nhót vừa vui vẻ, trong lòng khẽ thở dài đồng thời nhin không được cảm thán một câu, Từ Tái Xuân này hát cũng rất dễ nghe.

Không giống anh, không thể hát.

Người đàn ông không thể hát chỉ có thể uống rượu, mà Từ Tái Xuân và vợ tiểu Lý đã hoàn toàn chiếm đoạt Micro, trở thành giọng ca vàng mới.

Sau đó toàn bộ căn phòng đều là giọng của hai người.

Kỳ thực, Trương Nghiêu cũng biết, sau khi Từ Tái Xuân gốc không có bạn bè đến thăm cô, có lẽ, trước đây cô chưa gốc cũng không thông minh lắm, bằng không cả một người bạn thân cũng chẳng có.

Bình thường cô đều ở nhà, bên cạnh ngoại trừ dì Thái, Từ lão hổ, thì là anh.

Bất quá tình yêu tình thân làm thế nào cũng không thể thay thế tình bạn, nên Trương Nghiêu thấy Từ Tái Xuân vui vẻ vậy, mặc dù rất muốn dẫn cô đi, song cuối cùng anh cũng nhịn.

Anh thích ngắm Từ Tái Xuân cười.

Đôi mắt cong cong, con người lóe lên niềm vui giản đơn.

Vì phóng túng, Từ Tái Xuân uống say.

Thực ra chuyện này chỉ là hiểu lầm. Vợ tiểu Lý không chuẩn bị rượu cho Từ Tái Xuân, nhưng hai người đều quá high, miệng khô lưỡi khô, bưng ly nước bên cạnh lên uống.

Khi Từ Tái Xuân bắt đầu uống cũng chẳng biết đó là rượu, có điều cảm thấy vị ngọt ngọt, uống rất ngon.

Một hớp tiếp một hớp, một ly tiếp một ly, sau đó rượu đỏ này ngắm đã đủ, chắc từ lúc bắt đầu Từ Tái Xuân đã không phát hiện ra, song dần dần, mặt cô ửng hồng, đầu cũng choáng váng.

Kế tiếp, dứt khoát bò đến bên người Trương Nghiêu, ôm cánh tay Trương Nghiêu ngủ.

Nếu nói lúc trước Trương Nghiêu còn muốn mượn rượu để bản thân dẫn Từ Tái Xuân thuê phòng ở bên ngoài, nhưng sau đó lại không còn cách nào phải ở bên ngoài thật.

Vì Từ Tái Xuân uống say.

Đồ ngốc biết mình uống say, cũng rất ngoan, bò đến bên cạnh anh, ôm tay anh nhẹ nhàng thiếp đi.

Trương Nghiêu hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, vươn tay ra cuối cùng bắt đắc dĩ vỗ vỗ đầu cô bé, “Thật khiến người ta không bớt lo mà!”

Trương Nghiêu ôm Từ Tái Xuân tới khách sạn.

Có vẻ ôm kiểu công chúa lãng mạn hoàn mỹ, lại làm Trương Nghiêu chân chính ngộ ra một chuyện.

Mẹ nó, thực ra Từ Tái Xuân còn hơi béo, ôm cô tê cả tay.

Cũng may, khách sạn cách đây không tính là quá xa, nên Trương Nghiêu mới không bị mất mặt ở trước mặt mọi người.

Mặc kệ Trương Nghiêu đau khổ hay không, Từ Tái Xuân ngủ rất say.

Ngay cả Trương Nghiêu ném cô lên chiếc giường ở khách sạn, cô cũng chỉ lật người.

Rõ là y như heo mả.

Trương Nghiêu thở dài, cả người đầy mùi rượu, anh tắm tấp một cái trước, khi tắm trông thấy vật dụng muốn dùng kia, trong lòng lại rất hận.

Từ Tái Xuân! Anh chắc chắn phải làm em!

Mẹ nó! Tưởng uống say anh sẽ không ra tay sao? Khả khả khả khả, em quá coi thường sức chiến đấu của một người đàn ông rồi!

Trương Nghiêu càng nghĩ càng nổi giận, đã mượn phòng còn không làm việc, anh có còn là đàn ông không?

Gấp rút tắm rửa cơ thể chiến đấu, Trương Nghiêu quyết định vác súng ra trận. Song tiến tới bên người Từ Tái Xuân ngửi ngửi, mùi trên người cô bé này cũng rất nặng.

Mặc dù phần lớn đều là mùi của những người khác trong phòng, mùi trên người cô không khó ngửi, nhưng Trương Nghiêu vẫn không chịu nổi.

Cứ thế này, luôn có loại cảm giác bị những người khác vây xem.

Trương Nghiêu vuốt mặt Từ Tái Xuân, do dự một hồi, rốt cuộc hạ quyết tâm.

Anh cũng phải tắm cho Từ Tái Xuân.

Thơm ngào ngạt, ăn sẽ thoải mái.

Nhưng lúc tiến hành sự việc lại hơi khó khăn.

Đầu tiên, Từ Tái Xuân ngủ không an phận, Trương Nghiêu rất muốn ôm cô vào phòng tắm, song Từ Tái Xuân không bằng lòng chút nào, trong lúc ngủ mè con chơi trò trốn tìm với anh.

Anh tới em chắn, anh ôm em đá.

Bụng Trương Nghiêu trúng hết mấy cú, rớt cuộc mất hết nhần nại.

Mẹ nó! Không cần tắm, anh lau khô được rồi.

Trương Nghiêu không phải người ưa sạch sẽ, nhưng thấy Từ Tái Xuân đang ngủ vẫn còn lấm bầm khó chịu, có lẽ, cần phải lau sạch mới bắt đầu ăn cơ.

Hơn nữa, giúp Từ Tái Xuân cởi quần áo, Trương Nghiêu hết sức vui vẻ.

Khà khà khà khà...

Chắc hơi thở của Trương Nghiêu khá quen thuộc, nên lần này Từ Tái Xuân không chống đối nhiều. Từng món từng món quần áo được cởi xuống, ánh mắt Trương Nghiêu cũng nhìn mãi.

Từ Tái Xuân quả thực không gầy, nhưng thực ra bề ngoài không đến nỗi gọi là mập. Thay vì béo, còn không bằng nói cô hơi đầy đà.

Cả người Từ Tái Xuân đều là thịt, song đôi chân lại không to, không chỉ không to, còn cân đối trắng trẻo. Trương Nghiêu sưng sốt trong phút chốc, nhin không được sờ sờ đôi chân mềm mại ấy.

Cô bé này... mặc quần lót con gấu cơ.

Trương Nghiêu cười khà khà, sau đó vươn tay cởi quần lót Từ Tái Xuân ra.

Chắc trong lúc ngủ bị lạnh, nên Từ Tái Xuân rụt lại.

Một động tác này của cô, khiến Trương Nghiêu kinh ngạc phát hiện cả người cô chỗ làm anh hài lòng nhất chính là bộ ngực to đầy đặn.

Trương Nghiêu trợn cả mắt lên.

Lớn vậy, mềm vậy, trắng nõn mềm mại, vùi mặt vào đó thích hợp nhất.

Trương Nghiêu nghĩ, cũng không khách sáo, cởi áo lót Từ Tái Xuân xuống, nhào tới cọ cọ, ôi ngày trở nên tốt đẹp là lúc bắt đầu vùi vào ngực đầy mà.

Mẹ nó! Giờ phút này cuối cùng anh cũng hiểu chỗ tốt của ngực to nhưng gốc ghéech, cọ cọ cọ, anh tiếp tục cọ.

Trong nháy mắt, đột nhiên Trương Nghiêu cảm giác có gì đó không đúng.

Tưởng tượng một chút, trên chiếc giường to đùng, cô lửa thân bị cởi sạch sẽ, sau đó anh là gã đàn ông bị ổi giở trò hèn hạ. Hả, nghĩ thế nào cũng thấy không thích hợp.

Trương Nghiêu ngẩng đầu, mặc dù rất muốn tầm mắt trông thấy khuôn mặt Từ Tái Xuân, song anh chỉ có thể thấy bộ ngực to trắng nõn của cô.

Khà khà khà khà... Đến lúc này rồi, anh còn giả vờ đứng đắn cái gì.

Ôi, chắc chắn phải tiếp tục vùi vào ngực.

Trương Nghiêu vùi vào ngực không ngừng, cảm thấy mỹ mãn, híp mắt, lúc đang chuẩn bị động tác kế tiếp, bỗng mũi hơi ngứa ngứa.

Ồ...

Có gì đó không đúng.

Anh cúi đầu... tiện tay sờ mũi.

Không sờ thì thôi, vừa sờ một cái, cũng cảm giác một ống máu bay thẳng lên ba ngàn thước (thước này 1 thước = 1/3 mét), làm sao cũng không ngừng được.

Mẹ nó! Anh chảy máu mũi!

23. Chương 23

Không biết là uống nhiều rượu, hay gần đây nhiệt trong cơ thể Trương Nghiêu quá thịnh, nói chung máu mũi sôi trào mãnh liệt, chảy mãi không ngừng.

Cuối cùng, Trương Nghiêu không còn ham muốn gì nữa, nhìn tấm chăn nhuộm đỏ, vốn định kéo lại ném sang một bên, song Từ Tái Xuân bọc quá chặt, không nhường chút nào.

Trương Nghiêu kéo nửa ngày, sức Từ Tái Xuân mạnh như trâu, anh thực sự không muốn kéo cô xuống đất luôn.

Quên đi, cứ ngủ như vậy thôi.

Vết máu khiến Trương Nghiêu hơi khó chịu, che mũi, lau sạch vết máu lưu lại trên giường, trước khi mơ mơ màng màng ngủ, chuyện anh nghĩ đến chính là, ngày mai, có lẽ phải đền tiền tấm chăn.

Aizz...

Anh thực sự khổ không thể tả.

Song, phải biết rằng chuyện Trương Nghiêu khổ không thể tả vẫn chưa xong.

Chẳng hạn như tối nay, anh chảy máu mũi tới hơn nửa đêm, sau khi chịu khổ cuối cùng anh ôm Từ Tái Xuân thơm ngào ngạt thiếp đi.

Cũng không biết ngủ đến bao lâu, chợt nghe tiếng ra sức đập cửa.

Vãi, có cho người ta ngủ ngon không.

Từ lão hổ chết tiệt, đã bảo ông ấy rồi đừng gõ cửa như thế mà!

Chờ chút...

Trương Nghiêu mở mắt, cũng tỉnh giấc, không đúng, chỗ này không phải ở nhà, chỗ này là khách sạn, tại sao có tiếng gõ cửa (phá cửa).

Đầu tiên Trương Nghiêu lấy tấm chăn bọc Từ Tái Xuân thành một khối, giãy kè tiếp, một đám cảnh sát phá cửa tiến vào.

“Giơ tay lên! Kiểm tra phòng!”

Mẹ nó! Trương Nghiêu thầm chửi mẹ nó. Vì anh ở chỗ kia mấy năm, không có cảm tình gì với người bên kia. Vất vả lắm mới thoát khỏi mấy năm địa ngục, ra ngoài thì không động thủ nữa, tốt nhất không giao tiếp với những người đó, song tuyệt đối không ngờ còn có chuyện kiểm tra như vậy.

Bị ầm ĩ thế, Từ Tái Xuân cũng tỉnh. Từ trong chăn mềm vươn tay ra, người vẫn thoáng mơ hồ, “Anh ơi... ồn quá...”

Ánh mắt người ở đây đều không tốt lắm.

Anh em?!

Trương Nghiêu thực sự có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch, giải thích với họ là hai vợ chồng, lần này cũng chẳng ai tin.

Cuối cùng, Từ Tái Xuân không được anh đáp lại, bèn vén chăn lên. Không vén còn may, vừa vén vết máu trong chăn cũng lộ ra ngoài.

Trước mặt Trương Nghiêu tối sầm, lần này, anh căn bản khỏi cần nhảy, vì có thể rửa sạch sao.

Thấy Từ Tái Xuân sắp lộ cảnh xuân, Trương Nghiêu che chở cô, dỗ dành, “Ngoan nè, đừng sợ.”

Lần này Từ Tái Xuân cũng tỉnh táo, nhìn khắp phòng sắc mặt mọi người đều khó coi, quả nhiên trốn phía sau Trương Nghiêu. Trương Nghiêu che chở cô, vẫn muốn đứng trước mặt một đám người giải thích.

Đáng tiếc, người ta vốn không tin anh.

Thấy đáng vẻ cô gái này, đều nghĩ cô chưa thành niên, mặc kệ Trương Nghiêu nói thế nào, dù sao cũng xác định vào cục uống trà.

Khi Cố Tây Dương đưa giấy hôn thú và hộ khẩu tới cho Trương Nghiêu và Từ Tái Xuân, đúng lúc trò chuyện với sự huynh cảnh sát một hồi.

Cuối cùng, biết được từ đầu đến cuối sự việc Cố Tây Dương ôm bụng cười haha, Trương Thiết Ngưu, mày cũng có ngày hôm nay!

Sắc mặt Trương Nghiêu biến đen, mặc dù Từ Tái Xuân không rõ đã xảy ra chuyện gì, song nhìn mặt Trương Nghiêu, cũng không dám trêu vào anh.

Nhưng một mình cô thì lại sợ, bên cạnh đều là người xa lạ, tất cả còn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô.

Cô rất sợ, tuy sắc mặt Trương Nghiêu càng đáng sợ hơn, nhưng lúc này Từ Tái Xuân tìm được một người quen thuộc nhất, do đó cô kiềm nén một hồi, vẫn đi nắm tay Trương Nghiêu.

Bên này, người phụ trách Từ Tái Xuân chính là một nữ cảnh sát, nữ cảnh sát hơi lớn tuổi một chút, nhìn đáng vẻ rụt rè của cô gái, giống như con gái mình vậy.

Cô gái nhỏ thế đã kết hôn rồi, đối tượng lại là một chàng trai có tính tình không tốt, nữ cảnh sát thoáng lo lắng thay cô gái này.

Chỉ e gặp phải người không tốt đẹp, chàng trai đó nhìn sao cũng chẳng giống đàn ông tốt mà.

Hết lần này tới lần khác cô gái dường như rất ỷ lại chàng trai, lúc này sắc mặt chàng trai khó coi vậy còn muốn nắm tay hẳn, sợ rằng sẽ bị hung hăng hất ra...

Song ngoài dự đoán của nữ cảnh sát lần nữa, chàng trai đó chỉ sững sờ, lập tức trở tay nắm tay cô gái, động tác ấy cực nhanh, khiến nữ cảnh sát có chút không ngấm được mồm.

Chuyện trên thế giới này, rõ thật khiến người ta không thể nhìn thấu nhĩ.

Hai người cho khẩu cung xong, cuối cùng chứng minh chỉ là hiểu lầm, in dấu tay bèn có thể đi.

Lúc đi, một anh cảnh sát trong đó còn nói một câu, “Ai kêu hai người mấy người cởi mở ở nhà không chịu lại muốn ra ngoài, chẳng đeo nhãn, cũng không tìm thấy thẻ căn cước...”

Trương Nghiêu còn muốn nói điều gì, thấy đáng vẻ cười trộm của Cố Tây Dương, bèn im bật, xoay đầu lại nhìn đáng vẻ đáng thương muốn khóc lại chẳng dám khóc của Từ Tái Xuân, trong lòng anh thở dài, vẫn thực sự sợ Từ Tái Xuân khóc đấy.

“Anh...”

Trương Nghiêu nắm tay Từ Tái Xuân, cũng mặc kệ đám cảnh sát xung quanh, khẽ vuốt đầu Từ Tái Xuân, “Ngoan, đừng sợ nè...”

Đúng là một buổi tối gà bay chó sủa, Trương Nghiêu nắm tay Từ Tái Xuân, thể xác và tinh thần mệt mỏi rã rời, giờ chỉ muốn về nhà mạnh giỗi thôi.

Không làm gì cũng không sao, chỉ cần có thể an ổn ngủ một giấc thật tốt cũng được.

“Chờ đã... Đồ của cậu làm rơi này.”

Cảnh sát gọi Trương Nghiêu lại, thứ bọn họ đưa chính là một cặp nhẫn. Trương Nghiêu nhìn nhẫn, lần trước vốn mua về để tặng Từ Tái Xuân, kết quả tiểu yêu tinh vô lương tâm này vậy mà đan áo len cho Khoai Tây, làm hại anh vui vẻ uống phở một phen.

Sau đó anh hơi tức giận, cố tình không để ý Từ Tái Xuân, tiện tay anh để nhẫn vào túi tiền, thật không ngờ mới vừa đánh rơi ở khách sạn, cuối cùng còn bị cảnh sát nhặt được.

“Cảm ơn.”

Trương Nghiêu nhận cặp nhẫn, nhét vào túi.

Từ Tái Xuân rất muốn biết trong đó là thứ gì, song dường như Trương Nghiêu rất mệt mỏi, nên cô cũng ngoan ngoãn không hỏi.

Hai người ồn ào cả đêm lớn vậy, Từ lão hổ và dì Thái cũng tới.

Bọn họ biết hai người bị bắt vào cục cảnh sát bởi lý do như vậy, đều cười.

Cố Tây Dương thì nhin cười, dì Thái thì cười với vẻ mặt doge, còn Từ lão hổ lại cất tiếng cười to.

“Khá lắm... mày giỏi thật đấy.”

Trương Nghiêu vạch đen đầy đầu, chuyện này có cái gì vui chứ.

Từ lão hổ vuốt cằm, cực kỳ đắc ý cười, “Cứ cái đà này, sang năm tao có thể ôm cháu rồi.”

Ông đúng là vui vẻ, nhưng Trương Nghiêu chẳng vui tẹo nào.

Rõ thật mất mặt chết đi được.

Mẹ nó! Làm hại mặt anh nóng bừng được chưa? Có cái gì vui đâu.

Tất cả mọi người lại không như ý nguyện của anh, cả nhà đều tới, còn ầm ĩ đến mức xấu hổ thế, kể cả cảnh sát cũng nở nụ cười.

Từ Tái Xuân không hiểu tại sao, nhưng người chung quanh đều cười, cô cũng cười theo.

Trương Nghiêu chỉ tiếc rên sất không thành thép, cuối cùng xoay người, hung hăng véo gương mặt núc ních của Từ Tái Xuân, đến khi cô rưng rưng mới thôi, tâm trạng mới đỡ được chút.

Quên đi, mất mặt thì mất mặt. Dù sao cũng không phải lần đầu tiên.

Về đến nhà, Trương Nghiêu mệt hết sức, Từ Tái Xuân ở trong lòng anh nằm sấp một hồi, lại càng nghĩ càng hiểu kỳ.

Thứ anh giấu trong túi là gì nhỉ.

Cô sờ đông, sờ tây, Trương Nghiêu cũng không phải chết rồi, bắt được tay Từ Tái Xuân, thoáng bắt đắc dĩ, “Trời sắp sáng, em còn tìm cái gì?”

Từ Tái Xuân thành thật thừa nhận, “Anh ơi, vừa nãy anh giấu thứ gì vậy?”

Đồ ngốc này mắt sáng thật đó.

Trương Nghiêu nhìn cô bé ngốc, cầm tay cô lên cắn cắn, lại không trả lời câu hỏi của cô bé ngốc, chỉ nói: “Mai, anh dẫn em ra ngoài chơi chứ không?”

Nhắc tới chơi, Từ Tái Xuân rất vui vẻ.

“Được ạ! Muốn nơi có rất nhiều kẹo cơ.”

“Anh biết.”

Trương Nghiêu ôm từ Từ Tái Xuân vào lòng, thơm bờ môi đỏ tươi của cô một cái, mới hài lòng nhắm hai mắt lại.

Nếu nhẫn cũng đã mua, vậy đưa cho cô đi.

Bất quá ngày mai là giao thừa rồi, nếu vào đêm giao thừa có thể cho cô ngạc nhiên này, nhất định rất tuyệt.

Trương Nghiêu quyết định từ ngày mai thức dậy viết một kế hoạch.

Lần này, anh chắc chắn không được có sơ hở.

Có điều, nếu là giao thừa, chuyện anh nói với Từ lão hồ cũng nên thực hiện.

Anh muốn dẫn cô bé ngốc về mừng năm mới.

Đối với Trương Nghiêu, anh chỉ có một phụ huynh, đó là bà ngoại ngậm đắng nuốt cay nuôi anh lớn. Đời này bà ngoại khổ lắm rồi, lúc còn trẻ chồng đã ở bên ngoài ngoại tình với những người phụ nữ khác, bà nhin nửa đời người rất cuộc chờ đợi được chồng trở về, nhưng vẫn chưa trải qua ngày tháng tốt đẹp thì chồng đã qua đời.

Vất vả lắm mới nuôi nấng đứa con gái trưởng thành, kết quả con gái ở bên ngoài kiếm một kẻ có vợ rồi, chuyện này cũng bỏ đi, còn ném một đứa trẻ về.

Cuối cùng con gái bỏ đi rất nhiều năm, ở nước ngoài còn theo một gã buôn bán ma túy, không đoái hoài đến đứa con trai.

Bà ngoại cũng nhin, thậm chí biết Trương Nghiêu bị đưa tới nhà họ Trương, một mình bà từ nông thôn chạy lên thành phố, mặc dù không đón Trương Nghiêu về, nhưng tìm chỗ cư ngụ gần đó, dựa vào nghề nhặt phế liệu liên tục ở cách đó không xa trông chừng anh.

Đời này người Trương Nghiêu đau lòng nhất chính là bà ngoại. Ban đầu khi kết hôn với Từ Tái Xuân, anh cũng không muốn dẫn Từ Tái Xuân về gặp bà ngoại. Thậm chí anh chưa từng nghĩ sẽ lâu dài với Từ Tái Xuân.

Khi đó anh vạch kế hoạch rất tốt, bắt lấy nhà họ Từ tiến hành cuộc trả thù hoàn mỹ của anh, song tuyệt đối không ngờ người nhà họ Từ căn bản không theo kế hoạch của anh.

Không chỉ thế, dường như anh còn bị bỏ tù.

Nắm lòng bàn tay cô gái, Trương Nghiêu chấp nhận số phận thử dài, xúc cảm mềm nhũn trong tay đang nói anh biết, không sao cả, bị cô gái như vậy bỏ tù, dường như anh cam tâm tình nguyện mà.

Vì trên đời này cô là người thứ hai tốt với anh như vậy.

Anh không có cách nào phụ lòng.

Bà ngoại đã ở hẻm nhỏ khá nhiều năm. Không phải lần đầu tiên Trương Nghiêu bảo bà ngoại dọn ra ngoài, nhưng bà ngoại đều từ chối.

Bà nói ở đây mấy chục năm, đều có tình cảm, bà không nỡ đi.

Trương Nghiêu biết, đây là chỗ cách Trương gia tương đối gần, bà ngoại không muốn đi, cũng bởi vì anh.

Nhưng, anh bất hiểu, anh không nói cho bà ngoại biết, anh đã không còn ở Trương gia nữa.

Tiếng đập cửa vang lên, cửa bèn mở.

Mắt bà ngoại đã không bằng mấy năm trước, nhất là mấy năm trước, lúc Trương Nghiêu nói dối anh phải đi nơi khác học tập, mắt bà đã không tốt rồi.

Song, mặc dù không tốt, nhưng bà ngoại cũng nhìn thấy đứa cháu trai nắm tay một cô gái.

Vâng, cô gái này, mặt tròn mông to, bà ngoại híp mắt, nhìn một chút lập tức thích cô ngay.

Tốt, mặt tròn có phúc lớn, vượng phu.

Mông to, hắc hắc, dĩ nhiên là dễ sinh nở.

Tác giả: Nhẫn muốn đưa.

Thịt cũng muốn ăn.

Chỉ số thông minh của nam chính chỉ ở mức nhất định...

24. Chương 24

Từ Tái Xuân trông thấy bà ngoại không có cảm giác sợ người lạ lắm, trong lúc đến đây, Trương Nghiêu đã nói cô biết chuyện anh có một bà ngoại.

Nếu là cô gái bình thường nhất định sẽ véo tai Trương Nghiêu chất vấn anh tại sao trước đây không nói cô biết, nhưng Từ Tái Xuân thì không, cô không phải cô gái bình thường, hơn nữa một lòng một dạ thích Trương Nghiêu, nên Trương Nghiêu nói gì chính là cái đó. Còn nguyên nhân phía sau và những chuyện ẩn giấu khác, căn bản cô không nghĩ tới.

Vả lại, chỉ vừa liếc mắt nhìn, Từ Tái Xuân liền rất thích bà ngoại cao tuổi này.

Đặc biệt mới vào cửa bà ngoại đã lập tức nhét cho cô một đồng kẹo.

Kẹo này là kẹo nougat[1] thông thường, Từ Tái Xuân cắn một miếng, hơi cứng, nhưng mùi sữa rất nồng.

Bà ngoại thấy cô ăn say sưa ngon lành, trong lúc đó hình như đã hiểu chuyện gì.

Thừa dịp Trương Nghiêu vào nhà bếp, bà ngoại kéo anh lại, “Thiết Ngưu, cô gái đó...”

“Tên là Từ Tái Xuân, là một cô gái tốt.” Trương Nghiêu chần chờ một giây mới nhìn chằm chằm bà ngoại nói: “Mặc dù cô ấy hơi ngốc.”

“Bà đương nhiên biết là cô gái tốt.”

Bà ngoại lo lắng liếc nhìn phòng khách nhỏ, “Bà biết con gái người ta tốt, nên bà muốn hỏi, con ở đâu dự được vậy?”

Trương Nghiêu: “...” Mẹ nó! Bà ngoại à, bà thực sự là bà ngoại ruột của con chứ!

Đối với bà ngoại, hiển nhiên Trương Nghiêu không thể nói mình thu dọn cục diện rối rắm của Trương Kiều mới gặp được một cô vợ tốt thế này, nói ra chỉ thêm phiền não.

Vì vậy, Trương Nghiêu sửa lại câu trả lời hợp lý.

“Con rất thích cô ấy, cô ấy cũng thích con, bà ngoại, chúng con đã đi công chứng rồi.”

Hình như sợ bà ngoại không hiểu ý đó, Trương Nghiêu lặp lại lần nữa, “Bà ngoại à, cô ấy đã là cháu dâu ruột của bà rồi đấy.”

“Cháu dâu?”

Trương Nghiêu gật đầu, bị bà ngoại kích động túm tay, “Vậy... có phải được ôm chặt không...”

Trương Nghiêu: “...” Biết ngay không thể để bà suy nghĩ quá nhiều mà.

Có điều, bất kể nói thế nào, đây cũng là một bữa cơm đoàn viên hài hòa.

Bà ngoại sợ Từ Tái Xuân đã nhìn ra sự bất thường, song bà không oán trách, trái lại khi Từ Tái Xuân vào nhà bếp thêm cơm, bèn kéo lỗ tai Trương Nghiêu dạy dỗ.

“Con gái người ta là cô gái tốt, con phải đối xử người ta thật tốt. Không được chân trong chân ngoài, thích một người chính là một người.”

“Con biết mà.” Trương Nghiêu vuốt lỗ tai, cười khổ không thôi. Anh đâu có chân trước chân ngoài, chủ yếu là một người đã không dễ đối phó rồi được chưa.

Trương Nghiêu biết nỗi lo lắng của bà, năm đó sau khi ông ngoại kết hôn với bà ngoại còn ở bên ngoài làm loạn, để bà ngoại đau khổ cả đời.

Trương Nghiêu không muốn phụ lòng Từ Tái Xuân, nếu lòng anh đã chịu trách nhiệm với cô, thì đời này nhất định chỉ có một cô gái là cô.

Tóm gọn một câu, bộ dạng này của anh, không tiền không quyền, cũng chỉ có Từ Tái Xuân coi anh như bảo bối, nâng niu anh trong lòng bàn tay.

Tất cả những thứ ấy, anh hẳn nên quý trọng.

Tối nay, cháu trai dẫn vợ về, bà ngoại rất vui vẻ. Lúc vui vẻ, bà còn uống ít rượu nếp.

Do chính tay bà cất, khi Trương Nghiêu uống có một loại mùi vị hoài niệm.

Anh cũng dứt Từ Tái Xuân uống một ít, Từ Tái Xuân cảm thấy ngọt ngọt, uống thêm mấy hớp.

Trương Nghiêu sợ lát nữa kế hoạch không thể hoàn thành, bèn kiềm chế chỉ cho Từ Tái Xuân uống hai hớp.

Cơm nước xong, bà ngoại uống rượu nhanh chóng ngủ mất, ngay cả khi ngủ, bà cũng kéo tay Từ Tái Xuân, xem ra bà rất hài lòng cô cháu dâu này.

Tâm trạng Trương Nghiêu không tệ, kéo Từ Tái Xuân chuẩn bị về nhà.

“Bà ngoại không theo chúng ta về sao?”

Trương Nghiêu khẽ chạm chóp mũi đỏ au của cô, “Bà ngoại không theo chúng ta về, sau này chúng ta tới thăm bà nữa.”

Từ Tái Xuân cái hiểu cái không, nín chặt tay Trương Nghiêu.

Hôm nay là đêm ba mươi, người trên phố không ít. Vì ngày này mỗi năm, quảng trường sẽ bắn pháo hoa.

Trương Nghiêu muốn dẫn Từ Tái Xuân đi xem pháo hoa, song quà năm mới trong túi còn chưa tặng, anh suy nghĩ một chút, kéo Từ Tái Xuân đến tiệm biển quảng cáo chocolate đằng trước.

Từ Tái Xuân uống rượu nên choáng váng, được Trương Nghiêu nắm, cảm thấy rất thoải mái. Mặc dù rất nhiều người, nhưng cô không sợ chút nào.

Trương Nghiêu nắm cái tay mũm mĩm của cô, giống như ảo thuật vậy lấy một cái hộp từ trong túi ra.

“Tặng em, năm mới vui vẻ.”

Từ Tái Xuân cầm hộp, thoáng không biết làm sao, “Anh... tặng em sao?”

Trương Nghiêu gật đầu.

Từ Tái Xuân mở hộp, trong hộp đặt một thỏi chocolate. Trông thấy đồ ăn, Từ Tái Xuân đặc biệt vui vẻ, lấy chocolate chuẩn bị khởi động, nhưng nghĩ một hồi, cô dừng lại, sau đó chia phân nửa đưa cho Trương Nghiêu.

“Anh... chia anh một nửa nè.”

Trương Nghiêu thoáng đỏ khốc đỏ cười. Sự thực chứng minh, anh tặng nhầm mà.

Cổ Tây Dương nói ngày đẹp nhất của phụ nữ chính là ngày mặc áo cưới, mỗi người phụ nữ đều cần mặc áo cưới, cần được cầu hôn và đeo nhẫn.

Hôn lễ lúc đó của hai người, cũng không tình nguyện.

Hơn nữa dựa theo cách làm của Từ lão hổ, hoàn toàn là hôn lễ Trung Quốc.

Ngày ấy, trong trí nhớ Trương Nghiêu chỉ có màu đỏ khắp nơi, đến nỗi cảm giác khác, chỉ còn sự khuất nhục, chứ chẳng có gì nữa.

Anh muốn sống với Từ Tái Xuân, có lẽ giờ chưa thể cho cô cuộc sống tốt, nhưng chỉ cần một ngày có anh, thứ cô muốn, thứ những người phụ nữ khác có, anh đều sẽ cho cô.

Song, anh đã quên, Từ Tái Xuân là một đề ngốc!

Trong mắt cô chỉ có thỏi chocolate ngon lành, thậm chí cô không nhìn thấy bên dưới chocolate đặt hai chiếc nhẫn.

Trong lòng Trương Nghiêu thở dài, khi lấy chocolate, kéo tay Từ Tái Xuân lại.

“Sau này không cho phép tháo xuống.”

Anh đeo chiếc nhẫn bạc nho nhỏ đó vào ngón vô danh không thon dài lắm kia.

Từ Tái Xuân, giờ em là của anh.

Cho dù Từ Tái Xuân ngốc, giờ phút này cũng hốt hoảng phát hiện được điều gì đó. Cô nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, ngây ngẩn cả người.

“Còn một chiếc, đeo cho anh.”

Gần như ra lệnh, Từ Tái Xuân cầm chiếc nhẫn, dựa theo lời Trương Nghiêu bảo, cũng đeo lên ngón vô danh của anh.

“Anh...”

Trương Nghiêu cầm tay cô hôn một cái, “Sau này, em là vợ anh rồi.”

Không biết tại sao, Từ Tái Xuân muốn khóc, cuối cùng cô khóc thật.

Chocolate rất đắng, cô không thích ăn, nhưng cô không nỡ nhổ ra.

Nhưng, càng khiến cô kinh ngạc là, rõ ràng đắng chát thế, song trong lòng cô lại ngọt ngào.

Lẽ nào đầu lưỡi cô xuất hiện ảo giác ư?

Cô vẫn không hiểu sao muốn khóc, dọc đường đi, nước mắt cô cứ trào ra.

“Sao em đáng yêu vậy?”

Trương Nghiêu lau nước mắt cho cô, nhưng hoàn toàn không ngừng được.

Cuối cùng, cô ôm Trương Nghiêu, vùi mình vào lòng Trương Nghiêu, “Em cũng không biết sao nữa, anh ơi, nước mắt cứ không dừng được...”

“Ngốc.”

Trương Nghiêu vuốt đầu cô, hình như cô bé ngốc cao hơn chút thì phải, bắt quá vẫn chỉ tới ngực anh, anh cúi đầu, hôn lên đỉnh đầu cô bé ngốc này.

Em thông minh cũng tốt, ngốc cũng tốt, không có vấn đề gì cả, bởi vì, em đều là của anh.

Cả đêm ấy, hai người đến quảng trường xem pháo hoa. Pháo hoa rất đẹp, rất nhiều người đều thét chói tai.

Cô bé ngốc cũng thét, có điều là khóc thét. Cũng may rất nhiều người, âm thanh đình tai nhức óc, nên những người khác không chú ý tới cô ngốc lệ rơi đầy mặt này.

Nước mắt cô nhiều thật đấy, Trương Nghiêu căn bản lau không sạch, cuối cùng, trong lúc mọi người đếm ngược, anh cúi đầu hôn cái miệng đang khóc của bé ngốc.

Bé ngốc ngây ngẩn cả người, cô hoàn toàn không biết phải làm thế nào, cuối cùng vẫn là Trương Nghiêu kéo tay cô vòng qua hông anh.

“Về sau, lúc anh hôn em, em ôm anh là được.”

Lần này rốt cuộc bé ngốc cũng ngừng khóc, đỏ mặt, khe khẽ gật đầu trong lòng Trương Nghiêu.

Pháo hoa rực rỡ, năm tháng tốt lành.

Năm đó, Từ Tái Xuân mười chín tuổi, Trương Nghiêu hai mươi hai tuổi.

Nửa năm sau khi hai người kết hôn, cuối cùng hai người bắt đầu kiếp sống yêu đương ngọt ngào.

Mặc dù, đối với người bình thường mà nói, hai người yêu đương hơi muộn, song đối với Trương Nghiêu và Từ Tái Xuân mà nói, chỉ cần yêu nhau, vĩnh viễn không tính là muộn.

Có câu nói, đã xác định quan hệ yêu đương, tuy là sau khi kết hôn, cũng hôn nhẹ rồi, ngày tốt cảnh đẹp, đương nhiên phải làm chuyện xấu hổ.

Trương Nghiêu chẳng qua là một thanh niên hai mươi hai tuổi, chính là độ tuổi huyết khí sôi trào, mặc dù Từ Tái Xuân bên cạnh hơi đầy đà, nhưng đang ở độ tuổi yêu kiều hơn hoa, nam nữ trưởng thành ôm ấp nhau, va chạm xẹt lửa cũng là chuyện bình thường.

Huống chi, Trương Nghiêu muốn XXX rất lâu rồi.

Mẹ nó! Uống canh thịt lâu thế, không ăn thịt nữa chẳng phải muốn ghen chết anh à.

Trương Nghiêu đã chuẩn bị xong, tối nay anh dẫn Từ Tái Xuân ra ngoài chính là có âm mưu.

Anh đã đặt một căn phòng Tổng thống ở khách sạn tốt nhất, anh cũng nhắn Từ lão hồ tối nay hai người ở nhà bà ngoại, thực ra tất cả đều được anh lên kế hoạch hết.

Thậm chí, dứt Từ Tái Xuân uống ít rượu, chóng mặt cũng là kế hoạch của anh.

Mặc dù anh rất có lòng tin với kỹ thuật của mình, song vẫn sợ Từ Tái Xuân kêu đau.

Cô vừa khóc, anh bèn bó tay.

Do đó, dứt khoát cho cô choáng váng, khóc không được là tốt nhất.

Trương Nghiêu đã lên kế hoạch rất nhiều, cuối cùng anh hít sâu một hơi, nở nụ cười hiền lành chính trực nhất.

Anh nói với Từ Tái Xuân: “Từ Tái Xuân, em sợ đau không?”

Từ Tái Xuân thoáng do dự, gật đầu.

Trương Nghiêu cười cười, nắm tay Từ Tái Xuân, “Vậy em sợ anh không?”

Từ Tái Xuân không do dự, lắc đầu.

Lần này mặt mày Trương Nghiêu hớn hở, “Thế em phải tin anh, anh sẽ không làm em đau... rất lâu đâu.”

“Tin ạ.”

Gần như không có bất kỳ nghi ngờ gì, Từ Tái Xuân đặt tay lên tay Trương Nghiêu.

Một cặp nhãn bạc lấp lánh, rạng ngời rực rỡ trong bóng tối, giống như ánh mắt Trương Nghiêu vậy.

Anh cúi đầu, hôn Từ Tái Xuân một cái, “Đi thôi, chúng ta đi... nghỉ ngơi.”

[1] Nougat là tên gọi của một loại kẹo được làm từ đường hoặc mật ong và các loại quả cứng như quả hạnh nhân, quả hồ trăn hoặc quả phỉ. Kẹo nougat có thể mềm dẻo hay cứng giòn tùy từng loại, nhưng loại nào cũng rất dính. Có hai loại kẹo nougat thường thấy là loại màu trắng và màu nâu. Kẹo nougat trắng được làm bằng cách đánh lòng trắng trứng với các loại quả và đường hoặc mật ong. Kẹo nougat nâu thì đậm đặc hơn, được làm từ đường caramen và các loại quả. Các biến tấu của loại kẹo này thường chỉ là được thêm vào trái cây khô, bột ca cao hoặc các loại mùi hương khác.

74410_1

25. Chương 25

Trương Nghiêu chuẩn bị xong lâu rồi, anh đã đặt căn phòng Tổng thống ở khách sạn xa hoa nhất chỗ này.

Anh không muốn về nhà họ Từ, vì nhà họ Từ ngoại trừ Từ lão hổ, di Thái và Khoai Tây, còn có vô số nhân tố có thể làm thay đổi kế hoạch.

Anh nhịn lâu rồi đấy, không thích quá nhiều thay đổi đâu.

Sự thực chứng minh, tối nay đối với anh mà nói, đúng là một buổi tối bình thản hạnh phúc.

Không có thay đổi, cuối cùng anh theo kế hoạch mình làm những chuyện anh muốn làm.

Ngẫm lại, không hiểu sao trong lòng anh chưa xót cũng lệ rơi đầy mặt.

Khi Từ Tái Xuân được khiên vào phòng, đổ cả mặt, người cũng chóng mặt.

Rượu nếp bà ngoại cất rót cuộc phát huy tác dụng, đầu óc Từ Tái Xuân choáng váng, bất quá vì có Trương Nghiêu bên cạnh, nên cô hết sức an tâm.

Mặc kệ Trương Nghiêu làm gì nói gì, cô cũng chỉ cười.

Vì nửa năm nay hai người đã chung giường vô số lần, ngược lại, Trương Nghiêu cũng từng cởi đồ Từ Tái Xuân vô số lần.

Nên lần này khi Trương Nghiêu cởi đồ cô, Từ Tái Xuân vẫn cười ngây ngô.

Anh tốt thật.

Cười ngu ngơ, Trương Nghiêu nhìn mà tâm thần nhộn nhạo.

Mẹ nó, rốt cuộc cũng đợi được ngày này.

Vì ngày này, Trương Nghiêu đã vạch ra rất nhiều kế hoạch, trong đó có cả làm thế nào để nâng cao kỹ năng.

Anh xem AV nhiều vô số kể, song kinh nghiệm thực chiến mới đáng lo ngại.

Mặc dù Từ Tái Xuân gốc ghéech, nhưng được cái ngực to, Trương Nghiêu thích cực.

Tối nay, cuối cùng anh cũng thực hiện được giấc mơ của mình rồi.

Khà khà khà khà...

Sự thực chứng minh, Trương Nghiêu đã thực hiện được giấc mơ. Tuy quá trình hơi thê lương. Từ Tái Xuân khóc sụt sùi cả đêm, lúc đầu Trương Nghiêu còn do dự có nên chậm chút không, song khi anh thực sự vào động bàn tơ rồi, mới sâu sắc hiểu rõ, tiểu yêu tinh này giầy vò người thật, cắn chặt anh, khiến anh không nỡ buông ra.

Lần đầu tiên của Trương Nghiêu và Từ Tái Xuân khá nhanh, điều này làm Trương Nghiêu hơi mất mặt.

Nhưng may mắn thay, Từ Tái Xuân không nói gì, cô chỉ khóc.

Đau đến khóc sụt sùi, người lại không tỉnh táo, ôm cổ Trương Nghiêu, không ngừng chảy nước mắt.

Có lẽ cái gọi là lòng nhũn thành một bãi nước chính là nói lúc này, nước mắt Từ Tái Xuân rơi trên cổ anh, thuận thế chảy xuống, toàn bộ trái tim Trương Nghiêu mềm nhũn.

Giờ phút này, trả thù gì đó, không cam lòng và căm hận nửa đời trước gì đó đều không còn.

Thế giới của anh, chỉ có Từ Tái Xuân mềm mại.

Đời người, cứ như vậy là tốt nhất.

Từ Tái Xuân khóc một trận bèn chịu không nổi nữa, nức nở thiếp đi.

Trước khi ngủ vẫn ôm Trương Nghiêu.

Cô rất thích làm nũng, anh biết chứ.

Anh cũng thích cô nũng nịu.

Tiếng khóc của Từ Tái Xuân ngừng lại, rốt cuộc cô ngủ rồi, song Trương Nghiêu không ngủ được.

Có lẽ trải nghiệm ban đầu của cuộc sống khiến anh có chút hưng phấn, anh sờ ngực Từ Tái Xuân, vốn chỉ sờ thương xót, nhưng anh hơi nhúc nhích Từ Tái Xuân liền chui vào lòng anh, thực sự giống y lúc hai người ở trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ nhà họ Từ trước đây.

Trương Nghiêu mới khai trai, cũng chưa thỏa chí, hơn nữa nghỉ ngơi một hồi, người có tinh thần ngay.

Anh vừa chạm bên dưới Từ Tái Xuân, cô bé ngốc đang ngủ nức nở một tiếng, không muốn tỉnh giấc.

Trương Nghiêu kiên nhẫn sờ tiếp, bé ngốc nghẹn ngào, “Anh ơi...”

Trương Nghiêu thở dài, ngậm tai bé ngốc, liếm liếm, “Ngoan nà, lần này anh chậm chút nè...”

Lần này đúng là chậm rất nhiều, trong lúc Từ Tái Xuân mơ mơ màng màng, cảm giác được bên dưới ướt át. Cô hết hồn, tưởng mình đã dâm, rất mất mặt.

Nhưng lúc gắng gượng mở mắt ra, lại phát hiện anh đang hôn bên dưới cô.

Bắn lăm.

Cô muốn tránh, lại bị anh túm chặt hơn.

Cuối cùng, ngay cả sức tránh cô cũng chẳng có, anh ôm thắt lưng mập mạp của cô, không để cô rời khỏi. Ánh mắt anh rất đẹp, ướt át, nhìn cô chăm chú, đẹp thật.

Anh còn hôn cô, cô rất thích hôn nhẹ, mặc dù bên dưới vẫn còn rất đau, nhưng anh hôn cô lại ngọt ngào, cô nhớ anh từng nói, khi anh hôn như vậy, cô nên ôm lấy anh.

Do đó, Từ Tái Xuân vươn tay, ôm Trương Nghiêu.

Trương Nghiêu cảm thấy cả người như run lên, mẹ nó! Tiểu yêu tinh giày vò người này, làm anh suýt bóp còi.

Cả đêm nay, Trương Nghiêu càng đánh càng hăng, đến lúc rạng sáng, mới chịu không nổi ngủ mất.

Nhưng Từ Tái Xuân thì khổ, lúc mới bắt đầu cô uống rượu nên đầu óc choáng váng, giữa đường có tỉnh táo một chút, cả người lại mê man.

Đến cuối cùng, suốt đêm cô chưa có giây phút nào tỉnh táo thực sự.

Cô chỉ nhớ mình khóc, khóc lóc xin anh đừng làm nữa đừng làm nữa cơ.

Song anh không nghe, vẫn làm thế với cô.

Cô muốn khóc.

Nhưng, nước mắt để khóc cũng chẳng có.

Hai người ngủ đến khi mặt trời nhô cao mới thức dậy. Hôm nay đơn giản là mừng một đầu năm, Trương Nghiêu không cần đi làm, Từ Tái Xuân khỏi cần phải nói.

Trương Nghiêu bị đói tỉnh, mở mắt ra, lại phát hiện Từ Tái Xuân vẫn còn ngủ vù vù trong lòng.

Nếu là ngày thường, Từ Tái Xuân chắc chắn dậy sớm hơn anh, vì cô là kẻ tham ăn, không chịu đói nổi.

Song sáng hôm nay, chắc cô mệt lắm, nên ngủ đến giờ vẫn chưa dậy.

Trong lòng Trương Nghiêu tràn ngập hưng phấn, ăn thịt rồi, cảm giác bồi bổ nó chạy khắp người. Ôm Từ Tái Xuân trong lòng càng nhìn càng thấy đẹp, càng nhìn càng thấy đáng yêu, nhịn không được bắt đầu sờ soạng, hôn nhẹ.

Trong lúc ngủ hình như Từ Tái Xuân cảm giác được sự khác thường, đôi lông mày xinh xắn khe khẽ cau lại, Trương Nghiêu thoáng đau lòng.

Dù sao cô cũng là lần đầu tiên, suốt đêm hôm qua anh... Khụ khụ, nhắc tới hẳn coi như không bằng cảm thú nhỉ.

Đây này, sờ bên dưới, sừng hết rồi.

Trương Nghiêu hơi đau lòng, anh muốn bồi thường cho cô vợ gốc của anh.

Vì vậy, anh rời giường.

Trên giường là một mảng lộn xộn, bên dưới cô vợ cũng thế.

Trương Nghiêu vắt khăn lông nóng, tính lau cho vợ một chút. Khách sạn mở máy điều hòa, nên Trương Nghiêu không cần lo lắng vợ sẽ bị lạnh, lúc vén chăn, mở hai chân ra, Trương Nghiêu ngáy ngẩn cả người.

Từ Tái Xuân sưng đỏ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng, cũng có gì đó không đúng.

Ví dụ như...

Từ Tái Xuân không có lạc hồng.

Trương Nghiêu tìm một lần trên giường, cũng không phát hiện sắc đỏ nên có, chỉ có một ít nước trong suốt, giây phút này, không biết tại sao trái tim Trương Nghiêu lạnh buốt từ đầu đến chân.

Trương Nghiêu từng xem trên Baidu, anh cũng biết, con gái có người không có lạc hồng. Anh cũng tự nói với mình, không cần để ý tới quá khứ của Từ Tái Xuân.

Song ngay cả nghĩ vậy, nhưng hình ảnh Từ Tái Xuân và Trương Kiêu cùng nhau lên giường đã biến thành cái gai, hung hăng đâm vào tim anh.

Anh rất muốn không để ý, nhưng ai cũng được, sao lại là Trương Kiêu chứ.

Không đúng, cũng không thể nói thế...

Từ Tái Xuân là của một mình anh, thằng nào cũng không được chạm vào.

Trương Nghiêu hơi tức giận, nhưng xoay đầu lại nhìn cô gái gốc ghêch đang run rẩy vì không có mảnh vải che thân trên giường, thân thể trắng nõn xuất hiện đốm đốm máu ứ đọng, lông mi dài còn vương nước mắt, cơn bức bối của Trương Nghiêu cứ thế biến mất.

Không phải đã nói rồi sao, chuyện trước kia đều quên đi.

Sau này, Từ Tái Xuân là của một mình anh.

Trương Nghiêu vuốt ve khuôn mặt Từ Tái Xuân, trên mặt còn vô số vệt nước mắt.

Tim anh lại mềm nhũn, khẽ ôm Từ Tái Xuân vào lòng.

“Ngoan chút đi nè.”

Sau khi đắp chăn cho Từ Tái Xuân lần nữa, Trương Nghiêu ra ban công hút mấy điếu thuốc, người mới dần dần hoàn hồn.

Giờ anh đã chạm vào Từ Tái Xuân, cũng tặng nhẵn rồi, dĩ nhiên muốn hai người đi đến phút cuối cùng.

Buồn cười thật, anh không cam lòng cái gì chứ.

Bỏ đi, vợ đã tới tay, anh cũng đừng nghĩ lung tung nữa.

Cùng lắm, sau này Trương Kiêu về hung hăng đánh hấn một trận là được.

Trương Nghiêu dập tắt điếu thuốc, cảm thấy hơi đói. Nghĩ tới cô vợ gốc của anh, chắc càng đói hơn.

Nên anh gọi phục vụ khách sạn.

Mùi Từ Tái Xuân hết như Khoai Tây, ngoài thức ăn ra, đều không nhạy với những thứ khác.

Ngửi được đồ ăn, cô mở mắt.

Đối với cô mà nói, cuộc sống như vậy đã tốt nhất rồi.

Mở mắt, trước mặt là một đồng hồ ngon, sau đó, bên cạnh còn có người anh ngon miệng cô thích.

Sức khỏe Từ Tái Xuân rất tốt, mặc dù làn da mẫn cảm rất thích để lại vết tích, song cô luôn luôn béo tốt, không đúng, là khỏe mạnh, nên chưa từng có chuyện không rời giường được.

Nhưng hôm nay đặc biệt, cô sức nhớ, là toàn thân lại đau đốn, nhức eo đau lưng.

Trương Nghiêu thấy mặt cô nhẵn thành bánh bao, hơi buồn cười, cuối cùng qua đó đỡ cô dậy, mặc quần áo cho cô mới lên tiếng, “Có đau không?”

Nước mắt Từ Tái Xuân muốn rơi nữa rồi, đôi mắt ngậm hai bong bóng nước, vô cùng tủi thân gật đầu.

“Ngốc...” Mặc dù Trương Nghiêu nói thế, nhưng động tác rất dịu dàng, vắt khăn nóng lau mặt cho Từ Tái Xuân, còn lau tay, mới dứt Từ Tái Xuân ăn.

Từ Tái Xuân rất đói, trạng thái tinh thần cũng không tốt lắm, giống như đóa hoa héo tàn vậy.

Trương Nghiêu đau lòng, vuốt đầu cô, âm thầm thề sau này không còn quấy như thế nữa.

Từ Tái Xuân ăn rồi mà tinh thần vẫn không tốt, Trương Nghiêu đỡ cô nằm xuống, vuốt cái đầu lông xù của cô, khe khẽ, “Còn đau không?”

Từ Tái Xuân gật đầu, rất đau, cả người đều đau.

Trương Nghiêu cũng biết Từ Tái Xuân này quen được nuông chiều, nghĩ tới chuyện hoang đường tối qua, cũng hơi xấu hổ.

Anh cúi đầu, hôn đôi mắt to đen láy kia, “Em ngoan ngoãn ngủ đi nè, anh ra ngoài một chuyến.”

Từ Tái Xuân túm tay anh, không cho anh đi.

Trương Nghiêu không biết làm sao, thực sự giống như nuôi một con mèo thích làm nũng ầy.

Tiếp tục vuốt lông mèo ngoan của anh, đợi đến khi Từ Tái Xuân lười nhác nhắm mắt lại ngủ, Trương Nghiêu mới đi ra cửa.

Song, khi Trương Nghiêu đến nhà thuốc lại dừng lại.

Mẹ nó! Ngại thật đấy.

Anh phải nói thế nào với dược sĩ đây, nói toàn thân vợ anh đều đau à, nhất là bên dưới, đã sưng như màn thầu rồi...

26. Chương 26

May mà, độ chuyên nghiệp của nhân viên tiệm thuốc bây giờ cũng không tệ, thấy Trương Nghiêu – một anh đẹp trai đang đứng ngay cửa ngưỡng ngưỡng, nhân viên từng gặp heo chạy và cũng từng ăn thịt heo, thấy hơi thở lảng lơ của người đàn ông trẻ tuổi lộ ra ngoài, cô lập tức hiểu ngay.

“Anh đẹp trai, anh muốn mua thuốc mỡ hả? Hihihihhi...” Nhân viên cửa tiệm nở nụ cười thô tục.

Đương nhiên, cuối cùng Trương Nghiêu không chỉ mua một đồng lớn thuốc mỡ, còn mua thêm một đồng gel bôi trơn, khả khả...

Thực sự phải cảm ơn lương tâm nhân viên cửa tiệm đã đề cử, ý kiến hay, còn mua một tặng một nữa.

Lúc trở lại khách sạn, Từ Tái Xuân vẫn còn ngủ.

Hình như cô rất khó chịu, còn nhú chặt lông mày xinh xắn.

Trương Nghiêu do dự một hồi, quyết định bôi thuốc cho Từ Tái Xuân.

Anh thuộc phái hành động, nói là làm liền.

Bôi thuốc mỡ, dường như Từ Tái Xuân thoải mái hơn, lông mày cũng buông lỏng.

Song Trương Nghiêu thì khổ, ngấm mềo con yêu kiều trắng nõn nà kia, anh lại muốn nữa cơ.

Mẹ nó! Anh phải nhịn! Sự bình tĩnh tỉnh táo ngủ đâu hết rồi!

Fu*k! Toàn bộ biến mất tiêu!

Đã nói Trương Nghiêu là người thuộc phái hành động, anh bò lên giường, đẩy chân Từ Tái Xuân ra, chuẩn bị dụ dỗ làm lần nữa.

Anh biết mình không bằng cầm thú mà, nhưng mẹ nó, lúc này, anh không dùng được đầu óc để suy tính đâu.

Giải cứu Từ Tái Xuân chính là một cuộc gọi của Từ lão hổ.

“Hai tụi bây làm cái quái gì vậy! Cả đêm không về! Hôm nay là mừng một đầu năm còn không về nữa!”

Giọng Từ lão hổ cực kỳ trung khí khiến dự niệm trong lòng Trương Nghiêu bỗng dưng mất tiêu.

Mẹ nó! Cha ruột của vợ là chậu nước lạnh cực kỳ lạnh buốt, làm dự vọng của anh chẳng còn ngốc đầu nổi.

Từ Tái Xuân được bôi thuốc mỡ, nghỉ ngơi một trận, rốt cuộc tỉnh táo.

Trương Nghiêu sợ Từ lão hổ lại muốn giục họ, nên quyết định dẫn Từ Tái Xuân quay về.

Từ Tái Xuân ngủ được một giấc, tinh thần tốt hơn tí, được Trương Nghiêu nắm tay, về nhà.

Chẳng qua, cô vẫn không thoải mái lắm, bước đi cũng hơi đau, về đến nhà, càng không còn sức lực gì, leo lên giường tiếp tục ngủ.

Từ lão hổ tưởng Từ Tái Xuân lại đánh nhau với bên thông gia, nên quan tâm tiến lên kiểm tra.

Trương Nghiêu lau mồ hôi rịn đầy đầu, nói dối: “Tối qua cô ấy quá hưng phấn, chơi suốt đêm, hôm nay mới không có tinh thần...”

“Thật sao?” Từ lão hổ suy nghĩ một chút, hình như tin, còn thở dài nói: “Tuổi trẻ tốt thật đấy.”

Từ lão hổ là một lão thô kệch bị lừa rất dễ dàng, song dì Thái thì khác, lúc Trương Nghiêu nói chuyện, còn dùng nét mặt doge nhìn anh, giống như nói: Tôi là người thành thật, cậu đừng hòng gạt tôi.

Trương Nghiêu cúi đầu, tránh né về mặt cái gì cũng hiểu của dì Thái.

Hồi còn ở trên đường, Trương Nghiêu lại bôi thuốc cho Từ Tái Xuân một lần.

Lúc này, rất không khéo bị dì Thái nhìn thấy.

Khi ấy, Trương Nghiêu tránh không kịp, dễ dàng bị dì Thái phát hiện máu bầm trên lưng Từ Tái Xuân đang nằm trên giường.

Trương Nghiêu tưởng dì Thái sẽ rít gào, song bà chỉ nhú mày, sau đó chẳng nói câu nào, bước ra.

Buổi tối, rốt cuộc Từ Tái Xuân dậy đón năm mới, dì Thái nấu cháo táo đỏ long nhãn cho cô, cô ăn sạch sẽ.

Thành thật mà nói, Trương Nghiêu vẫn còn chút áy náy. Anh cũng lên Baidu tìm hiểu, biết phụ nữ mảnh mai, nhưng hình như Từ Tái Xuân cũng không phải lần đầu tiên mà, có cái gì mảnh mai chứ...

Còn ngủ suốt một ngày đó, làm hại dì Thái nhìn anh giống như cầm thú vậy.

Song, nghĩ lại, có thể chinh đồn phụ nữ không rời giường nổi, lẽ nào không phải nói rõ anh rất bản lĩnh sao?

Nghĩ tới đây, Trương Nghiêu lại hơi đắc ý.

Không chỉ thế, anh còn tưởng tượng lại những tư liệu hình ảnh anh từng xem, quyết định tối nay lại thực chiến với Từ Tái Xuân ba trăm hiệp.

Từ Tái Xuân căn bản không biết trong lòng Trương Nghiêu đang nghĩ gì, cô ăn uống no say, có sức cả người cũng hăng hái, quần quýt dì Thái ăn được một cái đùi gà thật to, cuối cùng còn đuổi theo Khoai Tây chạy mấy vòng.

Nhìn dáng vẻ của cô, mặc dù khập khiễng, song tinh thần hoàn toàn không có vấn đề gì cả, phải chăng có nghĩa là tối nay có thể tiếp tục chiến đấu không?

Trương Nghiêu vuốt cằm, nghĩ tới cuộc sống tính phúc sau này, cảm thấy hơi hơi xấu hổ.

Cô vợ mũm mĩm, cười tươi như hoa, bên cạnh còn dắt một con chó cũng mập mạp. Hình ảnh này và cuộc sống trong lý tưởng của Trương Nghiêu có chút giống nhau nhá.

Bất quá, áo ba lỗ đỏ chói trên người con chó béo, ngứa mắt thật!

Trương Nghiêu quyết định thu hồi ánh mắt nhìn Từ Tái Xuân, đúng lúc Từ lão hổ cầm bia tới.

“Uống hai lon không?”

Trương Nghiêu gật đầu, mở lon bia cùng với Từ lão hổ một cái.

“Vượng Vượng nói hai người về thăm bà ngoại?”

Trương Nghiêu biết không thể gạt Từ lão hổ, đành thành thật thừa nhận: “Dạ, hàng năm con đều mừng năm mới với bà, đương nhiên... mấy năm trước không tính.”

Từ lão hổ cũng biết Trương Nghiêu ở tù mấy năm, “Quên những chuyện quá khứ đi. Đúng rồi, Vượng Vượng nói mất bà ngoại hình như không tốt lắm, đừng ở đó nữa, dọn đi đi...”

Trương Nghiêu không ngờ cách nói của Từ Tái Xuân và Từ lão hổ đều giống nhau, nhất thời trong lòng xuất hiện cảm giác khác thường.

Cuối cùng, anh uống một hộp bia, “Dạ, tìm thời gian con nói với bà một chút.”

Từ lão hổ nói chuyện phiếm câu được câu không với Trương Nghiêu, ánh mắt của hai người đàn ông không hẹn mà gặp đều nhìn Từ Tái Xuân đang ở trong sân.

Từ lão hổ nhìn một hồi, cũng phát hiện điều bất thường.

“Chân Vượng Vượng chúng ta hơi khập khiễng.”

“Khụ khụ...”

Trương Nghiêu suýt bị một hộp bia sặc chết, lúc này ngoại trừ giả ngu, anh không thể làm gì khác hơn.

“Đâu... đâu có đâu.”

Từ lão hổ nhìn một đồng lon bia trước mặt, dụi dụi mắt, cười hắc hắc, “Chắc tao thực sự có tuổi rồi, nên mắt hơi mờ.”

Trương Nghiêu không biết tại sao, rất không thích Từ lão hổ nói những lời này, “Yên tâm đi, ba còn chưa tới cái tuổi mắt mờ đâu...”

Anh không biết an ủi người ta, song Từ lão hổ cười haha.

“Con rể à, tao thích tính cách nói thật của mày đó.”

Trương Nghiêu: “...”

Hai người ở chỗ này liên lạc tình cảm, thậm chí thoát uống không ít bia.

Hai người đàn ông đều có thể uống, chẳng qua dù sao Từ lão hổ cũng là người năm tháng không buông tha, khi đi Thái từ nhà bếp đi tới, nhìn lon bia đầy bàn, nhin không được lườm hai người.

“Không phải tôi nói đừng uống nhiều bia sao.”

Trương Nghiêu còn chưa lên tiếng, Từ lão hổ đã rất nghĩa khí đẩy hết sai lầm lên người Trương Nghiêu, “Không phải tôi, là nó uống.”

Trương Nghiêu đen mặt, lúc nào Từ lão hổ cũng không dùng não vậy, sao có thể nói dối bữa bãi thế?

Quả nhiên dì Thái càng tức giận, “Ông lại nói xạo! Uống uống uống! Ông uống đến...”

Chắc là năm mới không thể nói chữ ‘chết’, dì Thái ngậm miệng, bắt quá sắc mặt vẫn rất khó coi, liếc cũng không thèm liếc hai người xoay người lên lầu.

Trương Nghiêu cảm thấy cơn tức hồi nãy của dì Thái hơi lớn, nhưng càng làm anh bất ngờ là, anh lại thấy được sự chột dạ trên mặt Từ lão hổ luôn nóng nảy không bao giờ nói lý.

Trương Nghiêu thoáng không hiểu.

Từ lão hổ hình như... hơi sợ dì Thái?!

Chuyện anh không hiểu anh cũng không nghĩ nhiều, vì Từ Tái Xuân dắt chó tản bộ hoàn tất, cũng tiến vào phòng khách.

Từ lão hổ gọi Từ Tái Xuân tới, lấy một bao lì xì to trong túi đưa cho Từ Tái Xuân.

“Đến đây nào, Vượng Vượng, tiền mừng tuổi đây!”

Tiền mừng tuổi! Trương Nghiêu suýt phun hơi bia trong miệng! Từ Tái Xuân cũng bao lớn rồi, còn nhận tiền mừng tuổi... đúng là ngây thơ quá.

Nhưng anh còn chưa cười nhạo Từ Tái Xuân xong, trên tay cũng được thả một bao lì xì to.

“Nào, con rể, may cũng có.”

Trương Nghiêu nhìn bao lì xì to đùng nặng trĩu trong tay, có chút không thể tin nổi.

Anh cũng có tiền mừng tuổi ư?!

Trương Nghiêu nhất định phải nói, đây là tiền mừng tuổi đầu tiên anh nhận được.

Trước đây, bà ngoại rất nghèo, căn bản chưa từng chuẩn bị tiền mừng tuổi cho anh, mỗi khi đến năm mới hai bà cháu chỉ ăn một bữa sủi cảo, coi như ăn mừng năm mới.

Anh đã từng thấy đám nhóc cùng tuổi đều có lì xì, lúc đó rất ước ao, nhưng khi trông thấy dáng vẻ kia của bà ngoại, anh thực sự không mở miệng nói.

Về sau tới nhà họ Trương, ở mức độ nào đó mà nói, cuộc sống sung túc rồi, song anh vẫn không có tiền mừng tuổi.

Thậm chí, bữa cơm đoàn viên của nhà họ Trương, cũng chưa từng bảo anh lên ngồi bàn.

Anh đều một mình lẻ loi ăn cơm trong phòng, với anh mà nói, bà Trương không đánh anh, không trừ cơm của anh, đã vô cùng may mắn trong bất hạnh, còn tiền mừng tuổi, chắc chắn là hy vọng xa vời.

Do đó, khi Từ lão hổ trao tiền mừng tuổi cho Từ Tái Xuân, trong lòng Trương Nghiêu ngoại trừ cảm thấy Từ Tái Xuân rất ngây thơ, còn mơ hồ cũng có chút ước ao.

Từ Tái Xuân đó, thực sự hạnh phúc chết đi được.

Nhưng, hôm nay hạnh phúc của cô hình như đã chia cho anh phân nửa.

“Vượng Vượng à, sau này hai đứa phải sống cho tốt, đừng cãi nhau, à, cố gắng sống tốt.”

Từ lão hổ cầm tay hai người nắm cùng một chỗ, “Được rồi, năm mới phải vui vẻ, thực sự vui vẻ.”

Từ Tái Xuân được lì xì nên rất vui vẻ, hưng hăng gật đầu.

Cô tựa như em bé vậy, hết sức thỏa mãn.

Nhưng Trương Nghiêu không ngờ anh cũng dễ dàng thỏa mãn thế, dường như nhà họ Từ đã thay đổi anh, có vợ con nhà cửa ấm cúng, anh đủ hài lòng rồi.

Chẳng hạn như, Từ lão hổ cho anh một bao lì xì mừng tuổi, anh lại thấy hạnh phúc không gì sánh được.

Anh thực sự...

Dễ bị thay đổi quá.

Mãi đến khi Trương Nghiêu vào phòng trong lòng vẫn còn sung sướng vui vẻ, lại nhìn cô bé ngốc đã mở bao lì xì to của cô.

Từ lão hồ thô lỗ đơn giản thế, cũng cho bé ngốc một bao 8888, giống anh.

Chuyện này đối với cuộc sống hiện tại của Trương Nghiêu mà nói, cũng chẳng phải con số rất lớn, song bị nhiễm sự vui vẻ của bé ngốc, anh cảm thấy phần vui vẻ này tăng lên gấp bội.

Ngày đầu tiên của năm mới, Trương Nghiêu thấy cực kỳ hạnh phúc.

Nhưng hiện giờ điều anh phải làm không chỉ có những thứ này, anh còn muốn biến phần hạnh phúc gấp đôi ấy thành gấp bốn, thậm chí rất nhiều lần.

Do đó, anh lấy gel bôi trơn trong đồng thuốc mỡ ra, cười hì hì với Từ Tái Xuân: “Cực cực, chúng ta ngủ đi.”

27. Chương 27

Khi đó Từ Tái Xuân cũng không hiểu hàm ý ‘như hổ như sói’ chân chính. Thậm chí, cô cũng không cảm thấy bất đầu từ hôm qua, cô và Trương Nghiêu đã xảy ra biến hóa.

Trương Nghiêu bảo cô ngủ, cô lập tức ngoan ngoãn lên giường.

Hết thấy đều giống cuộc sống hơn nửa năm nay, không khác gì mấy.

Nếu thực sự muốn nói khác biệt, Từ Tái Xuân cảm thấy trước khi ngủ anh càng thích chơi trò hôn nhẹ.

Từ Tái Xuân mới lên giường, Trương Nghiêu lại sắp tới hôn.

Thành thật mà nói, Từ Tái Xuân cũng rất thích hôn nhẹ. Vì được anh hôn toàn thân đều mềm nhũn rất thoải mái...

Nhưng hôn một trận, anh bắt đầu nhắm bên dưới cô nữa rồi.

Chỗ đó, vẫn chưa khỏe đâu mờ.

Từ Tái Xuân đau đến mức co rúm.

Trương Nghiêu ôm đầu cô hôn một cái, giọng dịu dàng, tràn ngập tình cảm, “Còn đau không?”

Từ Tái Xuân gật đầu, “Đau ạ... anh ơi...”

Trương Nghiêu cũng có chút áy náy, dù sao anh cũng sờ được bên dưới Từ Tái Xuân không lạc quan lắm, anh như vậy có phải cảm thú quá không.

Cảm thú Trương Nghiêu quyết định tối nay tạm thời nhịn, trước đó đều có thể nhịn cả ngày lẫn đêm bao nhiêu ngày lận mà, chứ đừng nói chỉ có một đêm thôi.

Nhưng Trương Nghiêu đâu biết, không biết mùi thịt còn có thể nhịn, một khi nếm được mùi thịt kia, tựa như trúng độc vậy, làm sao cũng không nhịn nổi.

Đương nhiên, lúc mới bắt đầu Trương Nghiêu vẫn cảm thấy mình có khả năng tự kiềm chế lấy làm kiêu ngạo.

Không chỉ thế, anh còn ôm Từ Tái Xuân, khẽ vỗ vỗ sống lưng cô.

Rất nhanh, Từ Tái Xuân ngọt ngào thiếp đi.

Song, Trương Nghiêu khổ rồi.

Anh ngủ không được.

Trong đầu không chỉ nghĩ tới chuyện đó, ngay cả hơi thở tiếp xúc với mùi của Từ Tái Xuân cũng biến hóa thành ma, từng bước từng bước cám dỗ anh cọ xát người cô.

Đợi đến lúc Trương Nghiêu hoàn hồn lần nữa, Từ Tái Xuân đã bị lột sạch ấp ủ trong lòng anh.

Trong quá trình đó Từ Tái Xuân nức nở, nhưng Trương Nghiêu chỉ ngậm lỗ tai cô nhẹ nhàng dụ dỗ, “Cực cực... một hồi sẽ tốt ngay... Thật đấy, tin anh đi... anh chưa bao giờ lừa em.”

Sự thực chứng minh, lời đàn ông nói trên giường đều là nói dối.

Bất kể ‘anh yêu em’ hay ‘anh không tiến vào đâu’.

Ngày hôm sau, lúc thức dậy Từ Tái Xuân nhìn Trương Nghiêu bằng ánh mắt hơi phức tạp.

Trương Nghiêu không để ý, chỉ huýt sáo, khi Từ Tái Xuân nhìn, anh lại gần thơm cô một cái.

Cuộc sống của Trương Nghiêu đã chuyển sang gió xuân hài hòa, lúc Cố Tây Dương hẹn anh ra ngoài uống rượu, anh cũng tràn ngập phấn khởi.

Hiện tại, anh cũng từng gặp người của Thị trưởng rồi, nên chẳng sợ tên gốc Cố Tây Dương lại nói lung tung cái gì đó.

Đương nhiên, Trương Nghiêu cũng muốn dẫn Từ Tái Xuân đi, nhưng hôm nay tinh thần Từ Tái Xuân vẫn chưa tốt lắm, nằm trên giường còn không muốn nhúc nhích. Đúng là em gái lười!

Dì Thái không nói gì thêm, trái lại Từ lão hồ nói, “Con bé Vượng Vượng này càng ngày càng lười.”

Trương Nghiêu khụ khụ hai tiếng, sau đó hứa hẹn mang đồ ngon về cho Từ Tái Xuân, rồi tiêu sái vui sướng ra cửa.

Tâm trạng Trương Nghiêu không tệ, giữa hai hàng lông mày đều là xuân tình, khiến người ta thầm muốn cho anh một bạt tai, đánh vỡ dáng vẻ xuân tình phơi phới này của anh.

Bất quá, ở những mặt khác Cố Tây Dương không tính là thông minh, nhưng ở mặt nam nữ, tuyệt đối là trình độ bậc thầy.

“Mày ăn được rồi?”

“Khụ khụ...”

Trương Nghiêu ho khan hai tiếng, lại bị Cố Tây Dương đẩy một cái, “Bớt giả bộ dùm cái, mày nhìn đi, dáng vẻ phát tình của mày không phải ăn được thịt chứ là gì...”

Trái lại Trương Nghiêu cũng không phủ nhận, uống một hớp rượu, mới lên tiếng: “Mày bớt nhiều chuyện dùm.”

“Ôi... đúng là ăn được hả? Hahaha... chúc mừng chúc mừng...”

Cố Tây Dương bu lại, lần nữa hiến kế xấu cho anh, “Để ăn mừng mày tốt nghiệp đại học xử nam, thế nào, tối nay chơi suốt đêm nhé?”

Trương Nghiêu cự tuyệt.

“Tao còn phải về. Hơn nữa, cuối năm mày lang thang bên ngoài làm gì?”

“Tết cũng vô vị lắm bộ... Mày đâu phải không biết anh hai tao, một kẻ cuồng công việc, cuối năm còn nói chuyện làm ăn, mẹ tao rượt không được anh ấy chuyển qua rượt tao, mỗi ngày ép tao gặp phụ nữ...”

Trương Nghiêu rảnh rỗi cắt ngang: “Mày không phải thích phụ nữ xoay quanh mày hả?”

“Aizzz...” Cố Tây Dương làm bộ thở dài, “Cái này mày chỉ biết một chứ không biết hai, tao thích phụ nữ đó. Ai không thích phụ nữ đẹp đâu, nhưng mấu chốt là, phụ nữ đẹp mẹ tao tìm khác một trời một vực, trên chợ một người trong số đó, tao phải tạm biệt khu rừng bên ngoài, sau đó chỉ có thể trông coi một cây đại thụ, ngấm lại cuộc sống thế này... Ôi... hoàn toàn không có cách nào ngấm lại đấy...”

Trương Nghiêu không đào hoa như Cố Tây Dương, anh uống một hớp rượu, giống như lấm bầm, “Có điều, tao cảm thấy trông coi một thân cây cũng không tệ.”

“Tao còn ba cây đó!”

Cố Tây Dương khinh bỉ, “Giờ mày chưa gặp những cô gái khác, trông thấy Từ Tái Xuân đã cảm thấy heo mẹ như Điều Thuyền, tao cho mày biết, đợi sau này bên cạnh mày có một cô gái xinh đẹp hơn dịu dàng đáng yêu hơn, mày sẽ không nghĩ thế nữa...”

“Dù gì, tao cũng không nghĩ như mày.”

Ngược lại, Cố Tây Dương vẫn giữ vững ý kiến, “Đàn ông à, đừng hứa hẹn này nọ, cẩn thận về sau mất mặt. Quên đi, tao coi như mày hết lòng hết dạ, nhưng mày có nghĩ tới Từ Tái Xuân chưa, giờ Từ Tái Xuân đã quên chuyện trước kia, cô ta là đồ ngốc, nhưng mày có nghĩ tới, nếu Từ Tái Xuân nhớ ra, cô ta còn thích mày không?”

Trương Nghiêu ngây ngẩn cả người, ly rượu đang cầm cũng quên để xuống.

Đúng rồi, hiện tại đối với Từ Tái Xuân mà nói, anh là chồng, là người thân, cũng là người yêu. Song bất kể thế nào, người trước đây cô thích chính là Trương Kiêu.

Nói không chừng, hiện giờ trong tiềm thức vẫn còn thích Trương Kiêu, chẳng qua chỉ quên tạm thời.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Trương Nghiêu phải thừa nhận, thực ra anh thực sự không được tính là đàn ông tốt, cao phú soái (cao to giàu có đẹp trai) gì đó hoàn toàn chưa đạt được.

Anh chỉ là một tên nghèo kiết xác.

Trương Nghiêu cảm thấy chẳng còn tâm trạng tốt nào cả, lúc này Cố Tây Dương còn cố tình thêm dầu vào lửa.

“Đúng rồi, mày biết chưa, Trương Kiêu về rồi?”

“Lúc nào?”

“Mày không gặp bạn bè trên mạng của hần à? Nghe nói người ta vợ được một bạch phú mỹ (Trắng, giàu, đẹp) ở nước ngoài đấy... trải qua cuộc sống chơi bởi phóng túng...”

“Kệ hần.” Trương Nghiêu thực sự không muốn để ý Trương Kiêu, tên khốn kiếp này tốt nhất vĩnh viễn đừng xuất hiện trong cuộc sống của anh mới tốt.

Tốt nhất là, cả đời Từ Tái Xuân đều nhớ không ra.

“Bỏ đi, tao biết mày mắc kệ hần, nhưng ai biết tên khốn ấy có kiếm chuyện với mày không, dù sao mày cũng chờ xem, cẩn thận cục cựa của mày vừa gặp hần đã nhớ hết tất cả...”

Lần này Trương Nghiêu chẳng còn hứng uống tiếp, làm sao bây giờ, uống đấm no rồi, còn uống rượu gì nữa.

Trên thế giới này, dường như không chỉ có phụ nữ lo được lo mất, đối với đàn ông mà nói, hình như cũng vậy.

Lúc Trương Nghiêu về, Từ Tái Xuân đang đan áo len.

Lần này, Trương Nghiêu cũng không ôm hi vọng.

Có lẽ lại cho con cầm thú Khoai Tây kia.

Vả lại, đáng về Khoai Tây mặc xấu thế, Trương Nghiêu cũng chẳng mong chờ Từ Tái Xuân làm gì đó cho mình.

Sau khi đưa kẹo bông gòn cực to cho Từ Tái Xuân, trong lòng Trương Nghiêu còn nghĩ tới lời Cố Tây Dương nói.

Ai cũng nói phụ nữ có tình cảm rất sâu sắc với người đàn ông đầu tiên của mình, sau khi Từ Tái Xuân nhớ ra, đừng nói lại đâm đầu vào vòng tay Trương Kiêu nhé.

Trong đầu xuất hiện hình ảnh Từ Tái Xuân mồm mĩm bỏ nhào vào lồng ngực Trương Kiều bất cần đời, Trương Nghiêu cảm thấy một màn này sắp chọc mù mắt chó mình.

Từ Tái Xuân không biết nỗi đau của Trương Nghiêu. Cô được một cây kẹo bông gòn, tâm trạng rất kích động.

Thậm chí, cô cũng quên mất dáng vẻ đáng sợ tối qua của anh, hung hăng cọ trên người anh.

Ặc... Từ Tái Xuân, em giống như một khối mỡ dày đè trên anh đó.

Bất quá gánh nặng này coi như ngọt ngào, Trương Nghiêu ôm Từ Tái Xuân còn cắn một miếng kẹo bông gòn kia, nghĩ, Từ Tái Xuân, anh tốt với em vậy, nếu em còn thích người khác, thì thực sự không bằng cảm thú.

Trong đầu Trương Nghiêu xuất hiện những suy nghĩ ngổn ngang như thế, cuối cùng kẹo bông gòn của Từ Tái Xuân đã bị hai người họ ăn hết lúc nào không biết.

Từ Tái Xuân ăn xong kẹo bông gòn, bèn xuống dưới lầu.

Trương Nghiêu suy nghĩ một chút, cũng đi theo.

Từ Tái Xuân đi rửa tay, Trương Nghiêu ngồi trên giường nghĩ một hồi, đợi Từ Tái Xuân ra, anh túm tay Từ Tái Xuân.

“Từ Tái Xuân... em cảm thấy anh thế nào?”

Cái gì cái gì thế nào chứ? Từ Tái Xuân cảm thấy đầu óc mình không đủ xài.

Trương Nghiêu véo gương mặt béo của cô, rất nghiêm túc tiếp tục hỏi: “Từ Tái Xuân, anh hỏi em đó, em cảm thấy anh thế nào?”

Từ Tái Xuân: “Cái gì gọi là... thế nào?”

Đúng là đánh giá cao chỉ số thông minh của cô bé ngốc rồi, Trương Nghiêu buông Từ Tái Xuân ra, cũng không để cô đi xa, ngược lại ôm cô vào lòng, khẽ sờ cằm cô.

Từ Tái Xuân hơi ngứa, muốn né, nhưng Trương Nghiêu ôm chặt cô làm thế nào cũng không buông.

“Chính là em... thích anh không?”

“Đương nhiên thích ạ.” Gần như Từ Tái Xuân không chút do dự, đôi mắt cười híp thành một đường may.

Chỉ đơn giản vậy ư?!

Trương Nghiêu cảm giác vị ngọt của kẹo bông gòn vẫn chưa tan biến, trong lòng anh giờ ngọt ngọt sao ấy.

“... Em còn thích những người khác không?”

“Thích ạ!” Vẫn không chút do dự nào, Từ Tái Xuân bắn ra mũi tên nhọn, đâm vào trái tim bé bỏng yếu ớt của Trương Nghiêu.

“Em... em còn thích ai?”

Từ Tái Xuân vạch ngón tay ra đếm, “Ba nè, dì Thái nè, Khoai Tây nè, lão Vương nè, tiểu Lý nè...”

Một bàn tay căn bản không đủ đếm, Từ Tái Xuân chuẩn bị đếm tới bàn tay thứ hai.

Trương Nghiêu ngăn cô lại, “VẬY, anh thứ mấy?”

Thấy Từ Tái Xuân hình như không hiểu, Trương Nghiêu ân cần hướng dẫn, “Chính là, anh đứng thứ mấy trong đám người em thích?”

Vấn đề này, Từ Tái Xuân phải nghiêm túc suy nghĩ thật kỹ.

“Ba, dì Thái, Khoai Tây, anh...”

Mặt Trương Nghiêu tối sầm, nắm tay Từ Tái Xuân cũng nắm rất chặt.

Từ Tái Xuân cảm nhận được oán hận mạnh mẽ của Trương Nghiêu, vội vàng nói: “Ba, dì Thái, anh, Khoai Tây...”

Trương Nghiêu: “...” Tại sao, tại sao anh cứ phải tranh giành tình cảm với một con chó chứ, đáng lòng.

28. Chương 28

Ngoài chuyện Từ Tái Xuân ngây ngốc không phân biệt được thích anh nhất hay chỉ thích anh thứ nhì, Trương Nghiêu cảm thấy cuộc sống gần đây hết sức thoải mái.

Bỗng nhiên có thịt ăn, không cần làm việc, vợ yêu bầu bạn, hồng tụ thêm hương[1], không tệ, đời người chính là tươi đẹp như thế.

[1] Hồng tụ thêm hương: chữ “hương” ở đây nghĩa là hương thơm/hương vị; Hồng tụ: để chỉ thiếu nữ xinh đẹp >>> thư sinh học tập mà có thiếu nữ bồi học thì còn gì bằng, càng thêm thi vị, càng thêm diễm phúc.

Đối với Trương Nghiêu mà nói, cuộc sống trôi qua tràn ngập thỏa mãn và hài lòng, nhưng Từ Tái Xuân tất nhiên không thể nào vui vẻ nổi.

Thậm chí, dưới cơn oanh tạc của thịt cá năm mới, cô vẫn gầy xuống.

Thực ra, chuyện là như vậy.

Trương Nghiêu làm một người đàn ông, chính là một người đàn ông ở trên, đặc biệt tuổi tác lại trẻ, huyết khí sung mãn, còn một cái quan trọng nhất là, thực ra kỹ thuật thực sự không tốt lắm.

Mặc dù anh có lòng siêng năng học hỏi, nhưng trò chơi này cần thời gian tích lũy.

Trương Nghiêu cũng không biết, trái lại còn thấy mình rất giỏi.

Phải nói là, trong lòng yêu thích, làm chuyện kiểu này cũng không phải hoàn toàn là giày vò, ít ra phần phía trước Từ Tái Xuân thực sự rất thích.

Chỉ duy nhất điều cô không thích là, thời gian quá dài.

Cô chẳng thoải mái chút nào, cô nói với Trương Nghiêu cô khó chịu, song Trương Nghiêu căn bản không để ý tới cô.

Vì những chuyện thế này, nên Từ Tái Xuân cảm thấy cực kỳ rối rắm với Trương Nghiêu.

Cô thích anh, nhưng đó là ban ngày cơ, đợi đến buổi tối, Từ Tái Xuân lại vô cùng sợ.

Rốt cuộc, tối hôm đó, Từ Tái Xuân chạy tới phòng dì Thái.

Cô ôm gấu, bày tỏ nhất định phải ngủ với dì Thái.

Ngược lại dì Thái không nói gì thêm, chỉ có Từ lão hổ nói một câu, “Vượng Vượng! Con lớn vậy rồi, còn muốn ngủ chung với dì Thái, giống cái gì!”

Từ Tái Xuân hơi uất ức, xoắn ngón tay, “Nhưng con muốn ngủ với dì Thái mà...”

Vượng Vượng bày bộ dáng đáng thương, khiến dì Thái tràn ngập bản năng người mẹ không đành lòng, kéo tay Từ Tái Xuân, trấn an: “Lớn tiếng thế làm gì, Vượng Vượng muốn ngủ chung với tôi thì ngủ chung với tôi, có cái gì kỳ cục... Vượng Vượng người ta giống con gái tôi, còn không cho phép con gái làm nũng sao?”

Dì Thái nói xong, dắt Từ Tái Xuân về phòng, để lại Trương Nghiêu và Từ lão hổ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng ủ rũ cúi đầu trở về phòng riêng của mình.

Không phải Trương Nghiêu không nghĩ tới cảm nhận của Từ Tái Xuân. Vì nghĩ tới cảm nhận của cô, nên anh còn đặc biệt học hỏi rất nhiều kỹ xảo.

Cái gì mà kim thương mười tám thức, anh còn muốn đánh từng chiêu từng thức với cô nữa cơ. Dù sao hiện tại mới được coi là vợ chồng mới cưới đấy, ngọt ngào như mật là chuyện bình thường thôi.

Kết quả, anh còn chưa cọ súng ra trận, đối thủ đã lâm trận bỏ chạy.

Trương Nghiêu thoáng không vui.

Anh đang phân tích nguyên nhân Từ Tái Xuân chạy trốn.

Nguyên nhân thứ nhất, cô thực sự muốn ngủ chung với dì Thái.

Trương Nghiêu cảm thấy không có khả năng này, anh trẻ tuổi đẹp trai ngồi ngồi, sờ cũng thoải mái, đương nhiên mạnh hơn bà dì kia gấp bao nhiêu lần.

Nên Từ Tái Xuân chạy trốn còn có nguyên nhân khác.

Trương Nghiêu không nghĩ ra, cũng không muốn hỏi tên gốc Cổ Tây Dương này.

Vì vậy, anh nhờ vả Baidu vạn năng.

Song, đáp án cũng không như anh mong muốn.

Bởi đáp án là —— cô ấy không hài lòng về bạn.

Đáp án khỉ gió tính là gì. Trương Nghiêu tức giận ném điện thoại, anh trẻ tuổi đẹp trai ngồi ngồi, kỹ thuật lại giỏi, sao có thể bị người ta ghét bỏ được.

Nhưng, Trương Nghiêu nhắm mắt lại, trong đầu đều là hình ảnh Từ Tái Xuân khóc tỉ tê, Trương Nghiêu vuốt cằm, trầm tư, lẽ nào Từ Tái Xuân thực sự khó chịu đến mức phải khóc sao?

Không có Từ Tái Xuân bầu bạn, cả đêm Trương Nghiêu đều ngủ không được, rất nhiều lần anh đều muốn đi ôm Từ Tái Xuân về phòng mình, cho dù cô có béo chút cũng không sao cả, anh hoàn toàn không thấy nặng.

Song, đến cuối cùng anh cũng nhận.

Chuyện này... thực sự hơi kỳ cục.

Cả đêm Trương Nghiêu không ngủ được, trong đầu nghĩ tới nghĩ lui đều là Từ Tái Xuân. Trời vừa sáng, rốt cuộc anh giải thoát rồi đi xuống dưới lầu, kết quả gặp Từ lão hổ ngay cửa cầu thang.

Từ lão hổ ngáp, cũng là đáng vẽ ảm ức, Trương Nghiêu lấy làm lạ.

Lẽ nào, hai người họ đều mất ngủ cả đêm?

Trương Nghiêu không để ý tới Từ lão hổ, đi tìm Từ Tái Xuân tính sổ.

Tại sao! Không ngủ chung với anh!!!!

Đêm nay Từ Tái Xuân không bị Trương Nghiêu quấy rầy, nên ngủ rất ngon.

Cô thì tươi mới phơi phới, còn Trương Nghiêu thì như trái cà tím héo tàn.

“Từ Tái Xuân!”

“Anh...” Một đêm không gặp Trương Nghiêu, Từ Tái Xuân cũng hơi nhớ anh, lúc Trương Nghiêu tới, Từ Tái Xuân hết sức phấn khởi nghênh đón, “Anh ơi, bữa sáng em ngồi làm bánh trôi đậu đỏ cho anh ăn nè!”

“Ai... ai thích bánh trôi đậu đỏ chứ... Khụ khụ... múc một bát cho anh... bát to nhé.”

Từ Tái Xuân hơn hớn đi múc bánh trôi, đột nhiên Trương Nghiêu cảm thấy không thích hợp.

Chờ chút... không phải như vậy, chuyện nghiêm chỉnh của anh vẫn chưa nhắc đến mà.

“Khoan đã... Từ Tái Xuân, em trở lại cho anh!”

Từ Tái Xuân không cảm giác được chút oán niệm nào của Trương Nghiêu, mặc dù cô miễn cảm, nhưng lại bó tay với cái tên Trương Nghiêu có tính cách thay đổi khôn lường này, một giây trước đó còn có thể bình tĩnh, một giây kế tiếp sẽ điên cuồng rít gào.

Từ Tái Xuân quen rồi.

Do đó, cô không thèm để ý Trương Nghiêu.

Trương Nghiêu đi theo cô mấy vòng, cuối cùng cũng không mở miệng.

Tâm trạng Từ Tái Xuân không tệ, còn huyết sáo, Trương Nghiêu nhìn dáng vẻ kia của cô, bỗng nhiên bắt đầu hoài nghi chính mình.

Lẽ nào thực sự do kỹ thuật của anh không tốt ư? Không! Sao có thể!!

Chẳng phải anh tự trang bị kỹ thuật thông minh sao! Không tin! Có đánh chết anh cũng không tin!

Cũng phát rầu như Trương Nghiêu còn có Từ lão hổ, ban đầu Trương Nghiêu chẳng có tâm trạng để ý tới Từ lão hổ. Nhưng cùng là kẻ luân lạc ở chốn chân trời[2], hai người dần ông xúm lại, rốt cuộc đã xuất hiện cảm giác đồng bệnh tương lân.

[2] Nguyên văn là -Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân: Trích trong Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị.

“Tao nói nè, sao Vương Vương không cần mày nữa thế?” Ánh mắt Từ lão hổ bất thường, chính là nhìn có chút hả hê được chưa!

“Phi... sao cô ấy không cần con được... gần đây cô ấy... cô ấy hơi khác thường thôi... chắc phụ nữ đều có mấy ngày như vậy ấy mà.”

Từ lão hổ cười há há, rõ ràng chẳng tin, “Tao thấy con gái tao chắc chắn ghét bỏ mày rồi.”

Một đao trúng ngay hồng tâm, lòng Trương Nghiêu đau đớn, không cam lòng tỏ ra yếu kém, “Thế còn ba, buổi tối cũng không ngủ ngon à?”

Bản mặt già của Từ lão hổ đỏ ửng, “Nói bậy bạ gì đó, tao... tao ngủ luôn luôn rất ngon... khá... khá tốt!”

“Thật sao?” Trương Nghiêu liếc mắt nhìn, cười như không cười, “Bớt khoác lác đi, nhìn mắt ba đen thui như con gấu trúc kia, dáng vẻ khô quéo, còn muốn ngủ...”

“Thằng nhóc khốn khiếp, mày nói linh tinh gì đấy?”

“Ồ, hai người liếc mắt đưa tình lâu vậy, còn không cho con nói sao?”

Phải nói rằng biết ít chuyện giữa Từ lão hổ và dì Thái, thực sự là ngoài ý muốn.

Lần đó, Trương Nghiêu ở chỗ Cố Tây Dương uống chút rượu, tối ngủ một hồi cảm thấy đói bụng, bèn thức dậy đi tìm đồ ăn.

Kết quả, bạn đoán xem anh nhìn thấy cái gì. Anh lại có thể thấy Từ lão hổ vụng trộm chui vào phòng dì Thái đấy.

Mặc dù tuổi Trương Nghiêu còn trẻ, nhưng cũng là đàn ông.

Đàn ông có suy nghĩ hay hứng thú buồn nôn nào, anh đều biết. Tuy dì Thái hơi có tuổi, song dáng vẻ lãnh đạm kiêu ngạo, còn có chút cao cao tại thượng không thể leo tới. Phải nói rằng Từ lão hổ là loại đàn ông thô kệch, ở chung với nhau, chắc nhìn cũng vừa mắt nhau.

Chuyện ba vợ mình, Trương Nghiêu không muốn để ý.

Buổi tối người ta đóng cửa lại, mặc kệ ông ấy làm gì.

Khà khà khà khà khà... cuối cùng cũng làm một chuyện rất sáng khoái thôi, anh là đàn ông, hiểu mà.

Nhưng lúc này Từ lão hổ còn giả vờ với anh, thậm chí còn hung hăng đâm vào lòng anh, anh tả tơi như cái rây rồi, có thể không phản công sao?

Quả nhiên, Từ lão hổ đỏ mặt, ấp úng mấy tiếng, cuối cùng cũng chột dạ không nói gì.

Trương Nghiêu ngẩng đầu, trông thấy dì Thái với vẻ mặt doge quen thuộc, chẳng biết tại sao, anh không làm sai chuyện gì, nhưng luôn có chút cảm giác chột dạ nhỉ.

May mà, dường như dì Thái không nghe được, cho nên lúc đó không trả lời.

Trương Nghiêu thở phào nhẹ nhõm.

Song đến tối, Trương Nghiêu phát hiện mình thở phào quá sớm rồi, vì cơm nước xong, anh đang suy nghĩ tìm có gì bảo Từ Tái Xuân vứt khăn quàng cổ màu đỏ đi để lần lên giường, đột nhiên dì Thái nói: “Vượng Vượng, tối nay con ngủ với dì đi... Con như cái bếp lò vậy, ôm rất thoải mái...”

Trương Nghiêu sững sờ, rất không thể tin nổi ngẩng đầu.

Mẹ nó! Ôm Từ Tái Xuân thoải mái hay không đương nhiên anh biết! Còn nữa! Dì Thái nhất định đã nghe được.

Mẹ nó! Dừng việc công báo thù riêng như vậy! Thế mà được à!

Trương Nghiêu hận không thể cắn cổ Từ Tái Xuân, uy hiếp cô không cho cô đồng ý.

Nhưng thực tế thì, Từ Tái Xuân đã gật đầu, ngọt ngào đồng ý.

Mẹ nó! Anh giận thật đấy.

Trương Nghiêu siết chặt quả đấm, tức giận về phòng. Càng nghĩ càng tức, cả đêm dài đằng đẵng, anh phải ngủ thế nào đây.

Trong lúc ở trên giường lăn qua lăn lại, thuận tiện dùng bạo lực với con Đại hùng chương mắt kia, Từ Tái Xuân tới.

Trong lòng Trương Nghiêu vui vẻ, “Em còn biết trở về à?”

Trương Nghiêu lạnh lạnh nói, bày bản mặt lạnh lùng cao quý.

Đối với bản mặt lạnh của Trương Nghiêu, Từ Tái Xuân quyết đoán ôm mặt nóng dán mông lạnh.

“Anh ơi... tặng anh nè!”

Trương Nghiêu nhận lấy nhìn, mẹ nó! Ông trời có mắt, rốt cuộc Từ Tái Xuân đã mở mang đầu óc, cuối cùng cô cũng đan một cái khăn quàng cổ màu đỏ cho mình.

Mặc dù không thích màu đỏ, song Trương Nghiêu soi chiếc gương trước mặt, đột nhiên cảm thấy mình mặc màu đỏ cũng kute phết.

Coi như đồ ngốc này có chút lương tâm, còn biết tặng khăn quàng cổ cho anh.

Tâm trạng Trương Nghiêu tốt hẳn.

Bất quá nghĩ tới dì Thái âm hiểm, Trương Nghiêu lại giận không có thể phát tiết.

Khà khà, anh có khăn quàng cổ đỏ rồi, dì ấy có không?

Trương Nghiêu nắm tay Từ Tái Xuân, chuẩn bị xuống lầu dưới diễn một màn ân ái, bất cứ lúc nào bất nơi đâu, chính là tùy hứng thế đấy.

Vừa ngồi xuống, nụ cười của Trương Nghiêu chợt cứng nhắc nơi khóe môi.

Từ Tái Xuân, em qua đây, em nói anh biết đi, tại sao trên người mọi người đều có một cái khăn quàng cổ đỏ vậy.

Đương nhiên, vấn đề này Từ Tái Xuân cũng trả lời rồi.

“Vì là năm mới, có vẻ như mọi người đều rất thích màu đỏ, nên em mua len về, đan cho mỗi người một cái...”

“...” Trương Nghiêu cảm giác ngay lúc này đây lòng hăng hái sôi sục của mình bị ném ra ngoài trời đông tuyết phủ.

Rét quá, lạnh quá, đau quá đi mất.

29. Chương 29

Làm đàn ông, Trương Nghiêu tự nói với mình phải rộng lượng một chút.

Nhưng lật bàn, sau khi gặp Từ Tái Xuân, anh căn bản không làm được.

Trương Nghiêu ôm trái tim tan nát về phòng. Làm sao bây giờ, không vui, muốn ôm cơ.

Nhắc tới ôm, Từ Tái Xuân thực sự ôm từ phía sau.

“Anh à, năm mới vui vẻ.”

Trương Nghiêu chỉ biết đối với chỉ số thông minh của Từ Tái Xuân, căn bản không thể có bất kỳ vòng vèo nào, cho nên anh dứt khoát nói: “Anh tưởng em chỉ tặng mỗi khăn quàng cổ cho anh...”

Từ Tái Xuân chớp chớp mắt vô tội, lần nữa đâm Trương Nghiêu một dao, “Không ạ, anh...”

Trương Nghiêu cảm giác mình tự rước lấy khuất nhục, bỏ đi, chuyện cũ như gió bay, anh cần gì phải xát muối lên vết thương mình chứ, coi như tự ngược cũng không phải tự ngược như thế.

Đáng lòng không ngót, lúc này Từ Tái Xuân còn cố tình cầu khen ngợi cầu vuốt ve nhích lại gần, cầm tay Trương Nghiêu, yếu ớt cọ cọ mới lên tiếng: “Có điều, khăn quàng cổ của anh là lớn nhất dài nhất, em đan rất lâu đó... Lúc đầu có chút không thuận tay, đợi đan cho Khoai tây xong mới thuận tay...”

Hừ... Trương Nghiêu mới không thừa nhận, anh hơi vui vẻ.

Bất quá vui vẻ xong, Từ Tái Xuân vẫn muốn ngủ chung với dì Thái.

Trương Nghiêu nhịn không được thoáng oán hận, “Em là vợ anh, làm gì phải ngủ với người khác...”

Từ Tái Xuân suy nghĩ một chút cũng hơi do dự, “Nhưng, anh ơi, em muốn ngủ...”

Trương Nghiêu đỏ mặt, không khỏi có chút thẹn quá hóa giận, “Lúc nào anh không cho em ngủ chứ...”

Từ Tái Xuân lập tức vạch ngón tay bắt đầu đếm, “Tối hôm trước, còn có...”

“Được rồi được rồi...” Trương Nghiêu day day mi tâm, hơi đau đầu, “Em muốn làm gì thì làm đi!” Anh không tin rời khỏi Từ Tái Xuân thực sự ngủ không được.

Mẹ nó! Không phải anh còn có ngủ cô nương vạn năng sao? Hừ hừ hừ hừ!

Đêm dài đằng đẵng, Trương Nghiêu lăn mấy vòng trên giường lớn, cuối cùng ngồi dậy hưng hăng chà đạp Đại hùng ở mép giường một phen, mới trở lại giường nằm.

Hiện tại, chính là gây ông đập lưng ông rồi. Rõ ràng anh ngủ không được, trong đầu toàn là tư tưởng sắc, lòng tràn ngập suy nghĩ muốn Từ Tái Xuân an ủi, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn không thừa nhận, vệt chết mạnh miệng, giờ ngủ không được, biết sai chưa.

Không được, cuộc sống này không thể trôi qua như thế.

Một lát sau, Trương Nghiêu nằm trên giường, trong lòng nghĩ đến một kế hoạch hoàn mỹ.

Nếu ở nhà không được, thì có thể ra ngoài mà... Anh không tin, lấy chỉ số IQ cao của anh, còn không đối phó được một đứa ngốc.

Cả đêm nay, Trương Nghiêu vạch ra mấy kế hoạch, trải qua so sánh sà lọc, rốt cuộc đã chọn một trong số đó.

Sau khi tuyển chọn kế hoạch, Trương Nghiêu ở trên giường trằn trọc, thẳng cho đến khi bình minh, rốt cuộc mới ngủ.

Bất quá, Trương Nghiêu cũng chỉ ngủ nông một lát thôi, đợi Từ Tái Xuân tới, anh tỉnh ngay.

“Anh...”

Từ Tái Xuân theo thường lệ nhiệt tình nhào tới, Trương Nghiêu thực sự muốn ôm cô dựa vào ánh ban mai bé một cái, nhưng nhìn Từ lão hồ đen mặt ngay cửa, anh buông Từ Tái Xuân ra, hắng giọng, “Ăn cơm chưa?”

“Dạ rồi.” Từ Tái Xuân gật đầu, “Dì Thái bảo em tới gọi anh ăn cơm.”

“Biết rồi.”

Vô vị, món ngon trước mặt, chỉ có thể nhìn không thể ăn, thật lòng không thú vị gì hết.

Trương Nghiêu ai oán thở dài có điều nghĩ tới kế hoạch lát nữa, anh lập tức phấn khích.

Không sai, không cần nghi ngờ người thông minh như anh.

Quả nhiên, cơm nước xong, thời tiết không tệ, Trương Nghiêu nói dẫn Từ Tái Xuân ra ngoài chơi. Từ lão hồ tưởng, vợ chồng son này tốt lên rồi, là chủ gia đình ông cảm thấy hết sức vui vẻ, do đó vung tay, gật đầu.

Lúc này Từ Tái Xuân còn chưa biết ban ngày Trương Nghiêu cũng là một sinh vật nguy hiểm, cực kỳ phản khởi gật đầu. Cô ngốc nghếch nghĩ lát nữa ăn gì chơi gì, không chút nào phát hiện dì Thái bày vẽ mặt thương hại, sau đó hung hăng trợn mắt trừng Trương Nghiêu bên cạnh.

Bất quá, đối với Trương Nghiêu mà nói, ai quan tâm chứ...

Có Từ Tái Xuân bên người, Trương Nghiêu để lộ hàm răng sắc nhọn.

Cắn một cái đi, khà khà, đỡ thêm cũng được.

Có điều, Từ Tái Xuân xoay đầu lại nở nụ cười tín nhiệm, Trương Nghiêu thu hàm răng về. Bỏ đi, dù gì hôm nay còn sớm, thấy dáng vẻ này của Từ Tái Xuân hình như cũng rất vui vẻ, thôi, coi như để cô vui vẻ đi.

Dù sao, cô vui vẻ rồi, lát nữa anh mới có thể nhận lại gấp đôi.

Khà khà khà khà khà...

Vì là tết, lễ hội dân gian trên đường phố rất náo nhiệt, đối với Từ Tái Xuân mà nói, còn có rất nhiều món ngon.

Trương Nghiêu sợ Từ Tái Xuân ăn đến hỏng bao tử, nên mỗi món chỉ có thể mua cho cô một chút.

Hai người vừa đi vừa ăn, không biết khi nào đã đến cổng trường đại học của Từ Tái Xuân.

Thấy Từ Tái Xuân dừng bước, Trương Nghiêu mới phát hiện, hai người trở lại trường học.

Anh chưa từng học đại học, nên không có bất kỳ cảm giác gì với ngôi trường trước mặt. Song sắc mặt Từ Tái Xuân hơi kỳ quái. Cô luôn luôn thích ăn, nhưng lúc này xâu kẹo hồ lô cũng không ăn, chỉ ngơ ngác nhìn ngôi trường.

Trương Nghiêu dừng một chút, nắm tay Từ Tái Xuân, “Muốn vào xem chút không?”

Thời tiết se lạnh, mặt Từ Tái Xuân cóng đến mức hơi ửng hồng, Trương Nghiêu đội mũ cho Từ Tái Xuân, sửa sang khăn quàng cổ đỏ xong, sau đó mới lên tiếng: “Muốn vào, chúng ta bèn...”

Từ Tái Xuân đứng ngay cửa, do dự một hồi, cuối cùng lắc đầu.

“Đi thôi, anh.”

“Không vào sao?”

Từ Tái Xuân lắc đầu, cắn một viên kẹo hồ lô, “Bọn họ... bọn họ sẽ cười nhạo em...”

Trương Nghiêu dừng lại, lập tức vuốt mái tóc xù của Từ Tái Xuân, “Ai nói? Đừng nghe bọn họ nói bậy!”

Từ Tái Xuân vẫn cười, song nụ cười kia có mấy phần miễn cưỡng.

Thực ra, Trương Nghiêu không biết. Sau khi Từ Tái Xuân tỉnh lại cũng có trở về trường học một lần, nhưng không phải một hồi ức đẹp.

Khi Từ Tái Xuân bình thường, bên cạnh cũng chẳng có bạn bè nào, trái lại có mấy bạn học ở phía sau quạt gió thổi lửa luôn chê cười cô.

Do đó, khi Từ Tái Xuân trở nên ngu ngốc quay về trường, đương nhiên, những người đó nói khó nghe cỡ nào.

Từ Tái Xuân cũng vì như vậy, cảm thấy bản thân cô không hợp với trường học, nên cuối cùng dứt khoát nghỉ học.

Chẳng qua, trong tiềm thức, Từ Tái Xuân vẫn ao ước cuộc sống trường học, bởi đối với cô mà nói, đó là một phần không thể thiếu của đời người.

Trương Nghiêu ăn nói vụng về, trong khoảng thời gian ngắn chẳng biết làm sao an ủi Từ Tái Xuân.

Ngoại trừ tặng râu kẹo hồ lô của mình cho Từ Tái Xuân, cũng hứa đưa thêm mười râu mực, giống như không có cách nào khác tốt hơn.

Cơn sầu nào của Từ Tái Xuân tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Bất quá, hai người tính chiến đấu ở nơi kế tiếp, Từ Tái Xuân đụng phải người quen.

Mấy người trước mặt này chính là bạn học luôn cười nhạo Từ Tái Xuân, đương nhiên Trương Nghiêu không biết mấy người này, chỉ cảm thấy ánh mắt của những cô gái trước mặt rất không tốt.

Quả nhiên, anh còn chưa mở miệng, một trong số đó đã diên diên khùng khùng đánh tới, “Xuân Xuân! Là cậu sao? Thật không ngờ còn có thể thấy cậu ở đây đấy?”

Từ Tái Xuân cười cười, tránh né bên người Trương Nghiêu. Phải biết rằng hai người nhà họ Từ rất bao che khuyết điểm, Trương Nghiêu cũng vậy.

Cảm giác được sự bài xích của vợ ngốc, Trương Nghiêu che chở cô, sắc mặt khó coi nhìn mấy người trước mặt.

“Mấy người là ai?”

Thực ra ngay từ lúc bắt đầu mấy cô gái đã thấy Trương Nghiêu, Trương Nghiêu mặc áo lông màu tro, nếu không phải có gương mặt xinh đẹp, thật đúng là không nổi bật.

Nhưng chỉ cần gương mặt này, cũng kiếm đủ ánh mắt nhìn anh. Hơn nữa, bên cạnh còn có một Từ Tái Xuân đáng yêu, nên hai người họ không cảm thấy người đi đường đã chú ý cao độ.

Mấy bạn học của Từ Tái Xuân thấy Trương Nghiêu trước, sau đó mới để ý đến Từ Tái Xuân.

Bọn họ đều cho rằng Từ Tái Xuân trở nên ngu ngốc nhất định trải qua ngày tháng thê thảm không gì sánh bằng, song không ngờ người ta không chỉ trắng trẻo mập mập, xinh đẹp hơn xưa, thậm chí bên cạnh còn có một soái ca điển trai không gì sánh được.

Vài người nghĩ muốn giống như trước đây, chế nhạo cô một trận, nhưng không ngờ soái ca thoát nhìn như ăn bám, thực ra không phải.

Vừa thấy bọn họ, lập tức biến thành chó dữ, ánh mắt nhìn các cô giống như muốn nhào tới cắn xé một phen.

“Hihi... Anh đẹp trai, anh đừng hiểu lầm, bọn em là bạn họ Xuân Xuân...”

“Cô ấy không đi học, làm gì có bạn học, chó khôn không cần đường!”

Mấy cô gái không ngờ soái ca không khách sáo thế, chẳng có chút phong độ đàn ông nào dành cho các cô.

“Từ Tái Xuân, cậu quên mất bọn mình rồi à? Mình là Triệu Tinh, cô ấy là Hứa Tinh, còn có...”

Từ Tái Xuân cầm râu kẹo hồ lô, suy nghĩ một chút, mới nặn được một câu, “Chào mọi người...”

“Á... Từ Tái Xuân, cậu thật hạnh phúc, đây là bạn trai cậu à, đáng đẹp trai thật! Nhìn đi, mình đã nói Xuân Xuân mà, ngốc có phúc của ngốc, aizzz, mình rất hi vọng mình có loại phúc khí này...”

Cái thứ gì ấy, Trương Nghiêu nghĩ. Trong tối ngoài sáng đều nói vợ anh ngốc. Không sai, vợ anh ngốc đấy, có điều ngại quá, cũng chỉ mình anh được nói vậy thôi.

“Có giỏi đứng ở đây nói nhảm, còn không bằng đi đập đầu vô tường, nói không chừng còn có thể trị hết căn bệnh não tàn của cô...”

Sắc mặt Triệu Tinh khó coi, đang chuẩn bị nói, Hứa Tình phía sau giữ cô ta lại.

“Xin lỗi, tính tình Triệu Tinh không tốt lắm, đúng rồi, Từ Tái Xuân, nghe nói cậu kết hôn rồi, chúc mừng cậu, đúng rồi, chồng cậu...”

“Mắt chó của cô không thấy à, chiếc nhẫn bạch kim lớn vậy chộc mù mắt chó của cô sao?” Trương Nghiêu cười lạnh, mỗi người đều không phải người dễ chung đụng, còn chơi trò hát đôi, đúng là lãng phí thời gian anh muốn XXX.

Trương Nghiêu nắm tay Từ Tái Xuân, thuận tiện phô bày nhẫn kim cương của hai người một chút.

Cuối cùng, ba người này lại còn quần lấy Từ Tái Xuân muốn xin số điện thoại.

“Đúng rồi, Xuân Xuân, Trương Kiều đã về, muốn gặp gỡ bạn học, cậu đi không? Đúng rồi, chúng ta đều là bạn học cũ mà, tiện thể lưu số điện thoại không?”

Trương Nghiêu vừa nghe được cái tên Trương Kiều sắc mặt đã đen kịt, không chút nghĩ ngợi kéo Từ Tái Xuân đi.

“Không tiện!”

Mẹ nó, anh đã nói tại sao tay anh ngứa thế, ra là tên cặn bã Trương Kiều kia đã về!

1 001 lần, Trương Nghiêu tự nói với mình phải bình tĩnh, bình tĩnh!

30. Chương 30

Không thể không nói, sự trở về của tên cặn bã Trương Kiều đã ảnh hưởng tâm trạng Trương Nghiêu. Nhưng không có vấn đề gì cả, nếu nói đến sức ảnh hưởng của Trương Kiều thì chỉ khiến anh càng đánh càng hăng ở trên giường thôi.

Nét mặt Từ Tái Xuân rất kinh khủng, đến cuối cùng gần như khóc thảm thương cầu xin.

Trương Nghiêu thấy Từ Tái Xuân khóc, thoáng mắt kiên nhẫn.

“Em khóc cái gì?”

Từ Tái Xuân ôm tấm chăn, chỉ khóc. Tại sao phải làm chuyện như vậy, trước đây cô và anh ở chung không phải rất tốt đẹp sao? Tại sao anh lại biến thành cái dạng này...

Từ Tái Xuân càng khóc Trương Nghiêu cũng có chút bực bội.

Có lẽ bị Trương Kiều ảnh hưởng, hơn nữa Từ Tái Xuân ở trên giường chống cự, nên tâm trạng Trương Nghiêu cũng hơi tệ.

Anh bỏ lại bé ngốc tính ra ban công hút hai điếu thuốc, song bé ngốc vừa thấy anh đi, càng khóc lớn tiếng hơn.

Trương Nghiêu thực sự sợ rồi, dập tắt điếu thuốc, di chuyển đến bên người Từ Tái Xuân.

“Rốt cuộc em khóc cái gì?”

Lau nước mắt cho Từ Tái Xuân, giọng Trương Nghiêu thoáng vô lực, “Anh không tốt với em à?”

Từ Tái Xuân hơi do dự, không trả lời.

“Em còn do dự?” Trương Nghiêu véo gương mặt mồm mím của cô, “Em đúng là đồ vô lương tâm.” Thật muốn bóp chết cô, mẹ nó, lại không nỡ.

Lời này của Trương Nghiêu tràn ngập mười phần oán khí, song Từ Tái Xuân cũng rất tủi thân.

“Không thích... em không thích như vậy...”

Trương Nghiêu thở dài, lại muốn hút thuốc.

Bỏ đi, anh nên ra ngoài hút thuốc yên tĩnh một chút.

Một điếu vừa hút xong, Trương Nghiêu lại rút một điếu mới, cho đến khi dưới chân rải rác vài mẩu thuốc lá, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Bỏ đi, có chuyện gì không nói thẳng với đồ ngốc sớm, giấu giấu giếm giếm như thế, chẳng có chút tiến triển.

Trương Nghiêu định nói chuyện với Từ Tái Xuân, song cô nàng đó khóc khóc, sau đó ngủ mất tiêu.

Cứ thế chẳng phòng bị ngủ say sưa, Trương Nghiêu vừa nhìn dáng vẻ heo con của Từ Tái Xuân, mẹ nó, lại muốn rồi.

Bất quá, nếu anh thực sự muốn, chắc cô lại khóc nữa.

Khi Từ Tái Xuân ngủ, Trương Nghiêu ngồi trên ghế salon nghịch điện thoại. Anh vô ý lướt đến nhóm bạn bè, còn phát hiện Trương Nghiêu thực sự đã về.

Hừ, ra đáng lắm bây, ý, hình như hơi béo hơn trước kia ta.

Không phải Cố Tây Dương nói hần vớt được một cô bạch phú mỹ làm bạn gái à? Có bạn gái chăm, cuối cùng sẽ không xuất hiện gây phiền toái rồi.

Tốt nhất cả đời đừng xuất hiện trước mặt bọn họ.

Nghĩ đến chuyện trước đây của Từ Tái Xuân và hần, Trương Nghiêu cảm thấy bản thân rất khó quên chút khúc mắc này.

Từ Tái Xuân thì tốt rồi, ngã một cái, quên sạch hết.

Mẹ nó, rốt cuộc anh vì cái gì phải để ý như vậy chứ!

Hừ!

Trương Nghiêu nghịch điện thoại một hồi, cảm thấy không thú vị nữa, lại muốn lăn qua lăn lại với Từ Tái Xuân.

Trên giường, Từ Tái Xuân chẳng biết mơ thấy cái gì, lông mày xinh đẹp khẽ nhíu lại, trên lông mi dài thật dài còn vương giọt nước mắt trong suốt.

Người này cái gì cũng không biết, chỉ biết khóc thôi.

Nhưng hết lần này tới lần khác, anh lại không nỡ để cô khóc.

Lau nước mắt trên mặt cô gái, Trương Nghiêu thở dài, “Cùng lắm sau này anh... nhẹ chút là được...”

Anh thừa nhận hôm nay tâm trạng anh không tốt, nên chắc Từ Tái Xuân không được thoải mái. Song cô là cô nhóc lừa đảo, kỹ thuật của anh có thể nói là hoàn mỹ, chả lẽ cô chẳng hài lòng chút nào sao?

Ngoài miệng nói không thích không muốn, ngược lại bên dưới giống như thác nước nhỏ ấy.

Trương Nghiêu cũng say mất.

Ngay lúc này trong lòng ngổn ngang với mớ suy nghĩ, Từ Tái Xuân tỉnh. Thấy Trương Nghiêu, trong đôi mắt đen láy của cô lóe lên tia sợ hãi.

Sắc mặt Trương Nghiêu tối sầm, “Nét mặt bây giờ của em là có ý gì?”

Từ Tái Xuân meo mào, dường như lại muốn khóc.

“Anh, em thực sự khó chịu...”

Trương Nghiêu mò mẫm, hình như thực sự hơi nóng, chắc sưng lên rồi, nhất thời, trong lòng anh thoáng áy náy.

“Khó chịu tại sao không nói.”

Từ Tái Xuân rơi nước mắt ào ào, “Anh... anh đâu có nghe.”

Trương Nghiêu dừng một chút, dường như hiểu ra một vài thứ. Anh xoa bàn tay mũm mĩm của Từ Tái Xuân, do dự một hồi, mới lên tiếng: “Có phải em không thích... không thích anh làm thế đúng không?”

Từ Tái Xuân lau nước mắt, nức nở hai tiếng, nhưng không nhanh chóng trả lời.

Ánh mắt Trương Nghiêu sáng lên, lẽ nào còn có thể xoay chuyển.

“Nói đi, có phải không thích không?”

Từ Tái Xuân đỏ mặt, thoáng xấu hổ cọ cọ trong lòng Trương Nghiêu, “Cũng... cũng không phải không thích... phía trước... phía trước còn tốt... kế tiếp lại không tốt.”

Từ Tái Xuân lấp bắp, nhưng cuối cùng Trương Nghiêu hiểu.

Ý Từ Tái Xuân chính là đơn giản, có thể làm chuyện này, nhưng phải vừa phải. Ngẫm lại, gần đây anh mới được ăn thịt, hình như chơi hơi quá, quên đi, để có thể phát triển duy trì liên tục, cần phải kiềm chế tí.

“Được rồi được rồi, đừng khóc, sau này anh sẽ ít một chút chậm một chút được chưa nè?”

Từ Tái Xuân ngượng ngùng gật đầu.

Dáng vẻ cười tươi rói kia khiến Trương Nghiêu hết sức hài lòng. Sự khó chịu trước đó, vào giờ khắc này cũng tan thành mây khói.

Hai người nằm trên giường nói chuyện phiếm, từ pháo hoa năm mới nói đến kẹo bông gòn, lại đến tối nay ăn món gì ngon.

Vì bầu không khí đặc biệt tốt, nên Trương Nghiêu không nhịn được, quần quýt Từ Tái Xuân một lần nữa.

Lần này đảm bảo chất lượng, mặc dù mới đầu Từ Tái Xuân hơi đau đón khó chịu, song dần dần bị dụ dỗ lại ngoan ngoãn rồi.

Đương nhiên, trong quá trình cô vẫn khóc lóc, bất quá dĩ nhiên là thoải mái mới khóc rồi.

Sau khi làm xong, Trương Nghiêu cũng không thừa thắng xông lên, trái lại ôm cô hôn hôn. Nếu anh đoán không nhầm, Từ Tái Xuân hẳn rất thích hôn nhẹ.

Sự thực chứng minh, mỗi khi Trương Nghiêu hôn cô, cô đều nhũn thành một bãi nước, siêu cấp đáng yêu.

Trương Nghiêu hôn Từ Tái Xuân, trong lòng hết sức thỏa mãn.

“Anh dẫn em đi ăn, chịu không?”

Để đỡ bé ngốc vui vẻ, Trương Nghiêu liệt kê thực đơn tối nay, Từ Tái Xuân tỏ vẻ rất vui. Nhất là Trương Nghiêu còn đặc biệt để cô ăn kem thuyền chuối^[1], bé ngốc càng vui vẻ hơn.

[1] Kem thuyền chuối hay Banana Split là ba viên kem đựng trong chiếc đĩa dài, hai bên là 2 nửa trái chuối. Ba viên kem thường là kem dâu phủ siro chocolate, kem chocolate kèm dứa, kem vani phủ siro dâu. Mỗi viên đều được trang trí với kem tươi và trái anh đào đỏ mọng.

Hai người tay trong tay ra khỏi khách sạn, tâm trạng Trương Nghiêu thoải mái, còn vuốt ve gương mặt mũm mĩm của Từ Tái Xuân. Hai người tay nắm tay, rất ân ái, không chút nào ngờ được, hình ảnh ân ái của hai người đã rơi vào mắt một kẻ khác từ lâu.

Thành thật mà nói, Trương Kiêu thấy Trương Nghiêu trước mới nhận ra người con gái bên cạnh anh chính là Từ Tái Xuân. Trương Kiêu rất ghét thằng em trai hời này của mình, nhất là hai người còn bằng tuổi nhau, cũng chứng minh năm đó ông Trương cận bã cỡ nào.

Có điều làm đàn ông, Trương Kiêu có thể hiểu cho đàn ông, hoa trên thế giới nhiều vậy, chỉ hái một đóa, chả xứng làm đàn ông.

Nhưng, Trương Kiêu không thích Trương Nghiêu, ngược lại là thật.

Khi thấy Trương Nghiêu quần áo chỉnh tề, còn nắm tay cô gái có dáng dấp tốt đạo phổ thẩm thiết trên đường, Trương Kiêu hơi khó chịu.

Mấy năm trước, Trương Nghiêu ở nhà bọn họ ăn no cũng khó, hiện tại vậy mà rất có hình có dáng lừa gạt phụ nữ.

Trương Kiêu tính đi hủy hoại giấc mộng đẹp của quý công tử nhà giàu Trương Nghiêu, nhưng khi nhìn kỹ, hử, cô gái bên cạnh Trương Nghiêu, hơi quen quen.

Suy nghĩ một chút, Trương Kiêu vỗ đầu, lập tức nhớ ra.

Ôi trời ạ, không phải Từ Tái Xuân – người theo đuổi hử ư? Sao trở nên đầy đà thế này.

Phải biết rằng, nếu là trước đây Trương Kiêu chắc chắn sẽ cảm thấy Từ Tái Xuân béo, đơn giản là làm bẩn mắt hử.

Không sai, gu của Trương Kiêu chính là phụ nữ gầy, càng gầy càng tốt.

Nhưng, nửa năm qua xảy ra một việc khiến Trương Kiêu hoàn toàn thay đổi.

Chuyện này, phải nói đến nửa năm trước, Trương Kiêu đẩy Từ Tái Xuân từ trên lầu xuống. Nhớ lại lúc đó, đúng là một trận hỗn loạn, Từ lão hổ hoàn toàn muốn vào nhà chém người đấy, vì con gái cưng của ông bị thương, dứt khoát muốn Trương Kiêu chôn cùng.

Khi đó dưới tình huống kia, Trương Kiêu chẳng còn cách nào khác, đành len lén chạy ra nước ngoài. Về sau, nghe người nhà nói, Từ lão hổ thực ra là một con cọp giấy, rất dễ lừa, tìm một đứa con riêng ‘gả’ qua đó coi như xong.

Mà lần đầu tiên Trương Kiêu xuất ngoại, trong lòng nghĩ vất vả lắm mới tới được, núi cao hoàng đế xa, nơi này chính là thiên đường của hử.

Trương Kiêu ở quê nhà đã quen được mọi người vây quanh, nên ở nơi tha hương đất khách quê người cũng cho rằng đây là địa bàn của hử, thực ra ngoại hình hử không tệ, trong nhà có chút tiền, do đó rất nhanh đã thiết lập được giới xã giao, thậm chí không bao lâu sau, còn được một bạch phú mỹ gầy guộc yêu.

Trương Nghiêu nghĩ thế giới này chính là một nơi nhìn mặt. Nhìn hử đi, không phải tìm được một bạch phú mỹ nhanh vậy à?

Mặc dù bạch phú mỹ không tính là dịu dàng, nhưng gầy, còn có gương mặt V line, đúng gu Trương Kiêu, hơn nữa ở trên giường rất phóng khoáng, Trương Kiêu hết sức vừa lòng.

Song, tiệc vui chóng tàn.

Tuy Trương Kiêu là dân ăn chơi, nhưng so với bạch phú mỹ trải qua cả trăm trận chiến mà nói, thực sự chênh lệch quá lớn.

Một câu thôi, lúc Trương Kiêu vẫn còn chìm đắm trong tài nghệ câu người của mình, bạch phú mỹ đã cho Trương Kiêu đội vô số nón xanh.

Trương Kiêu tức chết, vọt tới trước mặt bạch phú mỹ muốn cho cô ta một trận no đòn. Nhưng hử còn chưa ra tay, ngược lại đã bị bạn trai mới của bạch phú mỹ hung hăng đánh một trận.

Trương Kiêu từng muốn trả thù, song chẳng ngờ bạch phú mỹ không phải kẻ tầm thường, bạn trai cô ta cũng thế.

Chẳng những Trương Kiêu không trả được thù, còn bị hai người cười nhạo một trận, trong đó việc cho hử đội nón xanh đã là chuyện người trong giới đều biết.

Trương Kiêu cảm thấy niềm kiêu hãnh của hử bị đánh bại rồi, hử bắt đầu nát rượu, bắt đầu buông thả bản thân, rất nhanh, hử cũng đi theo con đường của bạch phú mỹ, tìm vài bạn gái.

Còn cùng một lúc.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, có một ngày, một trong số bạn gái của hắn xét nghiệm ra bệnh AIDS.

Trương Kiều kinh hoàng, mẹ nó! AIDS!

Hắn sợ, chẳng dám chơi đùa với bạn gái nữa, một mình đến bệnh viện làm kiểm tra. Trong lúc hắn đang ở giữa thiên đường và địa ngục, không nhận được nghĩ đến chuyện trước kia của hắn.

Nếu, thời gian có thể quay lại...

Hắn chắc chắn sẽ trân trọng cô gái tốt bên cạnh hắn. Nghĩ thế hắn bèn nhớ tới Từ Tái Xuân – cô gái đáng hoàng duy nhất bên cạnh hắn.

Trương Kiều nghĩ như vậy, nghĩ mình là lãng tử hồi đầu quý hơn vàng, mà Từ Tái Xuân hắn vẫn còn cuồng dại đứng tại chỗ chờ đợi hắn.

31. Chương 31

Lúc này, Trương Nghiêu và Từ Tái Xuân cảm sắc hòa minh[1], hai người tay nắm tay thảo luận tối nay ăn gì.

[1] Cảm sắc hòa minh: nam nữ xứng đôi vừa lứa, hòa hợp với nhau.

Trương Kiều ở sau lưng khó tránh khỏi có chút giận dữ, nhìn bộ dạng của Trương Nghiêu, rõ ràng là đã cướp người phụ nữ của hắn. Véo thịt mỡ ngay bụng, Trương Kiều rầu rĩ.

Được rồi, quên nói nữa, hơn nửa năm ở nước ngoài, ngoại trừ trái tim thay đổi nhanh chóng, thể trọng của Trương Kiều cũng vậy.

Cũng đúng thôi, một tên béo, làm sao không biết xấu hổ cười nhạo một người béo khác chứ.

Nhất là, người béo kia từng thương thầm bạn.

Trương Kiều vác toàn thân đầy mỡ hôi về nhà, hắn tuyệt đối không ngờ, Trương Nghiêu đã khác xa còn tốt hơn hắn nữa.

“Mẹ, mẹ nói gì? Nhà họ Từ cho nó một tiệm sửa xe?”

Bà Trương gấp một cái đùi gà cho Trương Kiều, lại bị Trương Kiều ghét bỏ đẩy ra, “Mẹ, con đang giảm cân đấy.”

Bà Trương thở dài, “Con giảm cân cái gì, con mẹ đẹp trai thế, còn phải giảm cân sao?”

Không thể không nói, lời này rất êm tai, nhưng... Trương Kiều véo thịt mỡ trên eo, kiên quyết đẩy đùi gà bà Trương đưa tới.

“Mẹ, mẹ nói nhà họ Từ đó, cho thằng cặn bã Trương Nghiêu kia một tiệm sửa xe hả?”

Bà Trương cũng buồn rầu, “Không phải sao. Cũng chẳng biết cái thằng đó rốt cuộc cho Từ lão hổ ăn gì, Từ lão hổ tốt với nó, nghe nói còn muốn giao hết chuyện làm ăn của nhà họ Từ cho nó...”

Nói đến đây, bà Trương cũng thoáng không vui. Sớm biết vậy, đã dâng con trai mình lên. Thằng Trương Nghiêu ấy từ nhỏ đã có dáng vẻ kia, thích làm tu hú chiếm tổ[2].

[2] Tu hú là loài chim chuyên đẻ nhờ các tổ chim khác như khách, chim chích,..v.v. tu hú con khỏe, dữ, có thể hất con chim con trong tổ ra để giành phần ăn từ chim bố mẹ.

Bà Trương tan nát lòng, đáng nhẽ cảm thấy con trai mình không cưới Từ Tái Xuân là hết sức thua thiệt, song nghĩ lại, bà ta thấy có mấy phần may mắn.

Dù gì lần trước, đáng vẻ tai to mặt lớn của Từ Tái Xuân xông tới trước mặt bà ta rõ mồn một, bà ta thực sự sợ. Có người vợ như vậy, cô ta có thể leo lên đầu bà ta làm mưa làm gió đấy.

Trong lòng bà Trương vừa bi thương, vừa vui sướng.

Cuối cùng, vui sướng nhiều hơn một chút. Dù gì, con trai bà ta trông đẹp trai thế, với vẻ bề ngoài điển trai của con trai bà ta, còn sợ không tìm được cô gái giàu có xinh đẹp sao?

Bà Trương càng nhìn Trương Kiều càng cảm thấy tự hào, sau đó gấp một cái đùi gà cho Trương Kiều.

Trương Kiều: “Mẹ! Con đã nói không ăn rồi mà!”

Bên này Từ Tái Xuân và Trương Nghiêu cũng không biết bên nhà họ Trương có ít lời đối thoại như thế, lúc hai người họ nắm tay nhau về nhà, trời đã tối rồi.

Sau khi hai người vào cửa, Từ lão hồ đang ngồi ở sofa vờ đọc báo.

Nói ông làm bộ làm tịch, Trương Nghiêu có oan uổng ông đâu. Ai đọc báo mà cầm ngược chứ, đến cả Từ Tái Xuân vô tâm, cũng không phát hiện được chút nào, trái lại còn đem đồ về cho Từ lão hồ và dì Thái.

Bất kể thế nào, Từ Tái Xuân rất có hiếu, hai vị đại nhân đều rất vui vẻ.

Đặc biệt là dì Thái, kéo tay Từ Tái Xuân lại muốn nói, có điều lần này Trương Nghiêu thông minh, đi trước miệng dì Thái một bước gọi Từ Tái Xuân lại.

“Từ Tái Xuân, gấu của em... anh thấy nó rơi xuống đất kia...”

Từ Tái Xuân thương con Đại hùng kia cỡ nào, Trương Nghiêu vừa nhắc nhở vậy, cô chẳng thềm quan tâm gì nữa, chạy một mạch lên lầu.

Trương Nghiêu rất đắc ý nhường đường, sau đó chống lại nét mặt hiểu rõ của dì Thái, nở nụ cười âm u.

Khà khà, ai nói anh không phải nam chính phúc hắc hả.

Dì Thái và Từ lão hồ rõ ràng đã xảy ra chuyện gì đó, nhìn bộ dạng xấu hổ của Từ lão hồ kia, Trương Nghiêu dường như đã hiểu.

Bất quá đáng vẻ lạnh như băng của dì Thái giống như chẳng có gì phát sinh cả. Trương Nghiêu cũng bó tay, bạn nói xem mặc dù Từ lão hồ không có đáng vẻ đáng yêu như Từ Tái Xuân, nhưng cũng coi như phú ông có tiền, Trương Nghiêu đã gặp không ít phú ông, ai chẳng có một cô gái nhỏ xinh đẹp, hay trai bao bên người, duy chỉ có Từ lão hồ này lại thích dạng phụ nữ trung niên vẫn còn thướt tha như dì Thái đây.

Trương Nghiêu vuốt cằm, có chút nhiều chuyện, lẽ nào do dì Thái có chỗ hơn người...

Khụ khụ... Sao có cảm giác hơi hèn mọn nhỉ.

Hình như dì Thái không cảm nhận được suy nghĩ hèn mọn của Trương Nghiêu, ăn xong đồ Từ Tái Xuân mang về, vào thẳng nhà bếp dọn dẹp.

Trông thấy Trương Nghiêu, dì Thái xoay đầu sang chỗ khác, “Nhà bếp có hoa quả Vượng Vượng thích ăn đó, cậu bưng lên cho nó đi.”

Trương Nghiêu không nghi ngờ bà, theo dì Thái vào nhà bếp. Đợi đến lúc vào nhà bếp không trông thấy hoa quả nên thấy, Trương Nghiêu biết mình bị lừa.

“Dì Thái, dì tìm tôi có chuyện sao?”

Dì Thái quen cửa quen nẻo bóc vỏ kiwi, nghe Trương Nghiêu nói thế, đầu cũng không ngẩng lên, mở miệng nói một câu, “Nghe nói kỹ thuật của cậu không tốt?”

Phụt ——

Mặt Trương Nghiêu đỏ như mông khỉ, đáng nhẽ anh còn muốn uống nước, lúc này không biết làm gì, đầu còn nhớ phải uống nước chứ.

Chờ chút... Đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là tại sao loại chuyện này phải nói với dì Thái. Đây chẳng phải là chuyện thú vị nơi khuê phòng giữa anh và Từ Tái Xuân sao?

“Cậu xác định là chuyện thú vị hả?”

Hình như biết trong lòng Trương Nghiêu nghĩ gì, dì Thái lạnh lùng cắt ngang, ngoài cười nhưng trong không cười, “Không phải tôi đã nói cậu rồi à, cậu già đầu rồi, Vượng Vượng thì nhỏ tuổi, lẽ nào cậu cũng nhỏ luôn hả? Vợ là của cậu, không biết yêu thương, coi chừng người ta không thèm cậu...”

“Tôi... tôi... tôi đâu có.”

Vất vả lắm Trương Nghiêu mới thốt được mấy chữ này.

Anh thực sự bị oan mà, đâu phải kỹ thuật của anh không tốt đâu, rõ ràng anh giỏi lắm bộ!

“Cậu cảm thấy tôi oan uống cậu?”

Trương Nghiêu không trả lời, không sai! Quả thực anh cảm thấy hơi oan uống.

Dì Thái bóc xong quả kiwi, đặt lên đĩa.

“Trên người Vượng Vượng có vết thương, tôi thấy cả rồi.” Dì Thái nhàn nhạt nói một câu, mặt Trương Nghiêu càng đỏ hơn. Anh cảm thù da mặt anh mỏng, đỏ mặt làm gì! Rốt cuộc đỏ mặt làm cái gì chứ!

“Tôi nói chuyện khá thẳng thắn, chắc cũng khó nghe. Nhưng tôi nói nghiêm túc, cậu và Vượng Vượng còn trẻ, nếu đã là vợ cậu, thì phải yêu thương một chút...”

Đầu Trương Nghiêu càng cúi càng thấp, một lúc sau mới lên tiếng, “Tôi biết rồi.”

“Ừm.”

Nghe được đáp án hài lòng, cuối cùng dì Thái gạt đầu, “Hoa quả đã làm xong, bưng lên cho Vượng Vượng ăn đi. Chú ý bảo nó ăn ít thôi, hôm nay chắc chắn nó ăn ở ngoài nhiều lắm...”

Nói xong, hình như dì Thái nghĩ tới điều gì đó, “Thôi, tối nay tôi vẫn nên ngủ chung với Vượng Vượng...”

Trong lòng Trương Nghiêu rơi nước mắt chua xót, anh gần như lấy cơ ngực ra đảm bảo, mẹ ơi, không phải mẹ ruột anh, nhưng hơn hẳn cả mẹ ruột anh đấy, lẽ nào trong lòng bà, anh không bằng cầm thú tới thế à?

Hơn nữa, chẳng phải anh đã đồng ý với Từ Tái Xuân sao? Tối nay nghỉ ngơi?

Huhuhu... Trương Nghiêu thật muốn ôm đầu khóc rống.

Không đúng, là ôm bộ ngực to của Từ Tái Xuân, khóc huhuhu.

Trương Nghiêu ủ rũ cúi đầu về phòng, Từ Tái Xuân đang ôm Đại hùng kiểm tra, thấy anh tới, cô phàn nàn liên tục.

“Anh, ai kéo rách tai ông Gấu rồi.”

Trương Nghiêu đỏ mặt, ho khan một tiếng mới lên tiếng, “Ăn kiwi không?”

Từ Tái Xuân lắc đầu, “Tí nữa ăn.”

Cô từ chối Trương Nghiêu, từ chối đồ ăn trên tay Trương Nghiêu. Điều này khiến Trương Nghiêu cảm thấy cực kỳ kinh khủng, “Em có chỗ nào khó chịu sao?”

Trương Nghiêu tới gần, nhưng Từ Tái Xuân đã đi trước một bước ra ngoài.

“Em đi đâu thế?”

“Em xuống lầu một chuyến.”

Chả lẽ tối nay anh lại phải ôm gối chiếc khó ngủ ư? Trong lòng Trương Nghiêu càng thêm chua xót.

Song, may là, Từ Tái Xuân đã về.

Cô cầm túi may vá, quan sát ông gấu, sau đó lắc lắc tai nó, điều chỉnh phương hướng chính xác, chuẩn bị khâu vá.

Thấy Từ Tái Xuân quan tâm con gấu kia vậy, trong lòng Trương Nghiêu cảm thấy khó chịu. Sớm biết thế, nên chà đạp con gấu ngu ngốc này hung ác hơn.

“Haha, Từ Tái Xuân, em thích con gấu này lắm hả...”

Từ Tái Xuân cũng không xoay đầu, mà gật đầu ngay.

Trương Nghiêu rót nước mắt, lẽ nào con gấu này sẽ trở thành Khoai Tây thứ hai? Không! Không thể được...

“Từ Tái Xuân, con gấu này hỏng rồi, lần sau mua một... con khác...”

“Không cần.”

Từ Tái Xuân từ chối, động tác tay cũng không dừng lại, “Anh, không cần đâu, con này cũng rất tốt mà.”

Trái tim Trương Nghiêu... chìm xuống đáy cốc.

Anh biết, anh lại tự kỷ rồi.

Mẹ nó! Lúc yêu đương, không chỉ phải ghen với bồ cũ, giờ ngay cả một con gấu cũng không buông tha.

Anh thực sự không bằng cảm thú mà.

Trương Nghiêu vẽ mấy vòng tròn vẫn chưa nguôi giận, tốt nhất hung hăng ăn hết đĩa kiwi đi, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái một chút.

“Từ Tái Xuân, em làm gì thích con gấu này thế?”

Từ Tái Xuân gầy gầy lỗ tai ông gấu, phục hồi tốt đẹp, cho nên cô mới xoay đầu, nghiêm túc trả lời câu hỏi của Trương Nghiêu.

“Vì, đây là quà anh tặng.”

Trương Nghiêu đã nghĩ tới rất nhiều đáp án, bởi Từ Tái Xuân có tính cách trẻ con, nên thích búp bê là chuyện thường tình. Song anh chỉ duy nhất không ngờ lại nhận được đáp án này.

Bên tai, Từ Tái Xuân ôm gấu, cười rất đẹp.

“Anh nè, lần đầu tiên anh tặng em kẹo bông gòn, em đâu nỡ ăn hết. Nhưng ba nói không ăn hết sẽ hư, nên em mới ăn. Ông gấu, là búp bê đầu tiên anh tặng em, em rất thích, anh không có thời gian em sẽ nói chuyện với nó, nó rất tốt, rất dịu dàng với em, giống anh vậy, thậm chí... trên người nó còn có mùi của anh...”

Trương Nghiêu im lặng, thực ra anh rất khó mở miệng.

Anh biết mình có tình cảm với Từ Tái Xuân, anh thích cô ngốc, vì cô là đồ ngốc của anh. Nhưng đến ngày hôm nay, anh mới hiểu.

Kỳ thực, từ đầu đến cuối, anh không xem đồ ngốc thành người vợ chân chính, thành một nửa kia cần phải tôn trọng.

Anh hi vọng cô cười, thích cô cười, nhưng chưa từng nghĩ tới, nụ cười của cô rốt cuộc làm thế nào có, vì cái gì có.

“Từ Tái Xuân, ngày thường anh rất ít khi ở bên em phải không?”

Rõ ràng đã từ chối việc kiếm tiền ở chỗ Cổ Tây Dương, rõ ràng vừa tan tầm đã về nhà ngay.

Từ Tái Xuân lắc đầu, “Anh tốt lắm, nhưng... em rất nhớ anh, dì Thái nói, không thể làm phiền anh, nên...”

Nên mới gửi gắm nhiều tình cảm lên một con gấu như vậy.

Trương Nghiêu nhìn con gấu kia, nét mặt thoáng phức tạp.

Nó là thể thân của anh à, vậy có phải về sau anh nên đối xử tốt một chút với thể thân của mình không.

Ví dụ như, không kéo rách tai nó nữa?!

32. Chương 32

Ngày nghỉ cuối cùng của tết Âm Lịch, Cố Tây Dương hẹn Trương Nghiêu ra uống rượu.

Nếu là trước đây, Trương Nghiêu chắc chắn đồng ý.

Nhưng hôm nay, lúc anh đi đã nghĩ tới Từ Tái Xuân.

Anh không biết những cặp tình nhân hay vợ chồng khác chung đụng ra sao, trên Baidu có người nói như gần như xa cho nhau không gian riêng mới tốt, song anh cảm thấy từng giờ từng phút mang theo Từ Tái Xuân cũng không tệ.

Trước đây anh không phải người thích dính người vậy, nhưng hôm nay, anh không muốn để Từ Tái Xuân lẻ loi một mình.

Nghe nói tính đi nướng đồ ăn, Từ Tái Xuân rất vui vẻ.

Mặc dù cô không thích Cố Tây Dương, chắc là vì Cố Tây Dương từng chế giễu cô hoặc thật lòng khinh thường cô, nên trên mặt Từ Tái Xuân xuất hiện tia do dự ngần ngừ, nhưng cuối cùng cô vẫn đồng ý, thậm chí còn xung phong nhận việc chuẩn bị thức ăn.

Tay nghề Từ Tái Xuân được sự dạy dỗ của dì Thái càng ngày càng hoàn mỹ, Trương Nghiêu hoàn toàn không cần lo lắng.

Chẳng qua, đợi đến địa điểm hẹn, Trương Nghiêu phát hiện Cố Tây Dương cũng dẫn theo một cô gái.

Trong điện thoại Cố Tây Dương không nói rõ, sau khi gặp mặt lại thấy hấn nháy mắt ra hiệu.

“Mày đâu có nói mang theo phụ nữ?”

Trương Nghiêu tưởng là dạng phụ nữ không đứng đắn trong quán bar Cố Tây Dương, thoáng khó chịu, cũng đừng làm hư bé gái của anh chứ.

“Không phải... Nếu là mấy cô gái kia thì tốt rồi, mẹ tao sắp xếp đối tượng hẹn hò cho tao, là một họa sĩ, bắt quá tao cảm thấy chỗ này của cô ta có vấn đề...” Cố Tây Dương chỉ chỉ đầu, khề nhè.

Trương Nghiêu chỉ quan tâm một vấn đề, “Mày mới bấy lớn, mẹ mày đã sắp xếp xem mắt cho mày?”

Cố Tây Dương càng thêm mày chau mặt ử, “Mày không biết thôi, đều tại anh tao, tuổi đã lớn còn giả bộ trẻ tuổi, làm thế nào cũng không chịu tìm đối tượng, sắp thành trai ế rồi, mẹ tao ép ác liệt lắm, hận không thể cột anh tao lên lễ đường...”

Đối với việc ồn ào của Cố Tây Dương, Trương Nghiêu chỉ lạnh lùng cắt ngang, “Trọng điểm đâu?”

“Trọng điểm là anh tao đẩy tao ra... Ô ô ô ô...” Cố Tây Dương vô cùng uất ức. Hấn cũng muốn chạy trốn đấy, nhưng anh hấn nói, nếu hấn không đến gặp cô gái, vậy anh hấn sẽ không tài trợ bất kỳ thẻ gì nữa. Cố Tây Dương ở nhà họ Cố là một tay ăn chơi trác táng, cái gì cũng chả biết ngoại trừ tiêu tiền, nếu Cố Đông Hải đã nói thế, Cố Tây Dương đành uất ức thôi, dù sao yêu cầu của đối phương là cậu ấm Cố gia, cũng đâu có nói là cậu hai hay cậu út.

Có điều, nghĩ đến tác dụng duy nhất của bản thân chính là hôn nhân, Cố Tây Dương chỉ muốn khóc a a a...

Cuối cùng, Cố Tây Dương còn cực kỳ tủi thân, “Cô gái đó lớn hơn tao ba tuổi đó...”

Trương Nghiêu uống một hộp bia, lạnh lạnh nói, “Vậy thì tốt chứ sao, nữ hơn ba ôm gạch vàng[1] mà.”

[1] Theo quan niệm của người Trung Quốc xưa, lấy vợ lớn tuổi hơn thì sẽ gặp may mắn. Nhất là khi tham dự hôn sự của người khác hay nói về chuyện hôn nhân của người khác thì phải nói những câu may mắn, chỉ

cần lỗ nói một câu xui xẻo có thể khiến hai nhà trở mặt thành thù ghi hận suốt đời. Vì thế những câu nói may mắn được gieo thành vần, tạo thành các bài vè, dễ đọc dễ nhớ.

Nữ hơn một, ôm gà vàng;

Nữ hơn hai, vàng đầy hũ;

Nữ hơn ba, ôm gạch vàng;

Nữ hơn bốn, phúc thọ tới;

Nữ hơn năm, hơn mẹ già;

Nữ hơn sáu, vui không ngừng;

Nữ hơn bảy, cười hi hi;

Nữ hơn tám, nhất định giàu;

Nữ hơn chín, gì cũng có;

Nữ hơn mười, gì cũng vui.

... (Mạn phép trích từ chuvan.wordpress.com)

“A a a...”

Trương Nghiêu: “...”

Giống như Cố Tây Dương nói, chung đụng với cô gái tên Lư Lạc này hồi lâu, Trương Nghiêu thực sự phát hiện có chút không thích hợp.

Đầu tiên, cô ta đẹp khá lạnh lùng và cao quý, xa cách với người khác, toàn bộ đại hội nướng đồ ăn, Từ Tái Xuân phụ trách nướng, sau đó cô ta bèn ở bên cạnh cầm bức tranh vẽ vờ, chẳng giúp một tay tí nào.

Vợ mình chỉ có mình đau lòng, Trương Nghiêu muốn giúp, lại bị Cố Tây Dương lôi kéo, vấy nước mắt kể hết những uất ức trong lòng hần.

Trái lại Từ Tái Xuân không để ý, cô làm việc rất nghiêm túc, đồ làm ra cũng không tệ. Trương Nghiêu rất hài lòng, thậm chí anh còn phát hiện tay nghề này còn có thể khai thông xúc tiến.

Đợi đến lúc anh và Cố Tây Dương uống một vòng trở lại, Từ Tái Xuân đã thân thiết với Lư Lạc. Trương Nghiêu phát hiện, nguyên nhân Lư Lạc không giúp một tay, không phải là không giỏi, chẳng qua chỉ vì cô ta giúp đều đảo lộn hết.

Hình như, vợ gốc của anh được Lư Lạc hỗ trợ, càng vất vả hơn.

“Từ Tái Xuân, tương này ăn ngon quá, mua ở đâu thế?”

Từ Tái Xuân đang đưa một cánh gà cho Lư Lạc, nghe vậy suy nghĩ một hồi mới đáp: “Là tự tôi làm đó, di Thái nói làm vậy mới khỏe mạnh.”

“Thật sao?” Lư Lạc hí mắt, ngoắc ngoắc tay với Từ Tái Xuân, “Hi, bé mập nè, em nói cho chị biết đi, em còn biết làm gì nào?”

Từ Tái Xuân vẫn chưa nói gì, Trương Nghiêu đã tức giận vọt tới.

Mẹ nó! Kêu ai là mập đó!

Song Từ Tái Xuân không cảm thấy bản thân bị người ta công kích chút nào, ngược lại nhỏ nhẹ trả lời.

“Còn biết nhiều lắm ạ... Sườn xào chua ngọt nè, anh nói rất ngon, còn có bánh gato nướng, bánh quy nho cũng ăn rất ngon...”

Từ Tái Xuân nói rất nhiều, ánh mắt Lư Lạc càng ngày càng sáng.

“Hi, bé mập, em bằng lòng đến chỗ chị làm việc không?”

“...”

Lúc trở về, mặt Trương Nghiêu đen kịt.

Anh không bao giờ muốn ra ngoài nường đồ gì đó với Cố Tây Dương nữa, hoàn toàn hăm hại anh mà.

Nhất là Lư Lạc kia, đúng là đầu óc không bình thường, nghe nói là một họa sĩ, song thứ vẽ ra chả biết là cái gì. Mặc dù cô ta ngụy biện đó là trường phái trừu tượng gì đấy, nhưng đối với Trương Nghiêu mù chữ mà nói, xem không hiểu tức là xem không hiểu, không có trừu tượng trừu triết gì hết.

Anh cảm thấy đáng dấp cô ta trái lại rất trừu tượng.

Ấn tượng của Trương Nghiêu dành cho Lư Lạc giảm bớt đi rất nhiều, đầu tiên là vì Lư Lạc mở miệng một câu ‘bé mập’ hai câu ‘bé mập’, mặt khác một nguyên nhân quan trọng chính là cô ta lại muốn Từ Tái Xuân ra ngoài làm việc.

Trương Nghiêu không muốn Từ Tái Xuân ra ngoài làm việc, luôn cảm thấy cô bé này ngốc nghếch, rất có thể sẽ bị những người khác ức hiếp.

Song khi nhìn thấu sự không bằng lòng của anh, Lư Lạc lại ngăn cản anh.

“Anh không thể nhốt cô ấy cả đời, cô ấy là một người hoàn chỉnh, không phải thú cưng của anh.”

Trương Nghiêu vốn muốn đi rồi, nhưng nghe nói vậy bèn trở lại.

“Đúng, cô ấy không phải thú cưng của tôi. Cô ấy là vợ tôi, sau này cô đừng quần lấy cô ấy nữa!”

Có lẽ nhìn thấu tâm trạng sa sút của Trương Nghiêu, lúc trở về Từ Tái Xuân chủ động nắm tay Trương Nghiêu.

“Anh... anh không vui sao?”

“Đâu có.”

Trương Nghiêu lên tiếng phủ nhận, không phải anh không vui vẻ.

Được rồi... anh thừa nhận, anh có chút không vui. Nhìn gương mặt mồm mĩm của Từ Tái Xuân, trong chớp mắt, bỗng nhiên Trương Nghiêu có cảm giác hết sức mất mát.

Đúng rồi, tuy mỗi ngày anh tan tầm về cũng sẽ ở bên cạnh Từ Tái Xuân, song dù sao cũng không phải tất cả thời gian.

Thế giới của anh còn có những thứ khác, nhưng thế giới của Từ Tái Xuân chỉ có mình anh.

Lúc trở về, bọn họ lại đi ngang qua trường đại học của Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân lần nữa dừng bước.

Trương Nghiêu theo bước chân cô dừng lại, “Nhìn gì thế?”

“Không có ạ.” Sinh viên tựu trường tương đối trẻ, lúc này, đại học còn chưa khai giảng, trong sân trường chỉ có lác đác vài sinh viên không về nhà vào ngày nghỉ, hoặc tới sớm.

Bọn họ cùng khóa với Từ Tái Xuân, song trên mặt lại có thần thái Từ Tái Xuân không có.

Cũng không đúng, Trương Nghiêu đã từng thấy thần thái như vậy, khi Từ Tái Xuân nghiêm túc làm một việc, trên mặt sẽ xuất hiện thần thái như thế.

Trương Nghiêu hơi động lòng, kéo tay Từ Tái Xuân, kéo cô vào lồng ngực mình, “Từ Tái Xuân, em nói anh biết em có muốn làm việc cho cô gái ban nãy kia không?”

Đối với Từ Tái Xuân mà nói, nói rõ thế này, có lẽ cô sẽ không hiểu ngay lập tức.

Do đó, Trương Nghiêu bèn kiên nhẫn giải thích thêm lần nữa.

“Chính là cô gái kia, nói rằng đã mở chuyên mục về mỹ thực, gần đây muốn chuẩn bị một chương trình, em bằng lòng giúp cô ta không?”

Từ Tái Xuân nghiêng đầu, nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng, cô lắc đầu, “Em cũng không biết... em không biết làm gì hết... nhưng, hình như cô ấy rất thích cánh gà nướng của em...”

Trương Nghiêu không trả lời, nhưng trong lòng nói: Anh cũng rất thích cánh gà nướng của em đấy.

Cuối cùng, Trương Nghiêu bị vây trong tư tâm vẫn không để Từ Tái Xuân ra ngoài với Lư Lạc, đầu tiên là vì chưa hiểu rõ Lư Lạc này, cá tính lại càng không ổn, anh sợ Từ Tái Xuân sẽ thua thiệt, thêm nữa, anh biết ý nghĩ kiểu này của anh không tốt lắm, song anh muốn Từ Tái Xuân ở nhà một mình đợi anh, tất cả mọi chuyện đều lấy anh làm trung tâm là được.

Cách nghĩ của Trương Nghiêu rất đơn giản, hơi ích kỷ, cũng rất trực tiếp.

Trước đây anh chính là người như vậy, cũng không thể hiện rõ ràng thế.

Tết Âm Lịch qua đi, anh bắt đầu đi làm. Gánh trách nhiệm nuôi Từ Tái Xuân, Trương Nghiêu đặc biệt ra sức làm việc, ngay cả Từ lão hổ cũng thỉnh thoảng nhắc nhở anh, phải giữ gìn sức khỏe, đừng tiêu hao sức khỏe để kiếm tiền.

Trương Nghiêu cũng không thấy mệt, trái lại rất có ý chí chiến đấu. Đặc biệt thấy doanh thu mỗi tháng tăng lên nhanh chóng, trong lòng anh càng thêm thỏa mãn.

Hiện tại anh không chỉ thỏa mãn tiệm sửa xe này, thậm chí anh còn nghĩ tới mở trung tâm tiêu thụ ô tô.

Anh có kế hoạch, song anh thiếu tiền vốn. Tiệm sửa xe bên này đã đi vào quỹ đạo, anh không muốn tìm Từ lão hổ lấy thêm một khoản tiền, mặc dù Từ lão hổ nhất định sẽ đưa.

Do đó anh tìm Cố Tây Dương.

“Mày muốn mở tiệm bán xe hả?”

Cố Tây Dương vuốt cằm, “Nếu tao nhớ không lầm, bên Trương Kiêu kia cũng bán xe, mày tính tranh việc làm ăn của bọn họ?”

“Cái này không thể nói là tranh mỗi làm ăn, mà dựa vào bản lĩnh của mình.”

Nhà họ Trương thực sự bán xe, có điều người ta cũng chế tạo linh kiện ô tô, mấy năm nay càng khuếch trương thần tốc, túi tiền ông Trương phình ra, bụng cũng ngửa lên, ngay cả phụ nữ bên người cũng như cá diếc sang sông[2], đếm không xuể.

[2] “Cá diếc sang sông”: đến mùa cá diếc chúng sẽ đổ về từ đầu nguồn ào ào như cá gạo.

Hiện tại trái lại không thể nói là Trương Nghiêu đối kháng với nhà họ Trương, cách nghĩ của anh rất đơn giản.

Kiểm tiền kiểm tiền kiểm tiền.

Về phần chuyện lúc trước, không sao, anh còn thời gian cả đời mà, từ từ đi thôi.

Cố Tây Dương thoáng suy nghĩ, nghĩ nghĩ một hồi, không trả lời thẳng với Trương Nghiêu, “Số tiền này nói nhiều không nhiều, nhưng nói ít cũng không ít, mày biết đó, tao không có thực quyền gì...”

“Tao biết. Tao vốn muốn hợp tác với anh mày mà...”

Cố Tây Dương: “...”

Ngay khi Trương Nghiêu đang khua chiêng gõ mõ bắt đầu cuộc sống mới của anh, chỗ Từ Tái Xuân cũng có một ngoài ý muốn nho nhỏ.

Đầu tiên là Lư Lạc thường xuyên đến tìm Từ Tái Xuân. Bạn bè của Từ Tái Xuân rất ít, mặc dù Lư Lạc ăn nói hơi độc, bất quá đường như con người cũng không tệ lắm.

Dù sao Từ Tái Xuân kết bạn đều dựa trên giác quan thứ sáu, lần đầu tiên cô và Lư Lạc nướng đồ ăn đã cảm thấy cô gái này không tệ, nên khi Lư Lạc tìm cô ăn chùa, cô cũng cực kỳ hoan nghênh.

Đương nhiên, mỗi lần Lư Lạc đến đều là ban ngày, sắp tan tầm mới về, hơn nữa ngoéo tay với Từ Tái Xuân nói đây là bí mật của hai người, nên Từ Tái Xuân không nói cho Trương Nghiêu biết.

33. Chương 33

Phải nói rằng, Lư Lạc cũng là một kẻ xảo quyệt. Trải qua khoảng thời gian gặp gỡ này, cô ta đã sớm nhìn ra cô gái Từ Tái Xuân kia có gì đó bất thường.

Bất quá trái lại cũng không ngốc như Cố Tây Dương nói, chỉ hơi thẳng tính, không biết quanh co vòng vèo, nên luôn có cảm giác hơi chậm chạp.

Nhất là ở mặt nghe lời Trương Nghiêu, cô thực sự ngốc đến hết thuốc chữa. Lẽ nào cô không có chút tự tôn à? Gã Trương Nghiêu ấy vừa nhìn đã biết là một tên côn đồ, hơn nữa, người theo Cố Tây Dương lẫn lộn có thể là người tốt gì.

Lư Lạc điều tra, gã Trương Nghiêu này đúng là một tên côn đồ, bản lĩnh cũng không tệ lắm, trước đây vì cố ý gây thương tích cho người khác nên phải ngồi tù, kẻ cặn bã vậy, có chỗ nào xứng với tình cảm cuồng si của em gái mềm mại Từ Tái Xuân chứ.

Lư Lạc cảm thấy mình tan nát cõi lòng, Từ Tái Xuân này sao cứ ngu xuẩn vậy nhỉ.

“Hi, bé mập!” Lư Lạc nhìn Từ Tái Xuân đặt bánh quy đã làm xong vào hộp, hình như muốn gói kín, “Em làm gì đó?”

“Em đưa cho anh.”

Lư Lạc phun một ngụm máu, “Em thích cái tên côn... đàn ông kia thế sao?”

Từ Tái Xuân gật gật đầu rất nhanh, “Thích ạ, anh rất tốt.”

Tốt chỗ nào?! Lư Lạc muốn lật bàn, ngoại trừ đáng ghét tốt thực sự chả còn gì khác.

Lư Lạc không thích Trương Nghiêu, nhìn dáng vẻ của Từ Tái Xuân, rõ ràng là người ta thấy cô ngốc, nên cố tình đùa giỡn cô mà, nói không chừng cũng không lâu nữa, chơi đùa bé mập xong sẽ vứt đi thật xa, đến lúc đó xem cô muốn khóc cũng khóc không được.

“Em thì thương hần, em biết hần ở bên ngoài làm gì sao?”

Từ Tái Xuân cũng không hiểu cách nói bóng gió của Lư Lạc, sắp xếp hộp bánh quy xong, sau đó cẩn thận bọc lại.

“Này... Mập! Rốt cuộc em có nghe chị nói không?”

Bé mập ngu ngơ xoay đầu lại, trong mắt tràn ngập xin lỗi, “Ặc... chị đã nói gì?”

Lư Lạc bày tỏ, lúc mới bắt đầu chẳng qua cô ta cảm thấy Từ Tái Xuân không mở chuyên mục mỹ thực quá đáng tiếc. Cô ta là người yêu quý nhân tài, cô gái Từ Tái Xuân này là mỹ thực gia trời sinh, cứ ru rú ở nhà lãng phí quá.

Mặc dù Cố Tây Dương nói cô hơi ngốc, nhưng Lư Lạc bày tỏ trên thế giới này chẳng bao giờ tìm được người ngốc hơn Cố Tây Dương đâu.

Một tên ngốc có tư cách gì nói người như Từ Tái Xuân chứ, haha.

Song, trải qua việc chung đụng, Lư Lạc phát hiện muốn thuyết phục Từ Tái Xuân không dễ dàng, vì cô cực kỳ nghe lời Trương Nghiêu.

Mọi người đều nói phụ nữ phải tự mình cố gắng tự lập, không thể bị đàn ông ăn gấu gạo, nhưng Từ Tái Xuân hoàn toàn khác, cô ở trước mặt Trương Nghiêu, chính là một con cún vậy thôi.

Lư Lạc thực sự tan nát lòng thay Từ Tái Xuân.

Sau khi Từ Tái Xuân làm xong bánh quy, lại bắt đầu lấy quyển vở con gấu của cô ra. Lư Lạc đến gần xem thử, phát hiện trên quyển vở nhỏ của cô viết đều là một ít thực đơn.

Không cần suy nghĩ, toàn bộ là chuẩn bị cho Trương Nghiêu.

Đúng là gã đàn ông tốt số, có điều cũng càng thể hiện rõ gã đàn ông này là tên cặn bã.

Lư Lạc càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, kéo Từ Tái Xuân đang bận rộn lại, “Hi, bé mập, em không muốn đi tìm anh... của em sao?”

Từ Tái Xuân hơi sững sốt, lắc đầu, “Không cần đâu.” Dừng một chút, cô mới lên tiếng: “Anh... không thích...”

Trương Nghiêu không thích? Lư Lạc nghĩ, đúng rồi đàn ông như vậy chắc chắn cảm thấy bộ dạng này của Từ Tái Xuân quá mất mặt.

Tên cặn bã! Cầm thú không bằng.

“Thế hần có chỗ nào tốt?” Lúc Từ Tái Xuân nhón chân lên lấy mứt quả đặt trong ngăn tủ, đuôi mắt Lư Lạc phát hiện máu ứ đọng trên eo Từ Tái Xuân.

“Eo em bị sao vậy?”

Lư Lạc hỏi xong, phát hiện gương mặt mồm mĩm của Từ Tái Xuân thoáng đỏ ửng, cô nhanh chóng lui về sau một bước, kéo kéo cái áo xuống, ánh mắt còn dao động bất định.

Dù sao Lư Lạc chưa từng ăn thịt heo, cũng từng thấy heo chạy.

“Hần làm?”

Lư Lạc không biết giọng mình lạnh tới thế, “Hần đều làm vậy ư, em còn cảm thấy hần tốt hả? Hần đâu có thương em đâu...”

“Không... không có...” Từ Tái Xuân cuống quýt lui về sau một bước, cô rất mất tự nhiên, liên tục kéo áo xuống, thấy Lư Lạc nói Trương Nghiêu không tốt, cô càng thêm sốt ruột, “Anh... anh không phải thế... anh...”

Song, Từ Tái Xuân lắp ba lắp bắp, ấp úng nửa ngày cũng chẳng nói được gì rõ ràng, đến cuối cùng, trong lòng Lư Lạc, Trương Nghiêu đã là tên cặn bã ép người quá đáng dựa vào phụ nữ trèo lên.

Đúng, Lư Lạc ân oán rõ ràng vậy. Cô ta rất thích bé mập này, thực ra mặc dù... cô tròn trịa cũng không tính là béo còn rất đáng yêu, Lư Lạc càng nhìn Từ Tái Xuân càng thấy dễ thương, đối với người có cuộc sống thất thường tùy tiện như cô ta, thế giới này chia làm hai loại người.

Một loại cô ta che chở, một loại cô ta ghét.

Hiển nhiên, Từ Tái Xuân là người trước, người sau chính là Trương Nghiêu rồi, không chút nghi ngờ nào.

Hôm nay da mặt Lư Lạc dày, vẫn quần lấy Từ Tái Xuân cả buổi chiều, ngược lại Từ Tái Xuân luôn bình tĩnh, vì cô đã quen một mình, giờ có người lú lú bên cạnh, cũng không tệ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đợi Từ Tái Xuân làm cơm tối xong, Trương Nghiêu cũng trở về.

Lư Lạc đang nhìn nồi canh, còn chưa hỏi Từ Tái Xuân khi nào có thể xối cơm, bé mập này đã ném cái muôi mau chóng phóng tới cửa.

Lư Lạc ngạc nhiên xoay đầu lại, sau đó bèn thấy bóng dáng tròn vo chạy như bay ra cửa, rồi va vào lòng người đàn ông xuất hiện ngay cửa.

Cô ta tuyệt đối không nhìn lầm, người đàn ông sau lưng tiếp được Từ Tái Xuân, thân hình rất nhanh hơi loạng choạng lui về sau.

Haha, sao không đánh bay hần ra ngoài nhỉ.

Trong lòng Lư Lạc khó chịu nghĩ, Trương Nghiêu này đúng là nhân tài, Từ Tái Xuân đụng hần như thế vậy mà chỉ hơi loạng choạng, sau đó, hần giờ tay lên...

Cái gì, muốn đánh người hả?

Không đúng, Trương Nghiêu không đánh người, anh sờ sờ đầu Từ Tái Xuân.

Hừ, thảm thiết quá, mau chết đây. Lư Lạc bĩu môi, tên căn bã này đừng chiếm tiện nghi của em gái mềm mại được không?

Đệt! Lư Lạc lại phun một câu thô tục! Trương Nghiêu hôn Từ Tái Xuân.

Này... hai người này xong chưa trời? Đó là cửa chính đây, tuy không nói là kẻ qua người lại, nhưng làm thế sẽ chọc mù mắt chó đó?

Này, đừng không biết xấu hổ như vậy chứ?

Mặt Lư Lạc đen kịt. Cho dù là ai chứng kiến hình ảnh thế này, sắc mặt cũng sẽ không tốt.

Lúc này, cô ta càng thêm chắc chắn một việc, Từ Tái Xuân thực sự là một đóa hoa tươi cắm bãi phân trâu.

Thiệt Ngưu và Từ Tái Xuân tình chàng ý thiếp xong, trong lúc vào nhà, còn có chút chưa thỏa mãn, đang tính kéo Từ Tái Xuân làm một lần nữa, lại thấy người ngay cửa phòng bếp.

Mặt Trương Thiệt Ngưu cũng đen xì.

“Tại sao cô ta ở đây?”

Từ Tái Xuân kéo tay Trương Thiệt Ngưu, rất kiên nhẫn giải thích, “Xế chiều hôm nay Lạc Lạc học nấu ăn, trễ quá, nên chưa về.”

“Trễ? Cũng không phải tám mươi giờ gì, giờ mới có sáu giờ, xe buýt còn chưa hết giờ làm đâu...”

Trương Nghiêu không chút nể mặt muốn Lư Lạc ra khỏi cửa, nhưng đã bị Lư Lạc thông minh nhìn thấu.

“Bé mập, canh xong rồi.”

“Vâng, tới ngay.” Từ Tái Xuân không nghi ngờ anh, buông Trương Nghiêu ra vào nhà bếp múc canh, để lại hai người mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn đã không ưa nổi.

Trương Nghiêu xác định bản thân ghét Lư Lạc. Có lẽ do người phụ nữ này muốn Từ Tái Xuân rời khỏi anh đi làm, cũng vì cô ta không biết liêm sỉ ở lại ăn chực.

Điểm này, giống y đúc mức độ chán ghét Cổ Tây Dương.

Hai người này, quả thực là một đôi trời sinh.

Lúc ăn cơm, tâm trạng Trương Nghiêu khó chịu, thừa dịp Từ Tái Xuân vào nhà bếp bưng bát, Trương Nghiêu gọn gàng dứt khoát ra lệnh đuổi khách.

“Cô ăn cơm xong thì đi đi.”

“Ồ, xin lỗi. Quên nói anh biết, tối nay tôi muốn ở lại ngủ với Xuân Xuân[1]...”

[1] Xuân này đồng âm với Xuân, có nghĩa là ngu xuẩn, ngu ngốc.

“Cô kêu ai Xuân Xuân... Con mẹ nó cô mới ngu đó!”

“Chắc chắc chắc chắc, con đồ chính là con đồ, vừa mở miệng là thối chết, sao Xuân Xuân không ngủi được nhỉ?”

“Cô...”

Trương Nghiêu siết chặt quả đấm, trong lòng thâm nhủ bình tĩnh bình tĩnh, con bà nó, ở địa bàn của anh, còn phải ăn thiệt con nhỏ đáng ghét này, thực sự không thoải mái.

Đang tính nói chuyện, Từ Tái Xuân đã bưng canh gà ra. Đầu tiên cô múc cho Trương Nghiêu một bát, sau đó múc thêm cho Lư Lạc một bát.

Trương Nghiêu nhú mày, “Em không uống sao?”

Từ Tái Xuân lắc đầu, “Em không thích uống canh.” Nói xong câu này, Từ Tái Xuân lại thoáng do dự, “Nhưng... dì Thái nói canh tốt...”

“Đúng vậy, đi lấy một bát đi, anh múc cho em.”

Từ Tái Xuân nhìn đùi gà trên bàn, do dự. Song Trương Nghiêu rất kiên quyết, “Đi, không thể chỉ ăn thịt.”

Việc này đơn giản là muốn cái mạng già của Từ Tái Xuân mà, ai cũng biết cô thích ăn thịt, không thích uống canh. Nhưng cô lại hết sức nghe lời Trương Nghiêu, bỏ đùi gà, cô cực kỳ không cam lòng.

Lư Lạc ở một bên nhìn mà đau lòng, “Em ấy thích ăn thì để em ấy ăn đi, không được sao?”

“Cô biết cái gì?” Trương Nghiêu nghiêm túc múc váng đầu trên mặt canh gà ra, sau đó múc cho Từ Tái Xuân một bát, “Hôm nay uống một bát nhỏ, được không?”

Từ Tái Xuân thoáng do dự, gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm đùi gà trong bát.

“Bác sĩ nói em ăn quá nhiều thịt sẽ không khỏe mạnh, anh cũng không muốn kéo em đi giảm cân, ngoan, đùi gà chỉ có thể ăn phân nửa...” Nói xong, Trương Nghiêu lấy đùi gà, tự mình ăn mấy miếng mất hơn phân nửa, sau đó còn dư lại đưa cho Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân nhào tới muốn lấy, nhưng bị Trương Nghiêu tránh được, chỉ canh trong bát cô, đáng vẻ không chút nào nề mặt.

“Uống cạn bát canh, mới ăn đùi gà. Bằng không anh lập tức ăn hết.”

Từ Tái Xuân giống như muốn khóc vậy, Lư Lạc thực sự đau lòng.

“Bé mập, em đừng sợ, chị gấp cho em...”

Lời này biến mất ngay dưới ánh mắt như dao của Trương Nghiêu.

Mà Từ Tái Xuân nhìn đùi gà một chút, lại nhìn bát canh, không biết nghĩ đến ít chuyện gì, cuối cùng cúi đầu từ từ uống hết.

Lư Lạc ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, tên Trương Nghiêu này hoàn toàn dùng chính sách tàn bạo mà. Hắn không chỉ dùng đùi gà uy hiếp Từ Tái Xuân uống canh, còn ép Từ Tái Xuân ăn rau.

Bé mập đáng thương, Lư Lạc cắn đũa, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, phải làm sao mới có thể cứu vớt bé mập đáng yêu này đây.

34. Chương 34

Hôm nay Từ lão hồ và dì Thái ra ngoài trải nghiệm thế giới hai người, đương nhiên, đây là do Trương Nghiêu đoán.

Bất quá không quan trọng, quan trọng là... tối nay chỉ có anh và Từ Tái Xuân ở nhà.

Khà khà khà khà... không biết vì sao, anh hơi hưng phấn.

Thời gian còn sớm, tiễn Lư Lạc đáng ghét kia xong, Trương Nghiêu lên lầu chơi game.

Trong lúc chơi, Cố Tây Dương gửi tin nhắn tới, nói Cố Đông Hải muốn một mình nói chuyện với anh, Trương Nghiêu trả lời sẽ qua đó. Bất kể nói thế nào, nếu Từ Tái Xuân theo anh, thì anh không muốn cô chịu khổ, tốt nhất nuôi cô trắng trẻo mập mập nhất.

Có điều, nhắc tới trắng trẻo mập mập, Trương Nghiêu cũng hơi rầu rĩ.

Anh rất thích đáng vẻ này của Từ Tái Xuân, nhưng, lần trước dì Thái mang báo cáo kiểm tra sức khỏe về không lạc quan lắm, Từ Tái Xuân giống hệt Khoai Tây có mỡ trong gan, mẹ nó, đây là sự thật quá đau buồn.

Do đó, mặc dù có chút không đành lòng, song Trương Nghiêu vẫn quyết định để Từ Tái Xuân ăn nhiều rau ít thịt sau đó vận động nhiều.

Vận động... khà khà khà khà, nghĩ tới đây, Trương Nghiêu lại nhin không được nở nụ cười bỉ ổi, khà khà khà khà...

Trương Nghiêu chơi game đang high, Từ Tái Xuân bưng hộp bánh quy tới.

Trương Nghiêu không thích ăn đồ ngọt, chẳng qua được Từ Tái Xuân làm cho ăn nên thỉnh thoảng cũng ăn mấy miếng, quan trọng nhất là, anh luôn luôn có thể cho Từ Tái Xuân ít sáng kiến hay.

“Hôm nay bánh quy hơi ngọt.” Trước đây, anh từng nói với Từ Tái Xuân không thích ăn đồ ngọt, nên Từ Tái Xuân làm bánh quy đều ít đường, hôm nay sao ngọt thế.

“Anh! Anh ném ra à! Đó là Lư Lạc làm!”

“...” Mẹ nó! Giờ nhổ ra, còn kịp không?

Sau nửa giờ bang chiến kết thúc, Trương Nghiêu thấy Từ Tái Xuân lại đang ăn bánh quy. Người này đúng là không có lỗi tai mà, đã nói không được ăn nhiều đồ ngọt vậy.

Trương Nghiêu nhét toàn bộ bánh quy vào miệng mình, sau đó vỗ vỗ đầu Từ Tái Xuân, “Bớt ăn vặt đi, biết chưa?”

Từ Tái Xuân trơ mắt nhìn Trương Nghiêu, rầu rĩ không vui.

Trương Nghiêu vất vả lắm mới nuốt cả ngụm bánh quy xuống, lừa đảo, hèn chi anh nói khó ăn thế, hóa ra Lư Lạc làm. Có điều nhắc tới Lư Lạc này, Trương Nghiêu càng thêm không vui. Cô ta không phải là thiếu nữ ngu ngốc không có chuyện gì làm, nghe Cố Tây Dương nói, cô gái này còn chưa tốt nghiệp đại học đấy, là năm ba hay năm tư gì đó, giờ ở bên ngoài gây dựng sự nghiệp, nghe nói còn lẩn lộn không tề.

Trương Nghiêu chưa quên, lần trước Lư Lạc bảo Từ Tái Xuân ra ngoài làm việc.

Lẽ nào, Lư Lạc có âm mưu?

Từ Tái Xuân vuốt bụng, thoáng ai oán nhìn Trương Nghiêu.

Buổi tối chỉ uống canh, ăn rau nhiều, giờ đói quá đi. Vốn muốn ăn chút bánh quy, nhưng hình như bánh quy bị anh ăn sạch rồi.

Cô hơi buồn bực.

Song ngẩng đầu lên, sắc mặt anh dường như không tốt lắm.

“Anh ới?”

Trương Nghiêu phục hồi tinh thần, còn uống một hộp sữa tươi của Từ Tái Xuân, “Đi tắm đi, mai còn phải dậy sớm.”

Từ Tái Xuân không nhúc nhích, vuốt bụng, rất ai oán, “Anh, em đói quá à.”

“...” Nếu Trương Nghiêu nhớ không lầm, rõ ràng hai người vừa mới ăn cơm tối.

Thực ra tương đối mà nói, Trương Nghiêu là người dễ nói chuyện nhất trong nhà. Đặc biệt đối với Từ Tái Xuân, anh hoàn toàn không có sức chống cự, hơn nữa đáng về Từ Tái Xuân liều mạng khóc, Trương Nghiêu thực sự nghĩ tới mà sợ.

“Vây... chỉ cho phép một quả táo?”

“Hai quả!”

Từ Tái Xuân cò kè mặc cả, đương nhiên, ở mặt này, cô tuyệt đối chuyên nghiệp.

Cuối cùng, Trương Nghiêu nhìn cô gái giơ hai quả táo to lên gặm vui vẻ, trong lòng lặng lẽ phun máu, quả nhiên anh chiều cô quá.

Rốt cuộc trong bụng được lót ít đồ, Từ Tái Xuân không ằm ỉ nữa, bò tới bên người Trương Nghiêu nằm.

Dáng vẻ ngoan ngoan kia, khiến Trương Nghiêu nhin không được động lòng một trận. Có điều chờ chút, còn một việc chưa nói với cô.

Trương Nghiêu đưa cho Từ Tái Xuân một tấm thẻ, “Mật mã thẻ là sinh nhật em, nhớ chưa?”

Từ Tái Xuân gật đầu, nhưng không biết Trương Nghiêu đưa cô thẻ này có nghĩa gì.

“Đây là tiền của chúng ta, cất đi, sau này mua đồ.”

Trương Nghiêu dặn dò, anh cũng không tin Từ Tái Xuân có thể quản gia tốt, song chồng đưa tiền cho vợ giữ, hình như là việc phải làm của đàn ông sau khi kết hôn.

Trương Nghiêu không suy nghĩ nhiều thế, hơn nữa, có lẽ sau khi thảo luận với Cố Đông Hải xong, anh sẽ bận rộn hơn, đến lúc đó, chắc càng không thể chăm sóc Từ Tái Xuân, để cô nắm chút tiền, có phải sẽ khiến cô có cảm giác an tâm hơn không.

Trương Nghiêu cảm thấy điều mình có thể nghĩ cũng nghĩ cả rồi, cuối cùng trước khi đi ngủ, anh nhin không được hỏi Từ Tái Xuân.

“Em muốn ra ngoài làm không?”

Từ Tái Xuân ôm cánh tay anh, ngáp một cái.

“Ừm...”

Thực ra Trương Nghiêu không muốn Từ Tái Xuân ra ngoài làm việc, nhưng sợ cô buồn. Cô vẫn chưa tới hai mươi tuổi, ngoại trừ tình thân và tình yêu, còn phải có tình bạn nữa.

Anh nghĩ, trên thế giới này nếu có một cô gái có thể thật lòng đối đãi cô, nói không chừng cô sẽ cười càng rạng rỡ hơn.

Từ Tái Xuân vẫn còn do dự, Trương Nghiêu đợi câu trả lời của cô, song rất lâu vẫn chưa nhận được đáp án.

Vì, Từ Tái Xuân ngủ mất tiêu.

Cái đồ ngốc này.

Trương Nghiêu thở dài, ôm cơ thể mềm mại vào lòng, “Đúng là ngốc.”

Anh mắng một tiếng, nhưng tay lại không nhịn được càng ôm chặt cô hơn.

Cứ như vậy, Từ Tái Xuân không đề cập chuyện đi làm, thậm chí, cô căn bản không biết rốt cuộc khác hiện tại chỗ nào.

Chẳng qua, sau khi Trương Nghiêu và Cố Đông Hải đạt được thỏa thuận, quả nhiên bận rộn rất nhiều. Trước đây mỗi ngày còn có thể về ăn tối, song dần dần, ngay cả bữa tối anh cũng không thể về ăn, đến cuối cùng lúc trở về Từ Tái Xuân đã ngủ.

Trương Nghiêu đi sớm về trễ, thành thật mà nói, Từ Tái Xuân rất cô đơn.

Ngay lúc đó, Lư Lạc bảo Từ Tái Xuân giúp cô ta làm bánh quy thủ công.

Mỗi ngày vào buổi sáng cô chỉ cần đến phòng làm việc làm ít bánh quy là được, không cần nhiều thời gian, đồng thời tiền lương Lư Lạc đưa không tính là thấp.

Ít nhất, Trương Nghiêu cảm thấy hợp lý.

Từ Tái Xuân nghĩ dù sao cũng buồn chán, ngay cả bữa tối Trương Nghiêu cũng không trở về ăn, cô giống như mất đi động lực vậy, vừa vặn lúc này Lư Lạc cho cô động lực.

Không thể không nói, Từ Tái Xuân rất được hoan nghênh. Mặc dù trong mắt người ngoài cô ngốc nghếch, nhưng làm việc cực kỳ nghiêm túc, còn rất cố gắng chăm chỉ, nên mọi người ở phòng làm việc đều rất thích cô.

Nhất là em gái mềm mại, còn nấu ăn ngon, thì càng được hoan nghênh hơn rồi.

Tuy nói, Lư Lạc không thích Trương Nghiêu, song Từ Tái Xuân hình như rất thích Trương Nghiêu, đương nhiên Lư Lạc cũng sẽ không để đàn ông khác ức hiếp cô, nên rất nhiều đàn ông có ý với Từ Tái Xuân, nhưng ngại chiếc nhãn lấp lánh trên tay phải cô, nên không dám tiến tới.

Bất quá, sau khi Từ Tái Xuân đi làm lại mập thêm mấy kg. Trương Nghiêu xem báo cáo kiểm tra sức khỏe, mặt đen kịt.

“Chẳng phải đã kêu em ăn ít bánh quy hả?”

Từ Tái Xuân chỉ chỉ ngón tay vào nhau, “Không... không nhin được.”

Trương Nghiêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng hết lần này tới lần khác lại không cách nào động vào Từ Tái Xuân, chỉ có thể nói cho Từ Tái Xuân biết, nếu kết quả kiểm tra tháng sau vẫn không khỏe mạnh, sẽ phải vận động.

Mọi người ở phòng làm việc đều biết báo cáo kiểm tra sức khỏe của Từ Tái Xuân, họ đều nghĩ Từ Tái Xuân mập mập rất đáng yêu, song đe dọa đến sức khỏe, bọn họ cũng lý trí không cho Từ Tái Xuân ăn quá nhiều đồ vật.

Không chỉ thế, Lư Lạc vì giúp Từ Tái Xuân khôi phục sức khỏe, còn giúp Từ Tái Xuân làm thể tập gym.

Mà thể tập gym này mang tới một loạt phiền phức.

Phải nói rằng phiền phức này, nên nói tới Trương Kiều.

Chẳng phải Trương Kiều từng quen một cô bạn gái mắc bệnh AIDS à? Dọa hấn choáng váng, về sau, không biết có phải vận may của hấn quá tốt không, vậy mà không nhiễm AIDS.

Song Trương Kiều cũng hứng chịu nỗi sợ ghê gớm, hấn bắt đầu suy nghĩ lại chuyện đã qua, hấn nghĩ tới Từ Tái Xuân.

Hơn nữa, sau khi hấn trở về thấy dáng vẻ đường làm quan rộng mở của Trương Nghiêu, trong lòng cực kỳ ước ao ghen tị, nhà họ Từ là của hấn, Từ Tái Xuân cũng có thể là của hấn, tất cả hấn phải là của hấn.

Hấn là một lãng tử, nhưng lãng tử biết quay đầu còn quý hơn vàng mà, không phải sao?

Hấn biết, Từ Tái Xuân chỉ tạm thời mất trí nhớ, sớm muộn gì cũng có một ngày, cô sẽ ngoan ngoãn trở lại bên người hấn.

Do đó, hấn chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi...

Nhưng, chờ dài cổ. Đặc biệt, trong tình huống tên cận bã Trương Nghiêu hình như càng lẫn lộn càng tốt, Trương Kiều bắt đầu nghĩ, có phải cơ hội đều để cho người chủ động ra trận không? Hấn có nên chủ động một chút không.

Trương Kiều nghĩ rất đơn giản, tuy giờ hấn biến thành một tên béo, nhưng vẫn là một tên béo đẹp trai, Từ Tái Xuân cũng béo. Một người béo hấn rất dễ thích một tên béo đẹp trai phóng khoáng chứ.

Giấc mộng của Trương Kiều mơ rất đẹp, thậm chí hấn đã nghĩ tới làm sao gặp gỡ lãng mạn với Từ Tái Xuân, sau đó như thiên lôi đánh vào địa hỏa, ném tên Trương Nghiêu kia đi thật xa.

Giống như Trương Nghiêu, Trương Kiều đã từng là cao phú soái cũng có chút tự kỷ quá đáng.

Không có cuộc gặp gỡ bất ngờ nào như hấn suy nghĩ, sự thực chứng minh, từ sau lần kia, hấn không còn gặp được Từ Tái Xuân nữa.

Đương nhiên, hấn cũng tra được nơi ở của Từ Tái Xuân, song mỗi lần tới gần, đều bị Khoai Tây dí tè ra quần.

Về sau, Trương Kiều bị kịch phát hiện, mỗi lần bản thân bị chó dí, sau đó đều gây đi một tí.

Bất quá, xét thấy Khoai Tây càng ngày càng hung tàn, lần trước suýt cắn rớt móng hấn, Trương Kiều vì lý do an toàn, nên bỏ qua kế hoạch tốt đẹp vào phòng trộm hương trộm ngọc.

Hấn thoáng rầu rĩ không vui, Từ Tái Xuân này sao cứ ở nhà miết. Ngay cả ngày thường ra ngoài mua nước tương cũng không có.

Làm hại hấn suy nghĩ nhiều kế hoạch hoàn mỹ vậy, đều bị chôn vùi hết.

Trương Kiều không phải người kiên nhẫn lắm, cảm giác chờ Từ Tái Xuân quá khó, hấn muốn buông tay.

Song, khiến hấn vụn lụn không ngờ là, ngay lúc Trương Kiều chuẩn bị buông tha, Từ Tái Xuân xuất hiện trước mặt hấn.

Thoáng chốc, hấn cảm thấy thượng đế vẫn thương hấn.

Không có nguyên nhân nào khác, ông đưa Từ Tái Xuân đến trước mặt hấn, hai người họ đều là thành viên của phòng tập gym.

Rất nhiều phương án gấp gờ tốt đẹp tuần hoàn trong đầu, thậm chí, Trương Kiều còn mắc hội chứng sợ lựa chọn^[1] một chút, rốt cuộc nên dùng màn ra sân kinh diễm nào đây.

[1] Hội chứng sợ lựa chọn (): là chứng gấp trở ngại trong việc lựa chọn, người mắc chứng này không có cách nào hài lòng với việc lựa chọn của mình, trong lúc lựa chọn thời gian ra quyết định rất khủng hoảng, thậm chí mớ hôi đầm đìa, dẫn đến việc sợ hãi chuyện lựa chọn ở mức độ nào đó.

Haha, sự thực chứng minh Trương Kiều đã nghĩ quá nhiều, tầm mắt hấn quá nóng bỏng, Từ Tái Xuân ngốc nghếch không phát hiện, nhưng Lư Lạc không phải kẻ tầm thường.

Đợi sắp xếp cho Từ Tái Xuân xong, mặt cô ta đen kịt, sải bước tới chỗ Trương Kiều.

35. Chương 35

Người mới quen biết Lư Lạc sẽ cho rằng mấy cô em học hội họa rất yếu đuối dễ đẩy ngã, đặc biệt cô em này có dáng vẻ xinh đẹp, còn có một mái tóc đen dài lay động.

Nhưng, chân lý ở đâu? Lư Lạc nói cho bạn biết, hết thấy đều là biểu hiện giả dối.

Sức Lư Lạc rất lớn, cô cũng không biết từ lúc nào đã bị nuôi dưỡng thành một cô nàng đàn ông, đợi đến lúc phát hiện ra thì đã quá muộn màng.

Không còn cách nào khác, Lư Lạc bị đưa đến Học viện nghệ thuật, người nhà hi vọng nghệ thuật sẽ hun đúc lại, có thể để Lư Lạc có một trái tim mềm mại.

Song, trải qua một thời gian rất dài, Lư Lạc không cảm giác được bản thân có một trái tim mềm mại, không chỉ thế, cô còn có một nắm đấm mạnh mẽ.

Rất đáng tiếc, Trương Kiều chẳng biết.

Hấn vốn muốn dụ dỗ Từ Tái Xuân, nhưng bé ngốc Từ Tái Xuân kia hoàn toàn không thấy hấn. Bất quá may mà, hấn cũng không tính là hoàn toàn thất bại, cô em có mái tóc dài lay động cười hì hì đi đến chỗ hấn, sao, bị phong thái của hấn mê hoặc rồi hả?

Trương Kiều nghĩ bản thân nên tạo dáng thế nào đây, tốt nhất là nghiêng nước nghiêng thành, để cô em lập tức ghé vào dưới quần tây hấn.

Nói rồi, Trương Kiều và Trương Nghiêu là hai anh em, ở mặt nào đó mà nói, giống đến kinh người.

Trương Kiều YY kết thúc, vì Lư Lạc vung quả đấm thép về phía hấn.

Thậm chí hấn còn chưa kịp nói tên hấn cho cô em biết, đã bị cô em một quyền đánh ngã, không chỉ vậy, cô em còn xách cổ áo hấn, âm trầm uy hiếp: “Tên khốn kiếp, không biết cô ấy là người bà che chở hả? Liếc thêm cái nữa, bà đây đâm mù mắt chó cậu.”

Tương đối mà nói, Lư lạc đã hạ thủ lưu tình với tên ngốc Cố Tây Dương rất nhiều, rất nhiều.

Ngày đó Trương Kiều là bò ra khỏi phòng tập gym cũng chẳng dám báo cảnh sát.

Phải nói thế nào chứ, nói hấn bị một cô em yếu đuối chưa tới 50kg đánh như chó à.

Trương Kiều chảy nước mắt chua xót, sau khi bị Lư Lạc đánh ra khỏi phòng tập gym, đắng lòng gần chết.

Bên Từ Tái Xuân thì chả biết gì, cô không chỉ không biết, còn rất buồn bực, vì cô không thích vận động, mới động vài cái, hình như cô càng đói bụng hơn.

Khoan đã, hình như cô nghe được bên kia có tiếng động, song vừa tính ngẩng đầu, Lư Lạc đã phủ tay đi tới.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Lư Lạc cười ngọt ngào, “Chị mới đáng chết một con gián.”

Từ Tái Xuân gật đầu, nếu là gián, đương nhiên phải đánh chết, do đó cuộc gặp gỡ hoàn mỹ Trương Kiêu suy nghĩ rất lâu, một lần nữa bị nhỡ.

Không chỉ nhỡ, còn có được một bài học đau thương.

Người bên cạnh Từ Tái Xuân rốt cuộc là ai. Sao toàn không bình thường thế!!!

Trương Kiêu chịu kích thích quá lớn, mắt thấy Trương Nghiêu càng phát triển càng tốt, nghe nói rất nhiều tình thế còn cướp chuyện làm ăn của hắn. Con hoang đừng ép người quá đáng!

Trương Kiêu rất phẫn nộ, Trương Nghiêu bận như cún vậy, lẽ nào còn có thể chú ý tới gia đình sao? Trương Kiêu nghĩ ra một chủ ý xấu, chằm ngòi thổi gió chính là nghề của hắn.

Đợi hắn dưỡng tốt gương mặt đẹp trai của hắn rồi, Trương Kiêu đi tìm Trương Nghiêu.

“Ông chủ, bên ngoài có một người béo tìm anh.”

Trương Nghiêu tưởng Từ Tái Xuân tới, hào hứng xông ra ngoài.

Vợ đến thăm anh, vui quá.

Song, khi trông thấy Trương Kiêu, sự hưng phấn của Trương Nghiêu giống như bị tạt một chậu nước lạnh. Mẹ nó, tại sao là cái thứ nào tàn Trương Kiêu này tới trời.

Trương Kiêu suy nghĩ rất nhiều, còn phải khiêu khích quan hệ, không dễ dàng gì.

“Hi, em trai...” Đầu tiên phải lôi kéo làm thân, sau đó mấy hớp rượu xuống bụng rồi, thì lời ‘vô lý’ gì đều nói ra cả, hê hê, dứt khoát chôn một quả bom hẹn giờ cho cái gia đình này.

Vì vậy, Trương Kiêu tìm Trương Nghiêu - kẻ mà hắn không thích, “Tối nay có rảnh không? Uống một ly?”

Trương Nghiêu hí mắt, hình như đang suy xét dụng ý của tên căn bã Trương Kiêu này. Lúc này, lại nghe Trương Kiêu ra vẻ đáng thương nói: “Mặc kệ thế nào, chung quy chúng ta cũng là anh em ruột, chẳng lẽ cậu tính hận chúng tôi suốt đời sao?”

Trương Nghiêu không phản ứng, Trương Kiêu dừng một chút, giả vờ cực kỳ cực kỳ đáng thương nói tiếp: “Chả lẽ cậu vẫn còn trách tôi? Nhưng, cậu phải biết rằng, đó cũng không phải ý của tôi, tôi biết hiện tại Từ Tái Xuân đã lấy cậu, nhưng tôi thực sự không có cách nào khác, ai bảo... tôi không run động nổi với cô ấy, mặc dù cô ấy thương thầm tôi...”

Sắc mặt Trương Nghiêu khó coi, trong lòng Trương Kiêu hơi động, đến đây, mắc câu nào.

“Đi thôi, coi như giảng hòa đi, tối nay chúng ta uống một ly nhé?”

Trương Nghiêu gật đầu, không chỉ thế, anh giống như buông xuống quá nhanh, đi tới ôm cánh tay Trương Kiêu.

Xảy... xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao hắn cảm thấy có gì đó không đúng...

“Sao thế? Đi ngay bây giờ à?”

Trương Nghiêu chỉ cười, không nói lời nào, đợi đến lúc tới nơi yên tĩnh, anh mới buông Trương Kiêu ra.

Trương Kiêu hơi ngu ngốc, lúc này thấy sắc mặt Trương Nghiêu đen kịt, hơn nữa nơi này yên tĩnh một cách quỷ dị, bỗng nhiên hắn có chút thông minh.

“Cái kia... tôi... tôi còn có việc... Không bằng, không bằng tối chúng ta lại hẹn.”

Ai hẹn với mày hử?! Có thời gian không bằng về nhà ôm vợ!

Trương Nghiêu giờ nắm tay lên, hít một hơi thật sâu, sau đó làm một chuyện anh đã muốn làm từ rất lâu. Vâng...

Anh đánh Trương Kiều một trận.

Mẹ nó, cho mày quyền rũ Từ Tái Xuân nè! Cho mày ăn hiếp cô ấy nè! Mẹ nó, anh đã không buông xuống được, tên cặn bã như mày dựa vào cái gì!

Trương Kiều ra trận bất lợi, vừa mới bắt đầu còn có thể phản kháng, đừng tưởng hấn chưa luyện qua, nhưng rốt cuộc hấn bị tửu sắc móc rỗng cơ thể, dưới cơn tức giận như mãnh hổ sống chuồng của Trương Nghiêu, hấn giống như dưa chuột héo rũ vậy, bị người ta đánh lặn qua lộn lại.

Thê thảm biết bao.

Tối nay Trương Nghiêu dựa theo ánh trăng về tới nhà, vì thời gian còn sớm, Từ Tái Xuân mới lên giường, trông thấy anh về, hiển nhiên cô rất bất ngờ.

“Anh...”

Trương Nghiêu cởi quần áo ra, vào phòng tắm, không để ý tới Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân đi theo, “Anh ơi, anh sao thế?”

Trương Nghiêu vẫn im lặng. Anh phải nói thế nào đây, tuy đã đánh tên khốn kiếp Trương Kiều một trận, song trong lòng vẫn không dễ chịu.

Nghĩ đến Từ Tái Xuân từng thích Trương Kiều như vậy, anh lại không vui.

Lúc thấy Trương Nghiêu tiến vào bồn tắm lớn ngâm mình, Từ Tái Xuân chọc chọc tay anh, lại bị anh kiêu ngạo tránh né, Từ Tái Xuân hình như hơi sáng tỏ.

Anh có chút không vui thì phải.

Mặc dù cô chẳng biết anh tức giận cái gì, song muốn anh hết giận, Từ Tái Xuân định bụng dỗ dành.

Về phần dỗ dành thế nào hử, mặt cô hơi đỏ bừng.

Trương Nghiêu vốn mệt mỏi, tính tắm tấp nghỉ ngơi một chút. Vì chuyện Trương Kiều, trong lòng anh cực kỳ khó chịu, nên trong thời gian ngắn, anh không muốn thấy Từ Tái Xuân, tránh cho trong đầu xuất hiện những liên tưởng không tốt.

Khi tiếng nước ào ào vang lên, Trương Nghiêu hoàn hồn, Từ Tái Xuân đã cởi sạch hết theo anh vào phòng tắm.

Mẹ nó, tưởng anh là cầm thú hả?

Khoan đã... Rốt cuộc ai dạy cô làm vậy? Là cô nàng đàn ông Lư Lạc kia? Hay dì Thái mặt doge...

Lòng Trương Nghiêu tràn ngập khủng hoảng, rốt cuộc ai làm hư bé ngọc đáng yêu rồi.

Song không cho phép anh suy nghĩ quá nhiều, Từ Tái Xuân đã leo lên người anh, ôm cổ anh, khẽ nũng nịu một tiếng, “Anh ơi... đừng tức giận nữa...”

Mẹ nó! Lúc này, anh còn tức giận con khỉ ấy.

Bất quá, chờ chút đã, tuy mấy ngày rồi anh không ăn thịt, nhưng, gần đây anh rất mệt mỏi, thân thể khó tránh có chút theo không kịp, khà khà, giờ mặc dù là ngày tốt cảnh đẹp, song ai biết có ảnh hưởng đến khả năng phát huy của anh không?

Trương Nghiêu rất rối rắm.

Có điều, sự rối rắm của anh không duy trì được bao lâu, bởi vì dưới nước, đôi tay nghịch ngợm kia đã xuôi theo anh... từ từ trượt xuống.

Trương Nghiêu hít một hơi, sau đó bắt được đôi tay linh hoạt ấy, vàng, bồng bĩnh khá lớn, chắc có thể mà.

Đợi nước đều nguội lạnh, Trương Nghiêu mới lưu luyến vớt Từ Tái Xuân từ trong nước lên. Cô mệt rồi, chẳng còn chút sức lực nào, cả người mềm nhũn ghé vào ngực anh.

Khuôn mặt đỏ ửng, rất đáng yêu. Nhìn thấy anh, cô miễn cưỡng mở mắt, hừ một tiếng, sau đó ngủ mất.

Cô bé này...

Trương Nghiêu biết hiện tại sáng nào cô cũng đến phòng làm việc của Lư Lạc, tuy lượng công việc không lớn lắm, nhưng chiều về còn phải tập thể thao, Từ Tái Xuân khó tránh khỏi mệt hơn bình thường.

Trương Nghiêu đau lòng cho cô, không muốn cô ra ngoài làm việc.

Song để cô ở nhà một mình, hình như cũng nhàm chán lắm. Nhất là anh bận rộn thế.

Do đó, suy nghĩ một chút, đến cuối cùng anh vẫn đồng ý.

Ôm cô em mềm nhũn trở lại giường, Trương Nghiêu nhận không được suy xét, gần đây bé ngọc này có phải giảm cân quá mức không, sao cứ cảm thấy nhẹ hơn trước rất nhiều ta.

Xem ra, phải đi bệnh viện xem báo cáo sức khỏe tháng này rồi, nếu đã khỏe mạnh thì khỏi giảm nữa.

Trương Nghiêu nghĩ nghĩ, bèn lấy khăn khô lau cho Từ Tái Xuân, chẳng qua thấy một khối trắng đục giữa hai chân Từ Tái Xuân, anh ngại ngần cả người.

Anh chưa dùng biện pháp.

Biến cố này khiến cả người Trương Nghiêu rét run. Bình thường anh đều nhớ xài biện pháp, vì tạm thời anh chưa muốn có con.

Song, hôm nay Từ Tái Xuân nhiệt tình quá, thực sự hiếm có, anh luôn luôn kiêu ngạo với sự tỉnh táo của mình, nhưng cũng không nhận được bị tiểu yêu tinh cảm dỗ, thuận theo thể nước tới một lần... Vài lần? Sau đó, vì quá thỏa mãn, nên Trương Nghiêu quên mất.

Anh quên mang bao.

Trương Nghiêu lấy khăn khô lau cho Từ Tái Xuân, ở giữa còn moi moi móc móc, nhưng vẫn cảm thấy không yên lòng.

Bảo Từ Tái Xuân uống thuốc sao?

Có ảnh hưởng tới sức khỏe không?

Tối nay, Trương Nghiêu vốn nghĩ tới tên khốn kiếp Trương Kiêu kia, lại bị một chuyện quan trọng khác quẩn lấy.

Suốt cả đêm anh ngủ không ngon giấc, thậm chí, anh còn nằm mơ.

Một giấc mơ không đẹp lắm.

Anh mơ thấy Từ Tái Xuân mang thai, bụng to, giống như một chú heo vậy.

Sau đó... cái này không quan trọng, quan trọng hơn là... đợi được mười tháng mang thai, trong cơn đau bụng cực kỳ thảm thiết cuối cùng Từ Tái Xuân sinh rồi.

Trương Nghiêu tập trung nhìn lại, mẹ nó, là một ổ heo con!

36. Chương 36

Trương Nghiêu đầm đìa mồ hôi từ trong giấc mơ tỉnh lại, Từ Tái Xuân bên cạnh ngủ hệt như heo. Hiện thực trùng khớp với giấc mơ, khiến người ta có chút phản ứng không kịp.

Trương Nghiêu thở dài một hơi, suy nghĩ tí, vẫn đi ra ngoài.

Lúc Từ Tái Xuân thức dậy, hiếm khi thấy Trương Nghiêu không đi làm, cô dụi dụi mắt, còn hơi mệt mỏi, “Anh, sao anh còn ở đây?”

Trong khoảng thời gian này Trương Nghiêu bề bộn nhiều việc, gần như đi sớm về trễ, lần nào cũng bỏ lỡ cô, do đó Từ Tái Xuân cũng quen với việc khi thức dậy không trông thấy Trương Nghiêu.

Vừa thấy anh lại có thể ở đây, Từ Tái Xuân cực kỳ kinh ngạc.

“Anh, đây là gì ạ?”

Trương Nghiêu thoáng do dự, đưa viên thuốc trên tay cho Từ Tái Xuân, “Ngoan, ăn kẹo nè.”

Từ Tái Xuân thích ăn kẹo nhất, cô hí hóp mắt, bỏ vào miệng, đang tính nhai, lại nghe Trương Nghiêu nói: “Uống hộp nước đi, kẹo... kẹo này không thể nhai.”

Từ Tái Xuân chần chừ một giây, nhưng cô rất tin tưởng Trương Nghiêu, cho nên ngoan ngoãn uống hộp nước, ăn hết cái được gọi là ‘viên kẹo’ kia.

Song, ‘viên kẹo’ hình như có độc, Từ Tái Xuân rất khó chịu.

Đầu cô đỏ đầy mồ hôi, rất muốn nôn, khó chịu đến mức chảy cả nước mắt.

Vốn dĩ Trương Nghiêu sắp ra khỏi cửa, nhưng tạm thời quên mang chìa khóa, vì vậy lại đi lên lấy, kết quả phát hiện sắc mặt Từ Tái Xuân trắng bệch, trên đầu toàn là mồ hôi.

“Em sao thế?”

“Em... em khó chịu.”

Từ Tái Xuân chỉ kịp nói một câu, bèn vọt vào phòng tắm.

Cô nôn đến mệt lả.

Trương Nghiêu không đi làm, dáng vẻ kia của Từ Tái Xuân, làm sao anh yên tâm đi được.

Từ Tái Xuân suýt phun cả mặt ra, dì Thái và Từ lão hổ không ở nhà, Trương Nghiêu làm một bát mì cho Từ Tái Xuân ăn, nhưng hình như Từ Tái Xuân không có khẩu vị, ăn hai miếng lại nôn tiếp.

Phản ứng có thai này hình như hơi mãnh liệt... Khoan đã, không đúng! Chẳng phải tối qua mới sáng khoái à? Làm gì nhanh vậy?

Trương Nghiêu hoảng sợ nhìn Từ Tái Xuân, mẹ nó, lẽ nào cái thai là dị hình.

Sự thực chứng minh, đầu óc Trương Nghiêu vẫn suy nghĩ quá nhiều như trước đây, khi anh chuẩn bị đưa Từ Tái Xuân đi bệnh viện, Lư Lạc tới.

“Bé mập đâu?!”

“Cô ấy khó chịu.” Trương Nghiêu lạnh lùng ngăn trước mặt Lư Lạc, hạ lệnh đuổi khách, “Cô về đi, hôm nay cô ấy muốn nghỉ ngơi.”

Bé mập khó chịu, Lư Lạc có thể đi sao?

Đẩy Trương Nghiêu ra, Lư Lạc chạy tới bên người Từ Tái Xuân.

“Hi, mập ơi, em sao thế?”

Từ Tái Xuân ứa nước mắt, “Em... em khó chịu...”

Lư Lạc vuốt đầu Từ Tái Xuân, thực sự cảm thấy bé mập này rất đáng thương, rưng rưng nước mắt thật khiến người ta yêu thương, “Bé cưng, em bị sao vậy? Ăn hồng bao tử à?”

Từ Tái Xuân tiếp tục rưng rưng, “Chỉ... ăn kẹo của anh...”

Ánh mắt Lư Lạc nhìn về phía Trương Nghiêu, không chút khách sáo mở miệng nói: “Ê! Tôi nói anh nè... anh cho em ấy ăn gì đó?”

Hiện tại mưu sát vợ yêu, liệu có quá sớm không?

Trương Nghiêu thoáng mất tự nhiên vuốt vuốt mũi, chuyện của anh và Từ Tái Xuân mắc mớ gì tới một người dưng chứ.

Trương Nghiêu không nói lời nào, chỉ dứt ít nước cho Từ Tái Xuân, ban đầu nói muốn đi bệnh viện, kết quả Từ Tái Xuân chỉ muốn ngủ, uống nước xong bèn mở màng thiếp đi.

Trương Nghiêu đắp chăn cho Từ Tái Xuân, rồi bị Lư Lạc kéo ra ngoài.

“Anh cho em ấy ăn cái gì?”

Trương Nghiêu tiếp tục vuốt mũi, anh không muốn nói vấn đề này.

Bỗng nhiên, Lư Lạc ném một cái hộp tới. Trương Nghiêu chột nhìn, đó không phải hộp của viên thuốc kia ư?

“Cô lấy đâu ra đấy?”

“Sao? Làm chuyện đui lý còn sợ người khác biết hả? Trương Nghiêu, anh có còn là con người không? Thuốc tránh thai này tác dụng phụ lớn thế, anh lại có thể cho bé mập uống nó! Lẽ nào anh không biết mang bao sao? Đồ cặn bã!”

Bị Lư Lạc chỉ vào mũi mắng, Trương Nghiêu cũng hơi khó chịu, “Chuyện của tôi với cô ấy không liên quan đến cô.”

“Không liên quan?” Lư Lạc cười lạnh một tiếng, “Em ấy căn bản không biết đây là thuốc tránh thai, còn ngây thơ cho rằng đó là kẹo anh cho, anh lừa em ấy? Anh không muốn có con của em ấy?”

Trương Nghiêu vuốt mũi, không nói gì, Lư Lạc cười lạnh càng sắc bén hơn.

“Trương Nghiêu, anh đúng là cặn bã.”

Thực ra Trương Nghiêu cũng không phải không muốn có con. Từ Tái Xuân vẫn còn trẻ con lắm, một đứa trẻ sao có thể chăm sóc một đứa trẻ khác đây.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, nếu con của bọn họ bị Từ Tái Xuân di truyền thì sao? Giờ anh có thể che chở cô, nhưng đợi đến lúc anh chết, đứa trẻ ngốc nghếch kia phải làm thế nào?

Trương Nghiêu cảm thấy phải có trách nhiệm với đời tiếp theo, điểm này, anh không giống và không học theo cặp cha mẹ cặn bã chút nào, nên anh không muốn có con.

Lừa Từ Tái Xuân, anh rất có lỗi.

Song... anh không còn cách nào khác.

Có lẽ, Lư Lạc nói đúng, anh thực sự là cặn bã.

Từ miệng Lư Lạc, Trương Nghiêu biết được tác dụng phụ của viên thuốc kia rất lớn, anh cũng đã kiểm tra, có mấy cô gái có phản ứng rất ác liệt với thuốc tránh thai.

Cho nên, Từ Tái Xuân mới có dáng vẻ ấy.

Anh hơi đau lòng, nhất là Từ Tái Xuân vẫn còn kéo tay anh, an ủi anh không có việc gì, anh cảm thấy mình càng không bằng cảm thú hơn.

“Từ Tái Xuân... em sẽ ghét anh sao?”

Từ Tái Xuân lắc đầu, cười híp mắt như trăng khuyết, “Anh... sao em ghét anh được.”

Trương Nghiêu không nói gì, chỉ vươn tay nhẹ nhàng vuốt đầu Từ Tái Xuân, rất đáng yêu. Nhưng hôm nay cô ngốc, nên không biết ghi hận, đợi sau này cô khỏe rồi, nói không chừng sẽ không thích anh, còn có thể ghét anh nữa.

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Trương Nghiêu hơi u ám.

Thấy Trương Nghiêu bắt đầu bện châu châu cổ, Cố Tây Dương biết ngay tâm trạng anh không tốt.

“Không phải mày mới bắt đầu cuộc sống ngọt ngào của mày sao? Thế nào, bày cái dáng vẻ bất mãn này đã xảy ra chuyện gì?”

“Đừng làm phiền tao!”

“Chả lẽ việc làm ăn của mày thua lỗ?” Cổ Tây Dương kinh hoàng, hiếm khi anh hai hần nhìn lầm người đó?! Ô, khoan đã, tại sao hần có chút hả hê ta!

“Đi chết đi đồ miệng quạ!” Trương Nghiêu đá Cổ Tây Dương một cái, Cổ Tây Dương sảng khoái lẩm bẩm một tiếng.

“Đệt ông nội mày! Đã nói không cho phép gọi cô ấy là nhỏ mập!” Lần này, cuối cùng Trương Nghiêu cũng tìm được chỗ phát tiết, dè Cổ Tây Dương xuống vui sướng đánh một trận no đòn.

Hừ... Rốt cuộc sảng khoái rồi.

Mặt mũi Cổ Tây Dương bầm dập, chắc nét mặt cũng hơi ai oán nữa.

“Mày nói, nhỏ mập.... Khụ khụ tao nói là vợ mày lạng lẽ uống thuốc tránh thai?”

Trương Nghiêu yên lặng gật đầu.

Cổ Tây Dương tránh xa một chút, sau khi cho rằng đã ở vị trí an toàn, hần mới mở miệng nói: “Thành thật mà nói, trước đây tao có chút không tán thành Lư Lạc, bắt quá hôm nay xem ra, mày thực sự hơi hèn...”

Mặc dù, Cổ Tây Dương không thích Từ Tái Xuân, nhưng Từ Tái Xuân rất tốt với Trương Nghiêu, hần nhìn ra được.

Cô gái này, chăm sóc bạn yêu bạn, cho bạn tất cả, thậm chí không để ý đến tính mạng không rời không bỏ bạn khi bạn gặp nguy nan trước mắt, cô gái như vậy, thực ra là cô gái tốt nhất trên đời.

Hồi lâu sau, Cổ Tây Dương mới miễn cưỡng nói một tiếng.

“Thiết Ngưu, kỳ thực, Từ Tái Xuân tốt vô cùng.”

Tuy gốc ghêch, song đúng là một cô gái tốt.

Đương nhiên Trương Nghiêu biết Từ Tái Xuân tốt. Nói thừa! Vợ anh sao có thể không tốt chứ?

Chẳng qua... Anh có bản khoả của anh, tại sao mấy người này không hiểu vậy?

Cổ Tây Dương thấy sắc mặt Trương Nghiêu xám xịt, đoán một lúc, vẫn khuyên bảo, “Nếu sự việc đã xảy ra, sau này mày... đừng cho cô ấy uống thuốc nữa, nghe nói đàn ông để vợ uống thuốc đều là cận bã đấy, nếu không muốn có con, vậy mang bao đi...”

Sao Trương Nghiêu không biết chứ, bắt quá, tuổi trẻ vô tri còn máu lửa, có một số thời điểm không phải không nhịn được à?

Thấy dáng vẻ kia của Trương Nghiêu, Cổ Tây Dương lại gần hỏi một câu, “Thành thật mà nói, cho dù mang bao cũng không an toàn 100%, tao hỏi mày nè, nếu Từ Tái Xuân có thai, mày tính sao?”

Tính sao? Phản ứng đầu tiên của Trương Nghiêu chính là bỏ đứa bé.

Song, lời đến khóe miệng, nhưng anh không thốt ra được.

Anh bấm rớt tàn thuốc, “Giờ tao cũng không biết...”

“Vậy, nếu không, mày mang thêm mấy cái bao đi? Hắc.... Đừng trùg tao, được rồi, tao có một người anh em làm bác sĩ, nghe nói bọn họ có loại thuốc tránh thai không có tác dụng phụ với phụ nữ, mày muốn tao kiếm chút cho mày...”

“Thôi.” Trương Nghiêu phát tay, “Là thuốc thì có ba phần độc, bỏ đi, sau này tao sẽ chú ý.”

“Hihi...” Cổ Tây Dương vuốt gương mặt loang lổ nhiều màu sắc của hần, tỏ vẻ không tin.

“Được rồi, còn một việc nữa, tao phát hiện tên khốn kiếp Trương Kiêu tập chung phòng tập gym với vợ mày, có điều lần trước, bị Lư Lạc đánh gần chết...”

Nhắc tới Trương Kiêu, trong đầu Trương Nghiêu giống lên hồi chuông mãnh liệt.

“Hắn rảnh lắm hả? Lại có thể tìm cô ấy gây phiền phức.”

“Chưa chắc.” Cổ Tây Dương lắc đầu, “Tao đoán là tìm mày gây phiền phức đó.”

Trương Nghiêu đốt một điếu thuốc, nhưng không hút, mà dập tắt trong gạt tàn, chẳng biết nghĩ tới điều gì, giọng thoáng lạnh lẽo.

“Xem ra, hắn rảnh quá rồi. Nếu rảnh quá, vậy tìm chút chuyện cho hắn làm đi.”

Cổ Tây Dương vừa nhìn dáng vẻ kia của Trương Nghiêu, liền biết người này lại có một bụng ý xấu.

Bất quá, ngấm lại, hơi kích thích nha.

“Đúng rồi, mày tính thế nào?”

“Có thể thế nào?!” Trương Nghiêu cười lạnh, “Hắn làm nhà cửa tao không yên, tao không làm khó gia đình hắn, có phải đã thẹn với sự quan tâm của hắn không?!”

Tuy Cổ Tây Dương còn muốn tiến thêm một bước hỏi rốt cuộc có gì vui, song Trương Nghiêu đã ngậm miệng không nói, anh cúi đầu, đang nghịch điện thoại?!

Lòng Cổ Tây Dương hơi chua xót, đúng là đáng ghét mà, đánh người ta cho đã mà một trăm đồng cũng không đưa cho người ta, hắn dễ bắt nạt quá.

Ui da, trên mặt hình như hơi đau, đi bôi chút thuốc trước thôi.

Mà khoan... Đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là chẳng phải nói rồi sao, không đánh mặt mà! Phải biết rằng, hắn dựa vào gương mặt để kiếm cơm đó!

37. Chương 37

Trên thực tế, Trương Nghiêu đã biết một ít kiến thức về tránh thai, còn có kiến thức liên quan đến di truyền trên Baidu. Trước đây anh chính là một tên học tra[1], xem nửa ngày, cuối cùng cũng hiểu chút chút.

[1] Học tra: ý chỉ những người không thích học, thành tích kém cỏi, học cho có.

Ví dụ như, thuốc tránh thai không phải an toàn 100%.

Trương Nghiêu thoáng rồi rầm, nhưng càng khiến anh rồi rầm chính là, anh phải đối mặt với Từ Tái Xuân thế nào đây.

Từ Tái Xuân ngốc, anh cho cô ăn gì cô cũng vui vẻ ăn nấy, nhưng không có nghĩa là bản thân anh có thể vượt qua cửa ải lương tâm.

Nhất là, Từ Tái Xuân càng tốt với anh càng tín nhiệm anh, thì anh càng hổ thẹn hơn.

Trương Nghiêu với cảm giác áy náy tăng vọt quyết định tìm ít chuyện để làm. Vừa vặn, Trương Kiêu đưa tới cửa.

Thực ra, chuyện này phải nhắc tới bà Trương.

Từ nhỏ, bà Trương rất coi thường Trương Nghiêu, nghiêm chỉnh mà nói, chính là sinh lý sinh ra ác cảm.

Cũng đúng thôi, một đứa con của người phụ nữ cướp chồng mình, bà ta có thể thích chỗ nào. Hàng ngày bà ta không ngược đãi anh, hắn coi như bà ta từ bi rồi.

Song kể từ ngày rời khỏi nhà họ Trương, cuộc sống của đứa con hoang Trương Nghiêu này hình như càng ngày càng tốt, Từ gia dường như rất coi trọng nó, ngay cả tiệm sửa xe cũng có thể cho nó quản lý.

Nếu là trước kia, bà Trương đương nhiên coi thường cái tiệm sửa xe ấy, nhưng cửa hàng tiêu thụ ô tô Trương Nghiêu mới mở kia quả thực khiến bà Trương hơi đỏ mắt.

Dựa vào cái gì việc làm ăn của bọn họ bị đứ con hoang này cướp hết.

Bà Trương không cam lòng, vì vậy bèn tìm một học trò của bà ta đến ngăn chân Trương Nghiêu.

Khoan nói văn hóa Trương Nghiêu thấp, một tên côn đồ thế kia, nhưng việc buôn bán rất có khuôn có hình. Chân trước xin lỗi khách hàng, nói mọi thứ đều sẽ giải quyết thích đáng, song phía sau lại thăm dò ngôn ngữ khách hàng.

Không tra thì thôi, tra một cái, bà Trương phía sau người này lập tức hiện hình.

Sau khi Trương Nghiêu biết cũng không có hành động gì, chỉ gửi cho bà Trương ít sự tích trắng hoa của ông Trương thôi. Bà Trương vốn là cạp mẹ, mấy năm nay ông Trương bị áp chế đến mức khó chịu, ông ta lại là một kẻ có chết cũng không đổi, nên ở sau lưng bà Trương tìm mảy cô xinh đẹp trẻ tuổi bên ngoài.

Mấy năm nay, phần lớn thời gian của bà Trương đều đặt trên người Trương Kiêu, hơn nữa mỗi ngày ông Trương đều về nhà, chuyện gì cũng nghe theo bà ta, dần dà, bà Trương tưởng ông Trương biết đường hối cải.

Kết quả...

Hiện thực giáng một đòn nặng nề cho bà ta.

Bà Trương và ông Trương âm ỉ rất lâu, ngay cả tự sát uy hiếp đều dùng cả. Song lần này ông Trương khí phách một cách hiếm thấy, không nhường chút nào, cuối cùng âm ỉ đến độ nói thẳng muốn ly hôn luôn.

Đáng nhẽ Trương Kiêu còn đang đánh chủ ý lên Từ Tái Xuân, nhưng không ngờ, trong nhà lại xuất hiện giồng tố to thế.

Hắn cũng có xem những tấm hình bà Trương đưa kia, thực sự khó coi khủng khiếp. Song rốt cuộc Trương Kiêu không ngốc, giờ hắn muốn biết suy cho cùng ai muốn làm cho gia đình hắn không yên.

Trương Nghiêu không cố ý giấu giếm chuyện anh giở trò quỷ phía sau, hướng chỉ, anh vốn muốn cho Trương gia một bài học.

Đừng tới tìm anh gây sự, bằng không anh thực sự không khách sáo đâu.

Do đó, khi Trương Kiêu tới tìm anh, anh cũng chỉ nhếch môi cười lạnh.

“Sao anh tới đây?”

Trương Kiêu ném một xấp hình cho Trương Nghiêu, “Cậu có ý gì? Tôi và cậu có thù oán gì chứ?”

“Nói tới thù hận, chúng ta thực sự có rất nhiều đấy, tôi sợ thời gian hôm nay không đủ, không bằng hôm nào chúng ta nói tiếp?”

Trương Kiêu nghiêng răng nghiêng lợi, gọi Trương Nghiêu muốn rời đi lại, “Rốt cuộc cậu muốn sao?”

Đây coi như sự nhượng bộ của Trương gia ư? Giờ Trương Nghiêu bận muốn chết, thành thật mà nói, phân tâm ra đối phó với nhà họ Trương, anh nghĩ thời cơ chưa đủ chín muồi.

“Thứ nhất, đừng tới tìm tôi gây phiền phức. Thứ hai, đừng đi tìm Từ Tái Xuân. Nhất là Từ Tái Xuân, anh tới gặp cô ấy một lần, tôi đánh anh một lần!”

Trương Kiêu hơi buồn bực, hắn đâu tìm được Từ Tái Xuân, căn bản còn chưa tới gần đã bị Lư Lạc cho no đòn rồi, được chưa? Thực ra hắn rất oan uổng đó.

Bởi vì như vậy, nên Trương Kiêu càng thêm phát râu. BẠN nói xem ăn tới miệng rồi còn có thể thông cảm, nhưng rõ ràng hắn chưa làm cái gì mà.

Lúc Trương Kiêu về, nghe được tiếng tan nát cõi lòng của bà Trương.

“Đồ bạc tình bạc nghĩa kia! Toàn bộ mọi thứ tôi đều cho ông hết! Giờ ông muốn ly hôn với tôi! Đồ vô lương tâm! Nếu không phải do tôi, giờ ông có thể lăn lộn đến mức này à?”

Mấy ngày nay, những lời này mẹ hay nói nhất.

Trước kia, bộ dạng giáo sư lạnh lùng nay không còn nữa, giờ bà có khác gì mấy bà chửi đồng bên ngoài đâu.

Trương Kiều kéo mẹ ngồi xuống, “Mẹ, mẹ bớt nói hai câu đi. Mẹ không phát hiện, ba không nhượng bộ sao?”

“Thằng cha đó là kẻ vô lương tâm!” Bà Trương lại khóc a a a một trận, nắm tay Trương Kiều, “Kiêu nhi, con nhất định phải đứng về phía mẹ, cương quyết không thể ly hôn, không thể cho con hồ ly tinh bên ngoài kia được lợi.”

Trương Kiều đau đầu, hẳn vốn muốn nói chuyện với ông Trương, song lần này trái lại ông Trương kiên quyết một cách hiem thấy.

“Con trai à, giờ con cũng lớn rồi. Có một số việc hẳn đã hiểu, ba với mẹ không thể đi tiếp nổi, có lẽ, đã không thể đi tiếp nổi từ lâu...”

Trương Kiều nhìn mặt ba, chợt phát hiện mấy năm nay hình như hẳn đã quên mất điều gì đó. Cho tới bây giờ, hẳn cho rằng Trương Nghiêu là vết nhơ duy nhất của ông Trương, là yếu tố khiến gia đình họ không êm ấm. Nên từ nhỏ bà Trương rất hà khắc với Trương Nghiêu, mặc dù hẳn có chút không đành lòng, nhưng cuối cùng vẫn nghĩ đó là do anh tự chuốc lấy.

Trong trí nhớ của hẳn, dường như ông Trương luôn rất khoan dung với mẹ, hình như luôn luôn nhượng bộ.

Hẳn chưa từng nghĩ tới, có một ngày, ông Trương không nhượng bộ nữa.

Thế giới này, rốt cuộc thay đổi thế nào rồi.

Trương Kiều cảm thấy rất phiền não, tạm thời hẳn quên được Từ Tái Xuân. Còn nữa, trải qua chuyện ba mẹ, còn có cuộc gặp gỡ ở nước ngoài, dường như khiến hẳn hiểu ra rất nhiều.

Ví dụ như, trước đây hẳn thực sự là một kẻ cặn bã bốc đồng nè.

Cũng chính thời gian này, Trương Kiều gặp được Từ Tái Xuân.

Khi ấy, Trương Kiều vốn không ngờ sẽ gặp được Từ Tái Xuân, hiện tại càng ngày hẳn càng không muốn về nhà, nên thuê một phòng ở bên ngoài tá túc. Hôm nay, khi hẳn từ trường học trở về, đi ngang qua quán cà phê ngoài trời ở phố thương mại, bèn quyết định ngồi ở đây một chút.

Đúng lúc, gặp được người ở phòng làm việc của Lư Lạc lấy bánh ngọt Từ Tái Xuân làm tiến hành quảng cáo miễn phí, đáng lẽ Trương Kiều không có hứng thú với đồ ngọt, song người đưa bánh gato tới là Từ Tái Xuân, ma xui quỷ khiến hẳn ăn một miếng.

Giờ hẳn béo phì rồi, không thể ăn đồ ngọt nữa.

Nhưng ngày đó, hẳn lại có thể ăn hết bánh gato nhỏ Từ Tái Xuân đưa.

Chẳng qua, hẳn còn nhớ rõ dáng vẻ xấu xí trước kia của Từ Tái Xuân, song Từ Tái Xuân đã hoàn toàn quên mất dáng vẻ phong lưu phóng khoáng của hẳn.

Trong nháy mắt, Trương Kiều thoáng không cam lòng. Hẳn mới không sợ Trương Nghiêu, tên man rợ đó đâu, còn dám đánh hẳn, hẳn chắc chắn sẽ báo cảnh sát!

“Bánh gato ngon thật.” Hẳn nhìn cô gái mũm mĩm trước mặt, năm đó nếu hẳn không trốn tránh, nếu hẳn không đùa bỡn cô, có lẽ, hiện tại cô có thể là bạn gái hẳn rồi.

Thậm chí, cũng sẽ không lấy Trương Nghiêu.

Hết thấy mọi thứ, vốn phải là của hẳn.

Chẳng phải Trương Kiều không cam tâm, đáng nhẽ hẳn không có ý nghĩ khác với Từ Tái Xuân.

Nhưng Từ Tái Xuân lại tặng thêm một miếng bánh gato cho hẳn.

“Tại sao muốn tặng tôi một miếng nữa?”

Từ Tái Xuân quên mất Trương Kiều, bắt quá cảm thấy người béo trước mặt hơi tròn tròn giống cô, hần không phải kẻ xấu nhĩ.

Vả lại, hình như tâm trạng hần không tốt.

“Tôi thấy đáng vẽ anh còn muốn ăn nữa.”

Trương Kiều đang giảm cân bày tỏ, hần chẳng muốn ăn chút nào, được chưa.

Nhưng, hình như hần bị quỷ nhập vào người rồi, rõ ràng tự nói với mình không ăn đồ ngọt, kiên quyết không thể ăn tiếp. Song đợi Từ Tái Xuân đưa tới, tay hần lại nhanh hơn đầu óc hần, tiếp nhận.

“Bánh gato rất ngon.”

Hần thật lòng thật dạ khen ngợi.

Từ Tái Xuân cười híp mắt, “Thích thì mai còn nữa.”

“Cảm ơn.”

Thành thật mà nói, Từ Tái Xuân còn chưa phải mẫu người Trương Kiều thích, cô hơi béo, trước đây hần tuyệt đối không chấp nhận nổi cô gái béo, còn hiện tại, cô cũng chỉ thuận mắt thôi.

Đúng, người béo có thêm tài nấu nướng, cùng lắm hơi thuận mắt thôi.

Ăn bánh gato xong, Trương Kiều cảm thấy tâm trạng không tệ, thậm chí hần có thể trở về cái nhà khiến hần hơi ngạt thở kia.

Trước khi đi, đột nhiên hần cảm thấy, có lẽ hần đã quên một việc.

Ví dụ như, nói một tiếng ‘xin lỗi’ Từ Tái Xuân.

Bất quá, sau này còn cơ hội mà, Trương Kiều nghĩ vậy.

Bên này Trương Nghiêu vẫn chưa biết trong lúc vô tình Trương Kiều đã xuất hiện trong cuộc sống của Từ Tái Xuân. Giờ anh còn đang rối rắm về chuyện tránh thai.

Anh chưa muốn có con, nhưng vẫn muốn thoải mái, cuộc đời mà, đúng là rối rắm thật.

Vì chuyện thuốc tránh thai lần trước, Trương Nghiêu rất áy náy với Từ Tái Xuân, liên tiếp mấy ngày mượn có công việc, trốn tránh Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân cũng chẳng để ý, mặc dù một ngày kia cô hơi khó chịu, song rất nhanh, cô lại vui vẻ lên.

Tuy Trương Nghiêu không về, cô hơi cô đơn, nhưng bọn họ đều nói, Trương Nghiêu bề bộn nhiều việc bên ngoài, nên Từ Tái Xuân chỉ có thể tìm cho mình ít chuyện để làm.

Đó cũng là lý do khi Lư Lạc tìm cô làm bánh gato, cô hết sức vui vẻ đồng ý.

Nhiều người đều nói cô làm bánh gato ngon lắm, Từ Tái Xuân rất vui, thực sự rất vui.

Trương Nghiêu tan tầm tới đón Từ Tái Xuân, cô càng vui vẻ hơn.

Lâu rồi cô chưa ăn đồ ngọt, vì Trương Nghiêu nghiêm khắc kiểm soát ba bữa của cô, còn phải rèn luyện nữa, nên Từ Tái Xuân rất rất lâu rồi chưa ăn theo kiểu thích gì ăn nấy ăn đến sảng khoái.

Trên đường về, cô thực sự rất thèm, nhìn chằm chằm kẹo bông gòn, nhìn cực kỳ cực kỳ lâu, không biết tính sao đây, dưới chân giống như mọc rễ vậy, hoàn toàn không có cách nào di chuyển được.

“Em quên rồi hử, không thể ăn.”

Từ Tái Xuân lưu luyến nhìn kẹo bông gòn, gật đầu, nhưng bước chân vẫn không nhúc nhích.

Trương Nghiêu thở dài, đi tới nắm tay Từ Tái Xuân, “Đi thôi, chúng ta về thôi.”

Từ Tái Xuân vẫn đang nhìn kẹo bông gòn, trong mắt lộ ra sự không nỡ.

Trương Nghiêu tiếp tục kéo tay Từ Tái Xuân, ông chú bán kẹo bông gòn bên cạnh không đành lòng, “Nhóc, bạn gái cậu muốn ăn thế thì mua cho cô ấy một cây đi...”

“Từ Tái Xuân, chúng ta về nhà thôi, về ăn món khác.”

Lần này Từ Tái Xuân không gật đầu, chỉ thấp giọng nhẹ nhàng nói một câu.

“Nhưng, anh ơi, hôm nay em muốn ăn kẹo bông gòn cơ.”

“Từ Tái Xuân, em không nghe lời anh sao?” Có lẽ bị ánh mắt kinh ngạc của người xung quanh nhìn chăm chăm, Trương Nghiêu hơi nóng nảy. Anh muốn tốt cho sức khỏe cô mà. Nhưng... hình như Từ Tái Xuân không nghe lời anh!

38. Chương 38

Buổi tối, Từ Tái Xuân khóc đến thiếp đi.

Từ lúc kết hôn đến nay đây là lần đầu tiên vợ chồng son cãi nhau, gần đây tâm thần Trương Nghiêu không yên, chẳng biết vì sao, ít khoan dung với Từ Tái Xuân.

Mà lần này Từ Tái Xuân cũng quật cường một cách hiếm thấy, chắc cô không hiểu cái gì gọi là tự ái và mặt mũi, nhưng ở trên đường lúc tất cả mọi người nhìn cô như vậy, bỗng nhiên cô muốn đào một cái hố trên mặt đất, chôn mình xuống.

Về đến nhà, Từ Tái Xuân bèn khóc.

Trương Nghiêu vốn muốn xin lỗi cô, nhưng lời đến cổ họng lại vì cái quái gì đấy không thốt lên được.

Cuối cùng, Từ Tái Xuân khóc mệt, Trương Nghiêu mới về phòng.

Bộ dạng khóc lóc này, chẳng phải ngày mai muốn sưng mắt ư?!

Trương Nghiêu bất đắc dĩ thở dài, gần đây anh thực sự lạ lẫm. Rõ ràng trước kia cuộc sống trôi qua rất tốt, không phải sao?

Từ Tái Xuân đang ngủ, đương nhiên không biết trong lòng Trương Nghiêu nghĩ thế. Không chỉ vậy, cô còn nằm mơ.

Trong mơ, cô gầy hơn hiện tại rất nhiều, có thể nói là đáng vẽ kinh khủng.

Trong mơ, cô ở trường học, xung quanh có rất nhiều người qua lại. Tuy nhiều người không quen biết, nhưng cô nhẹ nhàng dõi theo bước tiến của bọn họ.

Cô còn chưa thấy bóng lưng người nào, có người đã đẩy cô tiến lên, hình như cô rất sợ, rụt rè chả dám tiến...

Lúc Từ Tái Xuân tỉnh lại, Trương Nghiêu đã không còn bên người.

Nghĩ đến chuyện tối qua, cô thoáng đau lòng.

Cô chỉ muốn ăn chút kẹo bông gòn thôi, gần đây vì báo cáo kiểm tra sức khỏe mà rất lâu rồi chưa được ăn kẹo, như hôm qua, cô rất muốn ăn lắm.

Thực ra, cô cũng biết Trương Nghiêu muốn tốt cho cô, nhưng khi ánh mắt những người đó nhìn sang, đột nhiên cô cảm thấy xấu hổ. Đường như, tất cả mọi người đang cười nhạo cô.

Lúc cô mới tỉnh lại, ánh mắt mọi người cũng là kiểu này.

Từ Tái Xuân cảm thấy khó chịu, nên tức giận hất tay Trương Nghiêu, buổi tối trở về, cô ngủ một giấc, sau khi thức dậy, hình như không tức giận đến thế.

Tiếp theo đó... không biết có phải anh vẫn còn giận không nữa?

Không để Từ Tái Xuân suy nghĩ nhiều vì Lư Lạc đã tới tìm cô.

Hôm nay, vẫn là một ngày bận rộn.

Từ Tái Xuân bận bịu luôn tay, nên quên bèn chuyện rốt cuộc Trương Nghiêu có vui hay không.

Khi đi phát bánh gato, Từ Tái Xuân gặp được người hôm qua kia.

Hắn rất thích bánh gato cô làm, mặc dù hắn luôn luôn nói không ăn không ăn nữa, song ánh mắt ấy rất khát vọng.

Từ Tái Xuân đối với loại khát vọng này không thể nào quen thuộc hơn, nhiều lúc chẳng phải mình cũng dùng ánh mắt này nhìn chăm chăm đồ ngon sao?

Từ Tái Xuân đưa cho hắn một cái bánh gato nhỏ mới, sau đó người kia nói chuyện.

“Từ Tái Xuân, cô không nhớ tôi à?”

Thành thật mà nói, Trương Kiều vẫn hơi sợ Trương Nghiêu. Dù sao thằng nhóc ấy giống như kẻ điên, gặp người là cắn. Giờ trong nhà hắn hồng bét, mỗi ngày mẹ chỉ biết khóc lóc, ba cũng không về nhà, hắn nên cố gắng duy trì cuộc sống yên tĩnh này.

Nhưng hắn không tự chủ được, đợi phản ứng kịp, Trương Kiều đã tới quảng trường.

Từ Tái Xuân giống như hôm qua, phát bánh gato nhỏ ăn thử miễn phí.

Trương Kiều tự nói với mình, hắn đang giảm cân.

Song, hắn vẫn không nhận được nhận bánh gato nhỏ ấy.

Trương Kiều tới, Lư Lạc cũng trông thấy.

Cô nhớ người đàn ông này là cái tên thập thà thập thò ở phòng tập gym lần trước, giờ tính nết vẫn có chết cũng không đổi, lại tới quán quýt bé mập của cô.

Lư Lạc siết quả đấm, chuẩn bị tiến lên phía trước.

Nhưng đi được hai bước, cô ngừng lại.

Bé mập đáng yêu vậy, sánh đôi với tên rác rưởi Trương Nghiêu kia, hình như rất đáng tiếc. Trước đây, nghe bé mập nói Trương Nghiêu tốt lắm, cô cũng nhận, không ngờ ngày đó để cô bắt gặp bé mập uống thuốc tránh thai, Lư Lạc hơi tức giận.

Đương nhiên bé mập không biết, nhưng cô hiểu đàn ông.

Đàn ông lạnh lẽ cho vợ uống thuốc tránh thai, chắc chắn không muốn có con.

Chính xác mà nói, Trương Nghiêu không muốn con của bé mập, nhưng vẫn muốn thoải mái sung sướng, nên quả đấm chỉ có thể để phụ nữ gánh chịu.

Lư Lạc càng nghĩ càng tức giận, cô quyết định đại diện cho ánh trăng tiêu diệt tra nam.

Song, bé mập mê tít Trương Nghiêu. Trải qua quan sát của Lư Lạc, bé mập đã hăm sâu trong vùng lầy không thể tự thoát ra được, nhìn dáng vẻ đặc ý kia của Trương Nghiêu, Lư Lạc thực sự không cam lòng thay bé mập.

Nhưng, ông trời không phải luôn đứng về phía Trương Nghiêu.

Đấy, đã xuất hiện một tình địch rồi.

Tuy tên tình địch này... à ờ, hơi béo tí.

Bên này Lư Lạc lặng lẽ rút lui, bên kia Trương Kiều và Từ Tái Xuân ở chung rất tốt đẹp. Từ Tái Xuân không còn mê trai như trước, mặc dù hơi béo, nhưng nhìn thể nào cũng thấy thuận mắt.

Trương Kiều ăn liên tục ba cái bánh gato, cuối cùng hắn có chút xấu hổ.

Đúng lúc trên quảng trường có máy gấp thú nhồi bông, nghe nói sau khi Từ Tái Xuân ngốc có tính nết như trẻ con. Trương Kiều nhìn mấy đứa nhỏ đứng trước mặt máy gấp thú, vuốt cằm nghĩ.

Hắn có nên tặng Từ Tái Xuân một con không.

Thuận tiện, bày tỏ niềm yêu thích bánh gato của hắn.

Trương Kiều nhìn trúng một con hươu cao cổ, hắn quan sát, mấy con thú nhồi bông trong máy chỉ có mỗi con hươu cao cổ là có một không hai.

Được rồi, vậy gấp con hươu cao cổ này.

Trương Kiều mài quyền lau chưởng, đồ chơi, hắn tới đây.

Sự thực chứng minh, chuyện mới bắt đầu rất tốt đẹp, Trương Kiều cực kỳ đặc ý bỏ tiền vào, sau đó... là liên tiếp bỏ tiền, đến cuối cùng, khi mấy đứa trẻ chung quanh bắt đầu dần dần mất hứng việc hắn cứ chiếm lấy máy gấp thú, bèn tới chỗ quản lý khiếu nại.

“Cứu mạng! Bên kia có một ông chú quái đản cứ chiếm lấy máy gấp thú kia!”

Không còn cách nào khác, Trương Kiều – một người đàn ông chân chính có thể đấu với đám nhóc nghịch ngợm không hiểu chuyện sao? Hắn bình tĩnh nhường lại vị trí máy gấp thú.

Hoho, con hươu cao cổ ở mức độ khó vậy, hắn còn không thể gấp, đám nghịch ngợm này... nghĩ cũng đừng... Khoan đã... thằng nhóc thôi! Buông con hươu cao cổ ra!

Vất vả lắm Trương Kiều mới vừa lừa vừa dụ được con hươu cao cổ từ trong tay thằng nhóc kia, đợi tới lúc chạy tới tìm Từ Tái Xuân, Từ Tái Xuân đã thu dọn về nhà rồi.

Hắn thoáng mờ mịt dạo một vòng quảng trường, cuối cùng cảm thấy mình cực ngốc.

Hắn thực sự coi mình là nam chính si tình sao?

Trương Kiều nhìn con hươu cao cổ trong tay, lúc không có được thì cảm thấy rất đáng yêu, là có một không hai, lấy được rồi, bắt quá cũng bình thường thôi.

Có lẽ, Từ Tái Xuân cũng thế.

Trương Kiều an ủi mình, sau đó ôm hươu cao cổ về nhà. Thôi, mai nhớ giảm cân, đừng tới đây ăn bánh nữa.

Đúng, chính là vậy. Nhất định đừng tới nữa.

Hôm nay Từ Tái Xuân bề bộn nhiều việc, bận rộn đến mức quên bèn Trương Nghiêu. Nhưng Trương Nghiêu lại không như thế.

Liên tục gọi cho Từ Tái Xuân mấy lần đều không bắt máy, sau đó lại liên tục gửi mấy tin nhắn, vẫn không trả lời.

Cuối cùng, còn tắt điện thoại.

Trong lòng Trương Nghiêu cảm thấy có gì đó không đúng, lẽ nào đồ ngốc giận thật?

Ngẫm lại, hôm qua anh cũng không đúng, rõ ràng trên đường cái nhiều người vậy, lời hay ý đẹp không được sao, nhất định phải rống cô.

Thực ra, Trương Nghiêu rất hối hận.

Song, phải xin lỗi thế nào với vợ mình đây.

Trương Nghiêu tìm tòi rất nhiều đáp án trên Baidu.

Rõ là rối tung rối mù hết. Có người còn đề nghị chuyển 1.314.520[1] nhân dân tệ vào tài khoản Alipay[2] của đối phương, làm vậy lời xin lỗi mới có thành ý nhất.

[1] 1314: yì san yì sì (tương ứng với yì sheng yì shì – một đời một kiếp), 520: wǒ er lǐng (tương ứng với wǒ ài nǐ – anh yêu em), tóm gọn lại 1314 520 là dãy số thần thánh: anh yêu em một đời một kiếp.

[2] Alipay là một kênh trung gian để thanh toán, ở nó giống như tài khoản của ngân lượng, hoặc Paypal vậy. Khi sở hữu một tài khoản Alipay, bạn có thể thanh toán các đơn hàng mua trên taobao.com, 1688.com, tmail.com... một cách thuận tiện nhất, ngoài ra bạn còn có thể chuyển tiền từ tài khoản Alipay của mình sang thẻ ngân hàng chỉ trong vài phút.

Là rất có thành ý, bất quá đối với đồ ngọc mà nói hẳn không dùng được.

Tất cả tiền của anh chẳng phải đều ở chỗ đồ ngọc sao?

Thôi, nghĩ cách khác.

Trong lúc Trương Nghiêu mày chau ử dột, vừa khéo Cố Tây Dương tới chơi.

Công việc hàng ngày của hắn chính là ăn nhậu chơi bời, thấy người khác không thoải mái chính là niềm vui lớn nhất của hắn. Sau khi nghe được phiến nào của Trương Nghiêu, Cố Tây Dương vỗ ngực bảo đảm.

“Không phải là đồ phụ nữ vui vẻ sao? Bỏ tiền mua hoa tặng, đơn giản thế mà.”

Trương Nghiêu lạnh nhạt nhìn Cố Tây Dương, “Mày nghĩ Từ Tái Xuân là cô gái bình thường à?”

Cố Tây Dương vuốt cằm, cũng hơi do dự.

“Cũng đúng. Tao cảm thấy sở thích lớn nhất của vị kia nhà mày chỉ có ăn ăn ăn, nếu không mày chiều người ta đi!”

Dĩ nhiên Trương Nghiêu muốn chiều lắm, nhưng mấu chốt là ăn quá nhiều kẹo không tốt cho sức khỏe Từ Tái Xuân.

Trương Nghiêu cự tuyệt.

Cố Tây Dương hết cách, “Cô ấy còn thích gì không?”

Thứ Từ Tái Xuân thích à, trừ ăn ra, hình như cũng rất thích thú bông.

Có điều con Đại hùng kia đã chiếm phân nửa giường lớn của bọn họ, nếu đem thêm một con về nữa, Trương Nghiêu hơi lo lắng vị trí của mình khó mà giữ nổi.

“Cái này cũng không được! Cái kia cũng không được! Bộ dáng này của mày chuẩn bị cô độc đến già hả?”

Trương Nghiêu ném ánh mắt như dao tới, biết ngay Cố Tây Dương chẳng có công dụng gì mà.

... Rốt cuộc phải làm sao để đồ ngọc vui vẻ đây.

Trương Nghiêu thực sự không có kinh nghiệm về việc dỗ con gái. Anh ngồi trong văn phòng cả buổi chiều, chẳng làm việc gì, trong đầu chỉ toàn trống rỗng.

Anh quyết định ra ngoài đi một chút.

Lần này anh đi, bèn vô thức đi tới quảng trường Từ Tái Xuân làm tuyên truyền. Anh đứng ở xa xa nhìn Từ Tái Xuân đang bận rộn trong biển người, ngắm cô mỉm cười với người ta, khi người ta khen ngợi cô, cô sẽ cười híp mắt như vầng trăng khuyết, cô như vậy...

Thực ra rất đẹp.

Không biết tại sao, Trương Nghiêu nuốt một ngụm nước miếng.

Đợi vị khách nam không biết thức thời kia còn muốn quần lấy Từ Tái Xuân hỏi han này nọ, Trương Nghiêu đã vượt lên trước một bước đi tới trước mặt Từ Tái Xuân.

“Hi, vợ, anh tới đón em.”

39. Chương 39

Theo lý thuyết, tâm trạng Từ Tái Xuân hẳn rất phức tạp. Dù sao hiện tại nghiêm chỉnh mà nói, hai người vẫn còn chiến tranh lạnh.

Nhưng khi thấy Trương Nghiêu xuất hiện, Từ Tái Xuân chẳng nghĩ ngợi gì cả, trực tiếp nhào vào lòng Trương Nghiêu.

“Anh! Anh đến rồi!”

Ngày xưa Trương Nghiêu không thích trình diễn màn ân ái ở nơi công cộng, da mặt anh mỏng, cảm thấy hơi mất mặt.

Song, hiện giờ chẳng biết tại sao, sau khi kết hôn rồi ước hẹn lại phát hiện Từ Tái Xuân rất quý hiếm, đặc biệt từ khi Từ Tái Xuân ra ngoài làm việc, anh càng cảm thấy đàn ông xung quanh đã nhiều hơn một chút.

Đương nhiên, những người đó đều không có ý tốt nhắm vào Từ Tái Xuân.

Trương Nghiêu nghĩ, đôi khi diễn màn ân ái tuyên bố chủ quyền cũng rất cần thiết.

Trương Nghiêu ôm Từ Tái Xuân, ham muốn độc chiếm cực kỳ rõ ràng. Vị khách nam kia thấy thế, ngượng ngùng rời khỏi. Ban đầu cứ tưởng cô gái đơn thuần làm bánh ngon này rất dễ tới tay, kết quả không ngờ người ta có bạn trai không tệ.

Nắm tay Từ Tái Xuân, giọng điệu Trương Nghiêu hơi chua chua.

“Sao không đeo nhẫn.”

Đeo nhẫn, vật đã có chủ, chung quy sẽ không có nhiều kẻ mơ ước như vậy.

Từ Tái Xuân nhìn ngón tay trợ trụ của mình, suy nghĩ chút mới ngượng ngùng nói: “Cái đó... phải làm bánh gato, sợ bẩn.”

Trương Nghiêu thấy dáng vẻ bé ngốc vui tươi hơn hở, cũng chẳng nỡ trách móc nặng nề, nắm tay Từ Tái Xuân, “Tan việc rồi hửm, đi thôi, chúng ta về nhà.”

Trên đường về nhà, hai người gặp lại ông chú bán kẹo bông giòn kia.

Có lẽ ký ức hôm qua không tốt lắm, nên Từ Tái Xuân thoáng ừ ừ.

Trương Nghiêu cũng ngại ngần cả người, và khác với hôm qua, hôm nay anh chủ động đi tới trước mặt ông chú bán kẹo bông giòn, “Bán cho tôi một cây kẹo bông giòn.”

Hôm qua cặp đôi này cãi nhau, ông chú bán kẹo bông giòn cũng còn ký ức mới mẻ. Thấy hôm nay chàng trai dắt cô gái hôm qua kia tới, tưởng chàng trai nghĩ thông suốt rồi.

“Vậy mới đúng chứ, cậu nhường cô gái chút đi, không thấy hôm qua vợ cậu sắp khóc luôn à?”

Mặt Trương Nghiêu không có biểu cảm gì móc tiền ra, sau đó nhìn kẹo bông giòn khổng lồ, tiếp theo ở trước mặt tất cả mọi người, nhanh chóng ăn hơn phân nửa cây kẹo.

Ông chú bán kẹo bông giòn: ...

Từ Tái Xuân: ...

Cuối cùng, Trương Nghiêu cầm cây kẹo còn gần phân nửa đưa cho Từ Tái Xuân, chậm rãi nói: “Giờ đã có thể ăn.”

Ngần ấy đường, hẳn không có chuyện gì nhĩ.

Đối với Từ Tái Xuân mà nói, tuy chỉ ăn có chút kẹo bông giòn, cô chưa thỏa mãn lắm, song, không biết tại sao, tâm trạng cô không tệ.

Hai người tay nắm tay về nhà, tình cảm tốt đẹp một cách hiếm thấy.

Bên này tình cảm hai người họ rất tốt, bên kia Trương Kiêu lại khổ, ôm hươu cao cổ về nhà, kết quả gặp ông Trương trở về.

Ông ta về đương nhiên không phải cải tà quy chính trở về, mà về ký đơn ly hôn với bà Trương.

Bà Trương trợn mắt, bà ta tưởng giống như trước đây, có thể đợi được ông Trương lãng tử hồi đầu, nhưng tuyệt đối không ngờ là, chờ đợi cũng chỉ có lá đơn ly hôn.

Nguyên nhân ông Trương ly hôn đơn giản lắm, bên ngoài ôn nhu hương^[1] triền miên đáng yêu, hồng tự thiêm hương, ông ta sắp làm cha rồi.

[1] Cổ nhân xưa, khi nói đến việc trai gái ngủ với nhau, thương tránh những từ ngữ thô tục, mà dùng những từ ngữ văn hoa để thế vào. Ôn nhu () có nghĩa là mềm mại. Hương () là nơi chốn, chốn. Ôn nhu hương là chỗ mềm mại của nữ sắc làm đắm mê lòng người.

Đều nói đàn ông khá coi trọng đứa con đầu tiên của mình, lúc Trương Kiêu ra đời, ông Trương thực sự rất hưng phấn. Bất quá ông ta có hưng phấn đi nữa, cũng không quản được cái chân thứ ba của mình, về sau trêu chọc mẹ Trương Nghiêu, chọc ra một đoạn nghiệt duyên, sau đó, nhờ lần sai lầm này ông ta bị bà Trương quản chặt, khiến ông ta rất khó hai lòng, cho đến mấy năm nay, bà Trương dốc hết tinh lực đặt trên người Trương Kiêu.

Hiển nhiên, sự cưng chiều của bà Trương không làm Trương Kiêu trở thành rồng giữa loài người mà từ nhỏ đã gây tai họa không ngừng. Lần trước, lại có thể đẩy con gái người ta từ trên lầu xuống gây đại họa.

Lại nhìn đứa con riêng của mình, vì từ nhỏ chịu sự ngược đãi của bà Trương, nên chỉ có sự hận thù với Trương gia.

Hơn nữa, một đứa con riêng từng ngồi tù, ông Trương cũng chẳng có tình cảm gì.

Cộng thêm tuổi già còn có con, ông Trương cực kỳ đặc ý, đuôi ông ta vênh lên rất cao, đương nhiên chẳng nhớ rõ cái gì mà một đêm vợ chồng, trăm năm ân nghĩa nữa.

Ông ta muốn ly hôn với bà Trương.

Phải nói rằng hai vị đại nhân đều không phải đèn cạn dầu, như chuyện ly hôn này, bà Trương càng không nhượng bộ chút nào.

Ly hôn à, có thể! Bà ta cũng là người thấu tình đạt lý! Bất quá chuyện tài sản, bọn họ phải cẩn thận tính toán.

Hai người tính toán một buổi tối, cuối cùng không đạt được thỏa thuận nhất trí, không chỉ thế, đến rạng sáng, hai người còn ra tay đánh nhau.

Trương Kiêu bị ầm ỉ đến mức đau đầu, vất vả lắm mới tách được hai người ra, hần mệt mỗi hần.

Hần vô lực nằm trên giường, trong tầm tay là con hươu cao cổ rất vất vả hần mới có được.

Không biết vì sao, hần hơi nhớ nhưng bánh gato Từ Tái Xuân nướng.

Hôm nay Từ Tái Xuân không nướng bánh gato, gần đây đơn đặt hàng bánh gato ở phòng làm việc mỹ thực của Lư Lạc quá nhiều rồi, giờ Từ Tái Xuân chuyển qua loại bánh quy không đường.

Khi Trương Kiêu tới, Từ Tái Xuân nhận ra hần.

“Í, anh tới rồi?”

Trương Kiêu cười cười, nhìn gương mặt mồm mỉm của Từ Tái Xuân, trong lòng không hiểu sao rất thoải mái, “Hôm nay cô làm gì đó?”

“Bánh quy trà xanh, anh muốn nếm thử không?”

Từ Tái Xuân nhiệt tình bắt chuyện.

Có lẽ bị gia đình kích thích, ban đầu Trương Kiêu nghĩ không tới chỗ Từ Tái Xuân nữa, nhưng chắc hần tự chuốc lấy, rõ ràng cảm thấy một ngày không đi trong lòng rất khó chịu.

Trương Kiều một hơi ăn hết cả hộp bánh quy nhỏ, cuối cùng mới nghĩ tới hươu cao cổ của hân.

“Đúng rồi, tặng cô.”

Có lẽ đây là món quà rẻ nhất Trương Kiều tặng cho phụ nữ, nhưng tuyệt đối không ngờ là Từ Tái Xuân lại rất vui vẻ. Dĩ nhiên, người khác tặng quà, cô đương nhiên vui vẻ rồi, đặc biệt hình dáng con hươu cao cổ khá đáng yêu.

Thấy Từ Tái Xuân vui vẻ, lòng Trương Kiều thoáng mềm nhũn, đang chuẩn bị nói chuyện, Lư Lạc ở một bên quan sát rất lâu đã đi tới.

Mặc dù, cô rất muốn tìm ít chuyện cho Trương Nghiêu làm, có điều, nếu đối phương bất lợi với Từ Tái Xuân, ví dụ như muốn sàm sỡ, hohoho... Đừng trách quả đấm thép của cô không nhận người.

Trương Kiều vừa thấy Lư Lạc bèn rụt rè ngay, cũng chẳng biết mục này từ đâu tới. Đánh người không dũa dũa hơn Trương Nghiêu bao nhiêu.

Trương Kiều cảnh giác lui về sau một bước, “Cô... cô muốn gì?”

Lư Lạc qua đó quẹt thẻ, thuận tiện uy hiếp một chút. Thấy Trương Kiều bị dọa như thế, nhất thời cảm thấy rất mất mặt, vẫn là Trương Nghiêu chơi vui hơn.

Ít ra, dáng vẻ mặt lạnh hực hực còn tốt hơn bộ dáng như chuột thấy mèo này.

Có điều, khiến Trương Nghiêu không thoải mái, vẫn rất cần thiết. Do đó Lư Lạc chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó nói với Từ Tái Xuân: “Bé mập, bên kia hết bánh quy rồi, em đi xem thử đi.”

Trương Kiều không chút nghĩ ngợi, nói một câu y hệt Trương Nghiêu.

“Đừng gọi cô ấy là bé mập!”

Đợi Từ Tái Xuân ngốc nghếch đi rồi, nụ cười trên gương mặt Lư Lạc tắt ngấm, có thể nói là lộ ra sự hung ác.

“Cậu muốn tán tỉnh người của tôi? Không muốn sống hả?”

Nghĩ đến thảm cảnh ngày đó, Trương Kiều vuốt vuốt cổ, cảm thấy hơi khát nước.

“Chẳng qua tôi... tôi chỉ thấy bánh quy rất ngon.” Cuối cùng, Trương Kiều cứng nhắc nặn ra một câu.

Lư Lạc cười như không cười, rõ ràng chẳng tin Trương Kiều, “Nếu không phải tôi không ưa chồng em ấy, thì nhất định sẽ cắt đứt chân chó của cậu.”

Trương Kiều chỉ chú ý tới một vấn đề.

“Chồng... chồng cô ấy không tốt với cô ấy sao?”

Cũng đúng thôi, tên khốn kiếp Trương Nghiêu kia từ nhỏ đã âm trầm, lại là một tên côn đồ, còn ở tù mấy năm, dựa vào khuôn mặt Trương Nghiêu chắc đã sớm bị bẻ cong rồi, người như vậy, làm sao có thể thích em gái Từ Tái Xuân chứ.

Trương Kiều càng YY càng lớn, cuối cùng hân gần như hưng phấn liên tưởng, có lẽ, tất cả mọi chuyện đều cần đi vào quỹ đạo chính.

Trương Nghiêu là đứa em trai riêng khốn kiếp, sau này Từ Tái Xuân nên là vợ hân.

Ồ... Nghĩ tới khả năng này, Trương Kiều cảm thấy cũng không tệ đây.

Lư Lạc nhìn nét mặt người đàn ông này biến đổi thất thường, nhất thời hiểu rõ một việc, người đàn ông này, có hình người thể kia, đáng tiếc là một kẻ dần dần.

Lẽ nào trên thế giới này không còn đàn ông bình thường ư? Lư Lạc hết sức cảm khái.

Có điều, cái gã trước mặt hình như chơi rất vui, dù sao cũng còn hơn chơi không được, suy nghĩ một chút, Lư Lạc quyết định giữ lại mạng chó của gã đàn ông này thêm mấy ngày nữa.

Hình như Trương Kiêu không biết trong lòng Lư Lạc đang mắng hấn, hấn chỉ nghĩ tới một việc, có lẽ hấn có thể xoay chuyển càn khôn, tất cả mọi chuyện có thể dựa theo kế hoạch của hấn mà đi vào quỹ đạo.

Nghĩ tới hấn anh tuần phóng khoáng vậy, có thể khiến Từ Tái Xuân thích một lần, lẽ nào không thể khiến Từ Tái Xuân thích lần nữa sao?

Trương Kiêu tràn ngập lòng tin, trong lòng bèn quyết định.

Sau này mỗi ngày đều tới đây ăn chùa uống chùa!

Chuyện Trương Kiêu tới vì được Lư Lạc giấu giếm, nên Trương Nghiêu chả biết gì.

Hơn nữa, Từ Tái Xuân đã coi Trương Kiêu như khách quen, vả lại Trương Nghiêu bề bộn nhiều việc, hai người rất ít liên lạc, nên căn bản Trương Nghiêu chẳng biết Trương Kiêu đã len lén tới đào góc tường nhà mình.

Đồng thời, gần đây Trương Nghiêu còn có một việc phiền lòng.

Vì Cổ Tây Dương nói cho anh biết một chuyện.

Người bị anh đánh trọng thương năm đó đã trở về, nhưng vừa xuất hiện, gặp bà nội hấn ta một cái bèn vội vàng đi ngay.

Trực giác mách bảo Cổ Tây Dương có bất thường. Dù sao năm đó phe đuổi lý chính là Trương Nghiêu, nhưng phe bị hại sao giống chuột sợ mèo vậy, lẩn trốn bọn họ.

Cổ Tây Dương và Trương Nghiêu đều giống nhau, cảm thấy chuyện năm đó có vấn đề.

Do đó, hai người quyết định tìm người bị hại này.

Nhưng, cái tên ấy chẳng có bản lĩnh gì, trái lại chạy rất nhanh. Bọn Trương Nghiêu tìm một thời gian, ngoài trừ tìm được bà nội bị điếc kia, thì chả tìm được cái gì khác.

Bất quá, Trương Nghiêu không sốt ruột, vì nếu hấn lộ mặt thì có nghĩa là, sau này hấn còn có thể lộ mặt nữa.

Trương Nghiêu tràn ngập lòng tin, năm đó anh đánh người quả thực là lỗi của anh, nhưng chuyện này giống như cái gai trong lòng anh, ba năm ròng rã ở trong tù anh luôn nghĩ, rốt cuộc năm đó vì cái gì anh lại có thể kích động thế, ra tay đánh người.

Hơn nữa, người bị hại lại có thể biến mất mấy năm nay, Trương Nghiêu cảm thấy rất có vấn đề.

40. Chương 40

Lại Ngưu Nhi không còn cách nào mới về nhà. Mấy năm nay, hấn ở bên ngoài sớm đã thành con nghiện, nếu không phải đến mức đường cùng bí lối, hấn tuyệt đối sẽ không nuốt lời, lại trở về cái thành phố trước đây này.

Hấn cho rằng sự việc trôi qua gần năm năm, người và việc năm đó đều đi qua, hấn đã an toàn với hấn.

Song, hấn không ngờ được, vừa trở lại, đã có người tìm hấn.

Hấn biết, nếu bị Trương Nghiêu tìm được, chỉ sợ hấn sẽ gặp phiền phức. Nhưng cứ đi như vậy, hấn thực sự không cam lòng.

Trương Kiêu cũng không ngờ, ở thành phố này lại gặp được bạn gái cũ bên Mỹ của hấn. Vì cô ta, hấn suýt nhiễm AIDS.

Giờ Trương Kiêu thấy người phụ nữ này, cả người đã toát mồ hôi lạnh rùng rùng. Sự khùng bố cô ta đối với hấn tuyệt đối không thua gì Trương Nghiêu.

“Sao cô ở đây?”

Trương Kiều tránh như tránh rắn rết, ai ngờ người đẹp rắn rết còn tiếp tục quần lầy không tha.

“Này, bạn cũ gặp lại, không nên đi uống một ly sao?”

Trương Kiều không muốn uống một ly với cô ta, hẩn lạnh lùng từ chối, “Xin lỗi, tôi không rảnh. Còn nữa, chúng ta đã chia tay, sau này cô đừng xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa.”

Người đẹp rắn rết họ Chương, phú nhị đại xí nghiệp, bạch phú mỹ tiêu chuẩn. Cô Chương không thêm để ý sự lạnh nhạt của Trương Kiều chút nào, uống một hớp rượu, cô ta mới nhẹ nhàng nói: “Ai muốn xuất hiện trong cuộc sống của anh chứ... Đúng rồi...” Trước khi đi, cô Chương lại hỏi một câu bất ngờ.

“Nghe nói, anh còn một người em trai, tên Trương Nghiêu gì đó phải không?”

Trương Kiều cảm thấy có chút không đúng. Hẩn biết khát vọng của người đẹp rắn rết đối với đàn ông, cái tên Trương Nghiêu này cũng coi như có mấy phần tư sắc, chẳng biết ở đâu bị người đẹp rắn rết nhìn thấy cũng không đáng lầy làm lạ.

Nếu cô Chương đối phó với Trương Nghiêu, hẩn hẩn rất vui vẻ.

Nhưng Trương Kiều thoáng suy nghĩ, sự chán ghét dành cho cô Chương đã vượt quá bất cứ chuyện gì.

“Cô lại muốn gì đây?”

“Không có gì.” Người đẹp đốt một điếu thuốc, giữa làn khói xanh lượn lờ, cô ta cười hihi nói với Trương Kiều: “Anh phải giúp tôi tìm được hẩn.”

“Dựa vào cái gì?!” Trương Kiều xù lông, hẩn hận nhất giọng điệu ra lệnh này của người đẹp rắn rết.

“Dựa vào cái gì?” Bờ môi đỏ mọng của cô Chương nhếch lên, khê vạch một đường cong.

“Chắc là vì một đêm vợ chồng, trăm năm ân nghĩa đấy, hahaha.”

Trương Kiều thực sự chán ghét khoảng thời gian phóng đảng ở nước ngoài của hẩn. Mẹ nó, vốn dĩ là chuyện kiếp nào rồi, nhưng tuyệt đối không ngờ là, ác mộng lại xuất hiện trong cuộc sống hẩn lần nữa.

Mặc dù hẩn và người đẹp rắn rết làm vợ chồng trên giường chưa tới mấy ngày, song với mức độ hiểu biết của hẩn về cô ta, chắc chắn sẽ không chịu để yên như vậy.

Cũng may, người rắn rết này không có mắt, coi trọng Trương Nghiêu.

Nghĩ đến Trương Nghiêu bị mặt hàng này quần lầy, tốt nhất không buông tha, Trương Kiều thấy hơi hưng phấn.

Chút hưng phấn của Trương Kiều chấm dứt khi gặp được Từ Tái Xuân. Cũng như bình thường, cô vẫn phát bánh quy ở quảng trường. Nghe nói, dân chúng rất hoan nghênh bánh quy của cô, mỗi ngày đều có rất nhiều người chờ ở đây đợi cô phát bánh quy.

Trương Kiều phải tốn chút sức mới cướp được hộp bánh quy cuối cùng, đáng tiếc đã hơi nát vụn, bắt quá vẫn rất ngon.

Lúc Trương Kiều chuẩn bị ăn, Từ Tái Xuân từ bên cạnh đi tới, đưa cho Trương Kiều một hộp bánh quy mới.

“Cho nè.”

Trương Kiều nhìn hộp bánh con gấu kia, ngây ngẩn cả người.

“Cô để lại cho tôi?”

Từ Tái Xuân gật đầu, “Anh nói anh thích mà, hôm nay có rất nhiều người, tôi thấy anh chưa tới, bèn để lại cho anh một hộp.”

Trương Kiều nhận hộp bánh, không nói gì.

Từ Tái Xuân phát bánh quy xong, muốn đi. Hôm nay cô và Trương Nghiêu đã hẹn đi ăn mì thịt bò rất ngon ở tiệm đầu phố kia. Nghe nói nơi đó làm ăn rất tốt, mỗi ngày đều nườm nượp người xếp hàng đến ăn.

Trương Nghiêu không đặt được chỗ, bèn đi xếp hàng trước.

Từ Tái Xuân thu dọn một chút, cũng tính chuẩn bị qua đó.

Trước khi đi, Trương Kiêu gọi cô lại.

“Từ Tái Xuân, cô đi đâu thế, tôi đưa cô đi nhé?”

“Không cần đâu.” Từ Tái Xuân không hề gì phát phát tay, “Anh đang đợi tôi ăn mì, tôi đi trước đây.”

Cô gái không có tâm cơ vẫy tay với hân chào tạm biệt, trở thành một hình ảnh đẹp nhất dưới ánh chiều tà hôm nay.

Mấy ngày sau đó, Trương Kiêu phát hiện mình giống như một tên biến thái vậy, lăm la lăm lét theo sau Từ Tái Xuân. Hắn muốn nhìn xem rốt cuộc Từ Tái Xuân sống như thế nào.

Sau đó, căn cứ vào mấy ngày hắn theo dõi, phát hiện cuộc sống của Từ Tái Xuân tốt hơn hắn nghĩ nhiều.

Tên khốn kiếp Trương Nghiêu này mặc dù có dáng vẻ lãnh đạm, nhưng đối với Từ Tái Xuân không tệ.

Ví dụ như, băng qua đường sẽ nắm tay cô, vui vẻ sẽ xoa đầu cô, còn mua cho cô rất nhiều đồ ăn, song có chút không đúng, lần nào Trương Nghiêu cũng ăn nhiều hơn Từ Tái Xuân.

Thôi, những thứ này không phải trọng điểm.

Trọng điểm chính là Từ Tái Xuân ở bên cạnh Trương Nghiêu luôn luôn cười cực kỳ ngọt ngào.

Nụ cười ngọt ngào ấy, quả thực muốn đâm mù mắt chó Trương Kiêu.

Nếu thời gian có thể quay lại, có lẽ Từ Tái Xuân cũng sẽ cười như thế với hắn.

Trong chớp mắt kia, trong đầu Trương Kiêu xuất hiện vô số ý nghĩ. Mỗi ý nghĩ nào cũng là làm sao đánh đuổi Trương Nghiêu, còn mình sẽ cùng Từ Tái Xuân như chim liền cánh, như cây liền cành.

Quả nhiên hắn không có lòng tự trọng, trước đây người ta bảm hắn, hắn châm chọc khiêu khích xem thường cô, nhưng giờ người ta đã sà vào lòng người khác, hắn lại khó chịu.

Một câu thôi, hắn chính là kẻ không có lòng tự trọng điển hình.

Đến lúc cô Chương tiếp tục tìm đến Trương Kiêu, Trương Kiêu bực không chịu nổi, cuối cùng dưới sự cưỡng bức lẫn dụ dỗ của cô Chương, rốt cuộc hắn đồng ý.

“Tôi không rõ nhé, đàn ông trên đời này còn nhiều mà, cô làm gì phải coi trọng Trương Nghiêu thế, cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cô, hắn không phải kẻ dễ chọc...”

“Tôi biết.”

Trên mặt cô Chương thoáng hiện kia chán nản, “Nếu... nhưng, đời người không có chữ nếu.”

Trương Kiêu lắng tai chỉ nghe được phân nửa, hắn bày tỏ hắn ghét nhất loại người nói giữa chừng. Không nhìn thấy hắn sắp phát hiện được một tin tức lớn ư?

Hôm nay Trương Nghiêu đang xem chiến lược quảng bá mỹ thực trên mạng, bỗng nhiên Cố Tây Dương gọi tới.

“Tên khốn kiếp kia tìm được rồi, đúng rồi, mày đoán xem tên khốn kiếp này đi tìm ai?”

“Ai?” Thành thật mà nói, Trương Nghiêu chẳng có hứng thú lắm.

Cố Tây Dương thừa nước đục thả câu đã đủ, bèn cười một trận hohoho giả tạo, “Giờ tao có đủ lý do tin tưởng năm đó mày ăn thiệt trên người phụ nữ. Mày còn nhớ đứa con gái con ông chủ sàn đầm bốc ngăm năm đó không, tên Chương Ngữ gì đó, chính là cô gái luôn thương thầm mày...”

Trương Nghiêu suy nghĩ hồi lâu, bày tỏ chắc chắn không có hứng thú.

Hơn nữa, trong trí nhớ anh căn bản chẳng có người này.

Cố Tây Dương vừa nghe liền biết Trương Nghiêu đã quên sạch. Trong nháy mắt, hắn cũng hơi đồng tình với Chương gì đó. Năm năm trước, Trương Nghiêu còn chưa tới hai mươi tuổi, tuy rằng non nớt, nhưng đáng dập dẹp trai, ra tay tàn nhẫn, ở sàn boxing ngằm rất được mấy cô mê trai còn chưa mọc đủ lông hoan ghênh.

Song đầu óc thằng nhóc này khác người, con gái người ta trước trước sau sau mua đồ ăn cho hắn, đưa cơm, hỏi han ân cần, nhưng hắn chẳng có chút cảm kích nào.

Cố Tây Dương nhìn còn cảm thấy rất ngược tâm.

Về sau, cô gái đó nghe nói ra nước ngoài du học, thoáng cái mấy năm chả có tin tức gì, thật không ngờ hiện tại lại trở về, còn nhanh chóng biến thành một cô nàng xinh đẹp.

Hắn nhớ khi đó cô ta chỉ là một em gái đeo kính, ai ngờ hiện tại vụt cái, lại biến thành một đại mỹ nhân rồi.

Thực sự không nhìn không biết, vừa nhìn đã giật mình.

Bất quá, khiến người ta giật mình hơn là, năm đó cô ta có liên quan với tên côn đồ kia. Hình như tên côn đồ ấy còn tìm cô ta đòi tiền.

Cố Tây Dương thề, hắn không cố ý, nhưng hắn xác thực đã ngửi được ít mùi không bình thường.

Trương Nghiêu suy nghĩ hồi lâu, không nhớ ra cô gái kia, nhưng nghe Cố Tây Dương nói thế, cảm thấy có chút không đúng.

“Mày nói xem, phải chăng năm đó mày từ chối cô ta, cô nàng vì yêu sinh hận, không chiếm được mày bèn hủy diệt mày...”

Thành thật mà nói, Trương Nghiêu cảm thấy xác suất này rất nhỏ. Dù sao năm đó bọn họ còn nhỏ tuổi, Cố Tây Dương nói khi ấy cô gái kia mới lớp 9, con cái nhà ai mới lớp 9 mà đã đầu gấu vậy.

Trương Nghiêu nghĩ nghĩ, trong đầu thoáng hiện một ít bóng người... Có điều anh không nghĩ nhiều, chẳng qua chỉ cảm thấy có thể còn nguyên nhân khác mà anh không biết thôi.

Bất quá, mặc kệ thế nào, anh chính là muốn biết năm đó rốt cuộc có ân oán hận thù gì nhất định phải tổng vào tù, do đó Trương Nghiêu tính tìm hiểu ngọn nguồn, tra ra tất cả.

Nhưng, anh tuyệt đối không ngờ được, anh còn chưa chuẩn bị xuất kích, đối phương đã chủ động tìm tới cửa.

Hơn nữa, chuyện này còn liên lụy đến Từ Tái Xuân.

Trương Kiêu ở nhà, suy nghĩ rất lâu, phải làm sao mới có thể lừa Trương Nghiêu tới đây. Nghĩ đến cuộc vật lộn trước đó của hai người, căn bản Trương Nghiêu không nghe hắn nói bất kỳ lời nào, đã lên trước cho hắn một trận no đòn. Thế này sao làm bạn được, thực sự tan nát cõi lòng mà.

Trương Kiêu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nghĩ tới Từ Tái Xuân.

Nếu nói Trương Nghiêu có một nhược điểm, thì nhược điểm đó chắc chắn là Từ Tái Xuân rồi.

Vì vậy, Trương Kiêu quyết định xuống tay từ chỗ Từ Tái Xuân.

Trương Kiêu cố tình chọn thời điểm không có Lư Lạc, giống như trước đây, hắn đi tìm Từ Tái Xuân ăn thử bánh quy. Chẳng qua có khác biệt là, lúc Từ Tái Xuân chuẩn bị rời khỏi, Trương Kiêu đã gọi Từ Tái Xuân lại.

“Cái kia, lúc nào tôi cũng ăn bánh quy của cô hết, tôi mời cô ăn cơm nhé. Ở bên kia đường...”

Trương Kiêu nghĩ, hiện tại Từ Tái Xuân ngốc, trải qua quan sát phát hiện cô là một kẻ tham ăn, muốn lừa một kẻ tham ăn, vậy dễ như trở bàn tay.

Song, hiện thực khốc liệt lần nữa cho Trương Kiêu một đòn.

“Không được!”

Từ Tái Xuân từ chối một cách vô tình.

“Vì tôi phải về rồi. Cũng tại anh không thích tôi ăn bậy bạ bên ngoài.”

“Tại sao là ăn bậy bạ chứ?” Trương Kiều cảm thấy oan uổng, hấn thực sự mời Từ Tái Xuân ăn đồ ngon mà, chẳng qua không đủ thành ý thôi.

Nhưng, Từ Tái Xuân mặc xác đồ Trương Kiều mời có ngon hay không, cô dọn dẹp đồ đạc định về nhà.

Trương Kiều nhìn con vịt nấu chín sắp bay mất, chỉ có thể tung đòn sát thủ.

“Đúng rồi, Trương Nghiêu... là anh cô, bảo tôi tới đón cô.”

41. Chương 41

Không nên nói chuyện với người lạ, không được đi theo người lạ, coi như đứa trẻ ba tuổi chắc cũng được cha mẹ dạy như vậy, mặc dù tên Trương Kiều này không tính là người lạ, song ở mức độ nào đó mà nói cũng không tính là người quen nha.

Từ Tái Xuân bày tỏ không tin.

Trương Kiều cũng rất bất ngờ, lòng đề phòng của Từ Tái Xuân cao thế.

Hết cách rồi, hấn đành xuất đòn sát thủ.

Một tấm hình duy nhất chụp cái mông bóng loáng của Trương Nghiêu lúc còn bé.

Sau đó... Từ Tái Xuân nở nụ cười, cô vừa nhìn liền nhận ra đây là Trương Nghiêu, và cũng vì nó mới đi theo Trương Kiều.

Chẳng qua, trên đường đi Trương Kiều do dự vô số lần. Phải biết rằng, tuy hấn là tên xấu xa, song hại người thực sự vẫn là lần đầu tiên. Lần trước đẩy Từ Tái Xuân xuống, hấn không phải cố ý đâu.

Tuổi trẻ tương đối sĩ diện, lại bị người ta giật dây mấy câu, bèn làm Từ Tái Xuân tổn thương. Nhưng, lần này thì khác, người đẹp rắn rết ác độc vậy, Trương Kiều thực sự cảm thấy mình đẩy Từ Tái Xuân vào hố lửa.

Hấn bắt đầu nghĩ, sau đó Từ Tái Xuân sẽ như thế nào?

Người đẹp rắn rết kia có lẽ sẽ tìm mấy chục người tới OOX Từ Tái Xuân, kế tiếp mỗi người đều mang căn bệnh quái đản, cuối cùng Từ Tái Xuân chịu không nổi khuất nhục bèn tự sát, tiếp theo hấn không còn bánh gato và bánh quy ngon để ăn nữa.

Trương Kiều nghĩ, không được, không thể như vậy.

Trương Kiều bắt đầu lạc đường biết quay đầu lại.

Nhưng Từ Tái Xuân vẫn còn ngốc nghếch hỏi, “Anh là gì của anh tôi thế?”

Tâm tư Trương Kiều rối như tơ vò, cuối cùng quyết định đưa Từ Tái Xuân về.

“Đi, chúng ta đi nhầm đường.”

“...”

Từ Tái Xuân nhìn Trương Kiều một cách quái dị, người đã lớn vậy còn có thể đi nhầm sao?

Song Trương Kiều chưa rời khỏi, vì người đẹp rắn rết làm như biết hấn sẽ lùi bước, đã dẫn người đi trước một bước ngăn bọn họ trên đường đi.

“Các người muốn làm gì?”

Đời này Trương Kiêu chưa từng đàn ông thế, hấn lại có thể không sợ chết chắn trước mặt Từ Tái Xuân.

Sau đó...

Hấn bị đánh một trận, tiếp theo bị bắt đi cùng với Từ Tái Xuân.

Trương Kiêu bị túm sau ót, vừa nghĩ tới người đẹp rắn rết này biết dùng đủ loại thủ đoạn vô nhân đạo đối phó hấn và Từ Tái Xuân, trong lòng bèn sợ hãi cực độ.

Song Từ Tái Xuân lại rất bình tĩnh, còn vỗ vỗ vai hấn, “Đừng sợ, anh sẽ tới cứu chúng ta.”

“...” Trương Kiêu có chút muốn khóc. Nhưng tuyệt đối không phải do cảm động. Trương Nghiêu sẽ tới cứu hấn ư? Sau đó dẫn hấn ra ngoài cho hấn một trận no đòn.

Ngẫm lại, chẳng có chút vui vẻ gì.

Trương Kiêu chảy nước mắt chua xót, hấn ở một bên âm thầm rơi lệ. Bên này cô Chương đã đi tới, cô ta đã từng nghĩ vợ Trương Nghiêu sẽ có dáng vẻ gì, song khi nhìn cô gái này, cô Chương lại cười, “Hóa ra, hấn thích phụ nữ có dáng vẻ này à?”

Cô Chương thở dài, móng tay dài bóp mặt Từ Tái Xuân, “Cô không sợ tôi sao?”

Từ Tái Xuân thành thật lắc đầu, “Cô rất đẹp, nên tôi không sợ cô.”

Cô Chương: “...”

Đây có lẽ là tình địch im lặng nhất lợi hại nhất mà cô ta từng gặp.

Cô Chương rút tay về, cô ta cũng biết đầu óc cô gái này có chút vấn đề, nên cô ta không nhiều lời với cô.

“Hôm nay tôi tìm cô là muốn nói với cô một việc. Tôi muốn người đàn ông của cô.”

Từ Tái Xuân nhếch mặt ra.

Cô Chương nhin không được hơi đắc ý, “Hahaha, giờ cô đã biết tôi đáng sợ đúng không?”

Từ Tái Xuân sững sốt hồi lâu, hình như sáng tỏ, “Cô nói anh hả?”

Lẽ nào cô tưởng ai?! Cô Chương cao ngạo hất cằm, “Đúng! Cô là kẻ ngốc, cô không xứng với hấn!”

Song, gằm thét hơn nửa ngày, Từ Tái Xuân lại chẳng có chút phản ứng nào, trái lại... đỏ mặt.

Ôi mẹ ơi, có thể giao lưu tử tế không!

“Rốt cuộc cô đỏ mặt cái quái gì!”

Trên thực tế, Từ Tái Xuân chỉ vì câu ‘người đàn ông của cô’ nên hơi đỏ mặt. Trước đây, cô luôn gọi ‘anh ơi’, ‘anh à’, cũng không để ý thực ra Trương Nghiêu còn có xưng hô khác.

Ví dụ như, người đàn ông của cô.

Ngẫm lại, còn cảm thấy hơi ngọt ngào đấy. Bong bong màu hồng tràn ngập đầu óc Từ Tái Xuân, về phần cô Chương kia rốt cuộc đang gằm thét cái gì, cô chẳng chú ý chút nào.

Trương Kiêu ở một bên cũng thực sự không ngờ sự việc sẽ phát triển thành dạng này, hấn chỉ biết một việc, ngốc cũng có chỗ tốt của ngốc. Vâng, hấn càng ngày càng thích Từ Tái Xuân rồi.

Đúng là ngốc một cách đáng yêu.

Cô Chương uống hộp nước, lại không chịu nổi chỉ số thông minh của Từ Tái Xuân.

“Cô cứ chờ xem, đợi lát nữa cô sẽ biết ngay.”

Tóm được Từ Tái Xuân, cô ta không tin vẫn không tìm được Trương Nghiêu! Năm năm trước, anh xem thường, xa cách tôi, hôm nay tôi phải cho anh quỳ xuống đất cầu xin, không với cao nổi.

Trên thực tế, lúc Trương Nghiêu nhận được điện thoại, tưởng là khách hàng. Sau đó đối phương điên cuồng cười to một trận, Trương Nghiêu bèn cúp máy.

Có lẽ, là một số điện thoại gọi nhầm bị điên.

Nụ cười của cô Chương cứng nhắc, “Trương Nghiêu, anh là tên khốn khiếp! Anh dám cúp điện thoại của tôi!”

Trương Nghiêu bày tỏ rất vô tội, thậm chí, lần thứ hai cô Chương gọi tới, anh chuẩn bị kéo cô ta vào sổ đen.

May mà, lần này cô Chương không cười nữa, chỉ khẽ hỏi một câu.

“Trương Nghiêu, anh còn nhớ tôi không?”

Trương Nghiêu sửng sốt, ai vậy, thứ nào tàn này ở đâu chui ra thế.

“Không nhớ.”

Thành thật mà nói, đáp án này chắc chắn không ngoài dự liệu của cô ta. Năm đó Trương Nghiêu lãnh đạm với cô ta, cô ta ôm mặt nóng dán mông lạnh với anh, cuối cùng anh vẫn quên cô ta sạch sẽ.

Lần này cô Chương nở nụ cười, “Không phải anh muốn điều tra Lại Ngưu Nhi sao? Không bằng tôi nói hết toàn bộ cho anh hay.”

Lần này, Trương Nghiêu hăng hái, “Cô là ai?”

Cô Chương cũng không nói nhảm với anh, trực tiếp ném một địa chỉ cho anh.

Cô ta nghĩ, Trương Nghiêu giống như cái gai trong lòng cô ta, cho dù có nhỏ, thịt bên trong cũng thối rữa rồi, cách tốt nhất theo cô ta nghĩ chính là được bù đắp muộn, có phải hết thấy sẽ tốt chút không.

Về phần sau này, Trương Nghiêu sẽ biến thành bộ dáng gì, cô ta không quan tâm lắm.

Trương Nghiêu vẫn còn do dự về tính chân thực của cú điện thoại này, cân nhắc xem có nên đi chỗ đó không. Lúc này, di Thái gọi điện tới, báo Từ Tái Xuân vẫn chưa về nhà, gọi điện thì tắt máy, cô luôn luôn ngoan ngoãn, giờ còn chưa về chắc chắn đi lạc rồi.

Trương Nghiêu luôn luôn để bụng chuyện của vợ. Lại Ngưu Nhi quái quỷ gì đó, hoàn toàn bị ném ra sau ốt. Hắn đi tới quảng trường Từ Tái Xuân thường phát bánh quy, người ở phòng làm việc Lư Lạc nói Từ Tái Xuân đã đi từ sớm.

Theo nguồn tin nhân sĩ tiết lộ, cô theo chân một soái ca hơi béo.

Soái ca hơi béo? Từ Tái Xuân thường thức kém vậy à? Anh cao ráo khỏe mạnh thể không tốt sao?

Khoan đã... Đây không phải trọng điểm. Trọng điểm chính là tên khốn kiếp nào bắt cóc cô vợ đáng yêu của anh rồi, anh muốn lột da hắn!

Trương Kiêu ở cách đó không xa, chẳng hiểu sao rùng mình một cái.

Rõ ràng sắp vào hạ, sao lại hơi lạnh nhỉ.

Trương Nghiêu tìm một vòng, không tìm được Từ Tái Xuân. Cuối cùng phải nhờ màn hình giám sát ở giao lộ mới phát hiện Từ Tái Xuân bị Trương Kiêu bắt cóc.

Một cú điện thoại gọi tới, nhưng nghe điện thoại lại không phải Trương Kiêu.

“Rốt cuộc anh tìm tới rồi.”

Lần này cô Chương tỉnh táo, “Trương Nghiêu, tốt nhất anh tới nhanh một chút, bằng không tôi không thể đảm bảo năm đó đối với anh thế nào, giờ sẽ đối với người phụ nữ của anh thế này...”

Cô Chương uy hiếp không tệ, song hình như Trương Nghiêu chú ý tới một chi tiết.

“Trương Kiêu cũng ở đó?”

“Ồ... cái đó không quan trọng, quan trọng là... hiện tại người phụ nữ của anh đang ở chỗ tôi.”

Cúp điện thoại, cô Chương đá đá cô gái đang ngủ gà ngủ gật. Lúc nào rồi, cô còn ngủ được.

Từ Tái Xuân như từ trong ác mộng giật mình tỉnh giấc, “Sao thế?”

Cô Chương hơi tức giận, “Cô không sợ sao?”

Từ Tái Xuân vẫn lộ vẻ mặt vô tội, “Tại sao tôi phải sợ!”

“Tôi bị AIDS đấy! Còn bị giang mai nữa!”

Trương Kiều ở một bên phát run, nhưng Từ Tái Xuân vẫn cực kỳ ngốc nghếch, “Vậy thì sao? Cô rất lợi hại phải không?”

Cô Chương thực sự hận cái dáng vẻ ngốc nghếch này của Từ Tái Xuân, cứ như vậy một cô gái có chỉ số thông minh hạn chót, lại chiếm được cái gai trong lòng cô ta.

Rõ là... thực sự khiến người ta khó chịu mà.

“Lúc nào cô lấy hần?”

Từ Tái Xuân vạch ngón tay, đếm đếm, “Hè năm ngoái? Tháng bảy hay tháng tám ta?”

“Hừ, kết hôn nhanh thế, nhất định sẽ ly hôn.”

“Chúng tôi không ly hôn đâu. Anh nói phải vĩnh viễn ở chung với tôi.”

“Ở chung? Cô không biết cuộc đời có rất nhiều biến số sao? Một giây trước hần còn có thể ở chung với cô, nhưng một giây sau hần có thể sẽ vứt bỏ cô!”

“Anh không phải người như vậy!”

“Sao cô biết?”

“Đương nhiên tôi biết!” Từ Tái Xuân ưỡn ngực, hùng hồn đầy lý lẽ, “Anh là người tốt nhất trên đời.”

Cô Chương lui một bước, “Người tốt nhất?”

Từ Tái Xuân gật đầu, “Đúng, anh là người tốt nhất, tốt, tốt... thực sự rất tốt, cho nên, cô không cần nói xấu anh.”

Cô Chương ngây ngẩn cả người, một lát sau, cô ta cười lạnh.

“Nói cô ngốc, cô đúng là ngốc thật, nhìn bộ dạng này của cô, tôi hơi đồng tình với cô. Nếu vậy, tôi không ngại cho cô thấy trò hay, xem anh của cô rốt cuộc là người thế nào?”

Từ Tái Xuân nhìn cô gái xinh đẹp như búp bê trước mắt, tuy không biết rốt cuộc cô ta muốn làm gì. Nhưng trong chớp nhoáng này, cô cảm thấy hơi sợ.

Lẽ nào, cô ta thực sự muốn bắt nạt anh ư?

Đúng lúc đó, cô Chương đi tới, dùng khăn bịt miệng cô lại, Từ Tái Xuân nức nở mấy tiếng, sau đó dần dần không cử động nữa.

Lúc này cô Chương buông tay, thoáng nhìn Trương Kiều ở bên cạnh, “Hôm nay cho anh một cơ hội, anh biết phải làm thế nào hen.”

“Chị hai ơi...” Trương Kiều khóc thảm thiết, “Tôi sẽ bị Trương Nghiêu đánh chết!”

Cô Chương âm trầm về chiếc khăn trên tay, “Vậy, anh muốn chết kiểu này hử?”

“Không không không...”

Thấy cô Chương đi tới ngoài cười nhưng trong không cười, Trương Kiều lập tức đầu hàng.

“Cô đừng tới gần tôi, không phải đóng kịch sao? Tôi... tôi thuộc trường phái đóng kịch tiêu chuẩn đấy!”

42. Chương 42

Trương Kiều thuộc phái đóng kịch quả nhiên bị đánh một trận. Nhưng mấu chốt là hắn cởi quần rồi mà vẫn chưa làm gì cả, đã bị Trương Nghiêu xông vào túm lại dần một trận.

Chờ chút... Tại sao, cô Chương bên ngoài nhanh thế à? Lẽ nào Trương Nghiêu không được? Nghĩ đến khả năng này, Trương Kiều cảm thấy khá an ủi.

Song, hắn đâu biết rằng, ngay cả cọng lông tơ của Trương Nghiêu, cô Chương căn bản chưa đụng tới một cọng.

Khi cô Chương ở thời kỳ phản nghịch đã gặp tiếng sét ái tình với Trương Nghiêu trên sân quyền anh, nhưng tiếc thay đối phương chẳng có chút hứng thú nào với cô ta. Cũng đúng thôi, lúc đó, cô Chương vẫn còn là một loli chưa mọc lông, đàn ông bình thường như Trương Nghiêu sao có thể để ý chứ.

Hơn nữa, anh bận rộn kiếm tiền vội vàng tách khỏi Trương gia vội vàng sống, căn bản chưa từng nhìn cô Chương.

Cô Chương cảm thấy trái tim mình bị hung hăng ném xuống đất, đau lòng muốn chết.

Trong nhà cô Chương này cái gì cũng có, duy nhất chỉ không có tình yêu. Nên cô Chương bốc đồng nghĩ cách dạy dỗ Trương Nghiêu.

Anh bị mù mắt chó rồi, mới có thể coi thường bản loli.

Loli hóa đen rất khủng bố. Thậm chí, cô ta còn tìm con gái tài xế, diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Lúc đó, Trương Nghiêu vừa ra tay, vốn chỉ muốn dạy dỗ anh một chút, song hình như loli không ngờ, Trương Nghiêu căn bản không phải kẻ ăn chay. Người khác chọc giận anh, anh chỉ biết hung hăng giáng trở lại.

Sau đó, xảy ra một trận cố ý gây thương tích có đủ nhân chứng vật chứng, khiến Trương Nghiêu vào tù.

Mà cô Chương trả cho con gái tài xế một số tiền lớn, để cô ấy đi tha hương, biến một màn anh hùng cứu mỹ nhân thành cố ý gây thương tích.

Có phải mọi người tự hỏi rằng khi đó cô Chương còn nhỏ vậy sao phải cho Trương Nghiêu ngồi tù, đúng không.

Cô Chương bày tỏ xem phim Hàn nhiều rồi, nên đầu óc cũng hơi tàn. Cô ta nghĩ Trương Nghiêu không thích cô ta là vì cô ta là loli, đợi cô ta trở nên quyến rũ hấp dẫn rồi, chắc chắn sẽ thích cô ta.

Nhưng ở giữa, có cả một quá trình.

Trương Nghiêu chệch hướng thì làm sao đây? Được rồi, chỉ có thể đưa anh đến cái thế giới duy nhất không có phụ nữ.

Loli Chương ngấm nghĩ, nhà tù chính là một chỗ tốt.

Một câu thôi, năm đó cô Chương nhất thời bồng bột, làm cuộc sống của Trương Nghiêu biến hóa đến nghiêng trời lệch đất. Chẳng qua, tình yêu không vững chắc hơn vàng như cô ta nghĩ, ở nước ngoài mấy năm nay, cô Chương gặp được đủ loại soái ca mỹ nữ muôn hình muôn vẻ, sớm đã bị mê mẩn đến hoa cả mắt, Trương Nghiêu gì đó trái lại đã bị ném ra sau ót từ lâu.

Cho đến khi, cô ta quen gã đàn ông Trương Kiều này.

Ban đầu ở chung với hắn, quả thực từ trên người Trương Kiều có thể thấy được bóng dáng Trương Nghiêu, song một thời gian sau, cô ta phát hiện người đàn ông này không phải Trương Nghiêu, ít nhất không phải Trương Nghiêu trong trí nhớ cô ta.

Cô Chương nghĩ, hiện tại hắn Trương Nghiêu thâm trầm quá rồi, đâu thể đi du học. Nhưng, khiến cô ta không ngờ là, Trương Kiều và Trương Nghiêu không chỉ giống tên, mà bọn họ còn là anh em.

Cô Chương nghĩ, việc này có lẽ là ý trời.

Cô Chương vì bồng bột, bị nhiễm AIDS, còn mắc giang mai.

Cô ta chưa tới hai mươi tuổi, chẳng ngờ lại có thể nhiễm mấy căn bệnh lung tung này.

Cô ta hơi nản lòng thoái chí, lúc mới bắt đầu có xuất hiện một loại suy nghĩ trả thù xã hội.

Cô ta ở nước ngoài chơi chán rồi, do đó về nhà. Lại ngoài ý muốn, vừa trở về đã gặp được Trương Nghiêu.

Thực ra, việc này có lẽ là nhân quả báo ứng nhỉ.

Năm đó con gái tài xế của màn anh hùng cứu mỹ nhân vì ba mình mắc bệnh ung thư, cần tiền, nên nghe lời cô ta hại Trương Nghiêu. Không ngờ là, mấy năm nay cô ấy vẫn rất áy náy, ngay cả đi học cũng không đi, mỗi ngày không phải ở nhà thì đến thư viện, có lẽ do trời sinh nhạy cảm và tinh tế, cô nàng này rảnh rỗi bèn viết lung tung trên giấy, cuối cùng lại có thể trở thành một tác giả bán chạy nhất.

Bất quá, cô ấy vẫn rất hổ thẹn với Trương Nghiêu, luôn luôn âm thầm quan sát Trương Nghiêu, còn có vợ Trương Nghiêu nữa.

Cô Chương nhờ vậy mới phát hiện ra Trương Nghiêu sống rất tốt.

Không ngờ, anh sống tốt thế, cô Chương nghĩ bản thân mắc bệnh AIDS, giang mai đầy mình, nên có chút khó chịu. Dựa vào cái gì, con nhỏ ngốc này lại có được anh, dựa vào cái gì cô ta phải biến thành bộ dạng bị vạn người ghét bỏ như bây giờ chứ.

Cô Chương thấy mình không tốt, cũng không thể để người khác tốt được.

Do đó, lúc anh tiến vào, trước tiên cô Chương dùng mỹ nhân kế. Nếu Trương Nghiêu thực sự không chịu nổi cám dỗ, vậy cũng chứng minh trước kia cô ta có mắt như mù, rõ ràng mối tình đầu là một tra nam.

Đối với việc cô ta phóng khoáng bày tỏ tình cảm, Trương Nghiêu cảm thấy mắt chó mình bị chọc mù.

Sau đó không chút suy nghĩ tung một quyền tới.

“Mẹ! Cái thứ gì xấu chết đi được!” Ánh mắt anh và Trương Kiêu khác nhau, từ đầu đến cuối anh chỉ có một cô gái là Từ Tái Xuân, Từ Tái Xuân rất đầy đặn khiến Trương Nghiêu cực kỳ hài lòng, Trương Nghiêu thực sự chẳng có chút hứng thú nào với dạng gầy trơ xương như cô Chương.

Thực ra, nghiêm chỉnh mà nói, việc này không thể trách Trương Nghiêu. Anh lo lắng không yên mở cửa, kết quả một khối thịt trắng xông tới, là ai cũng sẽ có phản ứng đẩy cái vật tròn này ra.

Cô Chương học máu, cảm thấy mấy năm nay, quả nhiên cô ta không yêu nhầm người.

“Trương Nghiêu!” Cô ta hét chói tai, rốt cuộc làm Trương Nghiêu phục hồi tinh thần, lập tức chuyển mắt nhìn rõ, sắc mặt anh hơi khó coi, “Cô là ai, từ bệnh viện tâm thần chui ra hả?”

Cô Chương tưởng mình đứng ngay trước mặt Trương Nghiêu, lúc nói chuyện, Trương Nghiêu sẽ nhớ. Dù sao cũng do cô ta hại anh mà.

Phản ứng của Trương Nghiêu rất trực tiếp, đi tới tép mông cô ta bốp bốp mấy cái.

“Tôi đã sớm nói em chính là đứa đầu gấu! Em cứ cãi tôi!”

Viên mắt cô Chương đỏ ửng, có chút muốn khóc. Cuối cùng cô ta khóc thật.

Đương nhiên, quần áo đã mặc vào, sức Trương Nghiêu dùng cũng không mạnh lắm. Cô ta chỉ nhớ lại trước kia thôi.

Thực ra Trương Nghiêu cũng không tính là mặc kệ cô ta, chẳng qua không để ý đến tình cảm của cô ta à.

Trước đây anh cực khổ làm việc ở sàn boxing ngầm, cô ta chạy tới tìm anh chơi, lúc nào anh cũng gọi cô ta là đầu gấu, sau đó bảo cô ta về học hành cho tốt đi.

Song...

Cô ta là đầu gấu, cho tới bây giờ chưa từng nghe lời anh.

“Em hại anh ngồi tù, anh không hận em sao?”

Trương Nghiêu hơi do dự, “Thành thật mà nói, tôi đã suy nghĩ rất lâu, cũng không nghĩ ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Sao lại biến thành cố ý gây thương tích chứ, có điều... Đầu gối, tư tưởng em cũng đen lắm, lại nghĩ ra cách ngốc thế...”

Cô Chương khóc nức nở, “Ai bảo anh không thích em?”

“Em là đầu gối, sao tôi thích em được!” Trương Nghiêu chẳng thèm nghĩ ngợi, nói: “Được rồi, bớt phí lời đi, vợ tôi đâu...”

Cô Chương không nói lời nào, Trương Nghiêu thấy vậy, cũng không ép cô ta, trực tiếp đập cửa vào tìm.

Quả nhiên, thủ đoạn Đầu gối tuy độc ác, nhưng vẫn chưa đến nỗi phát rồ.

Trương Kiêu đã cởi sạch quần, sau đó còn chưa nhào lên giường, đã bị Trương Nghiêu tiến tới bắt bớ.

Quá trình rất máu tanh, Loli bày tỏ cũng may cô ta chia tay với Trương Kiêu rồi, gã đàn ông này yếu quá. Có điều Trương Nghiêu vẫn rất khỏe.

Trương Nghiêu mang Từ Tái Xuân đi, trong lòng cũng hơi tức giận, bất quá mơ hồ cũng có loại cảm giác mất mát.

Tức giận vì không biết vợ mình có bị Trương Kiêu sờ mó, hay hôn không.

Mất mát vì, chuyện năm đó, rốt cuộc anh đã biết rõ.

Chuyện lúc trẻ kia, gần như trở thành cái gai cả đời của Trương Nghiêu. Anh từng hận người đứng sau ấy, song thực sự không ngờ người đó là Đầu gối.

Anh không còn ấn tượng gì với Đầu gối nữa, chỉ nhớ lúc đó ở nhà họ Trương mặt mũi anh bầm dập, xanh xao vàng vọt, là ba Đầu gối dẫn anh tới sàn boxing ngầm.

Ông ấy dạy anh cách đánh nhau, dạy anh cách sinh tồn ở nơi máu tanh.

Ông ấy lợi dụng anh, nhưng cũng cứu anh.

Về phần Đầu gối bóc đồng nhà ông ấy, anh nhớ người đàn ông thô kệch đó lúc nào cũng dùng loại giọng điệu bắt đắc dĩ nói: “Con bé đó, rất ngoan, cậu nhất định sẽ thích, nó rất ngoan rất ngoan...”

Có chỗ nào là bé ngoan đâu, rõ ràng là đứa Đầu gối.

Có lẽ, trong mắt cha mẹ, con cái mình đều giỏi nhất.

Sự thực chứng minh, khi mới ra tù nếu Trương Nghiêu gặp được cô Chương, chắc chắn sẽ tức giận, chắc chắn sẽ trả thù.

Song, anh nhìn cô Chương bóc đồng kia, bèn nghĩ tới người đàn ông thô kệch – ba cô ta. Có một người cha như vậy, thực ra rất hạnh phúc.

Đâu như ba anh, mặc dù luôn bên cạnh anh, nhưng chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người cha.

Trước đây, mỗi khi ông ta không thèm chú ý tới anh, anh luôn luôn viện cớ cho ông ta. Chắc ông ta bận quá nên quên mất, song về sau, y hết như mẹ vậy, anh không tìm được bất kỳ lý do nào nữa.

Bọn họ căn bản mặc xác anh thôi.

Có lẽ, trong thế giới của bọn họ, vốn dĩ không có sự hiện hữu của anh.

Một đạo Cổ Tây Dương cho rằng Trương Nghiêu sẽ trở thành tên cặn bã có đáy lòng u ám. Trên thực tế, Trương Nghiêu cũng phát triển như thế, nhưng thuở nhỏ do bà ngoại kéo anh lại, một người già không có văn hóa gì luôn dạy Trương Nghiêu cái gì gọi là tha thứ và tự tôn.

Sau đó, người kéo Trương Nghiêu hẳn là cha con nhà họ Từ. Việc này đối với hai cha con không có văn hóa gì, ở mức độ nào đó mà nói, vẫn hơi kỳ lạ.

Anh vốn có chút âm u, ở trước mặt bọn họ, căn bản không có bất kỳ tác dụng nào.

Thỉnh thoảng anh cũng suy nghĩ, là không có tác dụng, hay người ta đang lặng lẽ bao dung anh.

Nhưng đến cuối cùng, Trương Nghiêu thừa nhận, anh thích cuộc sống hiện giờ.

Tuy rằng, anh hận cô Đầu gấu này khiến cuộc đời anh có vết nhơ, song giờ ngẫm lại, anh cũng phải cảm ơn cô ta, nếu không phải nhờ cô ta, anh sẽ không ngồi tù, cũng sẽ không bị Trương gia biến thành chú rể cưới thay đi cưới Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân cho anh một gia đình, cũng cho anh toàn bộ thế giới, đồng thời, khiến thế giới âm u của anh tràn ngập ánh mặt trời.

Có chút hận, dần dần, lại không còn hận nữa.

Trương Nghiêu suy nghĩ nhiều vậy, cuối cùng nhận không được ước lượng Từ Tái Xuân.

Hơi nhẹ, bắt quá vẫn còn thật, ôm rất đã tay.

Nếu có thể để cả đời anh cứ ôm thế này thì tốt rồi.

Ngày trước, anh vẫn muốn làm một người xấu. Đạp vô số xương trắng trẻo lên, cuối cùng bắt kẻ ở nơi nào, anh cũng sẽ cười cao ngạo, giẫm nát toàn bộ những người đã ức hiếp anh dưới chân.

Nhưng, từ giờ trở đi, anh muốn làm một người tốt.

Một người đủ tốt để xứng đôi với Từ Tái Xuân.

43. Chương 43

Trương Nghiêu quyết định làm một người tốt trở về bèn cảm thấy mình quá thánh phụ. Sau khi từ nơi quái quỷ kia ra, chẳng phải anh muốn tìm ra chân tướng năm đó trước tiên sao?

Có điều không ngờ chân tướng nó hài kịch thế, lại do một con bé đầu gấu hại anh ngồi tù mấy năm.

Từ Tái Xuân đang ngủ còn bĩu môi, chắc hôm nay chịu cú sốc không nhỏ, Trương Nghiêu ở bên cạnh một lúc, đợi bác sĩ nói không sao rồi trong lòng anh mới càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, thôi, đi tìm Cố Tây Dương uống rượu vậy.

“Cứ kết thúc như vậy hả?”

“Bằng không có thể thế nào? Bắt cô ta vào tù, hay cho cô ta một trận no đòn? Đừng nói chuyện năm đó đã trôi qua năm năm, hơn nữa, cha con bé đầu gấu ấy đối xử với tao không tệ...”

Cố Tây Dương có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Vậy mấy năm nay mày hung tàn nói với tao muốn trả thù đều là con mẹ nó chơi tao à?”

Trương Nghiêu cúi đầu, “Tao cũng không biết sao nữa, bắt quá cảm thấy cuộc sống bây giờ không tệ, không muốn có biến cố gì thôi.”

Anh nghĩ, lần này anh có thể thoải mái buông tay thế, chắc còn có một nguyên nhân khác. Từ Tái Xuân không bị tổn thương quá lớn, nếu không...

Nhớ lại dáng vẻ Trương Kiêu cởi quần, tuy sau đó hần nước mắt nước mũi đảm bảo chỉ là diễn trò, song Trương Nghiêu vẫn có loại kích động muốn giết hần.

“Bỏ đi...” Cố Tây Dương dong đưa ly rượu, “Biết ngay mày ra tay không được mà. Cô Chương Ngữ đó cũng là một kẻ đáng thương, chắc mày chưa bị cô ta cào trúng hen, tao đã điều tra thời gian cô ta ở nước ngoài, phải nói là đứ đả lắm... Nghe nói lần này cô ta về nước là tới tìm mày trả thù, cô ta ở nước ngoài mắc bệnh toàn thân, gì mà AIDS giang mai, bệnh nào cô ta cũng có... Được rồi, mày làm kiểm tra toàn thân cho Từ Tái Xuân chưa, nghe nói có mấy bệnh nhân rất biến thái, dùng kim tiêm truyền bệnh cho người khỏe mạnh...”

Trương Nghiêu vừa nghĩ, cũng hơi sợ.

Bọn họ sẽ không làm vậy với Từ Tái Xuân chứ...

Từ Tái Xuân tỉnh lại đã bị Trương Nghiêu chop đến bệnh viện, trên đường đi, Trương Nghiêu còn lải nhải liên tục.

“Từ Tái Xuân, bọn họ có chích em không?”

Từ Tái Xuân vẫn còn đang mê mẫn, nghe Trương Nghiêu nói thế, căn bản chưa kịp phản ứng gì, trực tiếp lắc đầu luôn.

Con sâu lười này! Trương Nghiêu véo mặt Từ Tái Xuân, hung hăng giày vò, “Nói thật mau lên!”

Từ Tái Xuân rưng rưng nước mắt, lần này cuối cùng cũng tỉnh táo.

“Không có... bọn họ không có... Bọn họ nói cả đồng chuyện...” Tuy không biết rốt cuộc đang nói gì.

Trái tim Trương Nghiêu cuối cùng cũng buông lỏng phần nửa, “VẬY em có ăn gì của bọn họ không?”

Từ Tái Xuân xoa xoa mặt, vì đau, nên hiện giờ cô hết buồn ngủ rồi.

“Không có ạ... Anh, rốt cuộc anh muốn dẫn em đi đâu...”

Mặc kệ thế nào, Trương Nghiêu vẫn không yên lòng, nên tính dẫn Từ Tái Xuân đi kiểm tra toàn thân mới được.

Tốt nhất không có chuyện gì, nếu có chuyện, cũng đừng trách anh làm người xấu.

Kết quả kiểm tra của Từ Tái Xuân có rồi, khỏe mạnh sung sức, chẳng qua AIDS có một khoảng thời gian ủ bệnh, nên Trương Nghiêu vẫn có chút không vui.

Trái lại Từ Tái Xuân thì vui vẻ, căn bản chẳng biết chuyện gì xảy ra, ra khỏi bệnh viện bèn đói bụng. Muốn ăn mì thịt bò.

Trương Nghiêu xem báo cáo kiểm tra sức khỏe của Từ Tái Xuân, phát hiện mấy chỉ tiêu đã bình thường, nhưng bác sĩ vẫn nhắc nhở ăn nhiều rau củ quả, vận động nhiều, bớt ăn thịt.

Có điều một tô mì thịt bò ít thịt, chắc được nhỉ.

Dưới sự cầu xin không ngừng của Từ Tái Xuân, rốt cuộc Trương Nghiêu kéo cô vợ đi xếp hàng ăn mì thịt bò.

Khi ăn mì, Từ Tái Xuân chỉ gấp hai ba lần đã ăn xong thịt bò và trứng kho trong bát, Trương Nghiêu than thở một tiếng, cuối cùng vẫn đẩy bát của mình cho cô, còn bản thân thì ăn bát không còn thịt.

Hừ, lần sau, nhất định không thể chiều cô thế nữa.

Trương Nghiêu thề lần thứ 1001 lần.

Từ Tái Xuân ăn uống no nê, cũng có tâm trạng nhớ lại chuyện cũ.

“Anh, anh có một người anh trai sao?”

Trương Nghiêu sững sờ, phản ứng đầu tiên chính là không có nha, anh ở đâu ra anh chị em gì... Khoan đã... Hình như anh nghĩ tới một người – không – nên – nghĩ – tới.

“Từ Tái Xuân, sao em đi dụ dỗ Trương Kiêu vậy?”

Nếu Từ Tái Xuân là em gái bình thường, nhất định sẽ đập bàn, cãi nhau với Trương Nghiêu. Cái gì mà dụ dỗ! Anh nói rõ cho bà xem!

Nhưng, Từ Tái Xuân hoàn toàn cảm thấy từ dụ dỗ này là một lời khen, mà vốn dĩ cô không để ý, chỉ thành thật nói: “Anh ta, anh ta thường tới ăn bánh quy ạ...”

“...” Ăn cho chết hần đi! Thảo nào mập thế! Ra là ăn nhiều bánh quy của Từ Tái Xuân làm! Mập mập! Sớm biết vậy đã đánh thêm mấy cái!

Sắc mặt Trương Nghiêu không được tốt, “Sao hai người lẩn lộn chung với nhau?”

Từ Tái Xuân uống một hớp canh, liếm liếm môi, “Anh ta, anh ta rất thích ăn bánh quy ạ...”

“Lẽ nào thích ăn bánh quy thì chính là người tốt ư! Em có đầu óc không hả!” Từ Tái Xuân không nhắc, Trương Nghiêu cũng không để ý rồi cuộc Từ Tái Xuân bị Đầu gấu bắt bằng cách nào, giờ xem ra, rất có thể do tên rác rưởi Trương Kiêu lừa rồi.

“Nhưng, anh ta cho em xem hình anh đó! Anh, người kia thực sự là anh trai anh sao?”

“Không phải! Hắn là kẻ xấu! Em nhớ sau này cách xa hắn là được!”

Từ Tái Xuân chớp chớp mắt, thoáng không hiểu, “Anh không thích anh ta à?”

Hừ! Tình địch mà, có chỗ nào thích được!

Hiện tại Từ Tái Xuân là vợ anh, ngộ nhờ nhờ ra, còn không bị tên khốn kiếp Trương Kiêu dẫn đi sao... Trương Nghiêu cảm thấy cần phải dạy dỗ Trương Kiêu cho tốt, tốt nhất để hắn mãi mãi biến mất khỏi trước mặt hai người họ.

Trương Nghiêu vẫn còn suy nghĩ làm thế nào dạy dỗ Trương Kiêu, khoảng thời gian trước nhà họ Trương bận rộn vậy, hắn lại có thể rảnh rỗi chạy tới ăn bánh quy Từ Tái Xuân làm.

Nhất định là rảnh quá mà, xem ra phải tìm ít chuyện để làm thôi.

Trong lòng Trương Nghiêu lại quyết định mục tiêu sắp tới, có thể khiến anh không ngờ là, ngay khi anh và Từ Tái Xuân tay trong tay về nhà, bà Trương và Trương Kiêu đã chờ ở nhà họ Từ.

Không có việc gì sẽ không đến cửa, Trương Nghiêu biết, bà Trương này mà tới chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì. Lại nhìn Trương Kiêu mặt mũi bầm dập ở phía sau bà Trương, sắc mặt Trương Nghiêu càng tệ.

“Tại sao hai người tới đây?”

“Đây là thái độ mà đối với phụ huynh à?”

Trương Nghiêu cười lạnh, “Bà là phụ huynh tôi sao?”

Từ Tái Xuân có bóng ma rất lớn với bà Trương này, thấy dáng vẻ hung thần ác sát của bà ta, theo thói quen cô muốn bảo vệ Trương Nghiêu. Song lần này, cô còn chưa tiến lên, đã bị Trương Nghiêu ngăn ở phía sau.

“Ngoan, em lên lầu trước đi.”

Thấy Từ Tái Xuân không nhúc nhích, Trương Nghiêu xoa đầu cô, nhấn mạnh.

“Ngoan đi nè.”

Từ Tái Xuân không nổi lên lầu, cô thực sự sợ bà dì này ăn hiếp Trương Nghiêu, nhưng ánh mắt kia của Trương Nghiêu dường như đang bảo cô yên tâm. Suy nghĩ một chút, cô vẫn nghe lời lên lầu.

Trương Kiêu cũng lưu luyến, nhìn Từ Tái Xuân muốn lên lầu, bèn đuổi theo, đưa cho Từ Tái Xuân một con hươu cao cổ.

Từ Tái Xuân sững sờ, còn chưa nhận đã bị Trương Nghiêu vọt tới, “Mẹ! Mày còn ở trước mặt tao dụ dỗ vợ tao!”

Trương Nghiêu nhìn Trương Kiêu lâu lắm rồi, vốn anh đã từng nói, sau khi ra tù sẽ không đánh nhau nữa, nhưng tên khốn Trương Kiêu này muốn ăn đòn lắm!

Trương Nghiêu vừa ra tay, mặc dù Trương Kiêu muốn phản kích, nhưng hắn vốn đã bị thương, sức khỏe lại không bằng Trương Nghiêu, nên rất nhanh bị Trương Nghiêu đánh.

Bà Trương hét lên một tiếng.

“Trương Nghiêu! Mày là thằng con hoang! Mày lại có thể đánh người! Mày là đứa con hoang có người sinh nhưng không có người dạy! Buông con trai tao ra!” Bà Trương thừa nhận bản thân gần đây chịu quá nhiều đả kích, đầu tiên là ông Trương muốn ly hôn với bà ta, cho dù là ly hôn thì tài sản trên bản thỏa thuận vẫn

chưa chuẩn bị xong, nhưng bất kể bọn họ bàn bạc cỡ nào, ông ta chắc chắn muốn kết hôn, chẳng biết trúng độc của con hồ ly tinh nào bên ngoài!

Bà Trương rất uất ức, nhưng chuyện ông Trương còn chưa bàn xong, lại canh ngay lúc này con trai xảy ra chuyện.

Mặt mũi bầm dập, còn bị gãy một tay.

Bà Trương hoàn toàn sụp đổ, chẳng lẽ ai cũng có thể ức hiếp mẹ con bọn họ ư?

Khoan hãy nói giờ phút này, Trương Nghiêu lại ở trước mặt bà ta, đánh con bà ta, nó muốn chết sao?

Trương Nghiêu cũng không ngờ sức chiến đấu của người đàn bà này dữ dội và hung hăng thế, cũng có thể, trong tiềm thức của anh không muốn ra tay với phụ nữ.

Khi bà Trương giáng một bạt tát, Trương Nghiêu không tránh né.

“Mày là đứa con hoang! Cũng không nhìn lại mày là thứ gì? Đừng tưởng rằng giờ mày vào Từ gia rồi bèn lên mây! Tao nói cho mày biết, nếu không phải nhờ tao, hiện tại mày vẫn còn bị nhốt trong cồng rãnh ở sân sau nhà bọn tao! Tao nhổ vào! Cũng không nhìn xem cái đức hạnh này của mày, phụ nữ bình thường sẽ thích mày sao? Mày chính là cái thằng nhặt giày rách của con trai tao!”

Từ Tái Xuân phản ứng chậm, căn bản không phản ứng kịp người bà Trương nói chính là cô.

Song đây là cái gai trong lòng Trương Nghiêu, Từ Tái Xuân mất đi ký ức, cũng không có lạc hồng.

Anh thích Từ Tái Xuân, nhưng cô từng thích Trương Kiêu, thậm chí hình ảnh cô bị Trương Kiêu đùa bỡn như một món đồ chơi, cứ quanh quẩn trong đầu anh.

Đầu óc Trương Nghiêu ong ong, ký ức rất nhiều năm về trước dường như ùa về, tại căn phòng đổ nát ở sân sau nhà họ Trương, anh bị trói trên cây cột kia, bà Trương giáng từng bạt tai, đánh đến nỗi đầu óc anh ong ong vang dội, dần dần anh nghe không rõ nữa.

Anh theo thói quen muốn phản kháng, theo thói quen muốn tiêu diệt âm thanh này.

Anh căn bản chẳng biết mình đang làm gì.

Đội Trương Nghiêu hoàn hồn, trên cánh tay anh đã có một người, là Từ Tái Xuân. Cô khóc giàn giụa, ôm anh không ngừng khóc.

“Anh... đừng đánh nữa, anh đừng đánh người nữa...”

Cách đó không xa, là bà Trương với cái đầu một mảng máu, còn có Trương Kiêu bất tỉnh nhân sự.

Anh...

Anh lại đánh người ta bị thương sao? Lần này đã giết người rồi?

Từ Tái Xuân vẫn đang khóc, vừa khóc, vừa chậm rãi lau nước mắt trên mặt Trương Nghiêu.

“Anh, anh đừng khóc, cũng đừng đánh người, không sợ, chúng ta không sợ gì hết.”

Không sợ ư?

Trương Nghiêu cúi đầu, nhìn quả đấm bê bết máu của mình, sau đó ôm chặt Từ Tái Xuân vào lòng.

“Xin lỗi... thực sự xin lỗi...” Để em chứng kiến hình ảnh anh kinh khủng vậy. Rõ ràng anh từng nói, không đánh người nữa.

Rõ ràng anh từng nói...

44. Chương 44

May mà, bà Trương chỉ đập đầu rách da. Lúc đó, ánh mắt Trương Nghiêu đã bất thường, bà Trương vẫn còn hùng hùng hổ hổ, Trương Kiêu vừa nhìn, thấy vẻ mặt Trương Nghiêu hoàn toàn không giống bình thường nữa, vội vàng kéo bà Trương lại.

Mặc dù hấn chỉ còn một tay, tuy nhiên có thể tán gái sau đó ngăn cản Trương Nghiêu.

Kết quả bà Trương trái lại không có chuyện gì, bất quá thấy Trương Nghiêu đánh con mình, bà làm sao nhịn nổi chứ, xách ghế chuẩn bị đập Trương Nghiêu.

Sau đó Trương Nghiêu giáng một chưởng, bà Trương bèn ngã sấp xuống, vỡ đầu chảy máu.

Vết máu trên tay Trương Nghiêu, nghiêm khắc mà nói, là của Trương Kiêu đáng thương.

Trương Nghiêu đưa hai người đến bệnh viện, khoan hãy nói số lần tên khốn kiếp Trương Kiêu này bị ăn đòn không ít, nhưng lần nào cũng không có gì đáng ngại, da dày thịt béo, chịu đánh tốt.

Có điều, bà Trương không phải đèn cạn dầu. Dường như sau khi ông Trương cố tình ly hôn với bà ta, thì cả cuộc đời bà ta đều sụp đổ. Bà ta nghĩ bà ta là kẻ thất bại tuyệt đối, tất cả mọi người đang nhìn trò cười của bà ta, tất cả mọi người đang khinh thường bà ta, do đó, bà ta sẽ không để những người kia được như ý.

Những người kia, đương nhiên bao gồm cả tên Trương Nghiêu có đáng đập về mặt dụ dỗ ấy.

Dù sao, lần này Trương Nghiêu ầm ĩ lớn thế.

Bà Trương có liều mạng, cũng phải kiện Trương Nghiêu.

Từ lão hổ và dì Thái nghe được sự việc, lập tức chạy về.

Kết quả Trương Nghiêu lại không ở nhà.

Từ Tái Xuân nói, ngày đó sau khi Trương Nghiêu đưa hai người đi bệnh viện, bèn không về nữa, gọi điện không bắt máy, gửi tin nhắn không trả lời. Từ Tái Xuân rên rỉ thở dài, cô cũng biết chuyện lần này rất nghiêm trọng, bất quá cô cũng không ngốc, lập tức gọi điện cho Từ lão hổ.

Mối quan tâm của Từ lão hổ có hơi khác, “Bọn họ tìm tới cửa đánh người?”

Từ Tái Xuân gật đầu, “Dì kia mắng anh là con hoang, anh mới ra tay...”

“Không biết xấu hổ!”

Về mặt Từ lão hổ oán hận, kiên định bao che khuyết điểm.

Chẳng qua, hiện tại quan trọng là... tên khốn kiếp Trương Nghiêu này cả vợ cũng chẳng cần, chạy đi đâu mất.

Cố Tây Dương thấy sắc mặt Trương Nghiêu không bình thường, liền biết tâm trạng hôm nay của cái tên này không tốt. Bất quá hấn cho rằng tâm trạng Trương Nghiêu không tốt, chỉ có một nguyên nhân.

Đó là cãi nhau với vợ anh.

Từ Tái Xuân là một người tốt tính, mặc dù hơi ngốc, thỉnh thoảng hơi bướng bỉnh, song tổng thể mà nói, là một cô gái tốt. Hình như mỗi lần Trương Nghiêu nổi giận đều do vài vấn đề lộn xộn trong lòng anh, nên Cố Tây Dương thoáng cái hiểu ngay.

“Mày lại cãi nhau với Từ Tái Xuân hả?”

Trương Nghiêu chột uống một ly rượu, sau đó còn đưa cái tay có vết thương cho Cố Tây Dương xem.

“Tao lại đánh người rồi.”

“Đệt...” Cố Tây Dương biết người Trương Nghiêu đánh chắc chắn không phải Từ Tái Xuân, nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, hấn YY một chút, “Mày đi đánh Lại Ngưu Nhi hả? Này, không phải mày nói chuyện qua rồi sao, mày thậm muốn che chở vợ mày sống thật tốt mà, sao lại đi tìm phiền toái chứ...”

“Tao đánh Trương Kiêu!” Trương Nghiêu thực sự hận ấy, anh từng nói muốn giải quyết một cách hòa bình, nhưng mỗi lần Trương Kiêu tới anh đều không nhận được...

Cố Tây Dương thở phào nhẹ nhõm, “Cũng may, làm tao tưởng có chuyện gì.” Đừng tưởng hắn không biết, từ sau khi Trương Kiêu trở về, Trương Nghiêu bèn rảnh rỗi là đi đánh hắn ta, nhưng lần nào hắn cũng đều mất nhăm mất mớ, đợi Trương Nghiêu không không chế nổi mới tiến lên trước ngăn cản.

Nhưng đánh nhiều lần vậy, trái lại tên Trương Kiêu này chả sao cả, không phải vẫn nhảy nhót tưng bừng như thường, càng đánh càng có tinh thần ư?

“Không sao, chuyện nhỏ mà dùng cái vẻ mặt âm trầm này?”

Thấy Cố Tây Dương không hiểu, Trương Nghiêu lại bổ thêm một câu, “Mẹ hắn cũng ở đó, hơn nữa còn bị thương.”

Lần này, Cố Tây Dương trợn tròn mắt. Đây chính là cả tang chứng vật chứng đều có, dựa theo tính cách của người đàn bà đó, còn không ảm ỉ đến long trời lở đất mới lạ.

Tâm trạng Trương Nghiêu không tốt, lật điện thoại ra xem tin nhắn của Từ Tái Xuân. Anh muốn về, vợ ngốc ở nhà một mình, anh có chút không yên lòng. Nhưng anh lại không dám về, người như anh, thực ra theo những học giả trên mạng nói, trong lòng hơi u ám, trước đây anh còn chưa tin, nhưng từ ngày đó khi anh bắt đầu không không chế nổi bản thân, anh đã phát hiện bất kể bà ngoại dạy dỗ thế nào, không thể không nói bà Trương đã để lại bóng ma cực kỳ lớn trong cuộc đời anh.

Bộ dạng ấy của anh, chắc chắn dọa Từ Tái Xuân rồi.

Trương Nghiêu cảm thấy mình rất hèn nhát, đừng chuyện bỏ chạy, mặc kệ nói sao cũng không tính là một người đàn ông tốt.

Song vừa nghĩ tới trở về sẽ trông thấy ánh mắt sợ hãi của Từ Tái Xuân, anh sợ bản thân không nhận nổi...

Có ai hi vọng chính mình sợ mình chứ...

Trương Nghiêu vẫn uống rượu không nói lời nào, Cố Tây Dương nhạy cảm phát hiện một vài thứ.

“Lẽ nào, mày còn chuyện gì gạt tao?”

Trương Nghiêu không nói gì, rượu hết rồi, anh lại đi lấy rượu.

Cố Tây Dương nắm tay anh, muốn ngăn cản anh, trái lại bị anh hung hăng đẩy sang một bên. Cái tên này còn phát cáu to nữa, Cố Tây Dương nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải đánh không lại anh, hắn nhất định sẽ nhào tới quyết một trận tử chiến với anh.

Khoan đã... Vì khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của hắn, Cố Tây Dương quyết định dùng trí.

Hắn vội cõ ra ngoài đi vệ sinh, gọi điện cho Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân nhận được điện thoại bèn ra khỏi cửa, nghe Cố Tây Dương nói Trương Nghiêu đang uống rượu, cô còn nấu canh giải rượu, thuận tiện làm một chén trôi nước rượu gạo^[1] đựng trong hộp cơm tiện ích con gấu, hết thấy chuẩn bị xong xuôi mới ra khỏi cửa.

[1] Trôi nước rượu gạo: Trôi nước bình thường nấu với nước đường và gừng, còn món này thì nấu với rượu ngọt (gồm rượu và hạt gạo), thêm phụ liệu là mật hoa quế.

Từ lão hồ vừa thấy dáng vẻ này của Từ Tái Xuân, biết ngay cô muốn đi tìm tên nhóc khốn kiếp kia.

Thành thật mà nói, ông cũng hơi tức giận, thằng nhóc thối Trương Nghiêu này, lần nào cũng thế, có thằng đàn ông nào phạm sai lầm, còn để phụ nữ ra ngoài tìm hắn nhận sai chứ.

“Để nó chết ở bên ngoài đi!”

Dì Thái kéo ông, “Ông tức cái gì, bất kể nói thế nào, cho dù cậu kết hôn rồi, nhưng trong tính cách, vẫn còn chút trẻ con.”

“Trẻ con con khỉ, nó là trẻ con, Vượng Vượng nhà tôi không phải sao?”

Từ lão hổ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sao đứa con gái này của mình cứ không tức giận vậy, núu Trương Nghiêu hung hăng cào mấy phát cũng được mà.

Dì Thái tiếp tục khuyên, “Chuyện này, tôi cảm thấy hơi kỳ lạ. Cậu đến nhà chúng ta cũng sắp hai năm rồi, ông xem mặc dù cậu không coi Khoai Tây ra gì, bắt quá lần nào cũng đúng giờ cho nó ăn, và lại cậu rất tốt với Vượng Vượng, một đứa trẻ tốt thế sao xuống tay tàn nhẫn vậy, còn nữa... lần trước tôi có thấy lúc cậu tắm xong bước ra, trên lưng có rất nhiều vết thương, nhìn bộ dạng là vết thương cũ... Tôi nghi ngờ, cậu bị ngược đãi ở Trương gia, trong lòng có bóng ma...”

Dì Thái cảm thấy phân tích của mình không sai, có điều Từ lão hổ chỉ nghe được một chuyện. Ông cảm thấy khó chịu, nói: “Bà còn nhìn xxx của nó?”

Dì Thái: “...”

Trương Nghiêu ngàn chén không say, bắt quá tâm trạng không tăng thêm, anh cảm giác mình cũng hơi say.

Đợi Từ Tái Xuân tới véo mặt anh, anh mới hoàn toàn tỉnh táo.

“Từ Tái Xuân, tại sao em tới đây?”

Từ Tái Xuân bưng chén trôi nước rượu gạo ra, để lên bàn, còn lấy một cây muống đưa cho Trương Nghiêu, “Cho nè, anh, ăn chút đi.”

Trương Nghiêu thoáng cảm thấy khó chịu, “Từ Tái Xuân, em không... mắng anh sao?”

Ít nhất, cào cho anh vài phát cũng tốt.

Từ Tái Xuân thấy Trương Nghiêu không nhúc nhích, dứt cho anh ít canh giải rượu, sau đó véo mặt anh, “Không mắng anh, em thích anh nhất mà.”

Trương Nghiêu nuốt nước miếng, nắm tay Từ Tái Xuân, “Em không sợ ư? Ngày đó...”

Mặc dù Trương Nghiêu ghét Trương Kiêu, lần nào cũng chưa từng khách sáo với Trương Kiêu, nhưng lúc ở trước mặt Từ Tái Xuân, anh chưa từng bộc lộ bản tính. Ngày đó, anh thực sự bị bà Trương kích thích, cho nên giây phút ấy anh đã quên mất Từ Tái Xuân cũng ở đó...

Từ Tái Xuân là một đứa trẻ, thấy hình tượng kia, hẳn bị dọa rồi.

Trương Nghiêu vừa nhắc, Từ Tái Xuân cũng nhớ lại chuyện ngày đó, chuyện ngày đó à, cô nhớ lại cũng rất sợ, nhất là Trương Nghiêu biến thành một kẻ rất đáng sợ, xưa nay cô chưa từng thấy đáng sợ vậy của Trương Nghiêu, bàn tay đầy máu, vẫn còn chưa dừng tay.

Cô sợ đến mức không nhúc nhích nổi, chẳng dám tiến lên.

Cuối cùng, không biết tại sao cô tỉnh táo, cô nghĩ chắc là vì Trương Nghiêu đang khóc.

Nước mắt của Trương Nghiêu, khiến Từ Tái Xuân cảm thấy người này vẫn là người anh dịu dàng của cô, do đó chạy tới đánh bạo ôm tay Trương Nghiêu.

Quả nhiên Trương Nghiêu dừng lại, sau đó ôm cô lớn tiếng khóc.

Anh lớn vậy rồi, còn khóc thảm thương thế, Từ Tái Xuân cũng không muốn cười nhạo anh, nghe Trương Nghiêu khóc, cô cũng muốn khóc.

Từ Tái Xuân ôm Trương Nghiêu, “Hơi sợ ấy, có điều anh khóc, em không sợ nữa.”

“...”

Anh khóc?!

Mặt Trương Nghiêu hơi đỏ, bản thân anh lại có thể không biết.

Từ Tái Xuân còn cọ cọ trong lòng anh, kéo tay anh, “Bất quá, em cũng hơi tức giận. Anh ra ngoài bên không về luôn, cũng không nói em biết anh đi đâu, em rất lo lắng. Ba và dì Thái cũng rất lo lắng...”

“Xin lỗi.”

Trương Nghiêu ôm Từ Tái Xuân, hôn một cái, “Về sau sẽ không bỏ em lại mặc kệ.”

Từ Tái Xuân nín khóc mỉm cười, rồi ngấm Trương Nghiêu ăn bánh trôi, cô cũng đói bụng.

Đương nhiên Trương Nghiêu nhìn thấu, một chén trôi nước, phần lớn do Từ Tái Xuân ăn, sau đó Cố Tây Dương ở ngoài cửa nhìn, vuốt vuốt mũi.

Đây rốt cuộc là chuyện gì, vừa khóc vừa gào, có điều cuối cùng trời quang mưa tạnh rồi.

Ăn bánh trôi xong, Từ Tái Xuân và Trương Nghiêu tay trong tay về nhà.

Mặc kệ ra sao, chuyện bà Trương anh phải đi giải quyết. Tuy về bản chất mà nói, anh là một tên quỷ nhát gan. Bất quá vì sự tồn tại của Từ Tái Xuân khiến anh hiểu rõ, anh không còn một mình nữa, anh có gia đình, trong nhà có vợ, còn có ba vợ, anh không thể bỏ lại bọn họ mặc kệ.

Bất kể lần này bà Trương muốn sao, nếu anh đã phạm sai lầm, thì anh nên chịu trách nhiệm với sai lầm của mình.

Quả nhiên khi Từ lão hổ thấy Trương Nghiêu, sắc mặt liền không tốt. Tuy Trương Nghiêu xuất thân từ cái nhà kia, thực sự rất đáng thương, bình thường làm việc nhất là ở mặt kiếm tiền, thằng nhóc này là một tay lão luyện đấy, lão Trầm nói thằng này chính là một đứa không biết xấu hổ có khiêu kiếm tiền, nhưng không ngờ đụng chuyện nhà họ Trương, nó lại hồ đồ.

Quân từ động khẩu không động thủ, sao có thể ra tay đánh người ở nơi công cộng chứ, chẳng biết kéo tới nơi hẻo lánh đánh à?

Từ lão hổ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, xem ra thằng này thực sự cần dạy dỗ một chút.

Làm mặt lạnh, Từ lão hổ đứng ngay cửa.

Trong lòng Trương Nghiêu chột dạ, tiến lên rất cung kính gọi một tiếng.

“Ba.”

“Mày còn biết đường về hả?” Từ lão hổ cười lạnh, nói với dì Thái, “Dẫn Vượng Vượng về phòng đi.”

Đợi dì Thái kéo Từ Tái Xuân lên lầu, Từ lão hổ mới khoanh tay nói với Trương Nghiêu, “Nhóc con, mày lặn ra đây cho ông!”

45. Chương 45

Lần này có lẽ Từ lão hổ giận thật, đợi Trương Nghiêu ra ngoài bèn cho anh một quyền.

Trương Nghiêu gắng gượng chịu đựng.

Mẹ nó, đau muốn chết luôn, quả nhiên bảo đao của Từ lão hổ chưa cùn, còn nữa, đánh bụng chẳng hạn thực sự quá nham hiểm.

Có điều, mặc kệ trong lòng học máu thế nào, Trương Nghiêu đều biết trận này mình cam tâm tình nguyện chịu đánh.

“Tao nói này, rốt cuộc mày có đầu óc không?! Lại có thể ra tay ở nhà?! Bên ngoài có nhiều cơ hội ném đá giấu tay vậy mà mày nhất định phải âm ỉ ở nhà, mày có biết giờ bà mẹ ghẻ Trương gia kia hận không thể cho cả thế giới biết mày đánh bà ta không...”

Trương Nghiêu cúi đầu, “Con...”

“Còn dám mạnh miệng.” Từ lão hổ thực sự tức không có chỗ xả, “Mày... mày... mày... mày bảo tao nói gì cho phải đây, mày cũng không phải con nít, lẽ nào không biết chịu trách nhiệm trước hành vi của mình? Còn nữa, đụng chuyện lại chạy ra ngoài trốn, mày để Vượng Vượng ở nhà phải làm sao giờ? Lần nào cũng để nó

đi tìm mày, chẳng lẽ mày không có chút tự giác làm chồng người ta hả? Con gái tao nuôi lớn không phải để mày ngược, mà cho mày cưng chiều, mày suy nghĩ đi, từ lúc mày bước vào cửa, mày làm Vương Vương khóc hết bao nhiêu lần rồi?!”

Trương Nghiêu không có lời nào để nói, vì lời Từ lão hổ nói đều là thật.

“Con chỉ không muốn cô ấy chứng kiến...” Chứng kiến đáng về máu tanh của anh thôi, kết quả vẫn bị trông thấy, anh sợ từ nay về sau cô sẽ sợ anh...

“Thôi.” Từ lão hổ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Tao thực sự...” Ông lòng vòng mấy vòng, cuối cùng mới hít sâu mấy hơi, “Mày tính sao? Phải biết rằng bà mẹ kế kia của mày không phải kẻ tầm thường...”

“Con biết ạ.” Trương Nghiêu gật đầu, bất quá anh không sợ bà Trương, dù sao giữa bọn họ sớm muộn gì cũng phải có một kết thúc.

Chẳng qua, bà ta muốn kiện anh, vậy anh sẽ không khoanh tay chờ chết.

Bên kia quả nhiên Bà Trương cực kỳ kiên cường, mặc dù phần lớn bị thương đều là Trương Kiều, nhưng bà Trương lại giống như mình bị trọng thương vậy.

Trương Kiều là một tiểu Cường, có no đòn thế nào, hấn vẫn kiên cường sống như cũ, đồng thời, hấn còn khuyên bà Trương đừng kiện Trương Nghiêu.

“Rốt cuộc con có phải con trai mẹ không? Lại hướng cùi chỏ ra ngoài, nó đánh con thành bộ dạng này, con còn nói giúp nó...”

Bà Trương thực sự tiếc rèn sắt không thành thép, “Rốt cuộc con là con trai mẹ hả?”

“Mẹ...” Trương Kiều thở dài, “Cũng vì con là con trai mẹ, nên mới bảo mẹ đừng làm lớn chuyện. Huống chi, lúc đó Trương Nghiêu đã mất lý trí, nhưng con lại biết, người bị ăn đòn từ đầu đến cuối chính là con, được chưa?” Hấn cũng không định truy cứu, tại sao mẹ hấn phải gấp thế!

“Mày là đứa bất hiếu... mày thực sự muốn chọc tao tức chết mà... Mặc kệ thế nào, thằng con hoang đó tao sẽ không để nó sống thoải mái, đánh con trai tao không còn hình người, tao sẽ không để nó sống tốt...”

Trương Kiều nhìn đáng về bà Trương, hấn biết gần đây bà bị ông Trương kích thích, sau khi bọn họ bị thương, ông Trương cũng chẳng có lần nào tới thăm, trái lại còn bảo luật sư tới kêu bà Trương ký đơn ly hôn, hấn nghĩ, bà Trương tức giận thế, phần lớn là do ông Trương rồi.

Về phần Trương Nghiêu, chỉ là kẻ đáng thương bị giận chó đánh mèo thôi.

Trương Kiều sờ gương mặt bầm tím còn chưa tiêu hết, thoáng bất đắc dĩ ra khỏi phòng bệnh.

Haizzz, phụ nữ thời kỳ mãn kinh thật đáng sợ, trước đây luôn luôn giáo dục hấn chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, kết quả giờ đã lật mặt thật.

Trương Kiều nghĩ phụ nữ đúng là sinh vật đáng sợ, cho dù người phụ nữ này chính là mẹ ruột hấn cũng không ngoại lệ.

“Chào anh.”

Khi Trương Kiều đang chuẩn bị về phòng bệnh mình, lại không ngờ có một người bất ngờ quay lại thăm hấn.

“Từ Tái Xuân, tại sao cô tới đây?”

Điều này khiến Trương Kiều được thương yêu mà vừa mừng vừa sợ, “Cô... sao tới nơi này?” Trương Nghiêu sẽ không ở gần đây chứ? Nghĩ tới đây, Trương Kiều cảm thấy hơi lạnh.

Trái lại Từ Tái Xuân lắc đầu, “Anh không ở chỗ này đâu, là bản thân tôi muốn tới tìm anh...”

Phải nói rằng Từ Tái Xuân tìm Trương Kiều, chính là được di Thái chỉ điểm. Chứ Từ Tái Xuân biết gì đâu, chỉ biết lần này Trương Nghiêu chọc phải phiền toái rất lớn.

Đương nhiên cô biết đánh người là không tốt, tuy cô không thích bà dì xấu xa kia, nhưng cô cũng hiểu, đánh người không tốt mà.

Lúc Từ lão hổ và dì Thái nói chuyện, cũng không cố tình kiêng kỵ Từ Tái Xuân, nên Từ Tái Xuân biết chuyện phiền toái của Trương Nghiêu.

Cô thoáng lo lắng, song chẳng biết làm sao bây giờ, bèn đi hỏi dì Thái.

Dì Thái suy nghĩ một chút, sau đó chỉ cho cô con đường sáng.

Vì vậy, Từ Tái Xuân đi tìm Trương Kiều.

Trương Kiều cũng không ngờ, thấy Từ Tái Xuân tới đây thăm hấn, còn mang theo bánh gato, ánh mắt lấp lánh, nhất thời cũng hiểu.

“Cô vì Trương Nghiêu mới tới sao?”

Từ Tái Xuân gật đầu.

Trương Kiều hơi chua xót, năm tháng đúng là dao mổ heo mà, hóa ra trước đây không lâu cô gái này vẫn còn thích hấn đấy, kết quả hiện giờ đã hoàn toàn thích một người đàn ông khác rồi.

Haizzz... Trong lòng Trương Kiều tiếc nuối không thôi, thành thật mà nói trước đây hấn thực sự không thích Trương Nghiêu, nhưng tuyệt đối không tính là ghét, chính là vậy, đôi khi cảm thấy trong nhà không có người này cũng tốt. Nhưng hấn chưa bao giờ là kẻ đại gian đại ác, mặc dù hơi xấu xa tí, song không muốn chính người ta vào chỗ chết. Hơn nữa, lần trước coi như Trương Nghiêu đã cứu hấn từ tay cô Chương ác ma kia, bỏ đi...

Hấn quyết định làm người tốt một lần.

“Cô yên tâm, chuyện này... coi như việc nhà, không sao cả.”

Ánh mắt Từ Tái Xuân sáng lên, tuy mờ mịt không biết cái gì là việc nhà, nhưng Trương Kiều bảo không sao, cô liền vui vẻ.

“Cảm ơn... cho nè! Bánh gato cho anh!”

Trương Kiều tiếp nhận chiếc bánh gato, khoét một miếng, có chút muốn nhắc lại chuyện cũ.

“Tên đó... Hấn có tốt với cô không? Tôi không có ý gì khác, lần trước cô thấy hấn rất bạo lực, lẽ nào cô không sợ hấn sẽ đánh cô hả?”

Trương Kiều bày tỏ hấn không phải giở trò xấu đâu, chỉ nói rõ một sự thật thôi.

Nhưng Từ Tái Xuân rất kiên định lắc đầu, “Không, anh chỉ đánh kẻ xấu à.”

Trương Kiều làm ‘kẻ xấu’, nhất thời cảm thấy hơi ưu thương.

Bên này Trương Kiều vẫn tiếp tục nói, ngược lại chỗ bà Trương không tốt lắm. Chồng bà ta không cần bà ta nữa, lẽ nào ngay cả chính một đứa con hoang cũng không được ư?

Bà Trương có chết cũng không buông tay, song bà ta lại không ngờ, Trương Nghiêu tới tìm bà ta.

“Thằng con hoang như mày tới đây làm gì?”

Lần này tâm trạng Trương Nghiêu ôn hòa, anh nhìn gương mặt quen thuộc trên giường kia, trước đây người phụ nữ này để lại bóng ma rất lớn trong cuộc đời anh, lúc còn bé anh ghét bà ta sợ bà ta, bóng dáng bà ta để lại trong anh quá khỉnh khiếp, hiện tại xem ra cũng chỉ có thế.

“Tôi tới tìm bà đàm phán hòa bình.”

“Đàm phán hòa bình? Đừng có mơ!” Bà Trương không chút nghĩ ngợi cự tuyệt. Bà ta cũng không phải kẻ thiếu tiền, bà ta sẽ không mong chờ tiền bồi thường của Trương Nghiêu, bà ta muốn tên cặn bã Trương Nghiêu này ngồi tù!

Bà Trương trả lời như vậy, Trương Nghiêu đã dự đoán được.

Anh cũng không tức giận, vẫn ôn hòa nhã nhặn nói: “Tôi nghe nói ông ta đang tìm bà ly hôn, tôi còn nghe nói mấy người âm ỉ chuyện chia tài sản đến mức rất không vui...”

“Mắc mớ gì tới mày, giờ mày nên nghĩ cho bản thân mày đi...”

“Haha...” Trương Nghiêu rảnh rồi thổi một hơi, “Tôi chỉ đang nghĩ, nếu tôi nộp cho tòa án bằng chứng mẹ kế ngược đãi con trai từ nhỏ, không biết thứ này có giúp cho thủ tục ly hôn không?”

“Mày...” Sắc mặt bà Trương trắng bệch, “Mày uy hiếp tao?”

Trương Nghiêu lắc đầu, “Tôi không uy hiếp bà, ngay từ đầu tôi đã nói với bà, tôi đến đàm phán hòa bình. Bà không tới làm phiền tôi, chuyện trước kia, tôi cũng có thể cho qua... Bất quá nếu bà cố tình tìm việc cho tôi làm, tin tôi đi, chỉ dựa vào chỉ số thông minh của con trai bà, từng phút từng giây tôi sẽ khiến hần ngạ quỵ không bò dậy nổi... Bà biết đấy, tôi không có những khả năng khác, đầu óc chỉ hơi linh hoạt thôi...”

Bà Trương tức đến mức mặt lúc đỏ lúc trắng, tuy cực kỳ không cam lòng, nhưng không thể không thừa nhận, Trương Nghiêu nói là sự thật.

Trên người Trương Nghiêu có vết sẹo trong nhiều năm qua, nếu thực sự ra tòa, có lẽ bà ta sẽ bắt lợi.

Song, cứ buông tha cho thằng con hoang này như vậy sao? Bà ta càng không cam tâm.

“Trương Nghiêu, giờ mày có tương lai, tưởng bám vào con ngốc nhà họ Từ kia là thắng hả? Tao cho mày biết, sống dựa vào phụ nữ, mày hoàn toàn thua rồi...”

“Tôi đã sớm không quan tâm chuyện thắng thua.”

Trương Nghiêu bình tĩnh nhìn bà Trương. Khác biệt lớn nhất giữa anh và bà ta là, bà ta vọng tưởng nuôi anh thành một người khác, song rốt cuộc, vẫn không thể.

Lúc Trương Nghiêu đi ra, ánh mặt trời rạng rỡ.

Khi anh nghĩ đến năm đó anh từ nhà tù ra ngoài, thời tiết cũng tốt thế này.

Lúc ấy anh hai bàn tay trắng, thậm chí tiền viện phí của bà ngoại cũng chưa nộp, khi đó, anh thấy bà Trương vênh vác tự đắc trước mặt, trong lòng thề, sau này nhất định phải cướp lại tất cả những gì thuộc về anh.

Hôm nay bà lạnh nhạt với tôi, ngày mai tôi sẽ để bà không với cao nổi.

Anh nghĩ, Từ Tái Xuân là một chiếc cầu thang rất tốt.

Kế hoạch rất đẹp, nhưng cuối cùng bất ngờ quá.

Từ Tái Xuân là chiếc cầu thang tốt lắm, cũng là một cô gái tốt.

Anh nghĩ, anh vẫn là một người đàn ông bình thường.

Đàn ông bình thường, đều sẽ thích cô gái tốt như vậy.

Ngay cổng bệnh viện, cô gái tốt bay ra ôm Trương Nghiêu.

“Anh!”

“Tại sao em lại ở đây?”

Ánh mắt Từ Tái Xuân dao động, ấp úng không nói lời nào.

Trương Nghiêu ngẩng đầu lên nhìn Trương Kiều trên ban công vẫn chưa thu hồi tầm mắt, hơi sáng tỏ.

“Không phải bảo em không được gặp hần à?”

Chẳng may nói lại tình xưa thì sao giờ? Trong lòng Trương Nghiêu cảm thấy khó chịu.

Trong lòng Từ Tái Xuân càng không có tư vị gì, “Em... em chỉ muốn giúp anh một tay thôi.”

“Đã nói rồi, có chuyện gì anh sẽ ở phía trước, em không nên chắn ngay phía trước anh.”

Dáng vẻ Từ Tái Xuân bĩu môi rất đáng yêu, Trương Nghiêu có khó chịu đi nữa, nhưng dáng vẻ này cũng khiến anh không giận nổi.

“Nhớ kỹ lời anh, sau này cách xa gã kia ra.”

“Ừm.”

“Ừm cái gì mà ừm, phải nói được.”

“... Được.”

Từ Tái Xuân uất ức nói một tiếng được, nhưng rất nhanh cô lại mở rộng cõi lòng.

Vì Trương Nghiêu dẫn cô đi ăn điểm tâm ngọt. Lâu lắm rồi cô không ăn điểm tâm ngọt đấy.

Về phần vấn đề cuối cùng tại sao anh ghét Trương Kiều vậy, rõ ràng hẳn mập mạp, không giống kẻ xấu nha, tại sao Trương Nghiêu ghét hẳn thế, vấn đề này rất cao thâm, cô quyết định ném ra sau ốt.

46. Chương 46

Đợi tay Trương Kiều hoàn toàn khỏi hẳn, bà Trương và ông Trương ly hôn rồi. Tuy có người nói khi hai người họ ly hôn đã âm ỉ rất lớn rất không thoải mái, song cuối cùng vẫn không ngờ là ly hôn thành công.

Lúc ly hôn, hồ ly tinh bên ngoài của ông Trương đã chờ ở ngoài, hai người tay nắm tay rời đi, nụ cười trên mặt tràn ngập hạnh phúc.

Trương Nghiêu và Từ Tái Xuân cũng ở đó, đối với chỉ số thông minh của Từ Tái Xuân mà nói, cô thực sự rất khó hiểu tại sao nụ cười của ông Trương và cô gái trẻ kia lại rạng rỡ thế.

Ông Trương cô còn có thể hiểu được, vì Từ lão hổ nói với dì Thái, vợ yêu trong lòng, đương nhiên thoải mái rồi. Hiển nhiên, khi ông nói câu này, đã bị dì Thái hung hăng trừng phạt.

Nhưng, cô gái kia thì sao... Rõ ràng số tuổi xấp xỉ cô, bụng hơi nhô lên, nghe dì Thái bảo, cô ta đang mang cục cưng.

Vì mang cục cưng cho nên vui vẻ vậy à?

Từ Tái Xuân vuốt bụng mình, dì Thái nói sau này cô cũng sẽ có cục cưng, đó là lúc nào nhỉ.

Khi Trương Nghiêu dắt Từ Tái Xuân lên xe, trông thấy Trương Kiều đuổi theo ông Trương.

“Ba...”

Dường như hẳn muốn nói gì, nhưng ông Trương chẳng thèm xoay đầu lại.

Đương nhiên, như Từ lão hổ đã nói, hiện tại ông ta có vợ yêu trong lòng, già rồi còn có con, đâu rảnh lo cho những người khác.

Trương Nghiêu nhìn Trương Kiều, giờ phút này, rốt cuộc anh đã hiểu rõ một việc. Thực ra, anh và Trương Kiều giống hệt nhau, đều là đứa trẻ bị ba bỏ rơi.

Bất quá, anh cũng tin tưởng một chuyện khác.

Hôm nay, người đàn ông này có thể vì một đứa bé thậm chí một đứa bé còn chưa thành hình mà vứt bỏ hai người họ, rất lâu sau này cũng sẽ vì lý do giống vậy mà vứt bỏ đứa trẻ hôm nay.

Do đó, không có gì phải đau lòng nhiều cả. Chắc vì đã quen rồi.

Khi Từ Tái Xuân lên xe, chợt nắm tay Trương Nghiêu.

“Anh... người kia... bà ta đang khóc kìa...”

Xoay đầu lại, Trương Nghiêu trông thấy nước mắt nơi khóe mắt bà Trương. Người phụ nữ hung hăng hơn nửa đời người này, chưa bao giờ khóc thầm, sau khi ly hôn lại rút nước mắt.

Là giải thoát? Hay bị thương?

Trương Nghiêu không biết, anh cũng không muốn biết.

Trong thế giới của anh, tình thương của mẹ trước giờ đều thiếu hụt.

Ngoại trừ việc này không đề cập tới, thì sức khỏe bà ngoại càng ngày càng tệ. Mặc dù, Trương Nghiêu thường xuyên về thăm bà, còn yêu cầu bà dọn ra ngoài, nhưng bà ngoại cứ lắc đầu từ chối.

“Bà ở đây rất tốt.”

Trương Nghiêu thực sự không yên lòng, liên tục yêu cầu.

“Bà ngoại, bà theo con ra ngoài ở đi.”

Ngay cả Từ Tái Xuân cũng khuyên bà, song bà ngoại chỉ lắc đầu, “Bà ở chỗ này tốt vô cùng, thực sự rất tốt.”

Trương Nghiêu thoáng lấy làm lạ tại sao bà ngoại không muốn dọn ra ngoài chứ, chỗ này không tốt lắm, điều kiện rất bình thường, vì bà ngoại hoài niệm người sao, cho nên không muốn dọn ra ngoài?

Trương Nghiêu không biết.

Nhưng anh nghĩ, phải có lý do nào đó, chẳng qua lý do này, bà ngoại không muốn nói anh biết thôi.

Cuộc sống trôi qua không có chút rung động nào, từ sau khi ly hôn bà Trương sa sút hẳn, trái lại thỉnh thoảng Trương Kiêu sẽ tới, bất quá Trương Nghiêu vẫn không cho hẳn sắc mặt tốt.

Vì Trương Nghiêu không thích hẳn, nên Từ Tái Xuân cũng không thể nào tán dóc với Trương Kiêu.

Song được cái da mặt Trương Kiêu dày, còn thường xuyên tìm đến Từ Tái Xuân mua bánh quy.

Đúng, Từ Tái Xuân không còn phát bánh quy ăn thử miễn phí ở quảng trường nữa, hiện tại phòng làm việc của Lư Lạc vận hành tốt đẹp, bánh ngọt Từ Tái Xuân làm rất được hoan nghênh, thậm chí còn đưa ra truyền thông.

Dì Thái luôn nói, trời cao đúng là công bằng, đóng một cánh cửa của con, sẽ mở một cửa sổ khác ở nơi nào đó cho con.

Trương Nghiêu tưởng những lời này không nhất định là chân lý, nhưng lại có đạo lý riêng của nó.

Mặc dù, Trương Nghiêu không thích Từ Tái Xuân bận rộn thế, anh thích cô ở bên anh, tốt nhất cả trái tim lẫn ánh mắt đều hướng về anh, như vậy chính là tốt nhất.

Lư Lạc luôn luôn nói anh ích kỷ, lần nào Trương Nghiêu cũng thừa nhận.

Có một người vợ thế này, không ích kỷ, bị người ta cướp thì phải làm sao?

Hôm nay, Trương Nghiêu nhìn tài khoản ngân hàng của mình, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, có cần ra ngoài hưởng tuần trăng mật không, sẵn tiện bồi dưỡng tình cảm giữa hai người họ một chút.

Thậm chí anh còn tìm Cố Tây Dương tới thương lượng, rất không may là, hiện tại Cố Tây Dương bề bộn nhiều việc.

Hắn bận bịu trốn tránh cô Chương.

Không biết vì sao, từ sau ngày đó, cô Chương thường xuyên tới quán bar của Cố Tây Dương.

Cố Tây Dương vừa nghĩ tới bệnh truyền nhiễm của cô Chương, cả người lập tức không khỏe. Hắn còn muốn sống thêm năm trăm năm đây.

Mặt lạnh mặt nóng đều dùng hết, nhưng cô Chương vẫn làm theo ý mình, còn nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không lấy cho anh.”

Cố Tây Dương nghiêm mặt, “Không phải vấn đề này... Vấn đề thực sự chính là rốt cuộc cô tới đây làm gì?”

“Làm gì? Tôi muốn mua xe nha.”

Cô Chương uống một hớp rượu, chớp chớp đôi mắt to vô tội.

“Mua xe?” Cố Tây Dương không phải lần đầu tiên nghe nói, hần chỉ biết, cô Chương này ngại đến tiệm Trương Nghiêu, bèn nhờ hần mua xe.

Mới hai tháng, đã đổi bốn chiếc, có tiền cũng không cần tùy hứng thế đâu, được chưa?

“Nếu cô thực sự muốn bày tỏ sự áy náy của cô, bản thân cô nên tự mình đến nhà không phải tốt hơn sao?”

Cố Tây Dương đúng là chịu đủ rồi, cái cô Chương này giống như bom hẹn giờ, nói không chừng lập tức nổ ngay. Cố Tây Dương cái gì cũng thích, duy nhất chỉ có bom là không thôi.

“Tại sao tôi phải biểu hiện sự áy náy, tôi chưa từng làm sai, được chưa?” Cô Chương như con vịt chết còn mạnh miệng, “Được rồi, bánh ngọt ở chỗ anh không tệ, quán bar bán luôn bánh ngọt khi nào vậy?”

“Không phải tôi làm, là vợ Trương Nghiêu làm. Lần trước cô gặp rồi, cô bé béo kia ấy.”

Tay cô Chương cầm bánh ngọt hơi dừng tí, một lúc sau mới khe khẽ nói một câu.

“À, ra là cô ta.”

Mặc dù cô ta tiếp tục ăn bánh quy, nhưng gương mặt đã xám xịt.

Đối với cô Chương, Cố Tây Dương hoàn toàn không có tâm tình thương hoa tiếc ngọc, “Được rồi, cái tên Lại Ngưu Nhi kia cô tính thế nào? Cô biết Trương Nghiêu mà, giờ nó có vợ bên cạnh, đợi đến lúc nó nhớ ra, chắc chắn không tránh khỏi khó chịu...”

“Tôi cho hần một khoản tiền, hần đi rồi.”

“Hần chịu đi?” Cố Tây Dương thoáng không tin. Đối với một kẻ nghiện mà nói, tiền có nhiều hơn đi nữa cũng lấp không nổi cái hố kia. Hần không tin tên Lại Ngưu Nhi đó sẽ buông tha cây rựa tiền này.

“Yên tâm, hần giống tôi, sống không được bao lâu đâu.”

Giọng cô Chương rất nhạt, nhưng hình như Cố Tây Dương hiểu được cái gì, rùng mình một cái.

“Cô sẽ không...”

Cô Chương nhếch môi, lộ ra chiếc răng nanh xinh đẹp, “Biết thì đừng chọc tôi, tôi không dễ chọc đâu.”

Cố Tây Dương: “...”

Khi Trương Nghiêu tới, cô Chương lại từ phía sau quán bar rời đi.

“Mày tới chậm, cô ta mới vừa đi.”

Trương Nghiêu không quan tâm những người khác mấy, anh chỉ quan tâm một việc.

“Tao muốn dẫn Từ Tái Xuân ra ngoài chơi, mày nghĩ xem đi chỗ nào tốt?”

Hai người này bình thường đã dính chung một chỗ làm thế nào cũng kéo không ra, giờ còn muốn thắm thiết gần gũi 360 độ như vậy, ngược chết con chó độc thân chưa?! Cố Tây Dương nhin đủ rồi.

“Tao nói này, việc này, mày làm gì không thương lượng với Từ Tái Xuân, cô ấy mới là vợ mày, không phải sao?”

Nét mặt Trương Nghiêu hơi ngu dại, “Làm vậy có thể không?”

CMN! Trong lòng Cố Tây Dương mắng vô số lần, “Xin hai đứa bây đây, đừng tới làm phiền tao nữa được không? Có thể cho tao thoải mái mấy ngày không?”

Cố Tây Dương thực sự mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần rồi.

Trương Nghiêu giống như có được một phép màu yêu thương vậy, hào hứng đi tìm Từ Tái Xuân cầu yêu.

Nhưng hiện thực cho anh một kích tòn khóc.

“Anh à... em không rảnh đâu... em chuẩn bị đi học làm thợ bánh kem nè...”

“...”

Trương Nghiêu cảm thấy dung lượng não mình không đủ dùng, “Em... em nói muốn đi học làm bánh kem? Còn muốn thi?”

Từ Tái Xuân gật đầu, “Đúng vậy, em còn tính học chút cách làm điểm tâm, tuy hiện tại em làm cũng không tệ lắm, nhưng toàn học từ sách à, đúng lúc Lư Lạc nói một thời gian ngắn nữa sẽ có một đầu bếp điểm tâm tới đây giao lưu, em muốn bái hán làm sư phụ...”

“Khoan đã...” Trương Nghiêu sốt ruột, “Việc này chẳng phải em không có hứng thú sao?” Nói đùa tí thôi đúng không? Nhưng khi nhìn dáng vẻ Từ Tái Xuân, rõ ràng đã coi nó thành một dạng nghề nghiệp rồi.

Trương Nghiêu cảm thấy bỗng nhiên có chút cảm giác không ổn.

“Từ Tái Xuân, học tập rất khổ cực cũng rất khó... Rất vất vả, hay em dừng...”

“Khổ cực hả? Nhưng, em muốn thử xem...”

...

Cứ như vậy, Từ Tái Xuân quyết định, học tập cho giỏi, mỗi ngày tiến về phía trước.

Chẳng qua Trương Nghiêu lại đáng thương.

Ban đầu anh còn suy nghĩ dùng cách như thế nào để tránh thai an toàn hữu hiệu, ít tổn thương đến thân thể Từ Tái Xuân đến mức thấp nhất, nhưng lúc anh buồn phiền những điều này, rốt cuộc anh đã hiểu rõ một chuyện khác.

Việc này căn bản không cần anh lo lắng, bởi vì, Từ Tái Xuân vốn không có thời gian OOOX với anh.

Cô là một cô gái làm việc rất nghiêm túc, trước đây sẽ nghiêm túc nướng bánh gato, hiện tại cũng sẽ hết lòng đọc sách chuẩn bị kỳ thi.

Thỉnh thoảng, Trương Nghiêu tỉnh lại phát hiện chăn bên cạnh đã lạnh.

Từ Tái Xuân vẫn chưa về ngủ, Trương Nghiêu tìm được cô gái gốc kia ở phòng sách, cô vừa ngáp, vừa xem đồng sách trước mặt.

“Đúng là gốc...” Trương Nghiêu ôm Từ Tái Xuân gốc ghéech về chiếc giường lớn ấm áp, anh nhìn cô gái ngủ say trong lòng, trong đầu lại có một ý nghĩ chặm rãi xuất hiện.

Không biết vì sao, anh cảm thấy khoảng cách giữa anh và Từ Tái Xuân càng ngày càng xa, thỉnh thoảng, anh lại phát hiện ánh mắt Từ Tái Xuân càng lúc càng tỉnh táo.

Thậm chí anh có một suy nghĩ.

Lẽ nào, Từ Tái Xuân khôì phục rồi.

Lúc đang nghĩ thế, Từ Tái Xuân bỗng nhiên tỉnh giấc.

“Anh làm gì vậy?” Cô đẩy tay anh ra, dứt khoát, không chút do dự.

Trong lòng Trương Nghiêu cả kinh, “Từ Tái Xuân, là anh.”

“Ồ, là anh à.” Hình như Từ Tái Xuân từ trong ác mộng tỉnh lại, nở một cười ngọt ngào, sau đó an lòng thiếp đi.

Song...

Đến lượt Trương Nghiêu không an lòng.

47. Chương 47

Trương Nghiêu với bất an trong lòng quyết định đến bệnh viện hỏi thăm thử, nhưng hiện thực lần nữa cho anh một kích tàn khốc.

Bác sĩ nói anh biết, nếu Từ Tái Xuân trở nên ngốc nghếch dưới tình huống bất ngờ, cũng có thể vì kích thích, hoặc từ từ tự mình nhớ lại.

Trương Nghiêu bày tỏ cả người đều không khỏe.

Nhất là hiện giờ Từ Tái Xuân bận rộn với sự nghiệp của mình, càng không để mắt đến anh, Trương Nghiêu bắt đầu nghiêm túc lo lắng, có phải thường xuyên tìm Từ Tái Xuân đánh như keo, tiện thể có thể đổi mới cảm giác tồn tại của mình nhiều chút không.

Vâng, nói vậy hình như rất có đạo lý. Do đó Trương Nghiêu bắt đầu cuộc sống mặc kệ gió mưa đưa đón Từ Tái Xuân đi làm.

Dần dà, phòng làm việc của Lư Lạc đều biết Từ Tái Xuân đã có chồng, đồng thời ông chồng còn rất đẹp trai, vả lại chồng cô còn dịu dàng và ân cần, siêu cấp tốt với Từ Tái Xuân nữa.

Phải nói rằng, bản lĩnh làm bánh ngọt của Từ Tái Xuân không nhỏ, và bản lĩnh đọc sách thi cử cũng giống nhau. Thấy cô gấp đến độ trên miệng mọc thêm mấy nốt đậu, Trương Nghiêu hơi đau lòng.

“Đừng coi nữa, anh đã nấu canh cho em, uống chút đi.” Tay nghề Trương Nghiêu cũng không tệ, chẳng qua trước đây chỉ lo hưởng thụ tư vị được chăm sóc, giờ thấy Từ Tái Xuân khổ cực thế, anh cũng chủ động làm cơm nấu canh cho Từ Tái Xuân.

Trương Nghiêu cảm thấy Từ Tái Xuân gầy đi, không còn đẫy tay như trước kia.

Từ Tái Xuân uống canh, dửng dưng hiềm khi lộ vẻ thất bại, nắm góc áo Trương Nghiêu, giọng hơi nhỏ tí, “Anh, có phải em rất ngốc không?”

Trong lòng Trương Nghiêu cả kinh, là ai đã nói huyền thuyên trước mặt cô.

“Ai? Em nghe ai nói?” Mau chóng nói nào, anh đảm bảo không đánh chết hán đầu!

“Vây là sự thật rồi.” Từ Tái Xuân hít một hơi thật sâu, “Em cũng muốn trở nên thông minh, thông minh như anh vậy.”

Trương Nghiêu hận chết cái người đã nói lung tung trước mặt Từ Tái Xuân, nhưng Từ Tái Xuân thông minh, đâu có ngốc.

Song, hiện giờ việc tìm ra người kia đã không còn quan trọng nhất, mà chuyện quan trọng nhất chính là Trương Nghiêu muốn an ủi vợ ngốc của anh.

“Anh có chỗ nào thông minh? Như anh có gì tốt chứ?” Cha không thương mẹ không yêu, lẽ nào cô không biết người ngốc có phúc của ngốc sao?

Từ Tái Xuân ở trong lòng Trương Nghiêu không nói lời nào, một lúc sau mới ôm ngón tay Trương Nghiêu, kéo kéo, “Anh, gần đây em hơi khó chịu...”

“Đọc sách quá nhiều à? Nếu không đừng xem nữa, anh dẫn em ra ngoài chơi, trước đây không phải em muốn ra ngoài chơi sao, anh dẫn em đi, còn có thể ăn rất nhiều món ngon nữa...”

Mặc kệ Trương Nghiêu dụ dỗ thế nào, Từ Tái Xuân vẫn lắc đầu.

“Em không muốn đi, đầu em hơi đau.”

Trương Nghiêu tưởng Từ Tái Xuân chỉ dùng đầu óc quá mức, nên đau thôi. Vốn dĩ, hai người họ đã gần nửa tháng chưa OOX, đàn ông cỡ tuổi này như Trương Nghiêu thường xuyên nghĩ tới chút chuyện đó, kết quả mỗi ngày thấy Từ Tái Xuân vác vành mắt đen, anh bèn không nỡ, mặc dù có Ngũ cô nương tri kỷ làm bạn, nhưng đâu so được Thủy Liêm Động của vợ mình.

Trong lòng Trương Nghiêu thoáng chua xót, rốt cuộc khi nào mới có thể khôi phục lại bình thường đây.

Trương Nghiêu ôm cô vợ ngọc của mình, khi nằm xuống giường, vẫn còn suy nghĩ lung tung.

Có phải, vợ ngủ rồi, anh có thể làm gì cũng được không.

Ặc... hình như nói vậy hơi cầm thú.

Trương Nghiêu hít mấy hơi thật sâu, sau đó chơi game điện thoại một hồi, rốt cuộc chữa cháy xong chuẩn bị ngủ.

Trước khi ngủ, anh xem ngày tháng trên điện thoại.

Hả, không còn mấy ngày nữa là sinh nhật Từ Tái Xuân rồi, ơ, thế này chả phải cơ hội tốt sao.

Có lẽ, anh nên cho vợ một kinh hỉ lớn.

Từ Tái Xuân đang đắm chìm trong sự thật đầu óc mình không dùng được, rất lâu không thể tự thoát ra. Nhất là, Lư Lạc rất xin lỗi nói cho cô biết, ông thầy làm bánh kem kia không gặp cô, cô càng dỗi lòng hơn.

Bất quá, tuy ông thầy làm bánh kem không đơn độc gặp cô, nhưng nghe nói thứ bảy này sẽ làm một cuộc diễn thuyết ở trường đại học.

Suy nghĩ một chút, Từ Tái Xuân quyết định đi nghe thử.

Song, cô lại quên mất, ngày đó vừa vặn là sinh nhật cô.

Mà cách đó một ngày Trương Nghiêu đã bảo cô cùng nhau ăn cơm với anh.

Nhưng, Từ Tái Xuân hoàn toàn đắm chìm trong cuộc diễn thuyết của ông thầy đó, căn bản quên mất chuyện Trương Nghiêu đã hẹn cô.

Trùng hợp một cách kỳ lạ là, ngày đó điện thoại của Từ Tái Xuân hết pin. Trương Nghiêu tan tầm sớm đi bố trí, bao hết một tầng lầu bánh ngọt, còn bố trí thành cỗ tích thơ mộng cô yêu thích, đều cần chút thời gian.

Được rồi, còn thiếu hoa tươi.

Đây là Cố Tây Dương dạy anh, con gái tuy ngoài miệng kiêu cách, nhưng khi thấy một phòng hoa tươi, cho dù có bị dị ứng hoa cũng sẽ cảm động đến mức lệ rơi đầy mặt.

Nghĩ đến dáng vẻ vừa cười vừa khóc của Từ Tái Xuân ngốc nghếch, Trương Nghiêu thoáng vui vẻ.

Hắt xì ——

Trương Nghiêu hắt hơi một cái, Ặc, hình như anh có chút dị ứng phấn hoa, bất quá chắc là ảo giác của anh, đợi vợ anh tới, hết thấy đều sẽ tốt thôi.

Nghĩ vậy, Trương Nghiêu kèm lòng không đậu hắt hơi thêm cái.

Đã đến 6 giờ hai người họ hẹn nhau rồi.

Từ Tái Xuân vẫn chưa tới.

Trương Nghiêu nghĩ, nhất định là trên đường kẹt xe đây, anh đi đón cô vậy.

Song nhìn anh mặc áo khoác con gấu to, cứ thế này ra ngoài, sẽ dọa người đấy. Nếu mặc vậy mà đi chắc không vui mừng đâu.

Anh nên tiếp tục trốn trong áo khoác con gấu đi, đến lúc đó xông ra nhảy điệu gấu con cho Từ Tái Xuân xem, hơn nữa hoa tươi khắp phòng, cô chắc chắn sẽ vui vẻ.

Ừ, dừng lúc nào cũng cau có mặt mày nữa, anh không thích cô cau mày đâu.

Trương Nghiêu càng nghĩ càng vui vẻ, sau đó anh lại hắt hơi một cái.

6h30, Từ Tái Xuân chưa tới.

7h, Từ Tái Xuân vẫn chưa tới.

Trương Nghiêu nhin không được gọi điện thoại, lại biết được tin tức Từ Tái Xuân tắt máy. Lẽ nào về nhà rồi? Không trông thấy tin nhắn anh gửi ư?

Trương Nghiêu càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, nhin không được gọi điện về nhà.

Trong nhà, Từ lão hồ và dì Thái chả biết đã đi đâu, lại không ai nghe máy.

Trương Nghiêu bèn gọi tới phòng làm việc của Lư Lạc, cũng không ai nghe.

Hết cách rồi, Trương Nghiêu đành gọi cho Lư Lạc.

Lư Lạc biết Từ Tái Xuân đi nghe diễn thuyết, song, nói rồi cô ta không thích Trương Nghiêu. Vì vậy, khi Trương Nghiêu tìm Từ Tái Xuân, Lư Lạc nhanh nhay hỏi một câu, mới biết hai người họ đã hẹn nhau, Lư Lạc hơi ác ý muốn chinh Trương Nghiêu một chút.

“Cô ấy có tí việc, đi nghe diễn thuyết của thầy rồi, cô ấy nghe xong sẽ tới.”

“Thế là bao lâu? Cô bảo cô ấy nghe điện thoại đi.”

“Anh gấp cái gì, mới bắt đầu thôi, được rồi, tôi không nói với anh nữa, hội trường phải cúp máy, dù sao anh cứ đợi đi.”

Trương Nghiêu bực mình nhìn Lư Lạc ngắt máy, nghiêng răng nghiêng lợi, biết ngay người phụ nữ này không tốt đẹp mà.

Chỉ có cô vợ nhà anh tốt thôi.

Hắt xì ——

Anh lại hắt hơi một cái.

Bên này, Lư Lạc cúp điện thoại xong, nhìn bé mập đang hưng phấn không thôi kia, trong lòng cười thầm.

Thấy ngày thường Trương Nghiêu phách lối vậy, còn không chinh chết anh.

Diễn thuyết kết thúc, Từ Tái Xuân vốn muốn về nhà, nhưng Lư Lạc giữ cô lại.

“Em về sớm thế làm gì, đi, chúng ta đi ăn chút gì đi, sẵn tiện uống rượu với chị luôn...”

“Em không uống rượu...”

“Nước trái cây mà, sợ cái gì, đi... đi với chị tí...”

“Nhưng...”

Từ Tái Xuân hơi do dự, song Lư Lạc đã cười hihi đánh tan mối nghi ngờ của cô, “Không cần lo lắng, chị đã gọi điện cho người kia nhà em rồi, tối nay hẳn có việc không về đâu, chúng ta tự đi chơi đi...”

“Nhưng mà...” Từ Tái Xuân luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, song rốt cuộc lạ ở chỗ nào, cô thực sự không rõ lắm...

Hình như... hình như, cô đã quên một chuyện quan trọng.

Lư Lạc vốn chỉ muốn chinh Trương Nghiêu tí thôi, bèn kéo bé mập đi, không ngờ ba ly rượu vừa xuống bụng, cô ta hoàn toàn ném Trương Nghiêu ra sau ốt.

Âm thanh trong quán rất ồn, Trương Nghiêu điện hết cuộc này đến cuộc khác, nhưng vẫn không ai bắt máy.

“Lư Lạc! Tôi và cô... Hắt xì...” Nguy rồi, anh thực sự dị ứng phấn hoa sao? Không đúng, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, toàn thân anh cũng bắt đầu ngứa ngáy.

Trương Nghiêu vuốt vuốt mũi mình, càng ngày càng ngứa...

Hắt xì...

Thời gian cứ như vậy đến 11h. Phục vụ trong quán cũng chờ đến mức ngáp dài.

“Tôi nói này, tiên sinh, vị khách anh đợi vẫn chưa tới sao?”

Là ảo giác của anh à? Sao cứ cảm thấy vẻ mặt người phục vụ này nhìn mình tràn ngập đồng tình nhỉ.

Hừ, Từ Tái Xuân sẽ tới mà, nhất định cô đang trên đường tới.

“Chờ chút... đợi đến 12h đi...”

12h là sinh nhật Từ Tái Xuân, cô chắc chắn sẽ tới.

Người phục vụ nhìn anh bằng ánh mắt thương hại, sau đó đi ra.

Mà Trương Nghiêu tiếp tục đội cái đầu gấu, trong lòng lẩm nhẩm những động tác nhảy múa kia.

Ừ... Từ Tái Xuân lập tức tới ngay.

Hất xì ——

Lư Lạc chơi cực high, khàn cả giọng hát, vừa nhìn đồng hồ đã sắp 12h rồi.

Ồi giờì ạ, có ba mươi mấy cuộc gọi nhờ của Trương Nghiêu.

Lư Lạc vừa nhìn liền biết chơi lớn rồi, lúc này qua đó không biết còn có thể không?

“Chị nói nè, bé mập, chị có chuyện quên nói em biết...”

Từ Tái Xuân vì trong lòng hơi khó chịu, nên giọng cũng hơi bất mãn.

“Chuyện gì?”

“Người kia, chính là người kia nhà em đã gọi điện nói hẹn em xem gấu to gì đó mấy tiếng rồi...”

“...”

Á...

Từ Tái Xuân vỗ tay, rốt cuộc cũng nhớ ra. Cô nói rồi, cô quên mất thứ gì mà, hóa ra là chuyện này.

Hôm qua, cô đang đọc sách, trong lòng một lòng nghĩ tới ngày mai gặp được ông thầy sẽ hỏi vấn đề gì, hình như Trương Nghiêu tiến vào nói gì đó với cô.

Giờ nhớ mang máng, không phải ăn cơm gì đó, vui mừng gì gì đó ư?

“Á... tiêu rồi! Em quên mất! Khoan đã, anh hẹn em đi ăn đấy, đúng rồi, ở đâu nhỉ?”

“Em đừng gấp, chị biết chỗ. Giờ còn thời gian, em đừng lo lắng, chị gọi điện giúp em, nói không chừng hẳn về rồi.”

Từ Tái Xuân gấp đến mức muốn khóc, nhưng càng khiến Lư Lạc đau đầu là, điện thoại của Trương Nghiêu không gọi được!

48. Chương 48

Có điều hai người vẫn tìm được tiệm bánh ngọt Trương Nghiêu đã gửi tin nhắn kia. Lúc này, thời gian đã qua 12h, trong tiệm đã đóng cửa.

Khi Trương Nghiêu bước ra, trên tay ôm cái đầu gấu khổng lồ.

Điện thoại của anh hết pin, lại không mang đồ sạc, vốn dĩ định tìm nhân viên cửa hàng mượn, kết quả đụng ngã cột thủy tinh trang trí, có chết không chứ, đúng lúc hỏng luôn điện thoại anh.

Đối với điện thoại, trái lại anh không đau lòng gì.

Chẳng qua đến 12h rồi, sinh nhật Từ Tái Xuân đã trôi qua, nhưng cô vẫn chưa tới.

Trên người càng ngày càng ngứa, ngứa đến mức anh không có cách nào xem nhẹ nổi.

Song, càng khiến anh không có cách nào xem nhẹ là vẻ mặt thương hại của người phục vụ xung quanh.

Khốn kiếp! Anh không cần thương hại!

Trương Nghiêu phải thừa nhận, nổi mắt mác tạn đáy lòng anh rất rõ rệt.

Từ Tái Xuân, quả thực có sự phụ rồi bèn quên mất chồng.

Trái tim hơi tắc nghẽn.

Trương Nghiêu ôm cái đầu gấu khổng lồ, trên người anh còn mặc bộ đồ con gấu buồn cười nữa.

Khoan đã... Anh mới ngênh đón nổi mắt mác, nên quên bém việc thay đồ rồi.

Mẹ nó! Giờ nhìn anh chắc chắn như thằng ngốc ấy.

Hất xì ——

Cũng may lúc này trên đường không có ai.

Trương Nghiêu chuẩn bị tìm một chỗ thay trang phục buồn cười này ra, nhưng ngay lúc đó, phía sau vọng lại một giọng nói do dự.

“Anh... anh à?”

Trương Nghiêu xoay đầu, sống lưng căng thẳng, ặc, anh bị quả bom tập kích ư?

Người tập kích anh chính là bom thịt Từ Tái Xuân, Từ Tái Xuân ôm anh, không ngừng xoay vòng, “Anh... anh ơi... xin lỗi, em quên mất... em...”

Lúc này hình như Từ Tái Xuân đã để ý đến cách ăn mặc của Trương Nghiêu, tiếp đó ngạc nhiên kêu to, “Anh, anh đẹp trai quá!”

Đẹp cái gì mà đẹp, Trương Nghiêu bĩu môi, chuẩn bị đội cái đầu gấu khổng lồ lên, dù sao hôm nay anh ngu xuẩn vậy, có ngu xuẩn thêm cũng không quan tâm.

Song, vừa định đội cái đầu buồn cười kia, đuôi mắt Trương Nghiêu đã phát hiện thêm một người.

Một người không nên hiện diện ở chỗ này.

“Lư Lạc?! Tại sao cô ta ở đây?” Còn giờ điện thoại lên chụp hình! Buông xuống cho ông!

Mặt Trương Nghiêu đỏ bừng. Mặc dù anh trăm phương nghìn kế muốn Lư Lạc xóa cái video kia đi, nhưng Lư Lạc rất kiên định bày tỏ không bị ảnh hưởng chút nào.

Cô ta cười rất lớn tiếng.

Và Từ Tái Xuân cũng thế.

Bất quá khác nhau là, Từ Tái Xuân thật lòng vui vẻ cười, còn Lư Lạc thì tuyệt đối là càn rỡ cười nhạo.

Trương Nghiêu thực sự càng nghĩ càng phát rầu, trên mặt nóng hừng hực.

Hất xì...

Anh lại hất hơi một cái, hử, là ảo giác của anh sao? Cảm thấy toàn thân hơi ngứa ngáy.

Không phải Trương Nghiêu bị ảo giác, đợi Lư Lạc cười xong, khi quyết định đưa hai người về nhà, chợt phát hiện một sự việc nghiêm trọng.

Gương mặt đỏ bừng của Trương Nghiêu không thuyên giảm. Lúc mới bắt đầu, cô ta còn buồn bực, Trương Nghiêu đã kết hôn lâu vậy, sao vẫn như thiếu niên ngây thơ thế.

Nhưng...

Đợi một lúc sau, Lư Lạc chớp chớp mắt, cảm thấy bất thường.

Trương Nghiêu căn bản không phải đồ mặt, mà anh vốn không thích hợp.

Từ Tái Xuân cũng phát hiện ra, cô ở trong lòng Trương Nghiêu càng cảm nhận được sự khác thường rõ ràng nhất, hồi lâu sau cô vuốt mặt Trương Nghiêu, lộp bộp lên tiếng: “Anh, trên mặt anh nhiều mụn nhỏ quá... Không... không đúng, trên tay anh cũng có.”

“...”

Bị hoa tươi bao vây, lại mặc bộ đồ con gấu bằng nhung cả đêm, Trương Nghiêu hoa lệ bị dị ứng.

Khi Trương Nghiêu được đưa đến bệnh viện, đã đỏ như trứng tôm, còn liên tục nháy mũi, đương nhiên trên người vẫn còn bộ đồ con gấu buồn cười.

Anh nghĩ, thanh danh của anh hoàn toàn mất sạch rồi.

Ai có thể mặc đồ đồ như con gấu vào bệnh viện chứ, ngấm lại, anh cũng không có cách nào hồi tưởng lại đáng vẻ ngu ngốc ấy. Bất quá, còn chưa chờ anh hồi tưởng, bác sĩ đã cầm ống tiêm tới gần anh.

“Dị ứng nghiêm trọng thế, còn không cởi bộ đồ gấu chó ra?”

Lúc này Từ Tái Xuân rất lạnh lợi, nhào tới lột bộ đồ con gấu của Trương Nghiêu, đáng vẻ vội vã khiến bác sĩ hơi buồn cười, trước giờ đôi vợ chồng nhỏ này chơi tình thú đã ghiền nhĩ.

Còn nhân thú nữa ta.

Hôm nay thể xác và tinh thần anh đều mệt mỏi, tuy bị Từ Tái Xuân cho leo cây, còn mắt mặt âm ỉ cả đêm, bất quá anh vẫn nhớ rõ một việc.

“Từ Tái Xuân...”

“Dạ, anh, anh muốn nước à?”

Trương Nghiêu nắm tay cô, khẽ cắn, “Sinh nhật vui vẻ, đồ ngốc.”

Trương Nghiêu nói xong, bèn hài lòng thiếp đi, nhưng đối với Từ Tái Xuân mà nói, cô hoàn toàn không phản ứng kịp.

Đợi cô tỉnh táo lại, không biết nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt từ lúc nào.

“Anh...”

Cô muốn khóc, nhưng Lư Lạc không cho.

“Để hẩn ngủ một hồi đi.” Gà bay chó sủa náo loạn một buổi tối, Lư Lạc cũng chứng kiến náo nhiệt cả đêm. Cô ta nghĩ, chắc cô ta phải đổi cách nhìn về Trương Nghiêu.

Thành thật mà nói, cô ta không thích Trương Nghiêu. Cảm thấy người này không có văn hóa gì, còn từng ngồi tù, hoàn cảnh gia đình phức tạp, lúc nhỏ còn bị ngược đãi, tiềm thức có khuynh hướng bạo lực, hơn nữa quan trọng hơn là rất ngạo mạn, dường như không quý trọng Từ Tái Xuân, lại có thể cho cô uống thuốc tránh thai.

Lấy tư cách đã xem vô số phim nào tàn mà nói, Lư Lạc nhận định Trương Nghiêu là tên xấu xa. Giống hệt anh trai anh vậy. Song khiến cô ta càng thêm khó hiểu là, vì sao trên đời này có nhiều phụ nữ mắt bị mù thế, lại có thể coi trọng Trương Nghiêu.

Đến giờ phút này, trên mặt người đàn ông trên giường còn có vô số mụn nhỏ, đáng vẻ thực sự xấu hơn trước đây nhiều, nhưng Lư Lạc lại thấy anh thuận mắt hơn trước.

Cũng là lúc này, cô ta hơi hiểu rõ Từ Tái Xuân.

“Bé mập, em tiễn chị ra ngoài đi.”

Từ Tái Xuân không muốn ra ngoài lắm, nước mắt cô làm sao cũng lau không sạch, hung hăng muốn nhào lên người Trương Nghiêu.

Lư Lạc cưỡng chế kéo cô ra ngoài.

“Hắn mới ngủ à, em để hắn nghỉ ngơi cho tốt đi.” Lư Lạc đi xem hiện trường tiệm đồ ngọt, vô số hoa tươi, hiện trường được biến thành một thế giới cổ tích, mặc dù đối với cô ta mà nói, thực sự ngốc như chó ấy, chẳng có chút sáng tạo nào, nhưng cô ta biết, nếu là Từ Tái Xuân, thì chắc chắn sẽ thích.

Huống chi, chiếc bánh kem khổng lồ kia còn viết mấy chữ to đùng.

Từ Tái Xuân và Trương Nghiêu vĩnh viễn vui vẻ.

Lư Lạc thở dài một cái, dẫn Từ Tái Xuân ra khỏi cửa.

“Em có đói bụng không, chúng ta đi ăn chút gì nhé?”

Từ Tái Xuân lắc đầu, “Em muốn ở với anh.”

“Ừm, vậy cũng được, em tiễn chị tới cửa đi...”

Hiển nhiên Từ Tái Xuân có chút không tình nguyện, lưu luyến không rời thoáng nhìn Trương Nghiêu, sau đó đi ra.

Ở trong xe, Lư Lạc đưa một cái hộp cho Từ Tái Xuân.

“Đây là gì ạ?”

“Một miếng bánh kem chị đã cắt ở hiện trường, bánh kem rất lớn, chị chỉ có thể cắt một phần cho em thôi.”

Từ Tái Xuân nhìn hai chữ vui vẻ bên trên, nghĩ đến món quà sinh nhật vui vẻ Trương Nghiêu chuẩn bị trước đó, mắt bên ề ẩm, lại rơi nước mắt.

“Em nha, đúng là người ngốc có phúc của ngốc. Tên khốn kiếp này coi như có lương tâm, không tệ với em.”

Từ Tái Xuân hít mũi, “Anh... anh vẫn tốt với em lắm mờ.”

Lư Lạc còn muốn nói điều gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không mở miệng.

Sau khi cô ta gặp Từ Tái Xuân, cũng từng nghe Cố Tây Dương nói. Trước đây Từ Tái Xuân không phải như vậy, trước đây cô là một cô gái bình thường, đương nhiên cô ta không nói hiện tại cô không bình thường, chẳng qua...

Cô ta biết trước kia Từ Tái Xuân thích Trương Kiêu, cũng biết lúc đó nhà họ Trương lừa Từ lão hổ, nên Trương Nghiêu mới cưới Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân thay vì nói ngốc, còn không bằng nói là mất đi ký ức.

Kỳ thực, thỉnh thoảng thấy Trương Kiêu lượn lờ trước mặt cô, Lư Lạc cũng hơi lo lắng Từ Tái Xuân này sẽ nhớ ra.

Nếu nhớ ra, phát hiện tình yêu đích thực chính là Trương Kiêu...

Azzzz, ngẫm lại, Lư Lạc cảm thấy ngược tâm đây.

Có điều, thấy dáng vẻ hôm nay của Từ Tái Xuân, chắc Từ Tái Xuân đã thích Trương Nghiêu lắm rồi, đến lúc đó coi như nhớ ra cái gì, kỳ thực cũng không có gì nhĩ.

Lư Lạc cảm thấy mình thực sự tan nát cõi lòng, cô ta thoáng nhìn Từ Tái Xuân, cô đang cầm hộp bánh kem kia, vừa khóc vừa cười, như đứa ngốc ấy.

Thôi, chuyện hôm nay cần gì lo ngày mai chứ. Dù sao, tên căn bã Trương Nghiêu kia còn có được một điểm tốt đấy thôi.

Tuy ngốc nghếch, nhưng kẻ ngốc hình như đều có vận may tốt vô cùng.

Từ Tái Xuân chính là thế, Trương Nghiêu cũng thế.

Tên ngốc họ Trương trong miệng Lư Lạc lúc này đang ngủ không ngon, mặc dù thuốc có tác dụng an thần, cũng có tác dụng giảm đau, bất quá anh luôn cảm thấy hơi ngứa ngáy, rất muốn gãi.

Song mỗi khi anh gãi, cũng cảm giác được chỗ kia hơi lạnh, rất dễ chịu.

Dần dần, anh không thấy ngứa nữa, từ từ thiếp đi.

Trương Nghiêu bị một trận cười ầm đánh thức.

Anh mở mắt ra, đập vào mắt anh chính là Từ lão hổ đang chống nạnh, cất tiếng cười to. Vừa thấy anh tỉnh lại, nụ cười kia càng thêm muốn ăn đòn.

“Hahahahaha... nhìn dáng vẻ nó kìa... Hahahahaha...”

Trương Nghiêu: “...” Anh hơi buồn bực.

Dì Thái thì muốn cười lại ngại cười, có lẽ thấy sắc mặt Trương Nghiêu xấu xí quá, mới kéo tay áo Từ lão hổ.

“Đừng thế mà, thằng nhỏ đang nhìn đấy.”

“Được rồi.” Từ lão hổ dừng một chút, sau đó mắt hổ híp một cái, lại bắt đầu cười haha.

Trương Nghiêu thực sự... không muốn sống nữa.

Anh có thể từ chối thăm hỏi không?

Vẫn là Từ Tái Xuân cứu vớt anh, hôm nay cô đặc biệt dịu dàng ngoan ngoãn, mang cháo đã nấu đặc sệt tới.

“Anh, anh đói không, ăn chút gì đi.”

Hừ... Anh tức no rồi, còn ăn cái gì.

Thấy Trương Nghiêu không mở miệng, dáng vẻ hình như rất tức giận, giọng Từ Tái Xuân mềm nhũn, “Anh, em dậy từ sáng sớm, nấu lâu lắm cơ, anh ném thử đi mờ...”

Trương Nghiêu bày tỏ, đàn ông cũng có tự ái, anh sẽ không dễ dàng thỏa hiệp. Nhưng Từ Tái Xuân trước mặt chớp chớp đôi mắt to, bởi vì đôi mắt to, mà vành mắt đen có vẻ rõ rệt, trong con ngươi còn có tơ máu.

“Anh... anh ném thử... chỉ... chỉ một miếng thôi... em đừng có đắc ý.”

Mắt Từ Tái Xuân cong cong, bày tỏ chẳng đắc ý chút nào. Không chỉ thế, cô còn bày dáng vẻ nàng dâu nhỏ tựa bên giường Trương Nghiêu, hầu hạ Trương Nghiêu ăn cháo gà đã nấu đặc sệt, sau đó... còn có túi thịt gà lớn.

49. Chương 49

Trương Nghiêu, người đàn ông có lòng sự trọng siêu cao quyết định phải kiêu ngạo một chút, có điều không đợi anh thể hiện tư thế kiêu ngạo, Từ Tái Xuân đã mềm nhũn quần tới, cũng bất chấp anh còn sưng như đầu heo mà vừa hôn vừa liếm anh.

Cô không ghét bỏ anh.

Vâng... khoan đã, có chút không đúng, vốn không nên bị ghét bỏ. Anh là ông chồng tài giỏi của cô mà.

Trương Nghiêu quyết định an nhàn nằm trên giường, hưởng thụ sự coi trọng hiếm có của vợ.

Về phần Từ Tái Xuân bên kia, vì khoảng thời gian trước lơ là Trương Nghiêu, hiếm khi dịu dàng ân cần với anh, thậm chí cũng ít khi ra ngoài làm bánh quy.

Trương Nghiêu bày tỏ rất hài lòng.

Dù sao tuổi Trương Nghiêu còn trẻ, tuy muốn giả vờ ‘bệnh tình nghiêm trọng’, song gương mặt đã không còn vết đỏ nào.

Khi Cố Tây Dương đến thăm anh, còn cười nhạo anh, “Nhìn làn da mày kìa, mềm mại như trứng gà mới bóc vỏ, đâu còn chỗ nào đỏ như từng bị dị ứng đâu...”

Làm một người đàn ông, Trương Nghiêu không thích được người ta khen da đẹp.

Bất quá xét thấy Từ Tái Xuân thích sờ anh, thích hôn anh, vâng, hình như anh cũng hiểu được da đẹp không có gì xấu cả.

Cứ như vậy, vợ chồng son bèn trải qua cuộc sống hòa thuận vui vẻ.

Không chỉ thế, Trương Nghiêu lo lắng sức khỏe bà ngoại không tốt lắm, còn thường xuyên dẫn Từ Tái Xuân về thăm bà.

Nói đến cũng kỳ quái, từ sau lần trước ngã bệnh, trải qua việc điều dưỡng, sức khỏe bà ngoại coi như không tệ. Song gần đây thăm bà, dường như sắc mặt kém đi rất nhiều.

Lẽ nào lại bị bệnh ư? Trương Nghiêu thoáng lo lắng dẫn bà ngoại đi bác sĩ, kết quả phát hiện ngoại trừ ít bệnh cũ trước đây, cũng không có gì đáng ngại khác, chỉ nói tâm trạng hơi lo nghĩ.

Bà ngoại lo nghĩ gì nhỉ? Hiện tại cuộc sống của anh rất tốt, còn thường xuyên dẫn vợ về, vậy bà còn cái gì phải lo lắng đây.

Lúc Trương Nghiêu đi lại nhét tiền cho bà ngoại, trước đây bà ngoại sẽ từ chối, lần này do dự một chút, trái lại nhận lấy. Điều này khiến Trương Nghiêu càng lấy làm lạ, không phải nói bà ngoại nhận tiền bèn kỳ quái, mà anh luôn cảm thấy bà ngoại có chuyện gì đó giấu anh.

Bất quá, anh hỏi, bà ngoại không nói, Trương Nghiêu cũng không ép bà, chỉ mang một bụng nghi hoặc rời đi.

Trương Nghiêu không biết, ngay sau khi anh và Từ Tái Xuân đi không lâu, một người phụ nữ bước vào phòng bà ngoại.

Trông thấy bà ta, đôi mắt vẫn đục của bà ngoại hơi lóe lên, “Tại sao con lại tới đây?”

Người phụ nữ mỉm cười, cầm lấy ly trà trên bàn rót cho mình miếng nước, mới sâu kín nói: “Mẹ à, con nói nè, mẹ cũng cẩn thận quá, nó là con trai con, lẽ nào con không thể gặp con trai con sao?”

Người phụ nữ này không phải ai khác, chính là mẹ ruột Trương Nghiêu, năm đó A Nguyệt đưa con trai cho nhà họ Trương, lấy được một khoản tiền bèn cùng bạn trai bỏ đi.

Lúc này A Nguyệt uống nước xong, quan sát nhà bà ngoại, tấm tắc lên tiếng, “Con nói nè, hiện tại Thiết Ngưu cũng coi như rất tốt, sao còn cho mẹ ở cái nơi này, không thể tưởng tượng nổi...”

“Mẹ bằng lòng ở đây. Rốt cuộc con trở về làm gì?” Suy nghĩ một chút, bà ngoại lấy tiền trước khi Trương Nghiêu đi đã nhét cho đưa A Nguyệt, “Mẹ chỉ có nhiều đây, con đừng tới nữa, cuộc sống hiện giờ của Thiết Ngưu mới ổn định, con đừng...”

“Mẹ, mẹ nói gì đó, con là mẹ ruột nó, lẽ nào con hại nó sao?”

A Nguyệt thoáng nhìn mẹ ruột mình, giống như bà đã nói một câu nhảm nhí.

Bà ngoại mím môi, không nói gì, đến khi A Nguyệt đi bà mới lần mò cánh cửa, dặn dò bà ta một câu.

“A Nguyệt, con đừng đi tìm Thiết Ngưu, công việc hiện tại của nó đã ổn định, mẹ hi vọng nó tiếp tục vui vẻ.”

“Mẹ, xem mẹ nói này.” A Nguyệt cười lạnh, “Thực sự coi con là quỷ hút máu à? Tính toán một chút, từ nhỏ con đã không hợp với mẹ, thôi đi vậy.”

A Nguyệt đi, khi đi còn không quên lấy tiền trên bàn đi luôn.

“Chút đỉnh này, có thể chống đỡ bao lâu?” Bà ta nhìn ánh trắng bên ngoài, bắt đầu nghĩ, có cần tìm cách khác không.

Bên này Trương Nghiêu vừa đến phòng làm việc không bao lâu, anh đã một tuần không đi làm, tồn đọng không ít việc. Anh nghĩ đến trưa nay hẹn đi ăn cơm với Từ Tái Xuân, bèn chuẩn bị tốc chiến tốc thắng sau đó đi ăn cơm phần với vợ.

Nhưng, anh vừa tập trung tinh thần không bao lâu, tiểu Lý hơi hốt hoảng tiến vào.

“Anh Nghiêu...”

“Sao thế? Hoảng cả lên?”

“Bên ngoài... bên ngoài có một người phụ nữ...”

“Phụ nữ? Tôi đã nói không phải vợ tôi, nếu là khách gây rối thì cứ đuổi đi mà.”

Tiểu Lý rất khó xử, “Bà ta nói là mẹ anh...”

Lần này, trái lại Trương Nghiêu ngây ngẩn cả người, “Mẹ?”

Khi được đưa đến nhà họ Trương, Trương Nghiêu chưa tới mười tuổi, thoáng cái đã mười mấy năm trôi qua, hơn nữa từ nhỏ anh chỉ gặp mẹ ruột có mấy lần, lẽ ra phải nói là xa lạ, song đợi anh trông thấy người phụ nữ trang điểm đậm ngay cửa, gần như anh chỉ liếc mắt liền nhận ra, đây là người phụ nữ năm đó đưa anh đến Trương gia đồng thời vô tình vứt bỏ anh.

“Thiệt Ngưu...” Trông thấy Trương Nghiêu, gương mặt A Nguyệt hiếm khi có mấy phần yêu thương, “Con... con lớn như vậy rồi...”

Trương Nghiêu nhìn người phụ nữ vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn không biết bà ta rốt cuộc muốn làm gì. Anh theo Từ lão hổ đã lâu, cộng thêm những việc từng trải, đương nhiên sẽ không nghĩ A Nguyệt tới tìm anh là vì tình mẫu tử.

Trương Nghiêu nhìn A Nguyệt, ánh mắt xa lạ, “Tại sao bà trở về?”

Dường như A Nguyệt rất đau lòng, viền mắt đỏ lên.

“Thiệt Ngưu, có phải con đang trách mẹ không?”

Mẹ ——

Haha, Trương Nghiêu cười cười, không trả lời.

Thực ra, từ tướng mạo mà nói, Trương Nghiêu có dáng dấp rất giống A Nguyệt. Hiện tại tuy A Nguyệt đã già, nhìn bề ngoài cũng không tốt bao nhiêu, hơn nữa nếp nhăn trên mặt không ít, chỉ có thể lơ mờ nhìn ra khi còn trẻ có mấy phần xinh đẹp.

Cũng đúng thôi, nếu không phải lúc còn trẻ có mấy phần xinh đẹp, thì sao được ông Trương háo sắc kia để mắt chứ.

“Thiệt Ngưu, con, con có khỏe không?”

“Tạm được.”

A Nguyệt ngẩn người, chắc không ngờ Trương Nghiêu sẽ lạnh lùng thế, bà ta cúi đầu, khi lần nữa ngẩng đầu lên, nước mắt đã trào ra, hé lộ phần mắt đen kém chất lượng kia khiến Trương Nghiêu thoáng buồn nôn.

“Rốt cuộc bà tới đây làm chi?”

A Nguyệt hít hít mũi, “Mẹ nghe nói ba con và... bà ta ly hôn rồi, định ghé thăm con xem thử con sống tốt không?”

Sống tốt không?

Trong lòng Trương Nghiêu muốn cười, sống tốt không? Nếu là mười năm trước, A Nguyệt trở về nói vậy, anh còn có thể tin tưởng bà ta, song lúc anh còn trẻ bà ta đã bỏ con giữa chợ, khi anh bị bà Trương ngược đãi có nghĩ tới bà ta, bà ta cũng không quay lại, hiện tại đợi cánh anh cứng cáp rồi lại trở về ‘quan tâm’ anh, Trương Nghiêu không tin cái gọi là ‘tình mẹ’ này đâu.

Bất quá, sự việc ắt có nguyên do, có lẽ, gần đây sắc mặt bà ngoại không tốt cũng có liên quan tới bà ta.

Trương Nghiêu không phản ứng, trái lại anh muốn nhìn xem, rốt cuộc bà ta muốn làm gì.

Chắc thấy Trương Nghiêu không bị lay động, A Nguyệt cũng không dây dưa thêm, chỉ để lại số điện thoại và địa chỉ cho Trương Nghiêu liên lạc.

Khi đi bà ta lưu luyến không thôi, ánh mắt cực kỳ không nỡ, điều này khiến tiểu Lý trốn ở một bên nhìn xem hơi buồn bực.

“Anh Nghiêu, bà ta thực sự là mẹ anh sao?”

Thân thể Trương Nghiêu không tính là bí mật ở công ty này, anh vốn là con riêng, cũng không có gì phải che giấu. Do đó, anh gật đầu.

Tiểu Lý cũng không nghĩ nhiều, chỉ theo tầm mắt Trương Nghiêu nhìn sang, “Sao anh không giữ bà ta lại...”

Trương Nghiêu hừ lạnh một tiếng, “Không cần tôi giữ, bà ta cũng sẽ ở lại.”

Không lưu luyến nhiều lắm, Trương Nghiêu xoay người vào cửa, mà A Nguyệt thấy Trương Nghiêu bước vào cửa không chút do dự, sắc mặt hơi tệ.

Đi qua chỗ rẽ, đã có một gã đàn ông sốt ruột đang đợi ở đó, “Con điếm chết tiệt, sao trễ thế mới về? Tao hỏi mày, tiền tới tay chưa?”

A Nguyệt hừ một cái, trừng người đàn ông kia, “Đâu đơn giản vậy, năm đó tôi bán nó, hiện tại nó hận tôi còn không kịp, sao dễ dàng đưa tiền được.”

“Con điếm vô dụng, vậy mày đi để làm gì?”

A Nguyệt lau nước mắt, toàn bộ kẻ mất đầu nhòe đi, thực sự xấu gần chết. Bà ta lấy gương ra soi lần nữa, cẩn thận trang điểm thêm, mới chậm rãi nói: “Anh biết cái gì, tôi đây là thả dây dài câu cá lớn.”

A Nguyệt làm sao cũng không ngờ, đứa con trai bất hiếu này của bà ta lại có thể tài giỏi chứ, cũng không ngờ còn biến thành ông chủ một công ty ô tô.

Bà ta đã nghe ngóng, mặc dù nói công ty này vốn là của ba vợ anh, bắt quá nghe nói tình cảm giữa anh và cô vợ ngốc rất tốt, dường như quan hệ giữa anh và ba vợ cũng rất hài hòa, về sau dứt khoát giao cả công ty cho anh, nghe nói còn có mấy xưởng xe, bất kể nói thế nào, rốt cuộc Trương Nghiêu phát đạt, ban đầu bà ta muốn một khoản tiền, nhưng đã có một cái cây rụng tiền rồi, bà ta còn sợ không có tiền xài sao?

A Nguyệt tính toán rất vang dội, gã đàn ông bên cạnh vừa nghe, trên mặt bèn lộ ra nụ cười tham lam, “Cũng là em thông minh, xem ra ngày lành của chúng ta sắp tới rồi...”

A Nguyệt để gương xuống, cười cười, nụ cười rất chi là đắc ý, “Đương nhiên, con tôi sinh, tôi còn không biết có mấy phần căn nguyên à? Xem tôi này, chưa tới một tháng, tôi nhất định bảo nó đưa cho chúng ta tiếp nhận hết, đến lúc đó vinh hoa phú quý đều là của chúng ta...”

“Ôi chao, vẫn là cục cưng của anh có cách, vậy anh chờ em...”

Hai người thương lượng xong, đều tự đắm chìm trong cuộc sống hạnh phúc tương lai, vui cười rời đi.

Trương Nghiêu cũng không biết, mặc dù mẹ ruột trở về mang đến cho anh không ít chấn động, bắt quá anh chẳng phải kẻ ngốc, đương nhiên biết việc này có chút mờ ám.

Chẳng qua, không biết người phụ nữ này rốt cuộc có ý gì, từ ngày đó trở đi trái lại không tới công ty tìm anh nữa.

Trương Nghiêu cũng không nghĩ nhiều, nhưng khá lo lắng chỗ bà ngoại bên kia, nên cứ cách vài ngày, anh lại dẫn Từ Tái Xuân đi thăm bà ngoại.

Thấy sắc mặt bà ngoại vẫn không tốt đẹp gì, Trương Nghiêu lấy cớ bảo Từ Tái Xuân vào nhà bếp rửa chén, sau đó lên tiếng.

“Bà ngoại, có phải bà ta đã trở về không?”

Trương Nghiêu nói xong, nhìn động tác trên tay bà ngoại thoáng cứng đờ, ly trà rơi xuống đất, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

50. Chương 50

Lúc Từ Tái Xuân đi ra, Trương Nghiêu đang nhặt mảnh vỡ của ly sứ trên mặt đất.

“Sao vậy, anh?”

Trương Nghiêu không nói gì, chỉ lấy giấy lau lau sạch phần còn lại.

Anh chỉ biết bà ngoại có chuyện gì đó gặt anh, nhưng không ngờ A Nguyệt đã về từ sớm, đồng thời còn thường xuyên đến tìm bà ngoại.

Vô sự hiền ân cần, phi nữ kiên tức đạo[1].

[1] Nguyên gốc phải là vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo: , nghĩa là không có chuyện gì mà tự dừng đối xử tốt, không phải kẻ gian cũng là trộm. Ý chỉ người đột nhiên tốt không biết có ý đồ gì hay không.

Trương Nghiêu lập tức quyết định dẫn bà ngoại rời khỏi nơi này, nhưng, lại một lần nữa bà ngoại từ chối.

Bà chỉ nhìn Từ Tái Xuân đang bận rộn trong bếp nói, “Thiệt Ngưu, giờ con cũng trưởng thành rồi, chuyện trước kia, hãy để nó qua đi. Sau này sống cho tốt, tốt nhất sinh cho bà một thằng nhóc mập mạp.”

Trương Nghiêu cười cười, theo ánh mắt bà ngoại nhìn sang, nhưng không trả lời ngay.

Đứa bé...

Thành thật mà nói, anh hoàn toàn không muốn.

Dọc đường đi, Từ Tái Xuân cũng cảm giác được Trương Nghiêu có chuyện.

Cô tưởng anh lo cho sức khỏe bà ngoại, “Anh, anh lo lắng cho bà ngoại à? Không phải bà ngoại đã đồng ý hết tháng này sẽ chuyển tới ở chung với chúng ta sao?”

Trương Nghiêu véo véo mặt cô, đột nhiên hỏi: “Từ Tái Xuân, em muốn có con không?”

Từ Tái Xuân ngắc ngứ cả người, con ư? Trương Nghiêu nói là cục cưng ư? Không biết tại sao Từ Tái Xuân nghĩ tới người phụ nữ trẻ tuổi ông Trương dẫn đi kia, nghe nói trong bụng cô ta có cục cưng, là vì cục cưng, nên cô ta mới cười vui vẻ thế à.

Đôi khi ở quảng trường cô trông thấy cục cưng mập mạp trắng trẻo, như con tằm vậy, rất đáng yêu.

Từ Tái Xuân thoáng suy nghĩ, rồi gật đầu, “Cục cưng đáng yêu lắm ạ.” Dừng một chút, Từ Tái Xuân lại nói thêm một câu, dường như để hình dung sự đáng yêu của cục cưng: “Đáng yêu y như Khoai Tây í...”

Nhắc tới Khoai Tây, Trương Nghiêu hơi buồn bực. Chẳng biết có phải sau trận dị ứng lần trước cả người xuống cấp không ít không, mà anh lại bị dị ứng lông chó.

Không đúng, trước đây chả khó chịu vậy, nhưng từ khi Khoai Tây dẫn bạn gái từ bên ngoài về, Trương Nghiêu bèn cảm thấy hơi khó chịu.

Bầu không khí tản ra một thứ khiến anh có chút không thoải mái.

Chắc do lông chó quá nhiều nhỉ.

Có điều, nếu không phải Khoai Tây dẫn bạn gái về, Trương Nghiêu sẽ cho rằng Khoai Tây là một con chó thái giám.

Nhưng ai biết được, một khoảng thời gian anh không ở nhà, Khoai Tây lại có bạn gái, giờ còn làm ba chứ.

Trương Nghiêu hơi buồn rầu.

Từ Tái Xuân nhắc tới Khoai Tây, quả nhiên sự chú ý bị Khoai Tây hấp dẫn.

“Anh, nghe nói Bắp muốn sinh cục cưng đấy, chúng ta phải về chuẩn bị ổ nhỏ sao?”

Trương Nghiêu ngoài cười nhưng trong không cười, “Có dì Thái mà...”

Hiển nhiên, ai cho con Bắp vô nhà thì để người đó phụ trách tới cùng đi.

Từ Tái Xuân hơi thất vọng, bất quá cô nhanh chóng vui vẻ ngay, mặc kệ thế nào, trong nhà có thêm mấy thành viên, cuộc sống sẽ càng náo nhiệt hơn.

Hơn nữa Bắp đáng yêu vậy, cún con sinh ra ắt hẳn cực kỳ đáng yêu hen.

Bên này, Khoai Tây còn đang vui vẻ vì được làm ba, bên kia Trương Nghiêu lại bận rộn đối phó với mẹ ruột anh. Mặc dù A Nguyệt không tới công ty tìm anh, song đợi Trương Nghiêu đến thăm bà ngoại, luôn luôn chạm mặt A Nguyệt. Nhìn ra được, bà ngoại già thật rồi, muốn để hai người họ hòa hảo, nhưng bà chắc chắn không biết, Trương Nghiêu căn bản không có ý định này.

Cuộc sống bây giờ của anh rất tốt, có Từ Tái Xuân, có Từ lão hổ, còn có rất nhiều rất nhiều người nữa, anh không hề có sự yêu thích quá lớn với người mẹ đã vứt bỏ anh rời đi năm xưa.

Thậm chí, cảm giác tổng thể của anh dành cho bà ta còn không bằng bà Trương đấy.

A Nguyệt ở bên ngoài lâu vậy, hơn nữa từ nhỏ bà ta lăn lộn trong đám đàn ông, ý đồ kia của Trương Nghiêu đương nhiên không thoát khỏi mắt bà ta.

“Thiết Ngưu, con phải đi sao?”

Thời gian đã không còn sớm, Trương Nghiêu tính đi đón Từ Tái Xuân tan tầm, nên chuẩn bị qua đó. Không ngờ A Nguyệt lại đuổi theo, “Thiết Ngưu, nghe nói con cưới một cô vợ, mẹ... mẹ muốn nhìn xem...”

“Cô ấy bề bộn nhiều việc, không có thời gian tới.”

Trương Nghiêu lạnh lùng từ chối.

A Nguyệt chẳng phải kẻ bình thường, bà ta đóng kịch còn giỏi hơn bà Trương, không, chắc hẳn từ đầu đến cuối đều thuộc trường phái đóng kịch, anh sợ cô vợ ngốc kia không phải đối thủ của bà ta.

Bị Trương Nghiêu lạnh lùng từ chối, nụ cười trên mặt A Nguyệt cũng không giả vờ nổi nữa.

Đáng tiếc, Trương Nghiêu đi luôn căn bản không thấy gương mặt đã tháo dỡ nụ cười của A Nguyệt.

“Thằng nhóc thối, rốt cuộc còn nhớ tao là mẹ ruột mày không.”

“Nếu nó không nhớ đã đuổi con đi từ lâu...” Chẳng biết từ lúc nào, bà ngoại đã đứng ngay cửa, bà ho khan hai tiếng, nhìn con gái mình, “Mẹ biết tâm tư con, nhưng mẹ khuyên con đừng làm thế, bằng không Thiết Ngưu trở nên bướng bỉnh, sẽ không nhận con đâu...”

“Nhận con?” A Nguyệt liên tục cười lạnh, “Lúc nào nó từng nhận con đâu?”

Coi như khối băng cũng sắp hòa tan rồi, nhưng đứa con trai này của bà ta chính là tảng đá, làm sao cũng không nóng nổi. Thời gian không còn nhiều lắm, rốt cuộc bà ta phải làm thế nào mới có được tiền đây.

A Nguyệt xoay người, nhìn bà ngoại ngay cửa, “Mẹ, mẹ ra đây làm chi, mau vào trong đi. Đúng rồi, con ra ngoài mua chút đồ ăn cho mẹ, mẹ đưa tiền cho con đi.”

Bà ngoại sững sờ, lập tức biết A Nguyệt tìm bà đòi tiền.

“Chẳng phải mấy hôm trước mẹ mới đưa con sao? Sao lại hết rồi...”

“Chút tiền đó của mẹ có là gì, chi phí bên ngoài lớn vậy, được rồi được rồi, mẹ đừng phí lời nữa, cho con ít tiền... Dù sao cũng là thằng khốn kia đưa, cái thứ gì ấy, mẹ mình cũng không biết hiểu thảo...”

“Con...”

Thấy bà ngoại bất động, A Nguyệt dứt khoát tự mình ra tay, đi vào phòng lục lọi nửa ngày, tìm được mới hài lòng rời khỏi.

“Được rồi, mẹ, mẹ cũng đừng huyền thuyên nói năng lung tung trước mặt nó, con là mẹ nó, là một người dễ nói chuyện, con cũng không phải kẻ dễ lừa đâu...”

Đã đến mức này rồi, sao bà ngoại không biết A Nguyệt căn bản không có chút hối cải chút, chỉ e bà ta tính dùng số tiền này nuôi gã đàn ông bên ngoài kia đây.

Khụ khụ... Bà ngoại thở dài, rốt cuộc bà đang mong chờ cái gì, chẳng lẽ con gái mình sinh, bà không biết tính nó ư?

Nhưng, thằng bé Thiết Ngưu ấy là đứa trẻ tốt, Từ Tái Xuân cũng vậy, tuyệt đối không thể để những người này ăn hiếp hai người đứa trẻ kia.

Khụ khụ... Bà ngoại tiếp tục ho khan, gần đây tim hơi đau nhói, có lẽ do A Nguyệt ban cho.

Hôm nay, Trương Nghiêu tới phát hiện A Nguyệt không ở đó, trái lại bà ngoại ho không ngừng, sắc mặt bà rất khó coi, lúc này Trương Nghiêu đưa bà ngoại đến bệnh viện.

Song kết quả kiểm tra cũng không khả quan, bà ngoại bị ung thư phổi, lại còn ở giai đoạn cuối.

Lúc xem kết quả, Trương Nghiêu không thể tin nổi, chẳng phải anh hay đưa bà ngoại đi kiểm tra định kỳ sao, sao có thể kiểm tra ra thời kỳ cuối chút.

Mặt Trương Nghiêu trắng bệch, bác sĩ ở bên cạnh nói gì anh đều không nghe được, anh ra ngoài hút hai điếu thuốc, mới từ từ vào phòng bệnh.

Ánh mắt bà ngoại đã vẫn đục nhìn không rõ, song bà vẫn có thể nghe.

“Thiết Ngưu, là con ư?”

Trương Nghiêu hít sâu một hơi, gạt đầu, tới cầm tay bà ngoại, “Bà ngoại, là con.”

Bà ngoại ho khan vài tiếng, Trương Nghiêu phát giác bà ho ra máu, sao trước đây không phát hiện nhỉ.

“Bà ngoại, từ khi nào bà bắt đầu ho ra máu...”

Bà ngoại ngẩn người, “Cũng không lâu lắm, gần đây hơi đau nhói, chắc ho quá lâu đây...” Bà ngoại hơi hốt khiến Trương Nghiêu càng thêm tự trách, nếu ngày thường quan tâm bà nhiều hơn tí, có phải sẽ không đi đến bước này không.

Trương Nghiêu kéo tay bà ngoại, lần này không để bà từ chối, nói thẳng: “Bà ngoại, bà ở chung với tụi con đi.”

Bà ngoại vẫn còn do dự, “Thiết Ngưu, trước đây bà không nói con biết, là vì không muốn con hận người mẹ kia của con, nhưng giờ bà phải nói, nó về đây chẳng phải vì tìm con...”

“Con biết ạ.” Bà ngoại muốn nói gì, Trương Thiết Ngưu đều biết, anh giữ chặt tay bà, “Bà ngoại, bà yên tâm đi, con trưởng thành rồi, không còn là thằng nhóc vô dụng như trước đây, con biết chừng mực. Bà cứ yên tâm theo con về đi.”

Căn bệnh của bà ngoại, Trương Nghiêu đều nói cho Từ Tái Xuân và Từ lão hổ hay. Từ lão hổ cũng không ngờ lại là căn bệnh này, nhịn không được hơi đồng tình với bà cụ đã nuôi nấng Trương Nghiêu, “Yên tâm, chúng ta chắc chắn tìm được bác sĩ giỏi nhất, ba thấy bà ngoại mày còn khỏe lắm, chắc còn sống được mười mấy hai mươi năm nữa...”

Trương Nghiêu lại không có lòng tin thế, chỉ dặn dò Từ Tái Xuân giấu giếm bà ngoại.

Có điều, tuy bà ngoại không nhìn thấy, nhưng lòng sáng như gương.

Ngày thứ ba ở nhà họ Từ, bà kéo tay Trương Nghiêu hỏi, “Thiết Ngưu à, bà ngoại biết mà, con đừng giấu bà, nói bà biết đi, bà còn bao nhiêu ngày...”

Cổ họng Trương Nghiêu hơi chua xót, anh cười cười, thoáng ghen ngào, “Bà ngoại, bà nói bậy bạ gì đó, bà chỉ hơi khó chịu thôi, uống thuốc là khỏe ngay...”

Bà ngoại lại cười, “Bà biết sức khỏe bà mà, con đó, đừng gạt bà...”

Trương Nghiêu ráng nhịn, cuối cùng vẫn không thể nói thật. Nhưng đối với bà ngoại mà nói, có lẽ bà đã biết.

Buổi tối hôm ấy, bà ngoại vào bệnh viện.

Bà rất đau, dọc đường đi đều nắm tay Từ Tái Xuân, “Cháu dâu ơi, sau này Thiết Ngưu bèn giao cho con...”

Trương Nghiêu cực kỳ không thích bà ngoại nói những lời xui xẻo vậy, hơn nữa Từ Tái Xuân sắp khóc rồi, anh hơi bực bội, cũng hơi xót xa trong lòng, “Bà ngoại, bà đừng nói nữa, chúng ta tới bệnh viện ngay...”

Hiển nhiên, tình huống của bà không khả quan, bà đã có tuổi cho dù làm hóa trị, sức khỏe cũng chịu không được.

Nghe được kết quả này, Trương Nghiêu cảm thấy có chút thất bại, nhưng bà ngoại lại an ủi anh, “Không sao đâu, Thiết Ngưu, có thể thấy con lớn lên, bà ngoại đã sớm mãn nguyện rồi...”

“Bà ngoại...”

“Được rồi, đàn ông khóc lóc cái gì, dẫn vợ con ra ngoài trước đi, bà mệt muốn ngủ một giấc.”

Trương Nghiêu còn tính nói điều gì, song dì Thái đã vỗ vỗ vai anh, “Ra ngoài trước đi. Bà ngoại cậu phải nghỉ ngơi cho khỏe tí.”

Trương Nghiêu nghe lời ra ngoài, nhưng anh vừa tới cửa, bèn thấy A Nguyệt đậm đầu đi tới.

51. Chương 51

Sức khỏe bà ngoại không lạc quan lắm, nhưng cô con gái vốn nên ở bên cạnh bà lại khoan thai đến muộn, đương nhiên, Trương Nghiêu không cho A Nguyệt sắc mặt tốt.

A Nguyệt thoáng nhìn Từ Tái Xuân phía sau Trương Nghiêu, trong lòng âm thầm quan sát, hóa ra đây chính là con vợ cóc kia, dung mạo cũng không tồi, đáng tiếc là một đứa ngốc.

Chắc đã phát hiện được sự quan sát của A Nguyệt, Từ Tái Xuân không hiểu sao cảm thấy hơi khó chịu, cô trốn sau lưng Trương Nghiêu.

Trương Nghiêu cũng nhận ra, che chở Từ Tái Xuân nói: “Bà tới rồi à?”

A Nguyệt lấy lại tinh thần, gạt đầu, ánh mắt xuyên qua Từ Tái Xuân nhìn phòng bệnh phía sau, “Mẹ đâu, có nghiêm trọng không?”

“Bà nói xem...”

Trương Nghiêu cười lạnh một tiếng, nắm tay Từ Tái Xuân trực tiếp lướt qua A Nguyệt.

Gương mặt A Nguyệt cứng đờ, có lẽ hơi xấu hổ.

“Thiết Ngưu... con đừng như vậy, mấy hôm trước mẹ có một vài việc...”

“Chuyện của bà không liên quan tới tôi.” Trương Nghiêu siết chặt tay Từ Tái Xuân.

A Nguyệt cười ngượng ngùng, “Việc ấy, Thiết Ngưu, mẹ thực sự có chuyện mà...”

“Tôi nói rồi, không liên quan tới tôi. Dù sao, cho tới bây giờ cũng không có bà.”

A Nguyệt ngăn người, một lát sau lại đuổi theo, “Tiền viện phí đó...”

Lần này, tiếng hừ lạnh Trương Nghiêu cũng tiết kiệm, bình thản giống như bà ta là một người xa lạ không liên quan.

“Yên tâm, tôi đóng rồi.”

Từ Tái Xuân từ bàn tay đỏ lên của mình đoán được tâm trạng Trương Nghiêu có chút không tốt, cô kéo góc áo Trương Nghiêu, “Anh, anh sao thế?”

“Không có gì.” Phát hiện tay Từ Tái Xuân đỏ lên, anh bèn nói lỏng, “Tại sao em không nói?”

Từ Tái Xuân chớp chớp mắt, “Dì kia là ai ạ?”

Trương Nghiêu hít sâu một hơi, ôm Từ Tái Xuân vào lòng, “Một người không quan trọng...”

“Người không quan trọng tại sao phải tức giận vậy?” Từ Tái Xuân thoáng không hiểu, chẳng phải dì Thái đã dạy cô, đừng để ý đến suy nghĩ và cách nói chuyện của người không quan trọng sao, vì từ đầu đến cuối bà ta đâu quan trọng đâu.

Từ Tái Xuân không hiểu, nhưng đối với Trương Nghiêu mà nói lại sáng tỏ thông suốt, “Đúng vậy, không quan trọng. Được rồi, anh đưa em về trước...”

“Anh thì sao...” Từ Tái Xuân kéo Trương Nghiêu không buông.

Trương Nghiêu hôn lên gương mặt bầu bĩnh của cô, cười cười, “Anh ở lại với bà ngoại...”

Đáng lẽ Từ Tái Xuân muốn ở lại, song cô cũng bị giày vò khá lâu rồi, nên Trương Nghiêu bảo Từ Tái Xuân trở về ngủ.

Dường như A Nguyệt muốn nói gì với Trương Nghiêu, nhưng Trương Nghiêu không có hứng thú nghe.

Sức khỏe bà ngoại càng ngày càng sa sút, giờ anh đã biết chuyện không thể vãn hồi, chỉ muốn những ngày cuối cùng của bà đều vui vẻ. Nhưng, hình như bà ngoại rất thích tình cảnh hòa thuận khi anh ở chung với A Nguyệt, vâng, mặc dù anh không thích, nhưng vì là ý nguyện của bà ngoại, nên anh có thể tạm thời nhẫn nại.

Bên này, bà ngoại nằm viện, bên kia tiền tài của A Nguyệt bị chặt đứt, bà ta hơi nóng nảy.

Thế giới này, muốn mặt mũi sẽ không có tiền, vì vậy A Nguyệt mặt dày mày dạn đòi tiền Trương Nghiêu.

Trương Nghiêu cũng không hỏi gì, trả lại cho luôn.

Điều này làm A Nguyệt có chút không dám tin, dễ dàng vậy à? Bà ta tưởng bà ta đã nắm được con trai mình, mặc kệ thế nào, Trương Nghiêu vĩnh viễn do bà ta sinh ra.

Nhưng bà ta không ngờ, Trương Nghiêu chỉ không muốn bà ngoại bận tâm, không muốn giở trò gì.

Lòng tham không đáy, A Nguyệt đòi hỏi hết lần này tới lần khác, Trương Nghiêu cảm thấy cũng không có gì. Dù sao đây chỉ là tạm thời.

Coi như là phí bồi thường năm đó bà ta sinh anh đi.

Song, chỉ duy nhất anh không nghĩ tới, đôi khi A Nguyệt sẽ nhắc tới Từ Tái Xuân. Bà ta lòng tham không đáy, thấy Từ Tái Xuân nghe lời Trương Nghiêu vậy, trong lòng bắt đầu có ý xấu.

Dù sao Từ Tái Xuân này là đứa ngốc, lại nghe lời thế, Từ lão hổ kia cũng già rồi chắc sống không được mấy năm, không bằng lừa hết tiền của nhà họ Từ, còn Từ Tái Xuân à... Đáng đáp tuy có mấy phần xinh xắn, nhưng rốt cuộc vẫn là một đứa ngốc, ai biết đời sau của đứa ngốc có ngốc luôn không...

A Nguyệt chẳng muốn có một đứa cháu ngu ngốc, suy nghĩ một chút, bà ta nói chuyện này với Trương Nghiêu.

“Thiết Ngưu, là mẹ... mẹ có lỗi với con, mới để con cưới một cô gái như thế...” A Nguyệt lúi cúi kéo Trương Nghiêu len lén hỏi, “Đúng rồi, Thiết Ngưu, con và cô gái kia thế nào?”

Trương Nghiêu có chút không kiên nhẫn, hất tay A Nguyệt, “Lộn xộn cái gì?” Muốn tiền còn chưa đủ sao?

A Nguyệt thấy dáng vẻ này của Trương Nghiêu, tưởng anh hơi xấu hổ, vì vậy nói thêm: “Thiết Ngưu, mẹ chỉ muốn tốt cho con mà. Tuy hiện tại Từ gia rất có tiền, bất quá con thông minh tài giỏi vậy, thực sự không cần treo cổ trên cái cây kia. Mẹ thấy Từ Tái Xuân là một đứa ngốc, con của một đứa ngốc nói không chừng bị thiếu năng gì đó ấy chứ... Nghe lời đi, tuyệt đối đừng có con với nó...”

Trương Nghiêu sững sờ, lập tức xoay đầu nhìn A Nguyệt, chuyện của anh phải cần bà ta quan tâm à? Nhưng A Nguyệt thấy dáng vẻ này của Trương Nghiêu, tưởng anh đồng ý, trong lòng A Nguyệt vui vẻ, kéo tay

Trương Nghiêu nói tiếp: “Đúng rồi, mẹ biết rất nhiều cô gái tốt, đều xuất thân từ đại học danh tiếng, dung mạo xinh đẹp, con...”

Trương Nghiêu thực sự nghe không nổi nữa, bà ta làm cái gì vậy? Làm mai cho anh, bảo anh ngoại tình sao?

Haha...

Trương Nghiêu đang chuẩn bị mở miệng, lại nghe phía sau phịch một tiếng, anh xoay đầu lại, trông thấy gương mặt đầm nước mắt của Từ Tái Xuân.

Trương Nghiêu thấy dáng vẻ kia của Từ Tái Xuân, dưới chân còn rơi vãi canh nóng, chắc mới mức ra, cô vừa bị bắn trúng, shiz một tiếng rụt lại.

“Từ Tái Xuân!”

Trương Nghiêu nhanh chóng chạy tới chỗ Từ Tái Xuân, nắm tay cô xả dưới vòi nước. Trong quá trình đó, Từ Tái Xuân rơi nước mắt liên tục, cô rất muốn lau nước mắt, nhưng tay bị Trương Nghiêu nắm rất chặt, cô chẳng thể làm được gì.

Chỉ có khóc.

“Đừng khóc...”

Trương Nghiêu thổi thổi chỗ bông đỏ trên tay Từ Tái Xuân, “Còn đau không?”

Từ Tái Xuân nức nở hai tiếng, sau đó lắc đầu lại gật đầu.

“Chúng ta đi tìm bác sĩ, canh rơi xuống đất thôi bỏ đi, em còn làm cái gì...”

Từ Tái Xuân lại khóc, Trương Nghiêu nhìn cô vợ nhỏ khóc nức nở, trong lòng không hiểu sao cảm thấy rất buồn cười, đây là thú vui ức hiếp vợ sao?

Nhưng anh cười, cô vợ càng khóc lớn tiếng hơn, lần này Trương Nghiêu bó tay, chỉ véo mặt Từ Tái Xuân, khẽ nói: “Em mới nghe được gì hửm?”

Nói xong, Từ Tái Xuân lại òa lên.

Trương Nghiêu tìm thuốc mỡ bôi cho Từ Tái Xuân, Từ Tái Xuân vẫn còn khóc.

Trương Nghiêu thoáng bất đắc dĩ, “Đồ ngốc, em khóc cái gì?”

Từ Tái Xuân lau nước mắt, lại không ngờ thuốc dính vào mắt, nhất thời nước mắt rơi càng ác liệt hơn.

“Được rồi được rồi... Anh thổi thổi cho em nè, đừng khóc đừng khóc...”

Từ Tái Xuân nức nở.

Tiếp tục khóc như vậy, không biết mắt có sưng không đây? Trương Nghiêu vô cùng bất đắc dĩ, nghĩ nghĩ, “Ngoan, nói anh nghe, em nghe được gì nè...”

“Bà ta... bà ta bảo anh tìm người khác...”

Trương Nghiêu không khỏi thở dài, thấy dáng vẻ Từ Tái Xuân bị ức hiếp giả vờ đáng thương, anh bèn nhin không được nhếch môi cười.

“Em không thích anh tìm người khác sao?”

Từ Tái Xuân lắc đầu mãnh liệt.

Trương Nghiêu vuốt cằm, bày dáng vẻ thâm thúy sâu xa, “Vậy sau này em phải ngoan ngoãn, anh sẽ không đi tìm người khác...”

“Thật ư?” Từ Tái Xuân nín khóc mỉm cười, dường như có chút không tin, lại hỏi một câu, “Thực sự không đi sao?”

“Xem biểu hiện của em đã... Ngoan ngoan, anh sẽ không tìm người khác...”

Từ Tái Xuân lại nức nở hai tiếng, muốn đáng thương bao nhiêu thì đáng thương bấy nhiêu, Trương Nghiêu nhìn cái tay đỏ ửng của cô, bồi thuốc mỡ rồi, hẳn không có chuyện gì nhĩ.

Da cô mềm mại thế, tuyệt đối đừng phồng rộp nhé.

Nhìn cái tay đỏ ngầu, Trương Nghiêu hơi đau lòng, bắt quá nghĩ đi nghĩ lại, đều tại người phụ nữ kia làm hại, đã nói chớ chọc vợ anh, mấy ngày nay bà ta gan to rồi, lại xen vào chuyện người khác.

A Nguyệt tìm Trương Nghiêu đòi tiền lần nữa, Trương Nghiêu không cho.

“Thiệt Ngưu... con có ý gì?”

“Có ý gì? Ý trên mặt chữ. Bà có tay có chân, có thể tự nuôi sống mình tại sao còn muốn tôi nuôi tình nhân giúp bà?”

“Con...” Sắc mặt A Nguyệt trắng bệch, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, “Nhưng mẹ là mẹ con...”

“Mẹ tôi?” A Nguyệt còn chưa dứt lời, Trương Nghiêu đã muốn cười lạnh, “Bà từng làm mẹ tôi sao? Ngoại trừ sinh tôi ra, lúc nào bà từng nuôi tôi. Được, coi như bà sinh tôi ra, tiền tôi đưa bà cũng đủ đền bù ân tình kia rồi, giờ chúng ta không ai nợ ai...”

“Không ai nợ ai...” Thấy Trương Nghiêu muốn đi, A Nguyệt có chút nóng nảy, sao bà ta có thể để cái cây rụng tiền mình khổ tâm tìm bỏ đi như vậy được.

“Thiệt Ngưu! Con không thể đi! Con không thể vô tình thế! Mẹ là mẹ con, sao con có thể bỏ mặc mẹ vậy...”

“Những lời này, rất nhiều năm về trước tôi cũng từng nói tương tự, giờ chỉ trả lại cho bà.” Hất tay A Nguyệt ra, giọng Trương Nghiêu trở nên lạnh lùng, “Còn nữa, Từ Tái Xuân là vợ tôi, không phải thiếu năng và phiền phức trong miệng bà, trên thế giới này, ngoại trừ tôi, ai cũng không thể nói cô ấy ngược...”

“Con...”

A Nguyệt lập tức hiểu rõ, đứa con trai mình sinh ra này y như cha nó, đều là kẻ đê tiện. Rõ ràng có cô gái rất tốt không cần, nhất định phải là đứa thiếu năng.

A Nguyệt vẫn chưa từ bỏ ý định, “Thiệt Ngưu, mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi, con biết đó, con nhỏ ngược kia... nó sẽ không sinh được đứa con khỏe mạnh... nó... sẽ liên lụy con...”

“Liên lụy?” Trương Nghiêu không xoay đầu lại, “Bà vĩnh viễn không biết ai liên lụy ai.”

Sao Từ Tái Xuân có thể liên lụy anh chứ, từ đầu đến cuối, người không xứng với cô, liên lụy cô đều là anh.

Trương Nghiêu cảm thấy đã hết lòng hết dạ với A Nguyệt. Anh biết A Nguyệt nuôi tình nhân bên ngoài, lần nào lấy tiền cũng toàn cho hắn hút ma túy. Bà ta giống như con sâu hút máu, bám trên người anh, anh biết mà.

Anh cũng không phải kẻ ngược, chỉ không muốn để bà ngoại đau lòng thôi. Vì bất kể nói thế nào bà ta cũng là mẹ ruột anh.

Nhưng, tay bà ta quá dài, dám đuổi tới bắt Từ Tái Xuân.

Trương Nghiêu nghĩ, khối u ác tính này nên sớm cắt bỏ, dù sao người phụ nữ kia cho tới bây giờ đều là kẻ được voi đòi tiên.

52. Chương 52

Hôm nay khi dì Thái làm cơm, mí mắt cứ giật giật. Tục ngữ nói mắt trái giật là được của, mắt phải giật là điềm phải vạ.

Vâng, mắt phải giật mấy cái, lẽ nào xảy ra chuyện không tốt sao?

Dì Thái quyết định uống miếng nước an ủi, vừa tới cửa bèn thấy Từ Tái Xuân hậm hực trở về.

Phải nói rằng, cô gái Từ Tái Xuân này luôn luôn sống vô tư, thực ra cũng chỉ nói vậy, chứ tình huống thực sự chính là người ngốc có phúc của ngốc. Mặc dù sẽ có phiền não nhất thời, nhưng đều nhanh chóng quên đi, mỗi ngày của cô đều không tìm không phở, hiếm khi hôm nay có đáng về này.

“Sao vậy? Vương Vương?” Dì Thái tiến lên phía trước, vuốt đầu Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân cầm móng vuốt đỏ ửng, ai oán thở than, “Dì Thái...”

“Hả?”

“Có phải con thực sự không tốt không... Mẹ anh bảo anh tìm người khác...”

“...” Tìm người khác? Cô gái khác? Năng lực phân tích ngữ văn của dì Thái luôn luôn tròn điểm, dì cười cười, vuốt đầu Từ Tái Xuân, giáo dục, “Đứa bé ngốc, chút chuyện này để tâm làm gì, ngày nào đó cậu tìm cô gái khác, con cứ thiến nó là xong...”

Trương Nghiêu dậm đầu đi tới: “...”

Từ lão hổ đi theo sau: “...”

Trương Nghiêu cảm thấy nếu không giải thích với Từ Tái Xuân, thì nói không chừng ngày nào đó lúc thức dậy dưới thân thiếu mất một đoạn. Hình ảnh này không trọn vẹn lắm, ngay cả nghĩ Trương Nghiêu cũng cảm thấy khó chịu...

Đợi sau khi Từ Tái Xuân lên lầu, Trương Nghiêu trừng dì Thái một cái cũng bước theo.

“Từ Tái Xuân!”

“Dạ...” Từ Tái Xuân hơi ầm ức.

“Sao vậy?” Trương Nghiêu ôm cái eo không tính là mảnh khảnh của cô, “Hửm, gần đây dường như lại béo thêm chút nha...”

“Em... em không có...” Vung móng! Cô béo chỗ nào! Rốt cuộc béo chỗ nào!

“Được rồi được rồi...” Trương Nghiêu giữ móng vuốt đang phát điên kia của Từ Tái Xuân, khề hôn một cái, hừ, mùi thuốc đông y nồng thật.

“Đã nói rồi, em ngoan ngoãn, anh luôn bảo vệ em...”

Nét mặt Từ Tái Xuân hơi rối rắm, “Nhưng dì Thái nói không thể tin lời đàn ông.”

Trương Nghiêu: “...”

Cảm giác của anh cuối cùng cũng ứng nghiệm rồi, cái nhà này rõ ràng người kinh khủng nhất chính là dì Thái, được chưa.

“Rốt cuộc em tin dì ấy hay tin anh?”

Nét mặt Từ Tái Xuân càng thêm rối rắm.

Lần này đến lượt Trương Nghiêu phát điên, “Không thể nào, em còn phải tự hỏi à! Anh là người đàn ông của em...”

Nghe vậy, mặt Từ Tái Xuân thoáng đỏ bừng, bất quá lần này rốt cuộc cô gạt đầu.

“Thế mới ngoan chứ, này, đợi bà ngoại khỏe hẳn anh dẫn em đi chơi, có rất nhiều đồ ngon.”

Từ Tái Xuân gạt đầu, mặt đỏ bừng một mảng, vâng, thời gian tới... ngấm lại không tệ nha.

Nhưng lời Trương Nghiêu nói không ứng nghiệm, vì bà ngoại không khỏe hẳn. Bà tiếp tục suy yếu từng ngày, song Trương Nghiêu không có bất kỳ biện pháp nào.

Đến cuối cùng, bà ngoại không muốn ở bệnh viện nữa.

“Thiết Ngưu, bệnh viện có mùi, bà không muốn ở nữa. Đưa bà về nhà đi.”

“Nhưng...”

Bà ngoại rất quật cường, có lẽ cho tới bây giờ đều là vậy. Giống như trước đây khi Trương Nghiêu còn nhỏ, rất nhiều người đều nói Trương Nghiêu là con hoang, bảo bà vứt đứa nhỏ này đi, nhưng bà không làm...

Về sau Trương Nghiêu bị bán trở về Trương gia, bà ngoại bán hết tất cả ở quê nhà theo lên đây. Bà không có cách nào tự mình chăm sóc cháu mình, nhưng có thể trông chừng ở gần đó nhìn cháu trai lớn lên.

Bà là một người quật cường, biết mình sống không được bao lâu, bà nói bà không muốn những ngày sau cùng của mình đều lãng phí trong bệnh viện lạnh lẽo.

“Thiệt Ngưu, bà muốn về thăm nhà một chút... về quê...”

Trương Nghiêu hơi do dự, cuối cùng gật đầu.

Khi Trương Nghiêu dẫn bà ngoại xuất viện, A Nguyệt cũng đến.

Một khoảng thời gian bà ta không nhận được tiền, ban đầu còn tới bệnh viện, song cuối cùng vẫn không có tiền, nên ngay cả bệnh viện bà ta cũng không đến.

Hôm nay, bà ta thực sự hết cách rồi mới tới đây.

Hi vọng Trương Nghiêu có thể cho bà ta một khoản tiền, bà ta thực sự sắp chịu không nổi nữa.

“Thiệt Ngưu...” Thấy Trương Nghiêu đi ra, A Nguyệt tiến lên đón, “Thiệt Ngưu, cầu xin con, đừng tuyệt tình thế, mẹ thực sự sống không nổi nữa...”

Trương Nghiêu thoát khỏi A Nguyệt, khề nhảnh mồm, “Tôi nói rồi, tôi đã hết lòng hết dạ!”

“Mẹ là mẹ con! Con có tiền đồ rồi ngay cả mẹ cũng không nhận sao? Con bạc tình bạc nghĩa vậy, có khác thằng cha vô dụng kia của con chỗ nào...”

Bà ngoại không thấy nhưng vẫn nghe được giọng A Nguyệt. Huống chi A Nguyệt là con gái bà.

“A Nguyệt...”

“Mẹ...” A Nguyệt nghênh đón, “Mẹ xem đứa cháu ngoan mẹ dạy kìa, con chỉ...”

“A Nguyệt, con biết đủ chút đi. Thiệt Ngưu không phải cây rụng tiền của con, mẹ cũng không phải, con lớn thế này rồi, lẽ nào không chịu trách nhiệm trước việc mình làm sao...”

“Chịu trách nhiệm...” A Nguyệt gần như hét lên một tiếng, “Tại sao con phải chịu trách nhiệm... Đúng! Con do mẹ sanh, ngược lại là mẹ, mẹ phải chịu trách nhiệm với con! Mẹ, giờ con sống không nổi nữa sắp bị người ta đánh chết rồi, mẹ cho con tiền đi! Mẹ cho con tiền đi!”

Trương Nghiêu ở một bên thực sự nghe không nổi bèn nắm tay bà ngoại, “Bà ngoại, chúng ta đi...”

A Nguyệt thấy mềm cứng đều không có tiền, nhất thời có chút nóng nảy, kéo tay Trương Nghiêu, “Trương Thiệt Ngưu! Mày phải vô tình vậy hả?!”

“Vẫn là câu nói kia, tôi đã hết lòng hết dạ!”

“Mày...” A Nguyệt cười lạnh, “Hết lòng hết dạ giúp đỡ? Mày có tiền thế, cho tao một chút thì đã sao? Tao là mẹ mày, mày đối xử với mẹ ruột vậy sao?”

Trương Nghiêu không còn gì để nói, dẫn bà ngoại lên xe trực tiếp rời đi.

Trong kính chiếu hậu, anh còn thấy được vẻ mặt oán hận hung ác của A Nguyệt.

“Thiệt Ngưu...”

“Bà ngoại...”

“Bà không ngờ... nó... bà tưởng nó về rồi, nhiều năm thế, thực sự muốn cùng con...” Dù sao bà ngoại đã già, nguyện vọng lớn nhất đời này của bà chính là cháu trai được hạnh phúc, với bà mà nói, tình thương của mẹ đương nhiên không thể thiếu. Chẳng qua, từ nhỏ anh không có được, nên bà ngoại càng hi vọng anh có thể nhận được.

Bà cũng không phải kẻ ngốc, tuy mắt không nhìn thấy, nhưng lòng vẫn sáng ngời.

Bà hi vọng biết đường nào A Nguyệt trở về thực sự đơn thuần là thăm Trương Nghiêu, nhưng bà đã quá kỳ vọng A Nguyệt rồi.

Sao A Nguyệt có thể trở về vì lý do đơn thuần vậy?

“Bà chỉ hi vọng hai người có thể hòa thuận với nhau.” Trước khi bà chết đi.

Trương Nghiêu không nói gì, một lúc sau mới nắm tay bà ngoại, “Bà ngoại... có một số việc, không nên cưỡng cầu.” Dừng một chút, Trương Nghiêu nói thêm: “Thực ra, con cảm thấy hiện tại rất tốt. Tuy Trương gia không tốt, con cũng không có cha mẹ tốt, nhưng bà ngoại à, bà rất tốt, bà để con cảm thấy rất tốt. Từ Tái Xuân nữa, mặc dù Từ Tái Xuân hơi ngốc, một số thời khắc con cũng cảm thấy cô ấy rất ngốc, nhưng cô ấy thực sự rất tốt, cả nhà bọn họ ai cũng tốt với con cả, nên giờ con không cần tình mẹ giả tạo này, con chỉ muốn bà sống thật tốt, để con và Từ Tái Xuân thấy bà yên ổn... những thứ khác, không còn quan trọng nữa...”

“Được... là bà ngoại hi vọng xa vời...”

Chắc do Trương Nghiêu tận tình khuyên bảo, rốt cuộc bà ngoại cũng buông tha, bà hết hi vọng việc A Nguyệt và Trương Nghiêu có thể hòa thuận rồi, hiển nhiên, đứa con gái này bà cũng thất vọng tràn trề.

Giống như Trương Nghiêu nói vậy, con gái thế này không có cũng được.

Trương Nghiêu dẫn bà ngoại về quê, Từ Tái Xuân cũng đi.

Khác với trong trí nhớ, thị trấn Trương Nghiêu ở đã biến hóa rất lớn, đường phố trong trấn nhỏ mọc thêm rất nhiều ngôi nhà to, lúc Trương Nghiêu dẫn bà ngoại về, hàng xóm láng giềng ở lại trước kia thoáng cái nhận ra Trương Nghiêu ngay.

“Á, đây không phải Thiết Ngưu sao? Lớn thế này rồi à... A, dáng dấp đẹp trai vậy, đẹp như mẹ nó lúc còn trẻ...”

Trương Nghiêu không thích người khác nói tới A Nguyệt, nhưng anh không nói gì thêm, chỉ khẽ cười cười.

Dọc đường đi, bọn họ gặp rất nhiều người. Nhân duyên bà ngoại ở cái trấn này không tệ, rất nhiều người biết bệnh tình bà ngoại, đều hết sức thương tiếc.

Một số thời khắc, nghe rất nhiều lời an ủi, Trương Nghiêu càng cảm thấy khó chịu. May mà, những lúc đó, Từ Tái Xuân đều ở bên cạnh cầm tay anh, khẽ nắm lấy.

“Anh, không sợ, em ở đây, em luôn ở đây.”

Cô vợ ngốc này, có thể trong mắt người khác chính là đồ ngốc, nhưng trong lòng Trương Nghiêu, cô là người phụ nữ tốt nhất, cũng là người nhà tốt nhất thế giới.

“Ừ, không sợ.”

Trương Nghiêu nắm tay Từ Tái Xuân, khẽ gật đầu.

Khi Khoai Tây vinh quang thăng chức lên làm cha mấy con cún, một buổi chiều yên ả bà ngoại ra đi. Lúc Trương Nghiêu bước vào, bà ngoại ngồi trên ghế nằm ở ban công, bên chân bà còn có một ổ cún đáng yêu đang làm ổ.

“Bà ngoại...”

Trương Nghiêu kêu một tiếng, không ai trả lời.

Trong lòng anh lộp bộp, do dự một giây, kêu thêm tiếng nữa.

Song, vẫn không ai đáp lại. Tay anh run run, lần mò bà cụ trên ghế nằm kia.

Người bà vẫn còn chút hơi ấm, nhưng mắt không mở ra, dường như bà đang ngủ, chẳng qua vĩnh viễn không tỉnh lại thôi.

Tang lễ bà ngoại được làm rất đơn giản, trong thành phố này bà chỉ có cả nhà Trương Nghiêu là người thân. Tang lễ ngày ấy, mưa phùn rơi không ngớt.

Trương Nghiêu vẫn không nói gì, anh ôm con cún bà thích nhất kia, đứng mãi trước cửa sổ.

Đó là nơi cuối cùng trong khoảng thời gian này bà ngoại thích ngắm ngơ nhất.

Bà không nhìn thấy, nhưng bà luôn luôn nói nơi này có phong cảnh tốt nhất.

Có phong cảnh gì tốt chứ? Không ngắm không được...

Trương Nghiêu nằm xuống ghế mây, nhắm hai mắt lại, anh đang nghĩ, trong bóng tối bà ngoại đã nhìn thấy cái gì.

Không đúng, anh thực sự thấy được.

Anh ‘thấy’ tiếng khóc nức nở của Từ Tái Xuân ở dưới lầu, còn ‘thấy’ tiếng mưa rơi tí tách ở nơi xa. Và, mùi thơm của cỏ xanh phiêu dạt trong gió.

Trong lòng ấm áp, không biết từ lúc nào, Từ Tái Xuân đã ôm con cún ngồi vào lòng anh.

“Anh... Hoa nơi này, thơm quá.”

Trương Nghiêu ngẩng đầu, thấy cái cây to trước cửa, cuối cùng mấy bông hoa từ trên nhánh cây rơi xuống.

53. Chương 53

Vào tang lễ của bà ngoại, A Nguyệt cũng tới. Bà ta khóc đến nước mắt nước mũi rơi lả chả, từng tiếng gọi ‘mẹ’ thê lương bi ai không thể nào thê thảm hơn.

Trương Nghiêu không nói gì, chỉ nắm chặt tay Từ Tái Xuân.

Anh không thích A Nguyệt, Từ Tái Xuân biết, nhưng hôm nay bọn họ cũng không tiện đuổi bà ta đi. Tuy nhìn thực sự rất chán ghét.

Tính toán một chút, coi như vì bà ngoại làm một chuyện cuối cùng đi. Hai người đưa mắt nhìn nhau, nhượng bộ.

Bất quá, dựa theo mức độ hiểu biết của Trương Nghiêu đối với A Nguyệt, có lẽ, sự việc không dễ kết thúc thế. Trước đây bà ta coi bà ngoại như cây rặng tiền, giờ... Haha.

Quả nhiên, sau khi tang lễ chấm dứt, A Nguyệt lại tìm Trương Nghiêu, nhắc lại chuyện cũ.

Bà ta cần tiền.

Nhưng, khi bà ngoại còn sống anh còn không nhìn bà ta, huống chi hiện tại bà mất rồi, Trương Nghiêu càng không kiêng kỵ.

A Nguyệt nhiều lần cúi đầu, cũng không làm Trương Nghiêu thay đổi sắc mặt, trong ánh mắt bà ta từ từ tràn ngập sự điên cuồng, “Được! Mà thực sự muốn ép tao sao? Tao là mẹ ruột mày, lẽ nào mày thấy chết không cứu?”

“Tôi không ép bà. Từ đầu đến cuối, đều do bà lựa chọn!”

A Nguyệt giận dữ rời đi, trong mắt mang theo sự không cam lòng và chút điên cuồng mơ hồ.

Quả nhiên, sau thời kỳ Trương Nghiêu khôi phục bình thường, A Nguyệt tìm tới cửa lần nữa. Trước đây bà ta rất ít khi tới công ty Trương Nghiêu, hiện tại mỗi ngày đều đến.

Khó xử nhất chính là tiểu Lý, lần nào cũng cản không được mà không cản cũng không xong. Ngăn cản, dù sao người nọ là mẹ ruột Trương Nghiêu, giữa hai mẹ con đâu có chuyện hận thù với nhau. Nhưng không cản, người phụ nữ kia lại rất mất mặt, lần nào cũng trang điểm đậm lè sau đó tranh cãi kịch liệt.

Trương Nghiêu bình tĩnh hơn hẳn nhiều, trực tiếp hạ tử lệnh, “Lần sau bà ta tới thì báo cảnh sát.”

Tiểu Lý gãi đầu, “Anh Nghiêu, vậy có tuyệt tình quá không?”

“Chứ cậu muốn mỗi ngày bà ta đều tới ầm ĩ à?”

Tiểu Lý suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Tuy không nên nói thế, nhưng anh Nghiêu à, mẹ ruột với mẹ kế anh đều chẳng ra gì ấy...”

Còn cần hắn nói sao.

Trương Nghiêu dụi tắt tàn thuốc, nhìn người bên ngoài bị cảnh sát mang đi, khê khê thở phào nhẹ nhõm.

Anh đúng là vẫn còn mềm lòng, không ra tay ngoan độc.

Lúc Cố Tây Dương tới, chứng kiến cảnh A Nguyệt bị mang đi.

“Sao thế? Tại sao bà ta lại tới.”

“Đòi tiền ấy mà.” Giọng điệu Trương Nghiêu nhàn nhạt, sắc mặt thoảng một mỗi rồi.

“Mày không sao chứ?” Tuy Cố Tây Dương rất ngốc, nhưng chắc chắn là bạn chí cốt của Trương Nghiêu, kiên định đứng về phía Trương Nghiêu.

“Có điều mẹ ruột mày ầm ĩ vậy, mày nên nghĩ cách đi, mặc kệ thế nào, tuy bà ta rất vô lý, nhưng trong mắt người ngoài, bà ta chính là mẹ ruột mày...”

Người đời đều vậy, dễ đồng tình với kẻ yếu. Giờ từ chỗ nào cũng thấy, mẹ Trương Nghiêu toàn ở thế yếu.

Trương Nghiêu gật đầu, nếu có thể, anh cũng muốn không nhận họ hàng, ra tay độc ác với người phụ nữ này. Song, phần huyết thống kia hơi khó hiểu.

Anh ghét bà ta, nhưng phải xuống tay quyết liệt, anh có chút không nỡ.

Không thể không nói, từ sau khi kết hôn, anh thực sự không còn quả quyết rất nhiều.

“Nếu không, xử lý gã tình nhân của bà ta đi?”

Trương Nghiêu suy nghĩ một chút, ngược lại có một biện pháp tốt. Tôi xử không được mẹ ruột, lẽ nào gã đàn ông hút máu kia của mẹ ruột cũng không xử được ư?

Nói là làm liền, hiệu suất làm việc của cảnh sát rất nhanh, tình nhân của A Nguyệt nhanh chóng bị dẫn về đồn, cứ như vậy, Trương Nghiêu cũng trải qua mấy ngày yên ổn, nhưng không được mấy ngày, bên Cố Tây Dương gửi tin, đồn cảnh sát không nhận tình nhân của A Nguyệt nữa, không có nguyên nhân nào khác, là vì lúc kiểm tra phát hiện hắn nhiễm bệnh AIDS, bản thân hắn cũng biết việc này, giờ làm ầm ĩ muốn toàn bộ bệnh nhân trong ngục giam đều nhiễm AIDS luôn.

Thứ người không sợ trời không sợ đất thế, ngay cả cảnh sát cũng sợ hắn.

A Nguyệt đương nhiên cũng sợ, từ ngày hắn xét nghiệm ra AIDS, bà ta bèn tuyệt vọng.

Bọn họ ăn ở chung với nhau, nhất định bị nhiễm rồi.

Bà ta còn trẻ, vinh hoa phú quý vẫn chưa hưởng thụ hết đã chết vậy sao? A Nguyệt sắp điên mất, bà ta hận, từ nhỏ bà ta chưa từng có một ngày tốt đẹp, khi còn nhỏ gặp người không tốt, sau lại gặp một gã bạn trai hút ma túy, bà ta thực sự xui xẻo chết được.

A Nguyệt nghĩ, cho dù bà ta sắp chết, cũng không thể để những người khác sống một mình.

Thậm chí bà bỏ ra mấy ngày nghĩ cách trả thù xã hội.

Trong lúc A Nguyệt trầm tư suy nghĩ, ông Trương xuất hiện trong cuộc sống bà ta.

Ông Trương kể từ khi ly hôn với bà Trương, cuộc sống cũng trở nên không tốt. Con bé hồ ly tinh sinh song bào thai cho ông ta, ban đầu ông ta rất vui vẻ, nhưng vì từ chỗ bà Trương ly hôn, nên tuy ông ta được phân một phần tài sản, song một năm nay ông ta phát hiện không có bà Trương, tình cảnh ông ta cũng không tốt, chắc là miệng ăn núi lở rồi.

Phần lớn tiền của ông ta đều tiến vào túi con bé hồ ly tinh, bất quá mặc dù vậy, nhưng ông Trương vẫn rất thỏa mãn, ông ta còn hai đứa con trai đó.

Nhưng một màn bất ngờ khiến cuộc đời ông ta hoàn toàn sụp đổ. Ông ta đi bệnh viện truyền máu cho con trai, lại xét nghiệm ra nhóm máu hai đứa con trai khác với ông ta.

Ông Trương làm cuộc kiểm tra DNA, kết quả càng khiến ông ta không gượng dậy nổi.

Ông ta không phải cha ruột hai đứa con trai. Nói cách khác, ông ta phí sức tốn tâm tư ly hôn, vì cái gọi là cuộc sống hạnh phúc, nhưng cô vợ yêu của ông ta đã cho ông ta đội nón xanh từ sớm.

Ông Trương trở về liền cầu xé với con bé hồ ly tinh, song ông Trương không tiền lại già nhanh chóng bị con bé hồ ly tinh phản công.

Ông ta tức giận đến mức thiếp đi, đợi ông ta tỉnh lại, con bé hồ ly tinh đã ôm hết tiền của ông ta chạy mất, còn hai đứa con trai cũng bị mang đi luôn.

Trong một đêm, ông ta gần như mất hết tất cả.

Tình trường thất ý, sòng bạc cũng không thuận lợi. Ông Trương nhanh chóng trầm mê trong quán bar, mà ngay quán bar đó, ông ta gặp lại tình nhân cũ – A Nguyệt.

A Nguyệt già rồi, không còn trẻ nữa, ông Trương cũng thế, ý chí và tinh thần của ông ta sa sút, cũng chỉ có thể tìm lại chút tình cảm mãnh liệt năm xưa trên người A Nguyệt.

Nhưng tình cảm mãnh liệt qua đi, A Nguyệt tỉnh táo nói cho ông ta biết một sự thật.

“Tôi bị bệnh AIDS.”

Đối với ông Trương mà nói, việc này đơn giản là sự thực tàn khốc họa vô đơn chí, ông ta muốn giơ tay lên đánh A Nguyệt, nhưng rất nhanh, bị tình nhân của A Nguyệt bắt gặp, đánh chết khiếp không nói, còn cướp toàn bộ tiền của ông ta.

Ông Trương – người đàn ông tiêu sái hơn nửa đời người về già lại rơi xuống nước, đồng thời trên bờ không ai chìa gậy ra cứu mạng ông ta.

Mà trải qua chuyện ông Trương, A Nguyệt càng làm càng thuận lợi, đến cuối cùng, bà ta đều dùng biện pháp giống nhau, lây nhiễm cho rất nhiều gã đàn ông háo sắc. Đương nhiên, cũng cướp sạch tiền bọn họ.

Trong khoảng thời gian ngắn, ngược lại bà ta trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Chẳng qua, trong lúc hạnh phúc, bà ta nghĩ đến Trương Nghiêu.

Bà ta rất không thích đứa con trai này, lúc đó bà ta cho rằng ông Trương là một người có khả năng có chủ kiến, bà ta tính toán lợi dụng đứa con trong bụng treo lên, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, trong nhà ông Trương còn có một con cọp cái quyền cao chức trọng, ông ta bỏ rơi bà ta, còn bảo bà ta xóa sạch đứa bé.

Khi ấy A Nguyệt nghĩ, sớm muộn gì cũng có một ngày bà ta sẽ biến thành thiếu phụ nhân giàu có, nhưng bà ta không chờ được đến ngày đó.

Vì bà ta không có tính nhẫn nại thế.

Bà ta thất bại, thậm chí bà ta cảm thấy tất cả điều bất hạnh của bà ta đều tại đứa con này, nếu không có đứa con này, có lẽ bà ta sẽ rất hạnh phúc.

Trên đường đi A Nguyệt gặp Trương Nghiêu và Từ Tái Xuân tay trong tay dạo phố vô số lần. Bà ta rất hận Trương Nghiêu, bà ta khổ cực sinh anh thế, nhưng anh thì sao, chưa có ngày nào xem bà ta là mẹ ruột, thậm chí còn hận bà ta.

Anh hạnh phúc vậy, tại sao có thể chứ...

A Nguyệt theo dõi Trương Nghiêu vô số lần, bà ta nhìn đứa con trai đáng ghét nắm tay vợ nó, chậm rãi băng qua đường, chậm rãi xếp hàng chờ ăn, chậm rãi dạo siêu thị.

Con vợ ngốc kia, A Nguyệt cũng không thích. Bà ta vẫn cảm thấy bà ta là người phụ nữ thông minh, phụ nữ thông minh không thích nàng dâu ngốc.

Nhưng bà ta không thể không thừa nhận, kẻ ngốc thực sự tốt số.

Đứa con trai vô dụng kia của bà ta rất tốt với con vợ ngốc đó. Quả thực là nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan mà.

Quá tốt.

Tốt đến mức khiến lòng bà ta hơi chua xót.

Trên đời này, từ xưa đến nay chưa từng có ai tốt với bà ta như vậy.

Được rồi, có thể đã từng có một người.

Bất quá, bà ấy đã chết, trước khi chết, bà ấy còn bảo bà ta về nhà.

Nhưng, bà ta không về.

“Cô còn theo thằng con trai vô dụng kia hả, người ta đâu để ý đến cô, này... muốn làm một vợ lớn không, nghe nói nhà họ Từ đó rất có tiền, dù gì chúng ta sống không được bao lâu, không bằng dành thời gian kiếm ít tiền xài một chút...”

A Nguyệt nghe gã tình nhân nói xong, trong lòng hơi do dự.

Nhưng rất nhanh, gã tình nhân khuyên nhủ: “Nghĩ lại xem, con trai cô cũng không tốt với cô, khoảng thời gian trước cô cầu xin nó thế, nó cũng không thèm đếm xỉa cô, không bằng hoặc là không làm, một khi đã làm thì dứt khoát kiếm một khoản của bọn họ là được... Dù sao từ đầu tới cuối cô cũng không muốn nó, không phải sao?”

A Nguyệt động lòng.

Bà ta thực sự rất hận, rất muốn cho Trương Nghiêu một bài học.

Bà ta biết, đối với Trương Nghiêu mà nói, người quan trọng nhất có lẽ chính là con vợ ngốc kia. Đối phó với kẻ ngu ngốc, đúng là quá dễ dàng.

Và bọn họ vô cùng dễ dàng bắt được Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân dường như rất sợ bà ta, bà ta còn chưa phô bày dáng vẻ ngược đãi cô, cô đã sợ đến phát khóc.

“Lá gan mày sao nhỏ vậy, rốt cuộc nó coi trọng mày chỗ nào? Chẳng biết có coi trọng tiền của mày không...” A Nguyệt hơi ác ý nói, dựa vào cái gì tất cả mọi người trên đời này đều tốt với cô.

Từ Tái Xuân ngừng khóc, lau nước mắt, nhìn A Nguyệt vẫn còn hơi sợ hãi, cô nức nở hai tiếng, “Không... không có... anh, anh đưa hết tiền cho tôi rồi... đưa tôi hết...”

Giọng Từ Tái Xuân ngắt quãng, hình như A Nguyệt hiểu cái gì.

“Thằng nhóc thối khốn kiếp kia giao hết tiền cho mày?”

Từ Tái Xuân gật đầu.

“Đúng là có vợ rồi quên mẹ.” Còn tưởng nó là một đứa thông minh đấy, nhà họ Từ có tiền vậy, nó còn khổ cực kiếm tiền cho con ngốc này. Rõ là ngu hơn một đứa ngốc.

A Nguyệt có chút chỉ tiếc rên sất không thành thép, hận không thể xé nát tên ngốc kia.

Nhưng...

Không biết vì sao, bà ta không làm thế.

Bà ta chỉ chửi bới không ngớt, sau đó tức giận ra khỏi phòng.

“Đúng là một tên phá sản! Sớm biết vậy tao đã không sinh thứ lỗ vốn này!”

54. Chương 54

Lúc A Nguyệt bước ra, vừa vặn chạm mặt gã tình nhân của bà ta đi từ đối diện tới.

“Sao vậy, sa sầm mặt mày, không phải chúng ta muốn phát tài sao?”

Phát tài có ích lợi gì, người cũng phải chết.

A Nguyệt chẳng hứng thú chút nào, mất hết cả hứng xuống lầu.

Gã tình nhân sau lưng ngẩng đầu, ngoảnh lại thoáng nhìn trên lầu, nở nụ cười hưng phấn.

A Nguyệt thực sự hơi mệt mỏi, không biết vì sao, mấy ngày nay chắc là ngày tháng bà ta có tiền nhất, cũng là những ngày thoải mái nhất, nhưng chẳng biết sao bà ta vẫn không vui.

Thậm chí, bà ta cảm thấy mệt mỏi trước nay chưa từng có.

Bà ta quyết định ngủ một giấc thật ngon.

Mơ mơ màng màng, bà ta nghe được bên ngoài có âm thanh cãi vã.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì nhỉ? A Nguyệt dụi mắt, mở cửa, chợt nghe được trên lầu truyền tới tiếng khóc to oao của Từ Tái Xuân.

Ai đang ăn hiếp con ngốc kia vậy? Đúng là ép người quá đáng, cả một con ngốc cũng không tha!

A Nguyệt không thấy còn tốt, vừa thấy đã đổ cả mắt.

Gã đàn ông vô dụng kia lại muốn cưỡng bức Từ Tái Xuân. Nếu là trước đây, A Nguyệt sẽ nghĩ rằng bỏ đi, dù gì mấy năm nay cũng không phải lần đầu tiên hấn tìm phụ nữ bên ngoài, nhưng, hôm nay A Nguyệt không thể chịu nổi, thậm chí bà ta nghĩ nếu không phải gã đàn ông này, không phải hấn hút ma túy, không phải hấn ở bên ngoài chơi bừa bãi, thì bà ta căn bản không nhiễm căn bệnh ấy. Bà ta cũng không thể chết sớm thế!

Giờ hấn lại còn làm phụ nữ trước mặt bà ta. Nghiêm chỉnh mà nói, là làm con dâu bà ta!

“Cái đồ không bằng cảm thú! Mày đang làm gì đó?”

Gã tình nhân bị A Nguyệt vọt tới tát mấy bạt tai nảy lửa. Lúc đầu hấn chỉ muốn chiếm chút lợi lộc, hấn từng nếm mùi vị của rất nhiều phụ nữ, chỉ chưa nếm qua mùi vị của kẻ ngốc thôi. Còn tên Trương Nghiêu kia, bình thường không để hấn vào mắt, nếu người phụ nữ của hấn ta bị hấn làm, không biết hấn ta có sắc mặt gì.

Hứng thú tệ hại của đàn ông khiến hấn bỏ nhà về phía Từ Tái Xuân, hiển nhiên Từ Tái Xuân không chịu, vừa cào vừa giãy, cuối cùng trong lúc phản kháng khóc to lên.

“Mày khóc đi, có khóc rách cổ họng cũng không ai cứu mày đâu.”

Nhưng, đúng lúc đó chẳng biết A Nguyệt uống lộn thuốc gì, lại còn tiến lên đánh hấn.

Thành thật mà nói, A Nguyệt hoa tàn ít bướm, thực sự chả ra làm sao, gã tình nhân đã chán ghét từ sớm. Nếu không phải mấy năm nay A Nguyệt coi như kiếm được tiền, thì hấn đã đá ả đàn bà này từ lâu.

Đúng là phản rồi, còn đánh hấn.

Gã tình nhân rất tức giận, A Nguyệt cũng nổi điên, hai người nhảy vào đánh đấm nhau. Thừa dịp này Từ Tái Xuân tính chạy, nhưng vận may cô không tốt, ngọn lửa chiến tranh giữa A Nguyệt và gã tình nhân cuối cùng lan sang người cô, thậm chí cô cũng không biết chuyện xảy ra thế nào, đợi đến lúc cô có ý thức, cô đã bị A Nguyệt ôm cùng nhau ngã xuống lầu.

Bích —

Gã tình nhân trên lầu chứng kiến một màn như vậy, cũng sững sờ.

Mặc dù hẳn biết bản thân khó thoát cái chết, nhưng trơ mắt nhìn hai người trước mặt chết đi, hẳn cũng sợ.

Lúc này, hẳn đâu còn sắc tâm gì, trực tiếp trốn luôn.

Về phần A Nguyệt và Từ Tái Xuân sống hay chết thì có liên quan gì tới hẳn.

Từ Tái Xuân phúc lớn mạng lớn, chỉ đập đầu.

Tương tự sự việc kinh người của mấy năm trước, Từ lão hồ cảm thấy con gái mình đúng là có thù với cầu thang, trước đây từ cầu thang ngã xuống mất trí nhớ trở thành một đứa ngốc, giờ thì sao... không xảy ra vấn đề gì chứ.

Từ lão hồ càng nghĩ càng tức giận, hận không thể túm A Nguyệt lên ‘giảng đạo lý’, nhưng A Nguyệt cũng chẳng có kết cục tốt gì.

Bà ta ngã từ trên lầu xuống, gãy cổ, nghe nói chết ngay tại chỗ.

Phải biết rằng Trương Nghiêu cũng là một kẻ đáng thương, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, bà ngoại chết, sau đến lượt mẹ ruột mình cũng chết.

Bất quá thấy thằng ngốc này hình như không có dấu hiệu đau lòng nào, nó chỉ chuyên tâm canh giữ bên giường Từ Tái Xuân.

“Sao cô ấy vẫn chưa tỉnh nhỉ?” Trương Nghiêu vô cùng lo lắng.

Từ lão hồ cũng không biết.

Bác sĩ nói Từ Tái Xuân ngốc có phúc của ngốc, nhưng cô chưa tỉnh lại.

Tình hình này khiến trong lòng Từ lão hồ sinh ra một loại cảm giác xấu cực độ.

Không thể nào...

Đừng thực sự...

Trên giường phát ra một tiếng ưm, cảm tạ trời đất, con bé kia rốt cục tỉnh lại rồi.

“Ba!”

Từ Tái Xuân sờ đầu, vừa mở mắt đã thấy Từ lão hồ ngay đầu giường. Từ lão hồ thở phào nhẹ nhõm, đệt, cuối cùng cũng không có vấn đề.

Nhưng.

Hình như ông yên tâm quá sớm rồi, vì Từ Tái Xuân thấy Trương Nghiêu ở bên giường, bèn gãi đầu một cái, “Anh... anh là ai?”

Mặt mày Từ lão hồ sa sầm, không, không phải chứ.

Có điều, Trương Nghiêu càng đen mặt hơn.

“Anh là ai?” Anh gần như bật ra từng câu từng chữ, “Từ Tái Xuân, em đừng có đùa với anh, anh tức giận đó.”

Từ Tái Xuân cảm thấy Trương Nghiêu tràn ngập ác ý, bèn co rụt trốn ra sau một chút, đợi Từ lão hồ tới, khẽ hỏi một câu, “Ba, Trương Kiêu đâu...”

Giọng cô rất nhỏ, đè nén đủ thấp, nhưng Trương Nghiêu vẫn nghe được.

Tổ cha nó. Trương Kiêu chết tiệt.

Cuối cùng vẫn là Từ lão hồ ôm lấy Trương Nghiêu sắp phát điên, gọi bác sĩ tới. Bất quá ý kiến của bác sĩ không lạc quan lắm. Vâng, số phận tùy hứng thế đấy, lúc này Từ Tái Xuân đập đầu, cũng khôi phục lại trí nhớ trước kia, nói đúng hơn là trở về dáng vẻ trước kia.

Nhưng...

Trí nhớ cô chỉ dừng lại lúc Trương Kiêu đẩy cô từ cầu thang xuống, còn mấy năm sau đó, cô không có ấn tượng gì.

Cô cũng không nhớ rõ mình từng kết hôn, không nhớ rõ dì Thái, thậm chí quên mất Trương Nghiêu.

Việc này từng là kết quả Trương Nghiêu sợ nhất, nhưng anh nghĩ, cùng lắm Từ Tái Xuân chỉ nhớ lại Trương Kiêu, bất quá không sao cả, anh cảm thấy mình tốt hơn Trương Kiêu, trước mặt tên béo đáng chết đó, vẫn ưu thế rõ rệt.

Nhưng anh tuyệt đối không ngờ, Từ Tái Xuân dứt khoát quên cả anh.

Trương Nghiêu buồn rầu.

Anh hận không thể xé nát miệng Từ Tái Xuân, để cô không nói thêm câu Trương Kiêu nào nữa.

Có lẽ vì sắc mặt Trương Nghiêu rất khó coi, cả người từ trên xuống dưới càng tản ra ác ý, điều này khiến Từ Tái Xuân hơi sợ. Cô có thói quen muốn rời xa những thứ không phải chủng tộc ta.

Nên Từ Tái Xuân đương nhiên xa lánh Trương Nghiêu.

Sau đó, Trương Nghiêu càng tức giận hơn, bàn trong nhà đều bị đập hỏng hết ba cái, ngay cả Bắp luôn luôn thân thiết với anh cũng không dám chọc giận anh.

Chủ nhân tức giận thực sự rất đáng sợ, huhuhu.

Sự việc trôi qua một tháng, Trương Kiêu cũng tới bệnh viện thăm mấy lần, nhưng Từ Tái Xuân vẫn chưa nhớ ra anh.

Trương Nghiêu đã đến bên bờ sụp đổ, mỗi lần thấy Từ Tái Xuân cười cực kỳ ngốc nghếch với Trương Kiêu, lại hận không thể nhào tới cho tên rác rưởi Trương Kiêu kia một trận no đòn.

Nhưng nếu anh làm vậy, Từ Tái Xuân chắc sẽ càng sợ anh hơn.

Mẹ nó, phải làm sao mới ổn đây.

Mỗi ngày Trương Nghiêu đều ở nhà đập bàn, Từ lão hổ cũng nhìn không nổi nữa, do đó tìm một ngày nắng ấm, kể hết những chuyện xảy ra trong mấy năm nay cho Từ Tái Xuân hay.

“Ba nói con đã nghỉ học?”

“Hề hề, nghiêm chỉnh mà nói là nghỉ học rồi, bất quá Vượng Vượng à, con không cần lo lắng, con thông minh thế, làm gì đều được.”

Từ Tái Xuân nhất thời che giấu sự bi thương, sau đó tiếp tục hỏi: “Con còn kết hôn nữa? Kết hôn với người đàn ông kia?”

Từ lão hổ ngượng ngùng gãi đầu, “Khi đó, con từ trên lầu ngã xuống, ba rất tức giận, cảm thấy tương lai con không nơi nương tựa nên muốn tìm một chỗ dựa cho con, không phải con thích đàn ông Trương gia sao? Ba bắt nó về làm chồng con, con vui không?”

Vui cái con khi! Từ Tái Xuân cũng muốn đập bàn! Căn bản không phải một người, được chưa?

Xin ba đó, ba ơi! Trước khi bắt người ta tới có thể nhìn rõ xem rốt cuộc bắt người nào không? Ít ra! Phải nhìn thể căn cước chứ!

Hiện tại Từ Tái Xuân cũng buồn rầu, cô không phải không thích Trương Nghiêu, trái lại cô có loại cảm giác rất quen thuộc với người đàn ông này. Nhưng nói sao đây, mặc kệ cảm giác quen thuộc thế nào, hiện giờ trong mắt cô Trương Nghiêu không khác gì một người xa lạ, còn nữa, bạn nói xem cô phải chấp nhận một sự thật bằng cách nào.

Giống như vừa ngủ một giấc, bèn từ hoàng hoa khuê nữ biến thành đàn bà...

Từ Tái Xuân thoáng đau thương, tựa như cô trông thấy một vết sẹo lỗi trên người cô vậy.

Cô gái béo thể, Trương Nghiêu này rốt cuộc coi trọng cô chỗ nào.

Hay anh thực sự có khẩu vị nặng, cảm thấy rất vừa miệng?

Nghĩ thế, Từ Tái Xuân càng buồn rầu hơn.

Từ lão hổ ở bên cạnh, cười hì hì gãi đầu, “Việc đó, Vương Vương nè, tục ngữ nói, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, con và thằng nhóc đó cứ hòa thuận đi, cho dù nhà chúng ta có tiền, nhưng mỗi ngày nó đều đập bàn vậy, dù tài sản ba bạc triệu cũng không chịu nổi nó phá của thế...”

Từ Tái Xuân vô cùng nói không nên lời, lý do của ba có thể nát bét thêm chút không? Cầu xin cũng phải nghĩ tới cảm nhận của cô chứ?

“Ba à, không phải con không muốn, nhưng con căn bản không nhớ... Như vậy mà nói, có lẽ trước đó con lấy hấn, nhưng con vốn không biết hấn, giống như con là hai người, Từ Tái Xuân mất trí nhớ trước kia và Từ Tái Xuân mất trí nhớ sau này, căn bản là hai người khác nhau, được chưa...”

Nét mặt Từ lão hổ hơi bi ai, “Vương Vương, vậy con tính bội tình bạc nghĩa à?”

“Hả...”

Việc này ư, trái lại Từ Tái Xuân chưa nghĩ tới. Có điều chuyện duy nhất cô nghĩ tới chính là, thay vì mỗi ngày Trương Nghiêu đến tìm cô cầu hoan, phải nghĩ chút biện pháp thôi.

Ôi... cô cũng chẳng phải phụ nữ không có dục vọng, khoan đã, nói thế cũng không đúng, dù sao cô không phải người lãnh đạm, nếu có thể, thời cơ chín muồi rồi thì cô cũng rất thích chuyện này.

Nhưng mấu chốt là...

XXOO với Trương Nghiêu, cô luôn có cảm giác như làm với người xa lạ, chẳng có chút cảm giác nào.

Hơi bài xích nữa.

Trong lúc Từ Tái Xuân ở trong phòng trầm tư suy nghĩ, lại không ngờ Trương Nghiêu ở ngoài cửa hung hăng siết chặt nắm tay.

Muốn vứt bỏ anh à, Từ Tái Xuân, em nằm mơ đi!

55. Chương 55

Tiếng mở cửa dọa Từ Tái Xuân giật mình, cô xoay đầu lại, trông thấy Trương Nghiêu đi tới... Vâng, sắc mặt khó coi.

Sự thật chứng minh, từ khi cô mất đi đoạn ký ức bọn họ kết hôn đến nay, sắc mặt anh chưa từng tốt đẹp.

“Anh... anh... anh muốn làm gì?”

Từ Tái Xuân lắp bắp.

Đây là nhà cô, phòng cô, có lẽ cô hẳn phải mạnh mẽ một chút.

Bất quá, thấy Trương Nghiêu dữ dằn đi tới như thế, cô lại mềm nhũn. Aizz, cô chính là kẻ không có triển vọng mà.

“Việc đó... anh muốn ngủ ở đây à? Vậy tôi đến phòng sách ngủ.” Nhìn dáng vẻ Trương Nghiêu, trong lòng Từ Tái Xuân run lên, sau đó lui về sau.

Từ Tái Xuân còn chưa bước tới cửa phòng, Trương Nghiêu đã chắn trước mặt cô. Sự thật chứng minh, mặc kệ cô đi đâu, Trương Nghiêu cũng chắn trước mặt cô.

Hồi lâu sau, Từ Tái Xuân cũng hiểu. Trương Nghiêu căn bản không muốn cô đi, đồng thời nhìn ánh mắt anh tràn ngập XXOO... Từ Tái Xuân thoáng hiểu ra.

Cô đỏ mặt, đẩy Trương Nghiêu một cái, “Tôi... tôi hơi khó chịu...”

Trương Nghiêu lạnh lùng nhìn cô, “Em lấy có này hết một tháng rồi.” Mặc kệ ra sao, tối nay anh muốn ăn thịt.

Từ Tái Xuân lui về sau một bước, giọng càng run hơn, “Tôi... tôi vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng...”

Giọng Trương Nghiêu cũng lạnh hơn, “Em không cần chuẩn bị gì cả, em chỉ cần dang chân ra là được.”

Những lời này rất nhục nhã, có điều cũng hiểu sắc lắm. Từ Tái Xuân đỏ mặt. Chờ chút, cái phải đỏ hẳn là hốc mắt chứ?

“Anh... lưu manh.”

Cô khẽ nói một câu, nhưng không ngờ, tai Trương Nghiêu rất nhạy, thoáng cái nghe được.

“Lưu manh?”

Kỳ quái là, anh nở nụ cười, sau đó kéo cô vào lòng, vô cùng lưu manh nâng cầm cô lên, cọ cọ phần thịt mềm bên trên, “Này, Từ Tái Xuân, em nói thử xem, anh lưu manh chỗ nào.”

Mặc kệ ra sao, mặt Từ Tái Xuân càng đỏ hơn.

Tối nay, đối với Từ Tái Xuân mà nói cũng đủ kinh hồn bạt vía rồi. Bất quá cũng may, chuyện cô nghĩ tới không xảy ra, Trương Nghiêu không chạm vào cô, trái lại rất tức giận bịt kín mình trong chăn, sau đó tức giận thiếp đi.

Cô vốn định rời khỏi, nhưng sau lưng Trương Nghiêu giống như mọc thêm con mắt, “Nếu em đi thêm bước nữa, anh lập tức bỏ nhà tới.”

Từ Tái Xuân vừa nghe, thực sự sợ hãi.

Cô an ủi mình, tuy cô không có đoạn ký ức ấy, nhưng hai người họ là vợ chồng, nên việc cùng chung chăn gối hẳn không có chuyện gì.

Hơn nữa, dường như đáng đáp Trương Nghiêu không tệ, chuyện xấu hổ kia, cô quên mất tư vị rồi, nếu làm lần nữa, nói không chừng, cô có thể nhớ ra những cảm giác tốt đẹp đó...

Khụ khụ.

Mang theo rất nhiều mong ngóng, còn có cảm xúc ngổn ngang, Từ Tái Xuân bò lên giường.

Lòng cô vẫn lo sợ bất an, trong bóng tối cô chờ đợi, một mực chờ đợi Trương Nghiêu hành động.

Nhưng, không biết đã đợi bao lâu, cuối cùng Trương Nghiêu cũng không chạm vào cô.

Sau đó...

Cô mang theo chút mất mát mơ hồ, rốt cuộc mê man ngủ mất.

Từ Tái Xuân tỉnh lại lần nữa, cả người giống như bạch tuộc quấn quanh Trương Nghiêu. Thế cũng bỏ đi, ngẩng đầu lên Trương Nghiêu còn bày vẻ mặt kiêu ngạo nhìn cô.

Ngoài miệng cô nói đừng, trái lại cơ thể rất thành thật nha.

Từ Tái Xuân rùng mình một cái, tuy Trương Nghiêu không chính miệng nói ra những lời này, song Từ Tái Xuân có loại cảm giác Trương Nghiêu đang nói thế.

“Anh...”

Cô dừng một chút, cô vừa kêu cái gì đấy.

Lại nhìn Trương Nghiêu, sự lạnh lẽo thâm trầm trong mắt anh đã nhanh chóng thoáng hiện ít cảm xúc, nhưng rất nhanh biến mất không còn tăm hơi.

Vì Từ Tái Xuân đỏ mặt, nên mau chóng rút khỏi vòng tay ấm áp.

Một bữa sáng Từ Tái Xuân ăn một cách không có khẩu vị. Cô cảm thấy mình hơi béo, muốn giảm béo, do đó cô chỉ ăn một cái bánh bao bèn đặt đĩa xuống.

Nhưng vẫn chưa rời bàn, Trương Nghiêu đã gấp một cái bánh bao cho cô.

“Tôi, tôi không ăn nữa.” Từ Tái Xuân từ chối.

Không biết vì sao, ở trước mặt Trương Nghiêu cô rất dễ đỏ mặt, vì anh là người khác phái? Hay vì anh đẹp trai nhỉ?

Trương Nghiêu nhú mày, nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó một câu trúng đích, “Em đang giảm béo?”

“Không, không có mà...”

“Vậy thì tốt. Ăn đi.”

“...”

Từ Tái Xuân nhìn bánh bao trong chén, nuốt một ngụm nước bọt. Tuy cô rất muốn giảm béo, song phải nói rằng, một cái bánh bao nhỏ vậy thực sự ăn không no đó.

Cơm nước xong, Trương Nghiêu thoáng nhìn Từ Tái Xuân, trong ánh mắt mang theo rất nhiều trách cứ. Từ Tái Xuân có chút không hiểu.

Cô đâu làm gì sai.

Lúc Trương Nghiêu đi, ánh mắt vẫn u oán, điều này khiến Từ Tái Xuân hơi luống cuống.

“Dì Thái, con... con làm gì sai sao?”

Dì Thái đang tắm cho con của Bắp, cún con mập mạp được tắm sạch sẽ, rồi đặt lên tấm thảm mềm mại, thực sự rất đáng yêu.

Từ Tái Xuân cảm thấy trái tim mình mềm nhũn.

“Đáng yêu quá.”

Dì Thái phụt một tiếng bật cười, “Đương nhiên đáng yêu rồi.”

Giọng điệu bà, không biết là chỉ cún con hay chỉ ai.

Dù sao, Từ Tái Xuân ngốc nghếch không phân biệt được.

Từ Tái Xuân ở nhà hơi buồn chán, chơi với cún một chút, cô bèn chạy lên lầu thu dọn phòng. Không thể không nói, mặc dù không có đoạn ký ức kia, nhưng sự thật xảy ra trước mắt, phòng cô có rất nhiều đồ đạc đàn ông.

Nhặt được một dao cạo râu.

Lại nhặt được một chiếc quần lót.

Ặc... Rốt cuộc đã mặc hay chưa trời... Từ Tái Xuân tiếp tục tìm kiếm, cái gì, có một con gấu rất to, không đúng, đây là một bộ áo khoác gấu.

Từ Tái Xuân vuốt áo khoác gấu, trong đầu xuất hiện một hình ảnh.

Đó là Trương Nghiêu, trên gương mặt toàn nốt đỏ, sau đó ra vẻ đáng thương nằm trong áo khoác ghen ngào.

Phụt...

Từ Tái Xuân nở nụ cười, rồi nhìn bản thân trong gương, vẫn mập mạp, bắt quá giữa hai lông mày đều là xuân tình, ngấm lại cũng say rồi.

Từ Tái Xuân quyết định giúp Trương Nghiêu giặt quần lót, cô cũng không biết tại sao muốn làm thế, không phải nên bài xích à? Nhưng đợi cô tỉnh táo lại, cô đã thuần thục thả các thứ như dao cạo râu, nước súc miệng về chỗ cũ, vâng, đúng, cô cảm giác được bọn chúng vốn nên đặt ở đó.

Cuối cùng, thu dọn căn phòng xong, còn có hai con gấu.

Một con gấu bông, một bộ áo khoác gấu.

Cô rất thích gấu, đặt trong phòng hơi chiếm chỗ, nhưng cho dù là vậy, cô cũng chưa từng muốn ném đi.

Hơn nữa, trong đầu xuất hiện những hình ảnh, thực sự rất buồn cười.

Trương Nghiêu không hiểu sao nhảy mũi mấy cái.

Là, là ai nhớ anh nhỉ?

Khi Từ Tái Xuân dọn dẹp ngăn tủ, còn phát hiện một chiếc nhẫn.

Cô gần như không thèm nghĩ ngợi, lập tức đeo lên ngón áp út mình, hết sức vừa vặn. Cô suy nghĩ một chút, dường như thứ này vốn là của cô.

Đây là nhẫn kết hôn của cô.

Trong nháy mắt, Từ Tái Xuân cảm thấy hơi nặng nề, bỏ đi, dừng ngay ngò ở phòng này nữa, hiện tại đối với cô mà nói, đây đã là nơi vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Lúc Từ Tái Xuân đi ra, dì Thái nói cô có điện thoại.

Người gọi điện không có gì bất ngờ chính là Lư Lạc. Sau khi cô tỉnh lại Lư Lạc từng tới thăm cô, nói rằng cô ta là bà chủ nhỏ của cô.

Về sau, cô cũng biết khoảng thời gian đó cô coi như gặt hái không ít, nướng bánh quy và bánh ngọt bất ngờ được người ta chào đón. Thành thật mà nói, Từ Tái Xuân vẫn còn rất tự hào, nhất là lời Lư Lạc nói mặc dù hơi độc miệng, song con người thực sự rất tốt.

Do đó, khi Lư Lạc điện thoại hẹn cô ra ngoài, Từ Tái Xuân nghĩ nghĩ, vẫn đồng ý.

Lúc Lư Lạc tới đón cô, gặp được mấy tên nhóc mập mạp trong sân, nhất thời có chút hưng phấn.

“Oa, một thời gian không tới, lớn đến vậy à? Dễ thương quá...”

Mấy chú cún thực sự kích thích trái tim thiếu nữ của Lư Lạc.

Từ Tái Xuân cười cười, “Chị có muốn nuôi một con không...”

“Thôi...” Lư Lạc xua tay, “Mấy con này đều y hệt đàn ông, chỉ nên đứng từ xa nhìn chứ không thể cọt nhả đùa giỡn...”

Từ Tái Xuân cũng không miễn cưỡng... ngồi lên ghế sau xe Lư Lạc hỏi: “Hôm nay chúng ta đi đâu?”

“Đương nhiên là làm bánh ngọt. Đã lâu không ăn bánh em làm rồi.”

“...”

Từ Tái Xuân bắt đầu dĩ, biết ngay không có chuyện gì tốt mà.

Bất quá, Từ Tái Xuân bày tỏ bản thân đúng là rất hưởng thụ quá trình làm bánh ngọt, đặc biệt khi bên cạnh còn có người chờ ăn, loại cảm giác thành tựu này không cần nói cũng biết.

Lư Lạc thỏa mãn ăn bánh Matcha trà xanh, nhìn Từ Tái Xuân đang rửa tay, bèn tán dõc, “Nghe nói em và Trương Nghiêu rạn nứt rồi?”

Từ Tái Xuân sững sờ, lâu bọt nước trên tay.

“Cái gì rạn nứt?”

Lư Lạc múc một miếng bánh bỏ vào miệng, khẽ híp mắt thỏa mãn, “Thì chú rể cưới thay kia của em ấy, em tính chừng nào đá hẳn...”

Từ Tái Xuân hết sức mờ mịt.

Lư Lạc nhìn cô, tiếp tục nói: “Em đừng nói em không biết nha, gã Trương Nghiêu kia thay anh trai hấn gả, mặc dù nói là ở rể, nhưng bọn em không tính là hà khắc hấn, em không biết trước đây em thích hấn cỡ nào đâu, làm gì cũng cho hấn, em còn chưa biết, giờ công ty Trương Nghiêu mở đều do ba em bỏ tiền vào... Nói đi, giờ em nhớ ra rồi, sao nào, còn tính làm vợ chồng lâu dài với người ta không?”

Từ Tái Xuân cúi đầu, không nói gì.

Lư Lạc cắn môi, giống như lẩm bẩm nói thêm: “Thực ra, chị nói này, chia tay cũng tốt. Ai biết thằng nhóc kia thật lòng thích em hay vì tiền nhà em đâu...”

“Anh ấy không phải thế.”

Từ Tái Xuân nói không ra sự buồn bực trong lòng, lắc lắc tay, chuẩn bị ra ngoài.

Lúc này, Lư Lạc ở phía sau còn bỏ thêm một câu, “Em khẳng định vậy à? Nhưng em đâu nhớ ra hấn...”

“Em biết mà.”

Từ Tái Xuân xoay đầu lại, nhìn Lư Lạc, nghiêm túc gạt đầu: “Chị đừng hỏi em tại sao khẳng định vậy, nhưng em biết, anh ấy không gạt em.”

Lư Lạc gạt đầu, trái lại không nói nữa.

Đợi Từ Tái Xuân sắp ra khỏi cửa, cô ta mới hỏi: “Em đi đâu đấy?”

“Trong phòng bí bách quá, em tính ra ngoài dạo tí.”

56. Chương 56

Sau khi Từ Tái Xuân đi ra, đúng lúc chạm mặt Trương Nghiêu.

“Sao anh ở đây?” Nét mặt Từ Tái Xuân rất khiếp sợ, nhưng càng khiến cô không ngờ là, Trương Nghiêu lại có thể dẫn theo một đám cún con tới.

“Anh muốn làm gì?”

“Em quên rồi sao? Phải tiêm phòng cho chó.”

“À.” Từ Tái Xuân chợt nhớ ra, đám cún con hơi bị tiêu chảy, bọn họ đã nói dẫn chúng đến bệnh viện thú cưng.

Dọc đường đi, Trương Nghiêu cũng không nói nhiều.

Thực ra anh không nói lời nào, Từ Tái Xuân ngồi phía sau, sưng sốt thất thần nhìn gò má anh.

Cô nghĩ, cô cũng không chán ghét anh lắm, chẳng qua... cô cảm thấy, có lẽ cô hơi làm kiêu, hiện tại chỉ có chút khó xử thôi.

Vừa tỉnh lại ai có thể tiếp nhận nỗi mình có thêm một ông chồng chứ!

Trương Nghiêu không nói lời nào, cô cũng chẳng biết nói gì. Không có tiếng nói chung đúng là bi ai.

Trong xe rất ngột ngạt, Từ Tái Xuân khẽ sờ cái đầu lông lá của cún con, trong lòng thở dài một hơi, sớm biết thế cô đã về nhà rồi, tại sao phải đi với anh chứ.

“Em ăn cơm chưa?”

Khi xe đến giao lộ đèn đỏ, Trương Nghiêu nhẹ nhàng hỏi một câu.

Từ Tái Xuân gần như từ chỗ ngồi bật dậy, “Chưa... chưa nè...” Không hiểu sao cô hơi khấn trương.

“Muốn đi ăn mì không?” Trương Nghiêu đề nghị.

Từ Tái Xuân hơi đói bụng, nhưng nhìn cún con đầy xe, cô lại hết sức do dự.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ cô, Trương Nghiêu quen cửa quen ngõ rẽ vào đường lớn, “Chúng ta giao chúng cho bệnh viện thú cưng đợi lát nữa tới đón chúng là được.” Dừng một chút, anh nói thêm: “Yên tâm đi, không phải lần đầu tiên chúng tới đây, không biết sợ.”

Được rồi, nghe nói Trương Nghiêu hơi bị dị ứng lông chó, nhưng lần nào cũng đều là anh đưa cún con tới bệnh viện.

Rõ là người đàn ông vừa kỳ quái, vừa tự ngược nhĩ.

Sau khi hai người đưa cún con đến bệnh viện thú cưng bèn chuẩn bị đi ăn đồ.

Nghe nói ở cách đây không xa, hơn nữa đoạn đường này không cho đỗ xe, vì vậy hai người quyết định đi bộ tới, rèn luyện cơ thể cũng tốt.

Từ Tái Xuân đi một cách chậm rãi, Trương Nghiêu thì đi nhanh, chốc lát sau Từ Tái Xuân bèn rơi lại phía sau khá nhiều.

Cô mơ hồ có một cảm giác, trước kia là Trương Nghiêu kéo tay cô.

Giờ... nhìn bàn tay trống rỗng, cảm giác của cô rất kỳ quái.

Bỗng nhiên, lòng bàn tay ấm áp, không biết từ lúc nào, Trương Nghiêu đã quay lại, dường như rất bất đắc dĩ nhìn cô một cái, sau đó trong lúc Từ Tái Xuân trở mắt đứng nhìn, anh nắm lấy tay cô.

Cô... không muốn nha...

Từ Tái Xuân rất kiểu cách nghĩ, cô, cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng Trương Nghiêu hoàn toàn không hề nhìn cô, mặc kệ cô giãy giụa thế nào, anh vẫn nắm tay cô thật chặt.

Dì Thái nói, thực ra cá tính Trương Nghiêu rất thích đùa, Từ Tái Xuân nghĩ, anh hẳn là một người đàn ông ấm áp chứ, nhưng... hình như có chút bá đạo nữa.

Người đàn ông ấm áp bá đạo! Hoàn toàn không có cách nào chống cự nổi!

Đáng trách là, cô lại có thể không chán ghét, trái lại trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Trương Nghiêu dắt cô đi ăn mì thịt bò cô thích nhất, vì giảm béo, Từ Tái Xuân gắng gượng gọi hai tô mì thịt bò thay vì gọi ba tô.

Nét mặt Trương Nghiêu rất khinh bỉ, sau đó la lớn với bà chủ: “Hai tô mì thịt bò, tô lớn.”

Từ Tái Xuân đỏ mặt, cô có thể khẳng định tất cả mọi người đều đang nhìn cô.

Sau khi Trương Nghiêu ngồi xuống bèn buông tay Từ Tái Xuân ra, anh tự mình chơi game trên điện thoại, Từ Tái Xuân hơi buồn chán, nhìn không được nhích lại gần, “Anh đang chơi trò gì vậy?”

Trương Nghiêu nói một tên trò chơi trên điện thoại.

Xin lỗi, Từ Tái Xuân chẳng có chút hứng thú.

“Em có muốn chơi thử không, chỉ cần nhảy qua tránh chướng ngại vật là được.”

Nghe ra có chút bại não, người thiết lập cũng rất xấu xí, đồng thời độ khó cũng rất thấp. Từ Tái Xuân lười biếng thử mấy cửa, nhưng dần dần, tốc độ càng lúc càng nhanh...

“Á! Chết rồi!”

Ngẩng đầu lên, lại thấy vẻ mặt đắc ý của Trương Nghiêu, “Anh nói khó mà, chà, mới 13 cửa đã chết, anh đi tới cửa 84 rồi đó...”

“...” Từ Tái Xuân cảm thấy mình lại bị xem thường.

Từ Tái Xuân bị xem thường quyết định thủ tiêu tô mì thịt bò, còn là tô lớn.

Cô gần như muốn nhào vào trong tô, cô muốn hóa bi phần thành sức mạnh. Còn nữa, thịt bò trong tô này sao ít thế.

Cô hơi oán hận ngẩng đầu lên, vừa khéo, Trương Nghiêu cũng ngẩng đầu, nhìn cô một cái, sau đó cũng không nói gì bèn gấp toàn bộ thịt bò trong tô mình vào tô của cô.

Cô... cô không có ý này mà.

Nhưng, hình như trước đây cũng như vậy.

Từ Tái Xuân cúi đầu, càng lúc càng cảm thấy mình quá làm kiêu.

Từ Tái Xuân thực sự rối rắm, lúc trở về vẫn cúi đầu, Trương Nghiêu nắm tay cô không trực tiếp về bệnh viện thú cưng ngược lại đến siêu thị nhỏ sát vách.

“Em không ăn kẹo que.” Từ Tái Xuân không kiềm được thốt ra, sau khi nói xong, gương mặt không hiểu sao đỏ bừng.

Mặt Trương Nghiêu cũng hơi đỏ, bắt quá anh rất bình tĩnh tiêu sái vào siêu thị, rồi chọn ít đồ ăn vặt, cuối cùng khi tới cửa, anh cầm mấy hộp áo mưa.

Ờo... Từ Tái Xuân nhanh chóng liếc anh, phát hiện Trương Nghiêu khá bình tĩnh.

Sau đó, Từ Tái Xuân không bình tĩnh nổi.

Lúc trở về, đám cún con đều đang ngủ. Xếp hàng ngủ ở ghế sau, Từ Tái Xuân chỉ có thể ngồi phía trước.

“Anh làm tài xế.”

Trương Nghiêu nói thế.

Khi Từ Tái Xuân lên xe, thoáng nhìn túi đồ vật ở ghế sau, trong đó còn có mấy hộp áo mưa. Cô biết Trương Nghiêu mua mấy thứ này, có nghĩa là anh muốn làm chuyện đó với cô.

Thực ra, trong nội tâm mách bảo, cô cũng không đến nỗi nào bài xích, chẳng qua, luôn cảm thấy hơi kỳ quái.

Không thể cho cô chút thời gian sao? Trong lòng đàn ông chỉ nghĩ mấy thứ đó thôi à! Hừ...

Lúc tới đèn đỏ, Trương Nghiêu lấy bao thuốc lá từ trong túi ra, Từ Tái Xuân đang định nói không nên hút thuốc, nhưng cô phát hiện Trương Nghiêu chỉ ngậm điếu thuốc, chứ không đốt.

Hiển nhiên là ngậm cho đỡ ghiền.

“Em không muốn hửm?”

Trong lúc chờ đèn xanh, Trương Nghiêu hỏi một câu quái lạ.

Từ Tái Xuân lơ ngơ, “Gì mà muốn hay không?”

Đến lượt Trương Nghiêu thoáng buồn bực, xoay đầu lại khẽ quét Từ Tái Xuân, “Em chưa tới 25 đã lãnh cảm à?”

Từ Tái Xuân đỏ mặt, không biết thẹn quá hóa giận là gì, nắm quả đấm, cô hơi kích động, “Em đâu có lãnh... cái đó, anh mới cái đó đó...”

“Anh cái đó hay không, em không biết ư?”

Trương Nghiêu ngậm điếu thuốc, cười lưu manh với Từ Tái Xuân, “Nếu không, chúng ta thử ngay đi?”

Dáng vẻ kia của Trương Nghiêu như lập tức lái tới khách sạn, lần này đến phiên Từ Tái Xuân sợ hãi, “Em... em muốn về nhà... em... em không muốn...”

Trương Nghiêu không nói nữa, nụ cười trên mặt cũng phai nhạt bớt.

Từ Tái Xuân hơi khó chịu.

“Cái kia... em không phải...”

Trương Nghiêu dập tắt điều thuốc, ném ra ngoài, Từ Tái Xuân đang định dạy dỗ, chợt nghe giọng nói lạnh lẽo của anh, “Từ Tái Xuân, có phải em chê anh không?”

“???” Từ Tái Xuân mở to hai mắt, “Anh nói gì đấy?”

“Từ Tái Xuân, em nói rõ ràng cho anh, tránh có vài chuyện em nghĩ đông nghĩ tây, anh nói em biết, ngay từ đầu người cưới em chính là anh, nên hiện tại mặc kệ em là Từ Tái Xuân trước kia hay Từ Tái Xuân bây giờ, anh cũng chỉ biết em là vợ anh, đời này anh đã cưới em thì không có hứng thú ly hôn. Em hiểu chưa?”

Từ Tái Xuân vẫn còn sững sờ, Trương Nghiêu nói thêm: “Dù sao em chính là vợ anh. Còn nữa, anh muốn XXX, ngay tối nay.”

“...”

Từ Tái Xuân thực sự không biết phải hình dung thế nào. Quả nhiên... quả nhiên cô nên làm kiêu một chút.

Từ Tái Xuân lại không nói gì. Có lẽ đang lo lắng đến việc ‘XXX’ trong miệng Trương Nghiêu.

Trương Nghiêu nghiêng đầu nhìn cô, không nhịn được nữa, “Rốt cuộc em bị bệnh chỗ nào, trước đây quần anh lắm mà, cuối cùng anh có chỗ nào không tốt?”

Từ Tái Xuân xoay mặt đi, yên lặng giả chết.

“Em còn không cho anh sắc mặt?”

Cô rõ ràng không có mà, được chưa?

Véo hông, Từ Tái Xuân cũng hơi tức giận, “Anh muốn cãi nhau với em sao?”

Trương Nghiêu hừ lạnh một tiếng, “Có gì không thể. Từ Tái Xuân, anh hỏi em một lần nữa, rốt cuộc em muốn tiếp tục với anh nữa không?”

Từ Tái Xuân chỉ hơi rối rắm, nhưng đối phương đã kéo sự việc tới mức này, hơn nữa, mấu chốt nhất là, anh vừa chân thành thề thốt nói sẽ không ly hôn.

Từ Tái Xuân nắm quả đấm, tức giận nghĩ, đàn ông có phải đều như vậy không, ngoài miệng thì nói thế này nhưng trong lòng lại thế kia.

Từ Tái Xuân phồng má, Trương Nghiêu ở bên cạnh nhìn dáng vẻ kia của cô, lại càng tức giận hơn.

“Có phải em còn nhớ thằng khốn kiếp Trương Kiêu kia không...”

“...”

Cuối cùng đang nói chỗ nào trời... Từ Tái Xuân lườm một cái.

“Á à! Em còn trợn mắt với anh! Quả nhiên là đã coi trọng tên khốn kiếp kia chứ gì! Anh biết mà, anh nên đi đánh chết nó!”

Từ Tái Xuân hoàn toàn hết còn lời để nói, rốt cuộc Từ lão hổ đã tìm cho cô ông chồng thế nào nhỉ.

Anh đang ghen sao? Khoan đã, không đúng... Anh ngoảnh mặt lại nhìn gì vậy.

“Anh làm gì đó?!” Trương Nghiêu quẹo gập, Từ Tái Xuân sợ đến mức hét ầm lên, “Oaoaoa.... Rốt cuộc anh nghĩ cái gì thế?”

Trương Nghiêu lại gần, bóp quai hàm cô, hung hăng uy hiếp, “Chẳng phải em coi trọng thằng lỗ mãng kia hả, anh đi đánh chết nó là được!”

“...”

Thời gian dường như im lặng.

Từ Tái Xuân đang nghĩ, sau đó thì sao... cô nên nói gì đây. Nhưng cô lại chẳng thốt ra được lời nào.

Gì, hình như có gì đó không đúng, còn nữa, Trương Nghiêu vẫn còn bóp quai hàm cô nha, khốn kiếp, có phải anh bóp tới nghiền không, giờ vẫn chưa buông ra.

Cái tư thế này, chu mỏ, giống hệt cá vàng, xấu ơi là xấu.

Từ Tái Xuân muốn giãy khỏi Trương Nghiêu.

“Anh... puôn em ra... khốn kiếp... anh puôn em ra...”

Nhưng bất kể Từ Tái Xuân giãy giụa thế nào, Trương Nghiêu cũng không buông, trái lại ánh mắt rất quái lạ nhìn cô.

Tên khốn kiếp này, rốt cuộc bị sao trời!

Từ Tái Xuân rất muốn phun nước miếng vào người anh, tốt nhất là phun lên mặt anh.

Nhưng cô còn chưa thực thi, đã thấy Trương Nghiêu cúi đầu.

Mẹ nó...

Anh không bằng cảm thú, đáng vẻ cô xấu vậy, anh cũng hôn được...

Á á á á...

Không biết xấu hổ!!! Anh hôn cô rồi!!!!

57. Chương 57

Từ Tái Xuân cảm thấy Trương Nghiêu quá vô sỉ.

Anh hôn cô đến mức mặt đỏ chân nhũn, vất vả lắm có người tới cứu vớt cô, nhưng cô còn chưa thở phào một cái, đã thấy Trương Nghiêu đang nghiền cứu áo mưa rồi.

“Em thích mùi gì? Giờ anh mới phát hiện món đồ chơi này nhiều mùi vậy...”

Khốn kiếp! Ít giả bộ đi! Cô nhìn thấu anh rồi, được không! Cảm thú! Hơn nữa... cô còn chưa muốn OXXX với anh đâu!

Có điều, đáng vẻ cô đỏ mặt không chút nào thể hiện sự từ chối cả, trái lại Trương Nghiêu nghĩ đây là muốn nghênh còn cự.

Ngao ngao ngao... quả nhiên Cố Tây Dương nói đúng, đôi khi ‘muốn’ và ‘không muốn’ trong miệng phụ nữ thực ra đều là một ý đây.

Ngẫm lại, anh còn hơi kích động đó.

Trương Nghiêu hận không thể lập tức kéo Từ Tái Xuân lên giường, động tác khẩn cấp kia khiến Từ Tái Xuân căn bản không phản kháng được. Mẹ nó! Cô đã lấy một con trâu hoang à!

Trên thực tế, về đến nhà, Trương Nghiêu đã lập tức làm thể.

Cũng may, hôm nay Từ lão hổ và dì Thái không ở nhà, bằng không cô thực sự...

Không còn mặt mũi nhìn người nữa.

Khoan đã... không phải cần tùy tiện cự tuyệt một chút trước sao?

Trương Nghiêu không phải bạn học nam khác cô biết, căn bản chẳng cho cô cơ hội cự tuyệt. Đến phòng rồi, trong nháy mắt, anh cởi sạch lảng, sau đó rất vui vẻ nháy mắt với cô.

Khoan khoan... Khi nào đã nhanh vậy, cô vẫn chưa chuẩn bị xong mà.

Từ Tái Xuân rất đặng lòng, nhưng rất nhanh, Trương Nghiêu giống như con chó khổng lồ, nhào tới. Sau đó Từ Tái Xuân làm kiêu một giây, tiếp theo cũng ôm Trương Nghiêu.

Khốn kiếp! Cô cũng không phải người chết, bị một anh chàng đẹp trai vừa sờ vừa liếm, đương nhiên cũng hơi ươn ướt rồi.

Này... bạn nói Trương Kiêu à, tên đó không phải... Mỗi một người lúc còn trẻ vô tri đều sẽ yêu cận bã ầy mà! Cái thứ ấy ư... tạm biệt...

Từ Tái Xuân bày tỏ ở trạng thái tỉnh lại vẫn chưa được ăn thịt, nhìn dáng vẻ như hổ đói kia của Trương Nghiêu, mặt cô thoáng đỏ ửng, nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

“Anh... anh có thể chậm chút không...”

Trương Nghiêu dừng lại, quả nhiên chậm một chút, sự thật chứng minh, mấy năm nay hai người họ có tình cảm khác không thì Từ Tái Xuân không biết, nhưng cô chỉ biết hai người lên giường hẳn rất hài hòa.

Còn nữa, chắc hẳn Trương Nghiêu đã luyện tập rất nhiều, kỹ thuật không tệ. Cô có chút hưng phấn nho nhỏ.

Bất quá không biết có phải vui quá hóa buồn không, trong lúc đã chuẩn bị xong màn khởi động, Trương Nghiêu cũng hưng phấn liên tục rất muốn tiến vào, Từ Tái Xuân cảm giác hạ thân ẩm ướt, sau đó...

Cô cúi đầu, nhìn màu hồng trên tấm drap trải giường, chợt một chương đẩy Trương Nghiêu ra.

Mẹ nó. Cô có đi cả rồi.

Từ Tái Xuân thoáng buồn rầu, không biết có phải tâm trạng cô kích động không mà bụng cô hơi đau. Trương Nghiêu cũng hơi đau, khi Từ Tái Xuân chạy đi vừa vịn đập trúng vị trí quan trọng của anh, nghĩ lại, lịch sử luôn luôn dọa người, giờ anh rất hậm hực, ai cũng muốn ném.

Mặt Từ Tái Xuân hơi trắng bệch, bụng cô hơi đau, muốn nằm xuống. Nhưng màu hồng trên giường thực sự khiến cô có chút xấu hổ.

“Em... em phải đổi drap giường đi giặt...”

Trương Nghiêu vốn nằm trên giường hậm hực, nghe giọng Từ Tái Xuân bèn lười biếng ngẩng đầu lên, “Ừ...” Dừng một chút, dường như thấy được sắc mặt Từ Tái Xuân bất thường, anh giơ tay lên sờ soạng mặt Từ Tái Xuân, “Sao thế, sắc mặt trắng bệch vậy?”

Môi Từ Tái Xuân cũng trắng, muốn nở một nụ cười, nhưng còn khó coi hơn khóc.

“Bụng em đau quá.”

“Vậy em còn không nằm xuống?”

“Nhưng trên giường rất bẩn.”

Trương Nghiêu im lặng, sau đó lần nữa ngồi dậy, anh ôm drap giường sạch nhanh nhẹn thay drap giường bẩn đi.

“Còn đau không?” Từ Tái Xuân đã lâu không đau thế này, nước mắt cũng rơi. May mà, trên bụng có một bàn tay đàn ông đè suốt, chắc cảm giác được sự lạnh lẽo của cô, người đàn ông vẫn tỉ mỉ xoa.

Ấm áp, như bếp lò. Cô được anh ôm vào lòng, cảm thấy hơi nóng, cả người đều toát mồ hôi.

“Không... không đau lắm.”

Cô tựa vào cánh tay Trương Nghiêu, híp mắt, như một con mèo, “Việc đó... tại sao anh muốn cưới em?”

Bên tai có một tiếng cười khe khẽ, là giọng Trương Nghiêu, anh chống lên trán cô, cười rất rạng rỡ, “Giờ em muốn thu sau tính sổ hả?”

Từ Tái Xuân bĩu môi, cô không có nha.

Trương Nghiêu lau mồ hôi lạnh trên trán cô, khẽ sờ soạn, một lát mới lên tiếng: “Khi đó, anh mới ra tù. Không tiền, không học thức, công việc cũng tìm không được. Bà ngoại bị bệnh, sau đó bọn họ nói rằng phải nói bà biết chuyện anh ngồi tù...”

Từ Tái Xuân rút cuộc đã hiểu, hóa ra Trương Nghiêu bị ép buộc.

“Anh có oán không...”

“Ban đầu có một chút. Nhưng dần dần không còn nữa.” Nhất là sự tồn tại của Từ Tái Xuân, đối với Trương Nghiêu mà nói, là ngọn đèn sáng soi sáng sinh mạng. Anh thương còn không kịp, làm sao oán hận được.

“Em hỏi anh nhiều thế, cũng đến lượt anh hỏi em rồi nhỉ? Em thích tuýp đàn ông thế nào?”

Thích tuýp đàn ông thế nào à. Từ Tái Xuân ngẫm nghĩ, trong đầu bèn xuất hiện khuôn mặt Trương Kiêu. Thành thật mà nói, cô cũng không biết đó là thích hay gì, dù sao lúc đó Trương Kiêu kia là nhân vật nổi tiếng trong trường, cô cũng cảm thấy hắn rất đẹp trai, sau đó có rất nhiều nữ sinh thích hắn. Còn cô làm sao thích hắn, cô nghĩ có lẽ vì thuận theo trào lưu. Rất nhiều nữ sinh đều ở sau lưng nói hắn, nói rằng hắn có rất nhiều ưu điểm, đẹp trai có tiền, còn tốt với người ta, dần dà, cô bèn thích.

Đến bây giờ, cô cũng không thể xác định rốt cuộc mình thích hắn, hay trong lòng thích hình mẫu nam thần đó.

Bất quá...

Nếu là Trương Nghiêu, Từ Tái Xuân bày tỏ nằm mơ cũng không ngờ chồng mình sẽ là kiểu này.

Anh không có văn hóa gì, làm việc còn hơi vô lại, nhưng anh rất dịu dàng với động vật nhỏ, đối với cô bề ngoài trông thô bạo thế song thực ra sẵn sàng nhiều hơn.

Từ Tái Xuân không ngốc, cô biết người đàn ông này thích cô.

Nhưng cô lại kiểu cách, vì cô không biết người đàn ông này là thích cô bây giờ, hay thích đồ ngốc trước kia.

Trên thế giới này chuyện nhàm chán nhất chính là mình ghen tuông với chính mình.

Quả thực nhàm chán hết sức.

Từ Tái Xuân nhàm chán hết sức không muốn trả lời câu hỏi của Trương Nghiêu, Trương Nghiêu liên tục hỏi hai lần, cô đều áp ứng.

Một lúc lâu, dường như Trương Nghiêu cũng biết.

“Anh biết, tuýp người em thích chính là kiểu như Trương Kiêu, đúng không?”

Anh cười khỏ một tiếng, “Cũng đúng thôi, nhà hắn không tệ, văn hóa lại tốt, hai người là người một thế giới...”

Sự ầm áp trên bụng biến mất, Từ Tái Xuân có chút không quen. Cô nhìn Trương Nghiêu rời khỏi giường, trong nháy mắt đó, nhìn bóng lưng anh, cô vô cùng sợ hãi.

Lẽ nào anh muốn đi sao?

“Anh... anh đi đâu đó?”

Trương Nghiêu nhặt drap giường trên mặt đất, tức giận liếc nhìn Từ Tái Xuân, “Nhìn cái gì mà nhìn, anh đi giặt drap giường, bằng không lát nữa giặt không sạch lại phí một tấm drap giường.”

Được rồi, giờ lại phát hiện thêm một ưu điểm của Trương Nghiêu. Dường như anh rất bá đạo, nhưng hình như không có chủ nghĩa đàn ông. Chẳng hạn như giặt tấm drap giường này, tuy về mặt anh không được tự nhiên, song vẫn làm.

Từ Tái Xuân mơ mơ hồ hồ mơ một giấc mơ. Cô vô sỉ nằm mộng xuân, sau đó mơ cô và Trương Nghiêu cá nước thân mật rất vui vẻ.

Giấc mơ rất chân thật, cô toát mồ hồ đầm đìa.

Người cũng toát mồ hôi đầm đìa còn có Trương Nghiêu, cuối cùng anh hôn lên trán cô, trong mắt đọng đầy yêu thương.

Anh rất thích cô.

Cô xác định.

Nhưng cái xác định này duy trì không được bao lâu, khi Trương Nghiêu lấy thuốc tránh thai ra lừa cô là kẹo, đột nhiên cô cảm thấy trong lòng tràn ngập phần nộ.

Cô cũng còn trẻ, giờ cô chưa muốn có con. Nhưng điều cô không thích chính là thái độ của Trương Nghiêu. Nếu anh không thích có con, vậy nói thẳng với cô đi, tại sao phải lừa cô, còn dùng kẹo thay thế cho thuốc tránh thai.

Về sau, cuối cùng cô cũng biết, Trương Nghiêu căn bản không muốn có con, vì anh sợ một người mẹ ngu ngốc sẽ sinh ra một đứa trẻ thiếu năng.

Từ Tái Xuân mở mắt đầm đìa giật mình tỉnh giấc, cô không biết đây là mơ hay sự thật, nhất thời bỗng nhiên cô không phân rõ cảnh trong mơ và hiện thực.

Căn phòng chẳng có bất kỳ ai, yên lặng, drap giường dưới người cô đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, cô hít sâu một hơi, bụng lạnh lẽo một mảng.

“Trương Nghiêu?”

Cô gọi một tiếng, không ai đáp lại, cô bèn mặc áo khoác đi xuống lầu dưới.

Ở phòng bếp dưới lầu, cô trông thấy Trương Nghiêu buộc tạp dề gấu con đang nấu đồ.

Dường như nghe được tiếng động, Trương Nghiêu xoay đầu nhìn cô, “Em dậy rồi à?”

Từ Tái Xuân cũng vì chuyện trong mơ mới tức giận, khi thấy dáng vẻ này của Trương Nghiêu, chút tức giận trong đầu cô lại không còn.

“Anh đang nấu gì đó?”

“Bánh trôi đường đỏ.”

Trương Nghiêu thổi thổi hơi trong nôi, nhìn cô, “Bụng em khá hơn chưa?”

Từ Tái Xuân gật đầu, “Khá hơn nhiều rồi.”

“Vậy ăn chút gì đi.”

Trương Nghiêu lấy một cái bát to tới, chia bánh trôi ra làm hai bát, cô để ý, anh đưa cái bát to kia cho cô. Từ Tái Xuân muốn khách sáo tí, “Nhiều thế em ăn không hết đâu.”

Song Trương Nghiêu bày bộ dáng ‘Em đừng gạt anh, anh là người thành thật’ thực sự khiến Từ Tái Xuân thoáng bất đắc dĩ, “Đúng là nhiều lắm mà.”

“Nhân lúc còn nóng, ầm bụng một chút, em sẽ thoải mái hơn nhiều.” Trương Nghiêu nói xong, ở một bên dùng thìa múc trứng gà trong chén vào chén cô.

“Không phải anh nấu bánh trôi sao?”

“Trong bánh trôi anh có cho nhân trứng gà.” Trương Nghiêu bày vẻ mặt ‘Anh rất thông minh rất đáng khen nha’ quả thực muốn ăn đòn.

“Có cách nấu này à?”

“Bà ngoại dạy anh.” Trương Nghiêu nhàn nhạt nói, sau đó giục Từ Tái Xuân, “Còn không ăn, nguội sẽ không công hiệu.”

Bánh trôi xác thực rất nhiều, Từ Tái Xuân có chút ăn không vô.

Cuối cùng, cô cầu xin, “Em thực sự ăn không nổi nữa.”

Trương Nghiêu nhìn gần nửa chén trôi nước còn sót lại, bèn bưng lên tự mình ăn, sau đó lau miệng, lại nhìn Từ Tái Xuân, “Sao thế, không lên lầu nằm đi?”

Từ Tái Xuân bày tỏ ăn bánh trôi xong bụng thoải mái hẳn, “Em muốn đi một chút.”

“Ừ, có thể, đợi anh rửa chén xong cùng đi. Đúng rồi, anh quên mất vẫn chưa cho chó ăn...”

58. Chương 58

Trương Nghiêu cho chó ăn cũng rất buồn cười. Rõ ràng anh hơi bị dị ứng lông chó. Vì vậy luôn mang khẩu trang đi cho một nhà Khoai Tây ăn. Nhưng không chịu nổi sự quần quýt của bọn chó con mập mập, Trương Nghiêu đều tiện tay sờ, sau đó mỗi lần sờ là hắt hơi một cái.

Hắt xì...

Trương Nghiêu lại hắt hơi...

Từ Tái Xuân nở nụ cười, sao giờ mới phát hiện người đàn ông này gốc ghêch vậy nhỉ. Ăn nói bá đạo vô tình tà mị cuồng luyện nữa!

Trương Nghiêu phát hiện cô cười, gỡ khẩu trang xuống hơi đen mặt.

“Từ Tái Xuân, em cười cái gì?”

“... Không... không có.” Từ Tái Xuân ôm bụng, haha, vẫn rất buồn cười nha, gốc ghêch quá.

Cho chó ăn xong, Trương Nghiêu vào phòng bôi chút thuốc, hết cách rồi, mặt anh lại bắt đầu đỏ.

Từ Tái Xuân ở phía sau cười thầm không ngớt, đợi Trương Nghiêu xoay đầu lại, cô bèn nhanh chóng khôi phục bình thường.

“Rốt cuộc em còn muốn tản bộ không?” Giọng điệu Trương Nghiêu không tốt lắm.

Từ Tái Xuân hít sâu một hơi, kiềm chế nụ cười sắp bật thành tiếng, rất nghiêm gặt đầu.

Quả nhiên Trương Nghiêu gốc ghêch, lại không phát hiện được Từ Tái Xuân đang mừng thầm. Anh nắm tay Từ Tái Xuân, không để cô bị đồng người tách ra, nhưng kỳ thực là anh muốn nắm tay cô.

Hai người ở chung với nhau đều không có tiếng nói chung nào.

Trước đây hai người ở bên nhau toàn là ăn, ăn, ăn.

Giờ Từ Tái Xuân khôi phục bình thường, dường như không thích ăn lắm.

Mỗi khi Trương Nghiêu trông thấy thân hình Từ Tái Xuân từ từ gầy gò, đều vô cùng ai oán. Đùng gầy, đùng gầy nữa mà, anh sắp chịu không nổi rồi.

Trương Nghiêu nắm tay Từ Tái Xuân, gãi nát đầu cũng nghĩ không ra đề tài gì tốt. Lúc này, hai người bắt gặp chạy tới một siêu thị lớn.

“Muốn đi dạo không?” Trương Nghiêu đề nghị.

Từ Tái Xuân suy nghĩ một chút, gặt đầu, dù sao không có chuyện gì thì tùy tiện đi dạo đi.

Từ Tái Xuân rất thích dạo khu sinh hoạt, nhất là khu sách vở, có vài quyển vở xinh đẹp, còn có bút, Từ Tái Xuân đều rất thích.

Trương Nghiêu lại thích dạo khu tươi sống.

“Chúng ta mua cá về đi, anh thấy hôm nay cá cũng không tệ, hầm canh rất ngon đấy.”

Từ Tái Xuân thấy anh hưng phấn thế, kiềm lại ý nghĩ muốn đi khu sách vở.

“Được.”

Hai người mua cá, còn mua một ít thực phẩm. Từ Tái Xuân vẫn đang nhớ mãi không quên khu sách vở.

“Em muốn vào không?”

Từ Tái Xuân khẽ gật đầu.

Trương Nghiêu cũng không thích những cuốn sách quyển vở lờ lợc, nhưng Từ Tái Xuân thích, anh chỉ có thể nhẫn nại. Chẳng qua không bao lâu, Từ Tái Xuân lại bước ra, lúc đi ra rõ ràng cô có chút không vui.

Phản ứng đầu tiên của Trương Nghiêu là, bên trong có người quen ăn hiếp Từ Tái Xuân.

Nhưng Từ Tái Xuân lại lắc đầu, “Không phải, em chỉ hơi mệt thôi.”

Từ Tái Xuân thực sự mệt mỏi, lòng cũng mệt. Cô mua vài quyển vở xinh đẹp, nhưng có lẽ sách vở gợi lên trí nhớ cô, cô nghĩ tới bản thân bỏ học, nghĩ tới bản thân vô vọng với đại học.

Không thể không nói, cô hơi tiếc nuối.

Trương Nghiêu biết Từ Tái Xuân có chuyện gặt anh, bèn lấy cớ đi toilet xem thử, xung quanh không có gì khác thường cả.

Lẽ nào thực sự mệt mỏi ư.

Đúng rồi, nghe nói phụ nữ tới tháng rất dễ mệt, trước đây tuy Từ Tái Xuân vui vẻ nhưng mấy ngày đó quả thực rất suy nhược.

Nghĩ nghĩ, Trương Nghiêu tưởng mình đã đoán trúng, vì thế dè dặt dẫn Từ Tái Xuân về.

Buổi tối trở về, Từ Tái Xuân lật hình chụp với bạn học trước kia.

Mặc dù nói trong trường học cũng có chút không vui, nhưng thời điểm ấy cô vẫn rất vui vẻ.

Nếu...

Nếu không phải tại Trương Kiêu, thì hiện tại cô hẳn vẫn là nữ sinh bình thường.

Từ Tái Xuân nghĩ xong, để album ảnh xuống. Đúng lúc, Trương Nghiêu ôm chần ra ngoài.

“Anh đi đâu đó?”

Không biết vì sao, trong lòng Từ Tái Xuân quỳnh lên, câu nói kia bèn thoát ra như vậy.

Trương Nghiêu nở nụ cười, ôm chần, cả người tuyệt đối không tính là đẹp trai ngồi ngồi, nhưng anh lại nở nụ cười đẹp trai có một không hai.

“Sao nào, luyến tiếc anh à?”

“...”

Từ Tái Xuân đỏ mặt, biết ngay mình không nên miệng tiện thể.

“Em... anh đi phòng sách sao?” Vừa mới bắt đầu mấy ngày trước còn dính cô vậy, giờ cô không còn ‘tác dụng’, lập tức vứt bỏ cô ngay.

Đó cũng là tình yêu của đàn ông ư?

Từ Tái Xuân nghiêng rằng, Trương Nghiêu cười hết sức đáng đánh đòn, ánh mắt chạy dọc theo cơ thể Từ Tái Xuân ngấm từ trên xuống dưới, lúc liên tục ngấm chỗ nào đó mới dừng lại.

“Giờ đáng về em thế này, ngủ với em lại không thể làm...” Trương Nghiêu cười hết sức đáng đánh đòn, mắt thấy Từ Tái Xuân sắp tức giận, ánh mắt anh sáng lên, dường như nghĩ tới điều gì đó.

“Đúng há, cái miệng nhỏ bên dưới của em không được, bên trên vẫn được mà.”

Nói xong, ánh mắt Trương Nghiêu sáng lên, vút chần, bò lên giường.

“Khốn kiếp! Anh đi chết đi ~!”

Cuối cùng Từ Tái Xuân không nhịn nữa, đá bay Trương Nghiêu xuống giường.

Cuối cùng Trương Nghiêu không vô sỉ tiếp. Anh ôm chặt Từ Tái Xuân.

“Từ Tái Xuân, mặc dù anh không có văn hóa, nhưng thân hình đẹp, có thể kiếm tiền, chim còn to, em thích anh có được không?”

Có lẽ đêm tối khiến giọng Trương Nghiêu trở nên đặc biệt yếu ớt, trái tim Từ Tái Xuân nhũn thành một bãi nước, “Anh khôn kiếp vậy... em...” Cô nói không nên lời câu ‘Em không thích anh’.

Rõ ràng Trương Nghiêu rất vui sướng, hôn Từ Tái Xuân một cái thật kêu.

“Vợ ngoan, đến đây nào, em thích anh, anh cũng thích em. Tốt, giờ chúng ta có thể tiến hành bước thứ hai, nào, đưa tay em cho anh mượn, để anh XX...”

“Trương Nghiêu... tên khôn kiếp nhà anh! Đi chết đi!”

Cuộc sống dường như khôi phục trở lại bình thường như trước kia. Trương Nghiêu đi làm, Từ Tái Xuân đến chỗ Lư Lạc làm bánh quy.

Không có gợn sóng gì, thực ra cũng rất ảm áp.

Chẳng qua, khiến Từ Tái Xuân có chút không vui là, gần đây cô luôn luôn nằm mơ. Mơ thấy những ký ức một năm nay cô đã mất đi, từng ly từng tí giữa cô và Trương Nghiêu.

Có chút ngọt ngào, cũng có chút chua xót.

Từ Tái Xuân không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra ban đầu đúng là Trương Nghiêu không thích cô lắm, nhưng coi như sau này có, cũng không thấy được bao nhiêu.

Rốt cuộc, Từ Tái Xuân vẫn là người hẹp hòi, khi cô ngốc Trương Nghiêu lừa cô uống thuốc tránh thai, quả thực cô cảm thấy hơi thương tâm.

Trong lúc Từ Tái Xuân thương tâm, Trương Kiêu đến.

Hiện tại hắn đã giảm cân thành công, đẹp trai bức người hệt như lúc đi học.

Từ Tái Xuân chính là một em gái nhìn bề ngoài, cho dù biết người đàn ông này là một tên cặn bã, nhưng cuối cùng vẫn là mối tình đầu, còn là mối tình thâm mến duy nhất, nên không hạn đến nỗi phải đuổi hắn đi.

Hơn nữa, Trương Kiêu đã tốt hơn trước rất nhiều.

“Nghe nói em nhớ lại rồi.”

Từ Tái Xuân gạt đầu, nhớ lại chuyện cũ, trong lòng cô vẫn thoáng chua xót.

Con gái nhà ai không tư xuân, không muốn tình yêu của mình tràn ngập sắc thái cổ tích, ai không hi vọng gặp được người ấy cũng thích mình ở thời điểm đẹp nhất đẹp nhất đâu.

Nhưng Trương Kiêu, không chút lưu tình tổn thương trái tim pha lê của cô.

Từ Tái Xuân hơi tức giận, bắt quá đều đã qua rồi. Mặc dù nơi nào đó trong lòng còn chút chua xót, song cuối cùng nó vẫn chỉ là quá khứ.

Lúc trẻ ai không yêu một tên cặn bã.

“Ừ.”

Trương Kiêu thấy dáng vẻ này của Từ Tái Xuân, trên mặt tràn ngập có lỗi.

“Chuyện trước kia, em còn trách tôi không?”

Từ Tái Xuân chần chừ, nói không trách là giả.

Có điều mọi chuyện qua rồi, cô cũng không phải tỏ trắng.

“Chẳng phải tôi... tôi cũng suýt đẩy anh xuống lầu sao?”

Từ Tái Xuân áp úng một câu, Trương Kiêu ở đối diện thật ra rất vui vẻ, hấn kích động tiến lên một bước nắm tay Từ Tái Xuân, “Em thực sự nghĩ vậy à? Em tha thứ cho tôi thật ư? Vậy... chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa không?”

“...”

Từ Tái Xuân cảm thấy thế giới bây giờ và cả người của thế giới bây giờ cô không thể hiểu nổi. Trước đây Trương Kiêu mắt cao hơn đầu làm sao có thể coi trọng cô khi chỉ coi cô như món đồ chơi bị hấn vứt bỏ không cần. Thế nào mà tỉnh lại, tất cả mọi thứ đều biến hóa nhĩ.

Haha...

Từ Tái Xuân kinh ngạc, sau đó đẩy Trương Kiêu ra.

“Anh điên rồi hả?”

“Anh không có.” Trương Kiêu kích động nói, “Trong khoảng thời gian này anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh nghĩ hậu tri hậu giác anh thích em rồi. Anh thích bánh quy em làm, thích nụ cười ngọt ngào của em, thậm chí thân hình mập mạp của em, anh cũng thích...”

“...” Đây là hồng nào ư, phải trị nha.

Từ Tái Xuân nghĩ thế, sau đó đẩy Trương Kiêu còn tính sắp tới kể chuyện ra, “Anh vì trả thù Trương Nghiêu sao?”

Trương Kiêu chần chờ một giây, “Anh không nghĩ thế...”

Nói thật, một hai năm gần đây, đối với Trương Kiêu mà nói, xác thực cũng thay đổi không ít. Đầu tiên là ba mẹ hấn ly hôn, điều này khiến hấn cảm giác được sự quý báu của gia đình. Sau này, nghe nói ba không còn tiền, vợ bé cũng chạy theo người ta, cuối cùng thời gian trước còn xét nghiệm ra bệnh AIDS.

Ông ngã vào thung lũng cuộc đời, ở thời điểm đau nhất bất lực nhất lại nghĩ tới mẹ.

Nhưng mẹ không để ý tới ông, đối với bà mà nói, lúc trước gã đàn ông kia quyết tuyệt ly hôn với bà, cũng đã rời khỏi cuộc đời bà.

Ông Trương đến tìm bà Trương rất nhiều lần, đều không được đáp lại.

Trái lại đứa con trai như hấn, với sự ràng buộc của huyết thống khiến hấn không nhịn được. Hấn gọi cho ông Trương, nói chuyện với ông rất lâu.

Ông Trương đã già hơn trước rất nhiều, dường như cũng yêu thương hấn hơn, cuối cùng ông ta còn gọi cho hấn, nói những lời thăm thía với hấn đừng đi theo con đường cũ của ông.

Khi Trương Kiêu trở về, đi ngang qua tiệm bánh ngọt của Từ Tái Xuân.

Phòng làm việc của Lư Lạc rốt cuộc đã thực thể hóa, trước đây chỉ nhận đơn đặt hàng trên mạng, nhưng giờ cuối cùng quá nổi tiếng nên bước trên con đường thực thể.

Lúc đi ngang qua, hấn đứng ngay cửa, xuyên qua tấm kính trong suốt trông thấy Từ Tái Xuân cúi đầu nghiêm túc làm bánh ngọt, bỗng nhiên trong lòng khẽ dậy sóng.

Trương Kiêu đã trải qua vô số lần yêu đương, cho nên hấn rõ ràng biết hấn thực sự rung động rồi.

Có điều, rung động hơi muộn màng.

Bất quá, hình như cũng không muộn lắm. Vì Từ Tái Xuân khôi phục trí nhớ, cô quên mất Trương Nghiêu, rốt cuộc sau khi ông trời đóng cửa hấn lại đã chịu mở cửa sổ cho hấn.

Hấn nói rồi mà, thượng đế sẽ không đứng về phía Trương Nghiêu mãi.

Hấn cũng muốn biết cảm giác được may mắn thiên vị.

Do đó...

“Từ Tái Xuân, em đồng ý không?”

59. Chương 59

Từ Tái Xuân cũng không phải nào tàn, sao cô đồng ý chứ. Đương nhiên ban đầu là do đầu óc nặng nề, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhất thời cô ôm ý nghĩ đẹp đẽ với Trương Kiều, bất quá rất nhanh, cô đã nhớ lại chuyện trước kia.

Những trò đùa giễu cợt thời trẻ người non dạ đối với Trương Kiều mà nói, có thể dùng một câu ‘xin lỗi’ để xóa đi, song, Từ Tái Xuân là trái tim pha lê, một trái tim long lanh trong sáng bị hung hăng giẫm xuống đất, giờ cùng lắm cô chỉ có thể nói một tiếng tha thứ à.

Nhưng muốn tha thứ, còn muốn cô ở bên tên cặn bã kia nữa.

Hắn nhất định đang nằm mơ.

Từ Tái Xuân đẩy Trương Kiều ra, ánh mắt thoáng lạnh lẽo, “Anh điên hả?”

Ngại chưa đủ tự ngược sao? Lại có thể nói tương lai tất cả chuyện cũ đều hóa thành hư không, mặt dày mày dạn ở bên nhau.

Dường như chiếm được đáp án không chút nào bất ngờ, Trương Kiều cười không sao cả, “Anh cũng biết như vậy, có điều không sao, anh rất thỏa mãn rồi. Từ Tái Xuân, không tiếp nhận anh cũng không có gì, ít nhất, chúng ta có thể trở thành bạn bè, không phải ư?”

“...”

Từ Tái Xuân bày tỏ, thực ra làm bạn bè cũng hơi miễn cưỡng.

“Vậy, anh muốn hỏi một câu, em và Trương Nghiêu, quyết định ở bên nhau hả?”

“Chuyện này hình như đâu liên quan tới anh.”

Trương Kiều sờ sờ mũi, “Anh biết mà, nhưng, em nhớ hết rồi sao? Là ngơ ngơ ngác ngác lấy hắn, hay lại trở về quỹ đạo của mình quên hết tất cả những thứ này...”

Trở lại quỹ đạo của mình?

Đi ngược lại sự thật mấy năm nay đều chệch hướng?

Thành thật mà nói, Từ Tái Xuân hơi động lòng.

Lúc trở về, Trương Nghiêu đang chơi với Khoai Tây. Có lẽ, đàn ông nhà họ Trương đều có chút tự ngược, rõ ràng bản thân dị ứng lông chó, còn không quên cọ cọ ở nơi này.

Từ Tái Xuân phát hiện đầu mình hơi đau, cô vuốt đầu, sau đó trong đầu xuất hiện một hình ảnh.

Một lát sau, cô bụm gương mặt đỏ bừng, thoáng xấu hổ. Cô vẫn chưa tới ba mươi đó, lại có thể nhanh chóng tư xuân vậy. Rõ ràng cô nghĩ đến lần đầu tiên với Trương Nghiêu.

Ặc... Có chút thê thảm nha. Nhớ tới dáng vẻ tay chân vụng về của Trương Nghiêu, còn cô thì... cắn kẹo que, cô không nhịn cười được.

Nghe được tiếng cười, Trương Nghiêu phục hồi tinh thần.

Vợ đã về, đương nhiên anh ném cả nhà Khoai Tây đi rồi, sải bước đi tới chỗ Từ Tái Xuân.

Bản thân Từ Tái Xuân vừa qua 1m61 một chút, nhưng Trương Nghiêu ở trước mặt cô, chắc cao hơn một cái đầu. Cô phải nhón chân lên, mới có thể nhìn rõ anh.

Vâng, hình như trước kia Trương Nghiêu tới nhà cô thực sự vừa gầy vừa quê mùa, kết quả đáng đập bấy giờ đã trắng nõn, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong đây.

“Cười cái gì?”

Trương Nghiêu kéo cô, ánh mắt mang theo sự lưỡng lự, “Em đi đâu đó?”

“Không có.”

Từ Tái Xuân không muốn giấu anh bèn thành thật, “Em đã gặp Trương Kiêu.”

Quả nhiên, Trương Nghiêu vừa nghe đến cái tên Trương Kiêu này, cả người lập tức cứng đờ.

Mấy năm nay, đã xảy ra rất nhiều chuyện, ông Trương chết, nghe nói bà Trương rút về tuyến hai, việc làm ăn của Trương gia đều giao cho Trương Kiêu trông nom. Trước đây, rất nhiều người đều nghĩ Trương Kiêu là một tên ăn chơi trác táng, ngay cả Trương Nghiêu cũng cho là thế. Song nửa năm nay, Trương Kiêu xử lý rất tốt, thành công khiến tất cả mọi người nhìn với đôi mắt khác xưa.

Trương Kiêu như vậy, rất được nhiều phụ nữ thích. Cô gái bình thường cũng sẽ thích nhỉ, Trương Nghiêu cảm thấy hơi khó chịu, mặc kệ thế nào anh không quên được người Từ Tái Xuân thích là Trương Kiêu.

Từ Tái Xuân nói xong câu này hơi hối hận, cô hết chuyện để nói à. Nhưng cô chưa kịp giải thích, Trương Nghiêu đã ra ngoài rồi.

Này... cô vẫn chưa giải thích đấy.

Tối đó Trương Nghiêu không về nhà. Anh cũng không đi tìm Trương Kiêu, một là tuổi tác hiện tại không còn kích động như lúc trẻ, hai là Từ Tái Xuân không thích anh bạo lực.

Anh đồng ý rồi, không bạo lực nữa.

Khi tâm trạng Trương Nghiêu không tốt bèn thích quấy rối Cố Tây Dương, hiện tại Cố Tây Dương cũng rất đau đầu. Thế nào mà dạo gần đây những người này đều không có chuyện gì làm nhĩ, từng người từng người một tới chỗ hấn nói chuyện phiếm.

Còn nữa, từ khi nào đáng dấp hấn giống thầy giáo phụ đạo tâm lý? Anh trai tri kỷ nhỡ? Phi.

Vừa thấy Trương Nghiêu tới, Cố Tây Dương lập tức muốn đóng cửa. Gần đây hấn thực sự đen đui, không có nguyên nhân nào khác, ông anh trai nhà hấn lại có thể bắt tri bắt giác kết hôn rồi.

Ặc... thực ra, đợi cả nhà hấn phát hiện thì hai người họ đã sắp ly hôn.

Khó trách hấn ta không đi coi mắt, hóa ra mấy năm trước đã yên ổn với một cô gái.

Nhưng, anh trai hấn có tính nết gì hấn biết chứ, hấn ta là một tên mặt than, không thích nói chuyện, có điều không thích nói, lẽ nào nhất định phải tìm một người cầm sao?

Hèn chi mẹ tức giận tới vậy.

Tức giận thì thôi, người ta lấy nhau rồi, cô gái kia hấn từng gặp một lần, vừa nhìn biết ngay là con gái rượu, rất thích hợp làm vợ. Đi theo anh trai hấn trong tim trong mắt đều là tình yêu. Tuy không thể nói chuyện, mẹ rất tức giận, song nghĩ tới, người cũng đã gả vào còn có thể bội tình bạc nghĩa ư?

Do đó cả nhà bọn họ đều có một thái độ. Mắt nhắm mắt mở, quên đi. Dù sao có người chịu nổi tính cách quái đản của anh trai cũng coi như ý trời.

Đương nhiên, thực ra cũng không thể qua loa thế. Ít nhất, bọn họ thông qua WeChat bỏ phiếu mà.

Nhưng cuộc sống an ổn còn chưa được mấy ngày, chị hai không hiểu sao sinh non, sau đó... anh hai lại muốn ly hôn với chị ấy.

Ly hôn thì thôi, dù gì chuyện tình cảm này không phải một người muốn đánh một người muốn bị đánh hả? Bất quá, anh hai và chị hai rốt cuộc có tình cảm không? Hấn cũng không rõ.

Cứ cảm thấy con người anh hai rất nội tâm, nên... cô gái kia thực sự hơi đáng thương đấy.

Bất quá, mấy tháng sau, kẻ đáng thương hình như đã biến thành anh hai.

Hấn ta bắt đầu ngày ngày chạy tới chỗ hấn, thứ nhất là uống rượu, bày gương mặt than uống rượu trước mặt hấn, hấn cũng không phải người chết.

Nhưng, anh trai tri kỷ làm lâu lắm rồi, trong lòng hẳn cũng mệt chết đi được. Tại sao anh hai hẳn cứ tới tìm hẳn, hẳn đâu phải chị hai đâu.

Vất vả lắm mới khuyên được anh hai đi đón chị hai, kết quả còn chưa trải qua hai ngày an ổn, Trương Nghiêu lại tới.

“Ông chủ, anh Trương tới.”

“Ặc, cậu nói với hẳn tôi không ở đây.” Cố Tây Dương thực sự muốn ngủ một giấc an ổn lắm, do đó không cần hết người này tới người khác đến đùa hẳn đâu.

Ngay cửa, tiếng người giữ cửa rất lâu không vang lên, trực giác mách bảo Cố Tây Dương có gì đó không đúng, quả nhiên, giọng nói bình thản không gợn sóng của Trương Nghiêu từ ngoài cửa vọng lại.

“Tao tới rồi.”

“...”

Không còn cách nào khác, ôn thần đã tới, hơn nữa nghe giọng anh hình như... rất khó chịu.

“Tao nói nè đại ca, mày sao thế? Mấy hôm trước không phải phát triển với vợ rất vui vẻ sao? Tại sao bây giờ lại bày cái bản mặt oán phụ vậy?”

“Có cách nào có thể thủ tiêu một người không?” Trương Nghiêu vừa mở miệng đã ném một quả bom hẹn giờ.

Cố Tây Dương càng hoảng sợ hơn, nếu dựa theo tính cách Trương Nghiêu, thì đúng là để làm ra loại chuyện bi thảm nhất trần gian.

“Tao nói nè, mày đừng làm tao sợ, lẽ nào mày tính vô đó thêm mấy năm nữa? Vợ con mày phải tính sao?”

“Tao không có con.”

“...” Cố Tây Dương nuốt một ngụm nước bọt, “... Đợi mày vô đó, cô vợ duy nhất của mày cũng biến thành của người khác...”

Là ảo giác của hẳn à? Cứ cảm thấy hẳn vừa nói xong câu đó, sắc mặt Trương Nghiêu càng khó coi hơn.

Cố Tây Dương với hỏa nhãn kim tinh thoáng cái hiểu ngay.

“Từ Tái Xuân không thích mày?”

“...”

“Khụ khụ... Được rồi, mày đừng dùng ánh mắt kiểu này nhìn tao, tao chỉ muốn hỏi mày một câu, là vì Từ Tái Xuân hả, tao nghĩ Từ Tái Xuân không có hoa đào nào, đóa hoa đào duy nhất chỉ có Trương Kiêu thôi, để tao đoán thử xem, có phải hẳn không?”

Trương Nghiêu buồn bực uống một hớp rượu, mặc dù không trả lời, song đối với Cố Tây Dương thông minh mà nói, đã đủ nói rõ đáp án.

“Ặc... để tao nghĩ xem, tại sao mày không ưa Trương Kiêu chứ? Cũng vì hẳn là mối tình đầu của vợ mày hử? Có điều nếu tao là mày, tao hoàn toàn không cần lo lắng, vì mối tình đầu là tên căn bã rất bình thường, nhưng con người cũng đâu rẻ rúng, luôn luôn yêu một tên căn bã đâu. Nghe nói trí nhớ Từ Tái Xuân đã khôi phục bình thường, phụ nữ bình thường sẽ thích một gã đàn ông từng đùa đùa cô ấy à? Ặc... ngoại trừ thánh mẫu, lẽ nào Từ Tái Xuân cũng vậy?”

Trương Nghiêu xoay ly rượu, ánh mắt hơi lạnh lẽo âm u.

“Nghe nói, phụ nữ đều khắc sâu ký ức với người đàn ông đầu tiên của mình?”

“Khụ khụ...”

Cố Tây Dương sắc một hớp rượu, “Nói bậy bạ gì đó. Hơn nữa tao cũng không phải phụ nữ, sao biết... bất quá...” Cố Tây Dương lau miệng, nghiêm túc suy nghĩ một chút mới đáp, “Bất quá, nghe nói là đúng. Dù sao, phụ nữ khá coi trọng lần đầu tiên mà... Haha...”

Nói xong, Cố Tây Dương trừng mắt nhìn Trương Nghiêu, một lát sau, hần khó mà tin nổi há to mồm, “Không phải chứ... Không phải như tao nghĩ chứ, Từ Tái Xuân và Trương Kiêu?”

Trương Nghiêu siết chặt quả đấm, không nói gì.

Cố Tây Dương cười mỉa hai tiếng, “Có điều mày cũng hẹp hòi quá, chả lẽ mày cuồng xử nữ sao?”

“Tao không có.” Trương Nghiêu cứng nhắc nói, “Chẳng qua... Trương Kiêu...”

Cố Tây Dương có chút hiểu, việc này có lẽ là hơi khó chịu thôi.

“Cũng vì chút chuyện này mà mày không cho tao sắc mặt?” Cố Tây Dương khoa trương thở dài, “Tao nói nè, mày đúng là vô vị, ghen đến mức độ đó, chuyện Từ Tái Xuân và Trương Kiêu đã là quá khứ rồi...”

“Trương Kiêu lại tìm cô ấy.” Giọng Trương Nghiêu hơi cứng nhắc.

“Vậy thì sao, có thể đại biểu cho cái gì? Từ Tái Xuân lại không tỏ thái độ, hai người dù sao cũng là vợ chồng nhiều năm, lẽ nào mày không tin Từ Tái Xuân? Cô ấy đã mất một phần trí nhớ kia, có điều bộ mày tưởng cô ấy là mấy đứa lằng lơ hả, mỗi tình đầu ngoắc ngoắc tay cái chạy theo ngay...”

Lần này, Trương Nghiêu vẫn không trả lời, chỉ nghe tiếng đập cửa phịch một tiếng. Theo âm thanh nhìn lại, Từ Tái Xuân mang cà mèn gấu con, về mặt âm trầm đứng ngay cửa.

Cố Tây Dương thoáng nhìn người giữ cửa phía sau đang sợ hãi rụt rè, ót bắt đầu phát đau. Lần này, coi như xong.

Đáng nhẽ chỉ có 5% tín nhiệm, giờ biến thành 0% rồi.

Ặc... Trường hợp này dường như không thích hợp với hần lắm, hần nên tránh trước một bước là được.

Nghĩ thế, Cố Tây Dương cười hì hì, rất thân thiện chào hỏi Từ Tái Xuân.

“Haha, nếu em Xuân tới rồi... vợ chồng hai người trò chuyện đi, tôi đi trước.”

60. Chương 60

Từ Tái Xuân tức giận đến mức không biết nói gì. Nghĩ rằng cô sẽ xoay người chạy đi sao? Trên thực tế, cô cũng rất muốn làm vậy.

Nhưng cuối cùng cô phản ứng kịp, lại không phải lỗi của cô, dựa vào cái gì cô phải bỏ đi chứ.

Mẹ nó, cô nhịn không được phun một câu thô tục. Còn tưởng Trương Nghiêu thích cô nhiều lắm, kết quả đều là giả. Cô có lòng tốt đưa cơm tối cho hần, không ngờ lại có thể nghe được một buổi nói chuyện như thế.

Rõ ràng anh nghi ngờ cô và Trương Kiêu...

Đồng thời, còn ghét bỏ cô không phải xử... cho rằng trước đó cô và Trương Kiêu... Khoan! Chờ chút... cô là lần đầu tiên rành rành mà, được chưa!

Đúng là tức chết đi thôi, lẽ nào anh không biết từ đầu tới cuối cô chỉ có tên đàn ông khốn kiếp là anh à!

Khi Từ Tái Xuân giận dùm dùm hoàn toàn mất hết lý trí.

Cà mèn gấu con bị cô đập lên mặt Trương Nghiêu, “Anh là tên khốn kiếp, anh có giỏi lặp lại lần nữa coi.”

“Anh...” Trương Nghiêu tránh thoát công kích của cà mèn, anh cũng hoàn toàn không ngờ Từ Tái Xuân sẽ tới và nghe được những lời này, song hiện tại chuyện quan trọng nhất là trấn an Từ Tái Xuân, chứ không phải nghĩ rốt cuộc sao Từ Tái Xuân tới đây.

“Đồ ngốc...”

“Anh cút xéo cho tôi! Đừng gọi bà đây ngốc!” Từ Tái Xuân thấy cà mèn không công kích được Trương Nghiêu, tên đàn ông mặt dày này lại còn sấp tới.

Chuyện này mà nhịn còn gì có thể nhịn chứ. Cào chết anh!!!

“Khốn kiếp, anh buông tay cho tôi! Tôi cào anh! Anh sấp tới nữa đi, tôi cào anh!”

“Shiz...”

Công kích của Từ Tái Xuân rất hiệu quả, móng vuốt Trương Nghiêu thực sự rút lại. Anh chưa từng thấy Từ Tái Xuân có dáng vẻ này, nhất thời trong lòng hơi chột dạ.

Từ Tái Xuân tức đến mặt đỏ tận mang tai, “Trong lòng anh, tôi là loại phụ nữ bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều muốn đi theo đàn ông khác sao?”

Trương Nghiêu sờ sờ mũi, bày bản mặt đáng ăn mắng.

“Anh... lại không phải... trước đây em... em với hắn...”

“Khốn kiếp!” Lần này Từ Tái Xuân dùng giày đánh, “Trúng thôi, từ đầu tới cuối tôi chỉ làm với anh, lúc nào làm với Trương Kiêu...”

“Nhưng, lạ...”

Lần này Trương Nghiêu cũng kịp phản ứng, mặt khác khi một chiếc giày bay tới, anh lại quên né tránh.

“Ý em nói... nói...”

“Nói cái con khỉ! Trương Nghiêu, tôi tức giận rồi! Tôi muốn cào anh!”

“...”

Con mèo lớn Từ Tái Xuân mà tức giận thì hậu quả rất nghiêm trọng.

Lúc Trương Nghiêu đi ra, trên mặt tứ tung mấy vết cào. Cổ Tây Dương nhịn không được phụt một tiếng bật cười. Có điều dưới ánh mắt khùng bố của Trương Nghiêu, tiếng cười từ từ biến mất.

Ặc... thực sự rất khôi hài nha.

Từ Tái Xuân vẫn còn tức giận, mang giày vào, đá văng Trương Nghiêu còn tính sấp tới, sau đó tức giận đi xa.

Trương Nghiêu mặt mày xám xịt đuổi theo, sau đó trong lúc dây dưa, lại bị một trận cào hung ác.

Cũng không biết trò thích cào người này cô học từ ai, Trương Nghiêu vuốt gương mặt thêm vết thương mới, thoáng bất đắc dĩ, tìm một thời gian phải cắt móng tay cô mới được.

Trương Nghiêu vừa nghĩ vậy, Từ Tái Xuân đã không thấy bóng dáng đâu.

“Này... Từ Tái Xuân! Vợ! Chờ anh chút...”

“...”

Cổ Tây Dương nhìn bóng lưng hai người đi xa, thở hắt một tiếng, “Cuối cùng có thể ngủ một giấc an ổn rồi.”

Tâm trạng Cổ Tây Dương rất vui sướng, nhưng Trương Nghiêu thì đáng thương. Anh chưa từng thấy Từ Tái Xuân tức giận thế, trước đây Từ Tái Xuân không thù dai rất dễ dỗ, cho cô mấy viên kẹo que, cho cô ăn đồ ngon, cô lập tức vui vẻ ngay.

Nhưng Từ Tái Xuân bây giờ...

Trương Nghiêu vuốt cái mũi bị đụng đâu, trong lòng rất bất đắc dĩ nghĩ.

Kỹ thuật đẩy cửa của Từ Tái Xuân, đệt, quá chuyên nghiệp.

Cả đêm đó, mặc kệ Trương Nghiêu cầu xin thế nào, Từ Tái Xuân cũng không mở cửa.

Sau khi cô tức giận, thực ra đã thông suốt một việc.

Thằng thẩn mà nói cô và Trương Nghiêu có rất nhiều khác biệt, tuy rất tức giận, song cũng khiến cô hiểu rõ một chuyện, mặc kệ sau này cô và Trương Nghiêu ra sao, cô phải thừa dịp quý đạo cuộc sống vẫn chưa thay đổi, mau chóng quay trở lại.

Đối với Từ Tái Xuân mà nói, trở lại năm 18 tuổi ấy, điều cô muốn làm đồng thời điều có thể làm là chuyện gì nhỉ.

Đúng rồi...

Cô ngẫm nghĩ một chút, chính là đi học.

Từ Tái Xuân muốn trở về trường học, thanh xuân tươi đẹp, cô không muốn lãng phí cơ hội tốt này.

Từ Tái Xuân hạ quyết tâm, đợi Từ lão hổ về, cô sẽ nói chuyện này với ông.

Người trong nhà, ngoại trừ Trương Nghiêu, những người khác đều đồng ý.

“Không được, em làm gì phải chịu nỗi khổ đó...” Về mặt Trương Nghiêu đau khổ, anh chưa quên khoảng thời gian trước Từ Tái Xuân học làm bánh kem, mất ăn mất ngủ... tưởng chừng như khổ không thể tả.

“Chuyện của tôi, liên quan gì tới anh?”

Từ Tái Xuân ngửa cao đầu, gần đây, cô chính là lão đại, một người đàn ông như Trương Nghiêu cũng chỉ có thể sợ hãi rụt rè theo phía sau.

“Anh là sợ em khổ mà.” Giọng Trương Nghiêu có chút thương xót, nhưng bị Từ Tái Xuân bơ hoàn toàn.

“Ba, dù sao con cũng quyết định rồi, con phải trở lại trường học.” Từ Tái Xuân nói với Từ lão hổ.

Hiện tại Từ Tái Xuân chính là nữ vương trong nhà, Từ lão hổ đã lớn tuổi, giờ thậm chí muốn cuộc sống phoir nằng thẩn thiết với dì Thái thôi, nên đối với quyết định của Từ Tái Xuân, ông tán thành. Không có Từ Tái Xuân ở nhà làm bóng đèn, dường như tình cảm của ông và dì Thái sẽ phát triển thuận lợi hơn đây.

Đúng, Từ Tái Xuân đã thôi học ở ngôi trường ban đầu, nên theo lý thuyết phải tham gia kỳ thi tuyển sinh lần nữa. Từ Tái Xuân thoáng suy nghĩ, báo danh dự thi vào một trường khác trong thành phố.

Đã nói khi Từ Tái Xuân thông minh, thực ra cũng không thông minh thế. Cầm lấy quyển sách trước đây rất lâu chưa cầm vẫn hết sức vất vả.

Bất quá tính cách Từ Tái Xuân chính là vậy, một việc chỉ cần nhận định rồi, sẽ rất nghiêm túc làm. Mặc kệ kết quả ra sao, cô không thẹn với lương tâm là được.

Giờ Từ Tái Xuân đã nhớ lại chuyện trước kia. Đương nhiên, từng ly từng tí chuyện cô và Trương Nghiêu chung đụng với nhau đều nhớ cả. Nói không có tình cảm là giả, dù sao Trương Nghiêu tốt với cô không phải giả dối, chẳng qua chuyện với Trương Kiều xác thực khiến cô hơi tức giận, thậm chí cô hơi nghi ngờ, Trương Nghiêu cười cô thực ra có mục đích. Như Trương Kiều từng nói, ngay từ đầu anh cười cô đã không đơn thuần, nếu thật tình thích cô, sao còn để ý chuyện cô có lạc hồng hay không.

Tuy nhiên, lạc hồng là khi cô còn bé chạy xe đạp rách mắt, nhưng Từ Tái Xuân trông thấy bản mặt kia của Trương Nghiêu đã tức giận, nên cũng không giải thích.

Đúng, cô còn tức giận đấy.

Bởi vì hiệu lực của cơn tức giận kia nên đã chèo chống cho Từ Tái Xuân kiên trì suốt. Do trường học cách đây hơi xa, ở một vùng mới quy hoạch, nên Từ Tái Xuân đã chọn thuê phòng ngay vùng đó.

Sau khi Trương Nghiêu biết, đương nhiên hết sức ngăn cản.

Sau chiến tranh lạnh hai người cãi nhau to một lần nữa.

“Từ Tái Xuân, gần như vậy, anh có thể ngày ngày đón em về nhà.”

Từ Tái Xuân từ chối, “Tôi muốn học cho giỏi, anh sẽ ảnh hưởng tôi.”

“Ảnh hưởng? Anh là chồng em, giờ em vẫn là vợ anh, em nên biết trách nhiệm của một người vợ!”

“Tôi đương nhiên biết. Nhưng anh không phải người chồng xứng chức, dựa vào cái gì tôi phải làm cô vợ xứng chức chứ?”

Cãi đi cãi lại, Trương Nghiêu cũng tức giận.

“Từ Tái Xuân, có phải em nhất định nghĩ anh không có em không được không?”

Tục ngữ nói, cãi nhau chính là dùng hai đôi môi hôn thân mật nhất công kích lẫn nhau, có bao nhiêu yêu thì có bấy nhiêu hận.

Từ Tái Xuân giận quá hóa cười, “Tùy anh.”

Từ Tái Xuân xách hành lý ra cửa, trước khi đi trong lòng chua xót rơi lệ. Cô cũng không biết vì cái gì cuộc cãi nhau bình thường này lại trở nên như vậy.

Cô nghĩ, là cô quá làm kiêu sao? Nhưng, lẽ nào Trương Nghiêu không biết nhường cô chút à? Lần nào đều phải nói cô thế, cô nghe cũng thương tâm mà.

Từ Tái Xuân ôm trái tim đau lòng vào trường học, bắt quá không biết có phải vì cô hóa bị phần thành sức mạnh không, cuối cùng còn có thể để cô thi đậu một trường đại học khác trong vùng.

Song, khiến Từ Tái Xuân có chút bất mãn là, khuôn viên mới của trường đại học này cũng ở khu quy hoạch mới, nói cách khác, Từ Tái Xuân khó tránh khỏi phải nội trú.

Đương nhiên, chỉ sợ Trương Nghiêu chẳng thêm để ý chút nào thôi.

Bởi vì hai người đã sắp bốn tháng không gặp mặt rồi.

Có điều, mùa khai giảng đã đến làm dịu bớt nỗi đau thương trong lòng Từ Tái Xuân. Cô có bạn cùng phòng mới, tuy nhiên, cô lớn hơn bọn họ mấy tuổi, nhưng từ trên người bọn họ, Từ Tái Xuân có thể cảm nhận được khoảng thời gian mình để tuột mất.

Phải nắm chặt mới tốt.

Bắt quá, sinh hoạt ở phòng ngủ tập thể không hài hòa như Từ Tái Xuân nghĩ. Ngày đầu tiên Từ Tái Xuân tới trình diện, không ai đi tiễn cô. Từ lão hổ dẫn đi Thái đi du lịch rồi, Trương Nghiêu... lúc về cô căn bản không trông thấy anh, có lẽ vẫn còn tức giận nhĩ.

Từ Tái Xuân rất hối hận, nhưng lại không buông bỏ được mặt mũi đi tìm anh.

Vì vậy mỗi ngày trôi qua giảng co giữa đi tìm anh xin lỗi và không tìm anh...

Ngày đầu tiên Từ Tái Xuân học đại học đã kết thù với một cô gái bản địa khác. Ký túc xá của trường mới xây, thiết bị có chút không đầy đủ. Từ Tái Xuân tới trước nhất, nên không chút nghĩ ngợi chọn giường ngủ gần quạt điện nhất, cô để đồ đạc xuống rồi ra ngoài ăn cơm, nhưng không ngờ lúc về đồ đạc của mình lại bị ném sang một chiếc giường khác.

Từ Tái Xuân hơi tức giận, nhưng không ra tay với người tươi cười. Cô gái kia tên Hoàng San San, ba mẹ cô ta cũng tới, vừa thấy liền xin lỗi cô.

“Ngại quá bạn học à, sức khỏe San San chúng tôi không tốt, không thể chịu nóng nổi...”

Thấy dáng vẻ gầy guộc yếu ớt của Hoàng San San, Từ Tái Xuân cũng hơi lưỡng lự. Lúc này, ba mẹ Hoàng San San đã đặt toàn bộ hành lý sang giường khác cho Từ Tái Xuân.

“Cảm ơn bạn, San San chúng tôi từ nhỏ đã được nuông chiều, nên...”

Từ Tái Xuân thoáng tức giận, bắt quá ngấm lại chỉ là chút chuyện nhỏ, không cần phải làm ngày đầu tiên mất vui, do đó miễn cưỡng nhận.

Sau, một cô gái khác trong phòng tên Chu Cẩm nói cô biết từ nhỏ Hoàng San San đã có dáng vẻ đó, coi trọng thứ gì nhất định sẽ cưỡng bằng được.

Không thích Từ Tái Xuân, Từ Tái Xuân cũng sẽ không thích cô ta.

Hoàng San San này bất kể cô ta thế nào, chỉ cần đừng chọc cô, cô tội gì cứ nhất định phải so đo với cô ta.

61. Chương 61

Đối với Từ Tái Xuân mà nói, cuộc sống đại học giống hệt cuộc sống trước đây của cô, bình thản nhưng vui vẻ. Lúc này mới đúng chứ, lúc này mới đúng là khôi phục lại quỹ đạo bình thường của cô.

Ở đại học mới, Từ Tái Xuân kết bạn mới, có cuộc sống mới.

Chẳng qua, khiến cô hơi khó chịu là, Trương Nghiêu vẫn không tìm cô, lẽ nào đi với mấy cô em mơn mớn bên ngoài sao? Từ Tái Xuân thoáng nản lòng, nghĩ rằng tại sao hai người họ cãi nhau không giống với những người khác nhỉ...

Có điều Từ Tái Xuân chưa từng yêu đương, lý trí mách cô phải nhượng bộ một bước, song mỗi khi sắp đến thời cơ là rút lại...

Aizzz, hơn nữa tại sao người nhượng bước là cô, tên khốn kiếp Trương Nghiêu kia đi đâu rồi!

Đã nói đàn ông dễ lệch đường, chẳng lẽ...

Từ Tái Xuân càng nghĩ càng tức, Đại hùng trong tay bị giày xéo cực kỳ đáng thương. Vẫn là Chu Cẩm tốt bụng giải cứu Đại hùng ra khỏi tay Từ Tái Xuân.

“Chị đang tức cái gì thế?” Chu Cẩm suy nghĩ một chút, “Lẽ nào chị đang trách Hoàng San San hả?”

Nhắc tới Hoàng San San, tâm trạng Từ Tái Xuân càng khó chịu. Cô nàng Hoàng San San này, rõ là được nuông chiều quá mức, thậm chí cô không biết từ khi nào đã chọc cô ta mà Hoàng San San thường xuyên đối nghịch với cô.

Mới tới một tháng, hai người đã âm ỉ một trận oanh liệt.

Thấy Từ Tái Xuân không nói lời nào, Chu Cẩm an ủi cô, “Đã nói đừng so đo với cô ta rồi, chị đâu phải không biết cái miệng kia của cô ta, độc lắm...”

Đương nhiên Từ Tái Xuân biết, cô cũng không rõ, cô gái này tuổi còn rất trẻ nhưng miệng mồm chẳng biết từ đâu mà độc thế.

Khi biết Từ Tái Xuân lớn hơn bọn họ, từng câu từng chữ đều là bà già.

Mẹ nó! Cô già chỗ nào.

Lúc Từ Tái Xuân buồn bực bèn thích ăn đồ.

Cô hẹn Chu Cẩm đi ăn mì thịt bò ngay cổng trường, tuy cô nhớ nhung tiệm mì thịt bò trước đây cô và Trương Nghiêu đi ăn, song tiệm này hiển nhiên cũng không tệ.

“Được rồi, tuần này chị có về nhà không?” Lúc ăn cơm, Chu Cẩm hỏi Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân nghĩ lúc về cũng không chắc Trương Nghiêu có ở nhà, nhất thời do dự.

Chu Cẩm nhìn thấu sự do dự của Từ Tái Xuân, “Nếu không có chuyện gì thì làm việc bán thời gian với em đi.” Chu Cẩm có hoàn cảnh gia đình không tốt, bắt quá cô ấy rất thẳng thắn thành khẩn, cuối tuần nào cũng đi làm bán thời gian.

Từ Tái Xuân nghĩ đến Trương Nghiêu là cãi vã, tốt nhất anh... anh đừng tới tìm cô!

“Bán thời gian gì?”

“Chỗ này vừa mở một tiệm tiêu thụ ô tô, muốn mời một nhóm sinh viên làm phục vụ, tiền lương cũng không tệ, muốn đi thử không?”

Chu Cẩm đương nhiên biết Từ Tái Xuân không thiếu tiền, lúc cô ấy hỏi cô cũng rất do dự.

Nhưng khi thấy Từ Tái Xuân một mình rất buồn chán, khai giảng một tháng vẫn không cười thật lòng mấy lần, do đó Chu Cẩm mới đề nghị như vậy.

Có chuyện làm, dù sao cũng đỡ hơn một mình ngây ngô nghĩ ngợi lung tung.

Từ Tái Xuân suy nghĩ một chút, cuối cùng đồng ý.

Dù sao hiện giờ cô đang rảnh mà, không phải sao?

Chu Cẩm dẫn Từ Tái Xuân đến tiệm ô tô đăng ký, chỗ này là một vùng mới quy hoạch, mặt đường khá rộng, rất thích hợp để tập lái xe. Từ Tái Xuân quan sát hoàn cảnh xung quanh, sau đó bị Chu Cẩm kéo đến phòng thay đồ.

“Nào, thay đồ đi.”

Từ Tái Xuân cầm váy lên nhìn, nhất thời đỏ cả mặt.

“Có quá lộ hàng không?” Cẩm thấy giống như mấy miếng vải rách ấy...

“Chỗ nào lộ chứ?” Chu Cẩm không để ý chút nào, cô từng làm việc bán thời gian càng lộ hơn kìa, được chưa? Hơn nữa bộ này là đồng phục bình thường mà, váy chỉ hơi ngắn chút thôi.

Từ Tái Xuân hơi nóng nảy, nắm tay Chu Cẩm, “Váy này ngắn lắm, chị có cảm giác quần lót chị cũng lộ ra mất.”

Trái lại Chu Cẩm không thành vấn đề, vỗ vỗ vai Từ Tái Xuân, “Sợ cái gì, chị ngực to chân nhỏ, mặc cái này rất đẹp đó.”

“Nhưng...”

Từ Tái Xuân còn muốn lên tiếng, nhưng Chu Cẩm đã hào phóng cởi quần áo. Từ Tái Xuân nhìn vùng đất bằng phẳng trước mặt Chu Cẩm, Lẽ nào cô lớn tuổi rồi, nên ngày càng bảo thủ sao?

Nhiệm vụ của Chu Cẩm và Từ Tái Xuân rất đơn giản, đứng ngay ô tô là được. Đợi khách đến bèn qua đó bưng trà dâng nước cho khách, không phức tạp lắm, chẳng qua ánh mắt những người đó khiến Từ Tái Xuân hơi e dè.

Cô vẫn chưa từng mặc váy ngắn thế.

Từ Tái Xuân mất tự nhiên kéo váy, Chu Cẩm phụt một tiếng bật cười.

“Sợ gì nè? Chị lại chẳng có bạn trai, chân như vậy phải khoe, làm gì che giấu chứ...”

Chu Cẩm còn chưa dứt lời Từ Tái Xuân lại có chút chột dạ. Cô không có bạn trai, nhưng có chồng đó.

Ặc... hình như càng giải thích càng phiền não hơn nhĩ.

“Mau nhìn đi!” Bỗng nhiên, Chu Cẩm thét một tiếng, “Ông chủ tới kìa, Oa, đẹp trai quá!”

“...” Từ Tái Xuân chỉ lo kéo váy, đâu rảnh quan tâm ông chủ gì đó có đẹp hay không, lúc này Chu Cẩm lại đẩy cô một cái, “Mau nhìn đi, thực sự đẹp trai quá! Lâu rồi em chưa thấy cực phẩm thế này...”

Haha... có thể đẹp trai cỡ nào, cô từng gặp Trương Kiều, từng gặp Cố Tây Dương, còn có một tên Trương Nghiêu, ba người này, người nào chả điển trai, không thua kém gì ngôi sao, chứ đừng nói những gương mặt hết sức bình thường này.

Chắc do Chu Cẩm lâu rồi không gặp đàn ông, nên trông thấy một người bình thường đã thét chói tai không ngớt nhĩ.

Từ Tái Xuân hờ hững ngẩng đầu, sau đó... sau một giây sững sờ, cô nhanh chóng cúi đầu.

Chết tiệt, trong lòng cô điên cuồng phun một câu thô tục!

Tại sao là Trương Nghiêu?!

Chẳng phải hẳn đi tìm mấy cô em mơn mớn à? Tối chỗ này mở tiệm ô tô làm gì?

Quan trọng nhất là, dáng vẻ này của cô sao có thể để anh thấy được.

Từ Tái Xuân rất may mắn, bên này rất nhiều người, bọn họ có nhiều học sinh đều mặc áo sơ mi với váy giống nhau, nên nhất thời Trương Nghiêu không để ý cô.

Bất quá, Chu Cầm hoàn hồn, thấy cô muốn trốn, lập tức kéo cô lại.

“Chị đi đâu đó? Ông chủ đẹp trai muốn nói chuyện kìa, chị không nghe chút sao?”

Từ Tái Xuân thấp giọng miễn cưỡng cười, “Chị không có hứng thú với mấy anh đẹp trai, em tự mình nghe đi.”

“Á, đừng thế mà, chị giúp em coi tí đi, đàn ông như vậy hợp với em không?”

“...” Từ Tái Xuân thực sự đau đầu, sao Trương Nghiêu có thể thích hợp với cô ấy. Trương Nghiêu khôn kiép vừa mặt dày, còn lưu manh, đàn ông thế này...

Không đúng, giờ anh vẫn còn thân phận có gia đình đấy, tại sao phải trắng trợn dụ dỗ mấy cô em này.

Từ Tái Xuân hơi khó chịu.

“Hi, sắc mặt chị coi quá.”

Đương nhiên khó coi rồi. Từ Tái Xuân nghiêng răng nghiêng lợi, có phải cô nên nhào tới cào anh không.

Chu Cầm theo tầm mắt Từ Tái Xuân nhìn sang, “Quả thật rất đẹp trai, có điều, hơi lạnh lùng nha. Á á á... Anh ấy còn dắt một con chó kìa... Ặc, con chó này là giống gì ta, sao cảm thấy hơi quen quen, em nghĩ xem...”

Trương Nghiêu lại có thể dắt Khoai Tây tới, tính trông nhà à?

“Chó cỏ Trung Quốc.” Từ Tái Xuân không vui nói.

Ánh mắt Chu Cầm sáng lên, “Á, quả nhiên là cao phú soái, cho dù là nuôi chó cỏ Trung Quốc bình thường, nhìn cũng đẹp sang chảnh hơn những giống khác nhờ...”

Từ Tái Xuân thực sự khâm phục trí tưởng tượng của cô gái nhỏ này, tính toán một chút, chỗ này không thích hợp với cô vẫn là trốn trước đã.

Đúng, Từ Tái Xuân tính toán thế.

Nhưng, cô có thể tính đến người nhiều, Trương Nghiêu không thể thấy cô, bất quá duy nhất cô không tính được là, mặc dù Khoai Tây lưỡi song mũi khá thính.

Từ Tái Xuân đang tính từ góc xó len lén chạy đi, chợt nghe một tiếng thét hoảng sợ.

Fuck! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trời.

Từ Tái Xuân còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Khoai Tây nhe răng nhếch miệng nhào tới.

Tiêu rồi...

Trước mặt Từ Tái Xuân tối sầm, cô không phải bị Khoai Tây hủy dung thì chính là bị Trương Nghiêu chiêm sổng.

Có lẽ, cả hai kết quả này đều không phải điều cô mong muốn hết. Huhuhu.

Cuối cùng, Từ Tái Xuân không bị hủy dung, vì Khoai Tây liếm liếm mặt cô. Đương nhiên, cô ngã sấp xuống. Đúng là mặt mặt gần chết, không biết vậy vậy có thể che được quần lót màu hồng của cô không? Hẳn không thể nhỉ, vì cô nghe được tiếng kinh ngạc xen lẫn âm thanh mập mờ rồi.

Khốn kiếp! Đâm mù mắt chó mấy người.

Trong lúc Từ Tái Xuân luống cuống tay chân, vừa đẩy Khoai Tây với thể tiến công nhiệt tình, vừa muốn che khuất vị trí phơi bày của mình lại, một bộ âu phục trùm lên đùi cô.

“Cút.”

Một câu lạnh lùng của Trương Nghiêu, sau đó Khoai Tây nức nở một tiếng, từ cửa sau chạy trốn.

Từ Tái Xuân ngẩng đầu, thấy sắc mặt lạnh nhạt của Trương Nghiêu, không biết sao trong lòng vô cùng muốn khóc.

Mẹ nó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tại sao hoàn toàn khác với điều cô nghĩ thể, không có ngược luyến tình thâm, không có màn cô ngược Trương Nghiêu chết đi sống lại, có lẽ... đó chỉ là giấc mơ của cô ư?

Từ Tái Xuân rất đau buồn, mắt ề ảm, hết sức muốn khóc.

Chu Cầm trông thấy tình cảnh này cũng sợ ngây người, rõ ràng vừa nãy con chó cỏ Trung Quốc trông rất sang chảnh còn ngoan ngoãn nằm bên chân ông chủ đẹp trai mà, thoáng cái sao bỗng nhào tới hướng bọn họ vậy.

Cô lắc mình một cái, nhanh nhẹn tránh thoát.

Nhưng Từ Tái Xuân lại bị kịch.

“Chị, chị không sao chứ?”

Mặc kệ thế nào, Từ Tái Xuân là người cô dẫn tới, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, cô cũng rất xấu hổ. Chu Cầm tiến lên, chuẩn bị nâng Từ Tái Xuân dậy, song...

Sự việc hình như phát triển có chút cẩu huyết.

Vì ông chủ đẹp trai kia lại có thể đích thân đi tới, tiện tay cởi áo ném lên đùi Từ Tái Xuân. Oa... Chu Cầm nhìn không được mắt lấp lánh ánh sao, đúng là quá đẹp trai mà! Quả nhiên là tổng tài bá đạo! Quá con mẹ nó tà mị cuồng luyến!

Chu Cầm YY rất nhiều, nhất thời quên bém mắt bạn mình vẫn còn làm bạch liên hoa yếu ớt trên mặt đất.

Đợi trong đầu cô YY đầy bong bóng màu hồng chuẩn bị tiến lên trước nhận Từ Tái Xuân, tình hình thần kì lại phát sinh.

Ông chủ đẹp trai ấy vậy mà khom người bế Từ Tái Xuân lên.

Mẹ nó... Chu Cầm hưng phấn! Lẽ nào đây là cái ôm công chúa trong truyền thuyết sao? Á, vở kịch tổng tài bá đạo vừa gặp đã yêu cô bé lọ lem sắp xảy ra ngay à? Á...

Không biết tại sao, nghĩ đến điểm này, cô lại có chút hưng phấn nha.

62. Chương 62

Chu Cầm hoàn toàn bị tâm tình hóng chuyện làm cho rất vui vẻ, tiện tay gửi tin cho một tài khoản weibo, hạnh phúc nhé. Nhưng Từ Tái Xuân thì khổ, cô suýt khóc lên, nhưng chưa kịp rơi nước mắt thực sự, Trương Nghiêu lại bế cô.

Dưới những con mắt nhìn chòng chọc, cao ngạo ôm kiểu công chúa.

Hạnh phúc nho nhỏ của cô không kiên trì đến cuối cùng, vì cô cảm giác được cánh tay ôm eo cô mơ hồ đang dùng sức, đồng thời sắc mặt anh hết sức khó coi, thở phà phò dồn dập.

Hiện tại Từ Tái Xuân gầy rồi, nên cô cho rằng không phải mình ép Trương Nghiêu thở hổn hển. Khả năng duy nhất chính là Trương Nghiêu đang tức giận.

Quả nhiên, Trương Nghiêu ôm cô lên phòng nghỉ trên lầu, không nói hai lời liền ném cô xuống đất.

Dáng vẻ đó, lửa giận ngập trời, vành mắt muốn nứt ra, giống như tính ăn tươi nuốt sống Từ Tái Xuân vậy.

“Em nói trước, không phải anh nghĩ đâu, em vốn không biết tiệm tiêu thụ ô tô này do anh mở, em tới làm việc bán thời gian...”

“Bán thời gian?” Hôm nay vì khai trương, nên Trương Nghiêu mặt âu phục giày da, bắt quá lúc này cà vạt bị anh cưỡng chế kéo, á, vẻ mặt anh rất nguy hiểm, “Mấy tháng nay em thường làm bán thời gian hả? Mặc mấy chiếc váy ngắn cùn cỡ kiểu này?”

“Em... em mặc váy ngắn... lúc nào chứ! Anh đừng vu khống em!” Váy chỉ hơi ngắn thôi, tuyệt đối che đủ mà.

“Haha...” Trương Nghiêu cười lạnh một tiếng, tầm mắt rơi xuống cặp đùi lỏa lồ của Từ Tái Xuân, “Sự thật thẳng hùng biện, không phải sao?”

Một khoảng thời gian không gặp, lưu manh cũng có văn hóa nhỡ. Khoan đã... cái này không phải trọng điểm, Từ Tái Xuân không làm chuyện xấu, nên cô phải hùng hồn một chút.

Đúng, ưỡn ngực ngẩng đầu, cô phải hùng hồn lên.

Sau đó, Từ Tái Xuân ưỡn ngực, sắc mặt Trương Nghiêu dường như càng khó coi hơn.

Dáng vẻ kia không phải muốn đánh cô chứ?!

Từ Tái Xuân chợt dạ, không ngừng lui về sau, nhìn cánh cửa đó, nghĩ rằng cô còn cơ hội mở cửa chạy một hơi không?

“Á... Ba, sao ba tới đây?”

Quả nhiên Trương Nghiêu bị lừa, Từ Tái Xuân một bước vọt tới, nắm tay cầm. Chỉ cần một giây là cô có thể đến thiên đường.

Nhưng thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau có một giây. Cửa còn chưa vặn, người đàn ông đã dán vào sau lưng cô.

“Từ Tái Xuân, em giỏi quá nhỉ! Dám đùa bọn anh!”

“Anh... khốn kiếp! Anh muốn làm gì?” Nếu như lúc này, Từ Tái Xuân còn chưa biết Trương Nghiêu muốn làm gì, vậy cô ngu hết thuốc chữa rồi.

“Đồ khốn! Không được xé váy em!”

Trương Nghiêu không quan tâm, bàn tay to kéo một cái, chợt nghe xoạc một tiếng, chiếc váy giống như vải rách vấy rơi xuống đất.

Trương Nghiêu khùng bố thế, Từ Tái Xuân theo bản năng muốn chạy, song có thể chạy đi đâu. Trương Nghiêu xách cô lên, hung hăng áp lên tường.

“Nói, em đã làm việc bán thời gian như vậy mấy lần rồi?”

Nước mắt Từ Tái Xuân bèn rơi. Khốn kiếp, đau chết cô.

“Buông, đau... đau chết đi được...”

“Không nói à, tốt lắm, đợi lát nữa em càng đau hơn...” Trương Nghiêu vừa nói xong, giọng điệu chợt dịu dàng hẳn.

Á á á... quả nhiên, Từ Tái Xuân đau, hai chân không nhúc nhích được, lại bị Trương Nghiêu nắm chân, hung hăng xông về phía trước.

“Nói!”

Từ Tái Xuân lệ rơi tung tóe, lúc này còn làm kiêu con khỉ ấy, Trương Nghiêu thực sự khùng khiếp quá. Cô rất đau.

“Không... chỉ có lần này à... huhuhuhuhu...”

Dường như chiếm được đáp án hài lòng, động tác của Trương Nghiêu chậm lại, hai tay ước lượng bộ ngực vĩ đại của Từ Tái Xuân, sau đó thở dài thỏa mãn.

“Em gầy đi không ít. Nhưng... ngực vẫn như trước đây...”

“Đồ khốn!” Chiếm được tiện nghi bớt khoe mẽ đi.

Sau khi Trương Nghiêu sờ soạng cô một phen, cuối cùng tâm trạng hơi ổn định tí. Bất quá, hơi ổn định tí thì sao, Từ Tái Xuân đau đến rơi nước mắt.

Không thể dịu dàng chút à? Vốn tư thế quay lưng này đặc biệt khó chịu rồi, đã lâu cô cũng chưa làm, quần lót vẫn chưa cởi, rất khó chịu...

Lúc mới bắt đầu Từ Tái Xuân còn nhẫn nhịn, nhưng từ từ tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Có điều, tiếng khóc của cô cũng không nhận được sự thương tiếc của Trương Nghiêu. Động tác anh ngày càng dùng sức, Từ Tái Xuân cảm giác thân thể mình không còn của mình nữa.

Cô cũng mặc kệ người bên dưới có nghe được tiếng cô không, lên tiếng khóc to. Một mặt còn dùng từ ngữ cô học được từ Hoàng San San, không chút khách sáo ân cần hỏi thăm Trương Nghiêu và mẹ anh.

Trương Nghiêu thì sao... hoàn toàn chẳng quan tâm.

Hiện tại anh chỉ lo một chuyện.

XXX.

Ai cũng không thể ngăn cản anh làm việc vui vẻ.

Rốt cuộc, luồng nhiệt dưới thân trào ra, cô cảm giác được sự biến hóa của Trương Nghiêu một cách rõ ràng. Trong lòng thở dài một hơi, tên khốn này, cuối cùng cũng xong chuyện rồi.

Đau chết cô mà.

Từ Tái Xuân hơi tức giận, cô muốn cào Trương Nghiêu. Nhưng hình như Trương Nghiêu biết được tâm tư nhỏ của cô, anh rút ra, vươn tay trực tiếp ôm cô vào lòng.

Ngồi trên ghế salon, trên người Từ Tái Xuân khoác áo vest của Trương Nghiêu. Không biết có phải vì mới làm hay vì điều hòa quá lạnh, nên Từ Tái Xuân cảm thấy hơi lạnh.

Trương Nghiêu ôm cô, thỏa mãn thở dốc một tiếng.

“Rốt cuộc X xong rồi.”

“...” Không biết xấu hổ! Nước mắt Từ Tái Xuân lại trực trào, cô muốn cào chết anh, chắc chắn phải cào chết anh!

Tuy Trương Nghiêu cố gắng né tránh, song cuối cùng trên mặt vẫn để lại vài vết tích quý báu.

Sau một lượt ngắn ngủi, Trương Nghiêu cũng hết giận, sờ soạng Từ Tái Xuân vừa xoa vừa hôn. Ôi chao, còn tính tránh nữa sao?

Từ Tái Xuân muốn tránh, nhưng cả người mệt chết đi được, mặc dù hơi tức giận, bất quá càng khiến cô không thoải mái là cô đang ở trong lòng Trương Nghiêu, lại có thể cảm thấy rất an toàn.

Trương Nghiêu vuốt cô, lúc này tâm trạng người đàn ông rất tốt, mồm mồm gò má ướt đẫm mồ hôi của Từ Tái Xuân, giọng trêu mếu.

“Vợ, nhớ anh không?”

Từ Tái Xuân xoay mặt sang chỗ khác, kiên cường nói: “Không.”

Trương Nghiêu sững sốt, cũng không tức giận, ngược lại hôn Từ Tái Xuân một cái thật kêu, sau đó tiến tới bên tai cô khẽ nói, “Nhưng vừa nãy em đạt cao trào rất nhanh...”

“Á á á... anh cầm miệng!”

Bị Trương Nghiêu nắm tay nháo trò, Từ Tái Xuân cũng cảm thấy uất ức.

Túm áo Trương Nghiêu, cô cắn cổ người đàn ông một cái, hết sức uất ức hỏi: “Trong khoảng thời gian này anh đã đi đâu? Có phải đi tìm mấy cô em mơn mớn không?”

Trương Nghiêu ngậy ngậy cả người, dường như vẫn chưa phục hồi tinh thần, “Ngay cả cô em mơn mớn như em, anh cũng không giải quyết được, còn đi đâu đối phó với mấy cô em mơn mớn khác...”

Xoạc... Giống như anh xé vấy cô vậy, móng vuốt Từ Tái Xuân lại vẽ một nét chói lóa trên mặt Trương Nghiêu.

“Anh nói ai là cô em mơn mớn hả?”

“...”

“Được rồi, đừng nghịch nữa, ngoan nè. Anh thành thật khai báo đây, mấy tháng nay anh vạch kế hoạch khai trương chỗ này mà.”

Hóa ra là chuyện quan trọng, Từ Tái Xuân cào mấy vuốt, cũng mệt rồi, mềm nhũn nằm trong lòng Trương Nghiêu nghỉ ngơi.

“Đúng rồi, sao anh quyết định mở tiệm ở đây? Chẳng phải nói bên này còn chưa phát triển hả? Có mối không?”

Trương Nghiêu hung ác lườm cô, “Còn không phải tại cô em mơn mớn như em hả. Đi học gì mà không về nhà!”

Trương Nghiêu cũng oán khí ngút trời. Người khác toàn là vợ chạy theo chồng, nhà anh thì ngược lại, anh rất sợ vợ chạy theo người ta.

Đương nhiên anh biết bên này vẫn chưa hoàn toàn phát triển, bất quá tương đối mà nói, bên này đã có một vài khu hành chính quy hoạch, nói không chừng có tiềm lực rất lớn.

Hơn nữa vợ ở đây, anh còn có thể đi đâu.

Từ Tái Xuân đỏ mặt, hóa ra là vì cô. Việc này có được tính là có tiền bèn tùy hứng không.

Từ Tái Xuân cười tủm tỉm, Trương Nghiêu thấy thế, thoáng bất đắc dĩ véo má cô. “Còn chẳng biết xấu hổ cười nữa, em có biết vì chuyện này, anh suýt bị ba em đuổi ra khỏi nhà không!”

Thì ra ba cũng biết chuyện này. Từ Tái Xuân hơi oán hận cảm phần. Rõ ràng lần nào cô về nhà đều lơ đãng hỏi chuyện Trương Nghiêu, nhưng cho tới bây giờ Từ lão hồ đều không nói.

Được lắm... Té ra đang gạt cô đấy.

Từ Tái Xuân lý sự, lại không ngờ khẽ động một tí, tay Trương Nghiêu lại bắt đầu không thành thật.

Cảm giác được sự kích động của Trương Nghiêu, Từ Tái Xuân hơi khản trương, đè tay Trương Nghiêu, “Anh muốn làm gì?”

“Có thể làm gì?”

Tay Trương Nghiêu lại tiếp tục, quen cửa quen nẻo. Nhưng ban nãy đầu óc còn có chút bất tỉnh bởi sự nhiệt tình, hơn nữa Trương Nghiêu quá bá đạo, nhất thời cô không phản ứng kịp.

Hiện tại sau khi tỉnh táo tí, Từ Tái Xuân thề sẽ không bao giờ để Trương Nghiêu thực hiện được.

“Anh điên rồi hả? Hôm nay khai trương đó, anh ở trên này...” Từ Tái Xuân không nói được nữa, “Anh không sợ người bên dưới biết hết à?”

“Biết thì thế nào?”

Trương Nghiêu thờ ơ nói, Từ Tái Xuân thoáng nghĩ mà sợ.

“Trương Nghiêu, anh nói xem, bên dưới có nghe được không?” Vừa này không biết cô kêu lớn bao nhiêu, chẳng lẽ những người này đều nghe được hiện trường đông cung ư? Nghĩ đến hình ảnh này, cả người Từ Tái Xuân đều không khỏe.

Nếu thực sự thích một cô gái, sẽ cảm thấy chỗ nào của cô cũng tốt cả. Ngay cả khi Từ Tái Xuân mất tự nhiên, ngưỡng ngừng cũng rất đáng yêu đó. Trương Nghiêu hôn cô một cái, cổ tình trêu cô.

“Aizzz, làm sao bây giờ, đúng là bị nghe được rồi, anh nói nè, vợ, sau này em nổi tiếng rồi đấy...”

Oanh... Móng vuốt Từ Tái Xuân lại chồm tới.

“Đều tại anh! Tính sao bây giờ? Xong rồi, em không còn mặt mũi gặp người nữa!”

Từ Tái Xuân bụm mặt, nghĩ đến hậu quả, lại khóc.

Trương Nghiêu vừa thấy Từ Tái Xuân khóc thật, vội vàng an ủi.

“Lừa em thôi, yên tâm đi, văn phòng này cách âm. Không phải em không biết, đây là phòng nghỉ của anh, bình thường anh thích yên tĩnh, nên đã làm cách âm...”

“Thật ư?” Từ Tái Xuân lau nước mắt, có chút không tin.

“Đương nhiên thật rồi. Còn thật hơn ngọc trai ấy.” Lúc này cho dù chuyện chưa hề có, cũng phải nói tuyệt đối có. Trương Nghiêu anh đây ở mặt này vẫn có sức hiểu biết vạn phần.

Trương Nghiêu đang dỗ Từ Tái Xuân vui vẻ, chợt truyền đến một tiếng gõ cửa.

Sau khi im lặng ngắn ngủi, ngoài cửa một giọng nói rụt rè sợ sệt vang lên.

“Anh Nghiêu, anh và em Xuân thân mật xong rồi, có thể xuống một chuyến không?”

63. Chương 63

Lúc Trương Nghiêu bước ra, trên mặt tràn ngập ý cười. Tiểu Lý ngẩng đầu sau đó cũng cười.

Trên mặt anh Nghiêu anh minh thần võ lại có mấy vết cào đáng yêu, ôi chua choa mèn ơi, hóa ra em Xuân lợi hại thế.

Tiểu Lý chế nhạo, Trương Nghiêu không quan tâm. Với anh mà nói, anh cảm thấy đây là huấn chương tình yêu. Lúc anh đi, Từ Tái Xuân lại cho anh thêm thêm vết, không có nguyên nhân nào khác, vì anh nói dối. Nếu ở trong phòng cách âm thì không thể nghe được tiếng tiểu Lý ở bên ngoài, vậy cho thấy âm thanh trong phòng cũng có thể truyền ra một cách rõ ràng.

Mèo to Từ Tái Xuân then quá hóa giận, túm lấy Trương Nghiêu cào một trận.

Đối với Trương Nghiêu mà nói, đúng là gánh nặng ngọt ngào mà.

Tiểu Lý cười đến đau bụng, cuối cùng thấy Trương Nghiêu muốn xuống dưới, suy nghĩ một chút vẫn là kéo anh lại.

“Anh Nghiêu, bỏ đi, em đi tìm Cố tổng...”

Cố Đông Hải coi như là người đầu tư, sáng sớm vì có việc nên đang trên đường tới.

Tiểu Lý không phải ghét bỏ Trương Nghiêu nha, mà tại vết cào trên mặt Trương Nghiêu rõ quá, tùy tiện YY chút đều có thể YY ra vô số tình tiết ướt át đó.

Ừ, hóa ra anh Nghiêu thích kiểu này.

Kiểu cuồng dã đấy, hahaha.

Mang theo nụ cười vui vẻ thỏa mãn vì hóng được chuyện, tiểu Lý xuống lầu.

Nếu đã không có chuyện gì, thì Trương Nghiêu phải làm chuyện quan trọng nhất chính là ở bên vợ.

Anh mở cửa bước vào, dọa Từ Tái Xuân giật mình. Cả người cô bủn rủn, đang định tắm rửa, kết quả đứng dậy trông thấy một mảng hỗn loạn trên mặt đất, Trương Nghiêu đáng ghét ngay cả váy cô cũng xé, may mà váy này do công ty anh cấp, bằng không cô làm việc bán thời gian không thành còn phải đền váy, đúng là được một mất mười.

Lúc Trương Nghiêu tiến vào, Từ Tái Xuân đang mặc quần lót, cô không ngờ nhanh thế đã có người bước vô, nhất thời sợ đến mức lui về sau một bước dài.

Trông thấy Trương Nghiêu, cô vỗ vỗ ngực, chưa hoàn hồn, “Làm em sợ muốn chết...”

Bất quá, cô còn nghĩ tới một việc, “Sao anh trở lại nhanh vậy? Không phải nói tìm anh có chuyện sao?”

Trương Nghiêu tựa vào cửa, lười biếng cười với Từ Tái Xuân, “Không có chuyện gì, tiểu Lý giải quyết được.”

Nhìn nụ cười kia của Trương Nghiêu, cả người Từ Tái Xuân rét run, hận không thể tiến lên cào anh một phát, có điều thấy trên mặt anh có mấy dấu móng tay quá rõ ràng, loại kích động này bị Từ Tái Xuân đè ép xuống.

“Anh nhìn gì đó?”

“Nhìn em.”

“Em có gì đáng nhìn?”

“Chân rất đẹp.”

“...”

Khốn kiếp! Cô chỉ biết nên nhào tới trước cào anh mà, được chưa?!

Cuối cùng, váy Từ Tái Xuân bị xé rách, vẫn là Trương Nghiêu xuống dưới giúp cô lấy quần áo trong phòng thay đồ ra. Sau khi thay đồ, Từ Tái Xuân mới cảm giác được chút an toàn.

Lại nhìn Trương Nghiêu, từ đầu đến giờ vẫn luôn nhìn chăm chăm cô, dáng vẻ này khiến cô cảm thấy mình như con cừu nhỏ bị sói đói để mắt, cô hơi âu sầu.

“Anh còn nhìn gì nữa? Anh không cần đi làm hả?” Từ Tái Xuân bĩu môi, lòng tràn ngập khó chịu.

Trương Nghiêu lắc đầu, “Hôm nay khai trương, có Cố Đông Hải theo rồi, không cần sợ.”

“Anh và hần hợp tác sao?”

“Có gì không thể nè. Dù gì chỉ cần kiếm tiền thì ai cũng không quan trọng.” Giọng điệu Trương Nghiêu nhàn nhạt, sau đó thừa dịp Từ Tái Xuân rũ mắt, ra vẻ đáng thương nói một câu.

“Anh còn chưa ăn gì đấy. Vì khai trương mà mấy ngày rồi không được ăn uống đàng hoàng...”

Từ Tái Xuân ngẫm lại cũng thấy đói, nhìn dáng vẻ Trương Nghiêu hình như gầy hơn trước đây một tí. Lê nào do nhớ cô à? Từ Tái Xuân thoáng vui vẻ.

Sau khi Trương Nghiêu ăn như hổ đói hai tô mì thịt bò, cuối cùng thở dài một tiếng thỏa mãn, “Đã lâu không ăn no vậy.”

Từ Tái Xuân nhìn dáng vẻ kia của anh, trong lòng hơi đau lòng, “Anh chưa từng ăn cơm đàng hoàng sao?”

Trương Nghiêu uống một hộp nước, không thèm để ý nói: “Gần đây bận rộn nhiều việc, chắc sau này cũng bận, mỗi ngày đều không có thời gian ăn.”

Trương Nghiêu nói một cách thờ ơ, nhưng Từ Tái Xuân lại khó chịu.

“Mặc kệ thế nào, tiền phải kiếm, cơm cũng phải ăn mà.”

“Không có thời gian ấy chứ.” Trương Nghiêu từ từ thả môi, “Nếu không, em nấu cơm cho anh đi?”

Từ Tái Xuân không muốn đồng ý. Trương Nghiêu có thuê một phòng trọ gần đây, cách trường học và tiệm tiêu thụ ô tô không xa lắm. Từ Tái Xuân vốn muốn từ chối, song khi thấy Trương Nghiêu vuốt bụng nói không ăn no, trong lòng lại mềm nhũn.

Đương nhiên, kết quả là cô đồng ý.

Bất quá, rất nhanh Từ Tái Xuân lại hối hận.

Cô ở trên giường ôm một tấm chăn lớn, ngẩng người đàn ông ở cách đó không xa đang hết sức đặc ý đánh trứng gà, nửa người trên cởi trần vô cùng đẹp đẽ, không tài nào nhìn nổi ném một cái gối to tới.

“Tên lừa đảo!”

Sự thực chứng minh, đàn ông đều là tên lừa đảo. Lúc mới bắt đầu Trương Nghiêu dùng khổ nhục kế để Từ Tái Xuân mềm lòng, đợi Từ Tái Xuân mua thức ăn nấu cơm cho anh, lại phát hiện đây đều là quỷ kế của người đàn ông này.

“Mỗi ngày anh chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi sao?” Vừa vào cửa đã đẩy ngã cô, sau đó cả buổi chiều không bỏ dậy được, mà giờ vì đói mới tỉnh.

“Anh không nghĩ tới chuyện đó còn có thể nghĩ tới chuyện gì?”

Trương Nghiêu nhặt gối ném lên giường, “Đừng ném đồ lung tung, bằng không chuyện quét dọn là của em.”

“Em mặc kệ, em không bao giờ tới nữa!”

“Thật ư?” Trương Nghiêu nghiêng đầu, thoáng nhìn Từ Tái Xuân không biết nghĩ tới chuyện gì, sắc mặt trở nên quỷ dị.

“Nghe nói trường bọn em có phòng tắm công cộng, kiểu ngăn buồng này anh từng xem một bộ phim, hình như rất kích thích... có muốn thử xem không...”

“...” Đúng là miệng chó không mọc ngà voi.

“Anh câm miệng đi! Khốn kiếp!”

“Hết cách rồi, em không tới thì anh tới thôi...” Trương Nghiêu không thêm quan tâm, còn tính toán thời gian, “Em nói xem khi nào anh đi đây? Haha... Ngẫm lại, có chút hưng phấn nha...”

Từ Tái Xuân thực sự hận người đàn ông này da mặt dày, sao cô lại lấy một tên lưu manh như vậy chứ. Mặt dày còn vô lại, anh đúng là hoàn toàn nghiền ép cô.

Nghĩ lại quả thực không cam lòng mà.

Có điều không cam lòng thì có ích gì, cuối cùng Từ Tái Xuân vẫn bất đắc dĩ thỏa hiệp. Vì cô hoàn toàn tin tưởng, Trương Nghiêu chắc chắn sẽ làm được, ở văn phòng còn có thể làm chuyện đó ngay tại chỗ, bên dưới có người nhiều thế, anh đều không chùn bước, chứ đừng nói trường học.

“Em rảnh sẽ tới, anh đừng tới tìm em.”

Chiếm được đáp án hài lòng, Trương Nghiêu được một tác lại muốn một thước, vuốt đầu Từ Tái Xuân, xoa xoa, “Giờ mới ngoan.”

“Anh dừng tay ngay, trứng thối!”

Đêm hôm đó, Từ Tái Xuân mỗi eo đau lưng, ở lại nhà trọ Trương Nghiêu. Vốn dĩ cô không muốn đâu, song đang tính chuẩn bị tắm lại phát hiện trong tủ quần áo phòng trọ, quần áo cô được xếp ngay ngắn, dựa theo vị trí trong nhà để rất ngăn nắp.

Trương Nghiêu còn mua thêm ít quần áo và đồ dùng hàng ngày mới, có điều đều là kích cỡ của cô, cũng là sở thích của cô.

Đối với người khác mà nói, Trương Nghiêu đích thật là một gã thô kệch, nhưng tên lưu manh này không học thức còn bá đạo thực sự đối với cô không tề.

Từ Tái Xuân chính là mềm lòng như thế, thấy quần áo đầy ắp trong ngăn tủ, cô thoáng do dự, cuối cùng vẫn ở lại.

Chẳng qua, cô cho rằng tối nay Trương Nghiêu sẽ đánh một trận tới trời sáng, nhưng đợi đến khi cô xoa thắt lưng, ra vẻ đáng thương nói eo mình đau quá, Trương Nghiêu lại vô cùng dễ nói chuyện, bỏ qua cho cô.

Đồng thời, còn nhẹ nhàng xoa bóp hông cô.

Khi Từ Tái Xuân nửa ngủ nửa tỉnh chợt nhớ tới một việc.

“Anh... đáng giá không?” Khổ cực vậy, mệt nhọc vậy. Rõ ràng có bầu trời rộng lớn hơn, nhưng vì cô mà dừng lại, thực sự đáng giá thế sao?

Bàn tay xoa bóp của Trương Nghiêu ngừng lại, Từ Tái Xuân nghĩ chắc chắn anh hiểu.

Vì câu trả lời của anh nhanh chóng vang lên ngay sau đó.

“Có gì đáng giá hay không, chẳng phải anh luôn muốn cuộc sống như vậy à? Không có em ở nhà, nó được coi là nhà gì...”

Từ Tái Xuân hài lòng thiếp đi, cô nghĩ, cô cũng hơi thích Trương Nghiêu. Có lẽ là cô không dám thừa nhận, thực ra cô rất thích anh.

Anh có rất nhiều khuyết điểm, đôi khi hai người nói chuyện chẳng ăn nhằm gì nhau, nhưng cô thực sự đã động lòng.

Cô nghĩ, hiện tại có lẽ cô cũng hiểu nguyên nhân mấy năm qua cô thích Trương Nghiêu rồi. Vì anh quả thật là một người đàn ông rất dễ khiến người ta cảm động và yêu thương.

Và khác với Trương Kiêu, Trương Kiêu là đám mây chân trời, được trái tim thiếu nữ của cô huyền hoặc, tốt đẹp nhưng xa vời.

Còn Trương Nghiêu là mặt đất cô giẫm lên, màu sắc không đẹp, ngay từ đầu có thể không đáng chú ý, bất quá dần dà, luôn có một loại cảm giác rất an ổn và kiên định.

Ở trong lòng Trương Nghiêu, Từ Tái Xuân ngủ một giấc ngon nhất trong ba tháng qua.

Thực sự an ổn đấy. Hơi cứng rắn tí nhưng hết sức ấm áp và thoải mái.

Từ Tái Xuân tỉnh lại lần nữa là bị Trương Nghiêu đánh thức.

“Cái gì thế...” Tối qua ngủ rất ngon, trong khoảng thời gian ngắn Từ Tái Xuân vẫn chưa muốn thức dậy.

Trương Nghiêu thấy dáng vẻ này của con mèo lười nhà họ, cực kỳ đáng yêu quả thực rất muốn tiếp tục nhét cô vào ổ chăn, tốt nhất cất giấu vĩnh viễn không lấy ra nữa.

Song, xem sổ ghi chép của Từ Tái Xuân, Trương Nghiêu bó tay, đành thành thật nhắc nhở: “Sáng nay em có tiết.”

“Có tiết?” Từ Tái Xuân bị Trương Nghiêu dọa như thế, giật mình một cái tỉnh táo. Đúng rồi, lãng phí một ngày cuối tuần với Trương Nghiêu, hôm nay là thứ hai, cô có lớp buổi sáng, hơn nữa còn là tiết của giáo viên giàu ý chí kiên cường và lòng hi sinh thích điểm danh. Nghe nói giáo viên này điểm danh một lần vắng mặt, cuối học kỳ sẽ trừ 10 điểm, điểm số ít ỏi của cô đâu có đủ trừ.

“Á á á!” Từ Tái Xuân từ trên giường bật dậy, gương mặt khủng hoảng, “Giờ là lúc nào vậy?”

“8h15 rồi. Bữa sáng anh đã làm xong. Em lấy đồ đi, anh lái xe đưa em tới.”

Trương Nghiêu nói xong, ở một bên tìm quần áo cho Từ Tái Xuân.

Năm phút sau, Từ Tái Xuân cào mái tóc xốc xếch, sau đó ngậm một cái bánh bao được Trương Nghiêu túm lên xe.

Từ Tái Xuân ngồi trên xe, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ lướt qua, trong lòng chỉ có thể cảm thán một tiếng, cũng may chỗ này gần trường, bằng không hôm nay cô nhất định bị muộn.

64. Chương 64

Một phút cuối cùng, Từ Tái Xuân chạy tới phòng học. Cô mệt đến mức thở hồng hộc, cái bánh bao buổi sáng ăn suýt phun ra ngoài. Ngẩng đầu lên lại đối mặt với một gương mặt nịnh nọt.

Chính là Chu Cẩm.

“Xuân Xuân, nói em biết đi, ông chủ đẹp trai kia là ai?” Chu Cẩm suy nghĩ cả ngày cuối tuần cũng không nghĩ ra rốt cuộc sao bạn cô có được vận may này, nên cô chỉ hy vọng Từ Tái Xuân có thể giải đáp nghi hoặc của cô.

“Khụ khụ...” Từ Tái Xuân khê ho khan một tiếng, “Không là ai cả...”

“Đừng lừa em.” Chu Cẩm bày nét mặt cao thâm ‘cái gì em cũng biết’, “Tối qua chị cũng không về, thế nào, có phải trông được mà không dùng được không?”

“...”

Từ Tái Xuân chắc già thật rồi, chưa từng nghĩ tới việc công khai hóa chuyện riêng tư, cô đẩy Chu Cẩm một cái, thoáng ngượng ngùng, “Thầy lại nhìn em kìa.”

Chu Cẩm vừa nhìn, quả nhiên bên này các cô xì xào bàn tán, đã bị ông thầy xếp vào mục tiêu trọng điểm quan sát, Chu Cẩm thè lưỡi, cuối cùng yên tĩnh.

Đương nhiên, Chu Cẩm sẽ không dễ dàng buông tha Từ Tái Xuân vậy. Sau khi tan lớp, dọc đường đi đều quần lấy Từ Tái Xuân, “Anh ta thực sự coi trọng chị ư? Oa, như tình tiết ngôn tình ấy.”

Từ Tái Xuân muốn trợn trắng mắt, “Chị về ngủ trước, chẳng phải em còn muốn đi làm bán thời gian sao?”

Thời gian kế tiếp cũng không có tiết, cô nhớ Chu Cẩm phải đi làm bán thời gian.

“Haha, hôm nay em xin nghỉ. Nói tiếp đi, cụ thể tường tận từng chi tiết, nào.”

“...” Có một bạn học hóng chuyện thế, Từ Tái Xuân cũng hết nói nể.

Từ Tái Xuân bị Chu Cẩm cuốn đến mức không còn cách nào, đến phòng ngủ rồi, Chu Cẩm vẫn đang YY. Trong phòng ngủ, Hoàng San San đã ở đó, dưới sự tuyên truyền của Chu Cẩm, hiển nhiên cô ta cũng biết Từ Tái Xuân gặp được một cao phú soái.

Trở lại phòng ngủ, Chu Cẩm một mực ở bên này nói, Hoàng San San bộp một tiếng để sách xuống, “Nói xong chưa, chỉ là một kẻ mở tiệm ô tô thôi, ai biết được có phải kẻ làm công không...”

Từ Tái Xuân không muốn so đo với Hoàng San San, nhưng Chu Cẩm lại hơi tức giận.

“Kẻ làm công? Có giỏi cậu cũng đi cửa một kẻ làm công có tiền lại đẹp trai đi...”

“Cậu tưởng tôi là cậu hử, suốt ngày cái gì cũng không nghĩ, chỉ nghĩ tới việc cửa trai.”

“Ái chà, lẽ nào cậu không muốn sao? Không muốn còn mỗi ngày đến Học viện thể dục lảng lơ...”

“...”

Thấy hai người họ muốn cãi nhau, đầu Từ Tái Xuân hơi đau, trong lúc cô ảo não rốt cuộc phải làm thế nào, cửa bỗng nhiên có tiếng động.

“Phòng ngủ các cô có Từ Tái Xuân không? Bên dưới có người tìm...”

Từ Tái Xuân hơi sững sốt, không phải bảo Trương Nghiêu đừng tới tìm cô à? Tại sao lại tới.

Từ Tái Xuân hết sức buồn bực, bất quá cuối cùng cũng theo quản lý ký túc xá xuống dưới lầu. Nhưng khiến cô vô cùng không ngờ là, người đợi cô dưới lầu không phải Trương Nghiêu mà là Trương Kiêu đã lâu không gặp.

Từ Tái Xuân kinh ngạc đến mức cảm sắp rớt ra, “Sao anh lại tới đây?”

“Từ Tái Xuân, chúc mừng em.” Trương Kiêu đi tới, nở nụ cười dịu dàng.

Hôm nay, chắc trong lòng có Trương Nghiêu, nên Từ Tái Xuân chẳng còn chút động lòng nào với Trương Kiêu nữa, “Cảm ơn. Có điều sao anh biết tôi ở chỗ này?”

Lại còn biết phòng cô ở đâu chứ, người này có mắt nhìn xuyên tường hả?

Trương Kiêu cười cười, đưa đồ trên tay cho Từ Tái Xuân. Từ Tái Xuân nhận lấy xem một chút, lại là điểm tâm cô thích ăn nhất. Vốn cô có mấy phần vui mừng, nhưng nghĩ đến người tặng điểm tâm là Trương Kiêu, nhất thời cô hơi kháng cự.

Trương Nghiêu không ở đây, song hiện tại cô thực sợ anh. Trương Nghiêu là bình giám chưa nổi tiếng gần xa mà.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Từ Tái Xuân, Trương Kiêu bất đắc dĩ cười cười, “Yên tâm đi, Trương Nghiêu không ở đây.”

Từ Tái Xuân hơi đỏ mặt, “Tôi... tôi không có ý đó.”

Trương Kiêu nhìn chằm chằm cô, giống như muốn vạch trần lời nói dối của cô, “Không phải ý này hả? Vậy là tôi hiểu lầm? Hay Từ Tái Xuân em định cho tôi thêm một cơ hội?”

“...”

Trước đây Từ Tái Xuân chưa từng có hoa đào, không ngờ hiện giờ hoa đào lại mạnh thế. Bất quá cùng lắm chỉ là một loại phiền não thôi.

Cô căn môi, thoáng nhìn người chung quanh, nghĩ ngợi mới lên tiếng, “Chúng ta đến hồ sen bên kia nói đi.”

Từ Tái Xuân nghĩ tới khoảng thời gian trước, phần lớn nguyên nhân cô và Trương Nghiêu cãi nhau đều bởi vì Trương Kiêu, tuy khoảng thời gian đó cô rất mê man, nên rất nhiều chuyện không xử lý tốt.

Song bây giờ trải qua mấy tháng lắng đọng, cô cũng hiểu rõ.

Có lẽ Trương Nghiêu có chút sai, bất quá cô cũng thế.

Nên về mặt Trương Kiêu, hẳn đã sớm trở thành quá khứ, hoặc là nói căn bản chưa từng là quá khứ.

“Thực ra cũng không có chuyện gì. Tôi chỉ muốn nói anh biết, lần đó anh đẩy tôi xuống cầu thang, thực sự đã là quá khứ rồi.”

“Quá khứ?” Sắc mặt Trương Nghiêu cũng không nhẹ nhõm, “Tôi đây được phát thẻ người tốt[1] hả?”

[1] Thẻ người tốt này bắt nguồn từ việc một người độc thân tỏ tình với cô gái trẻ, nhưng bị đối phương từ chối uyển chuyển “Anh là người tốt, nhưng chúng ta không thể ở bên nhau”. Vì uyển chuyển từ chối nên từ đó câu ‘Anh là người tốt’ trở thành đại diện cho những người độc thân bị từ chối, mà ‘được phát thẻ người tốt’ cũng là cách đối phương từ chối khi được tỏ tình.

Dáng vẻ đó, không hiểu sao Từ Tái Xuân muốn cười, cuối cùng cũng bật cười thật.

“Anh là người tốt sao? Có điều thẻ người tốt vẫn phải phát cho anh. Tôi và anh không thích hợp, từ đầu đến giờ đã không thích hợp, đương nhiên, còn có thời gian tới...”

“Liên tiếp cho tôi ba thẻ người tốt à.” Trương Kiêu ra vẻ thờ dãi, “Kỳ thực lần này tôi tới cũng là nói em biết một việc, tôi chuẩn bị xuất ngoại.”

Điều này khiến Từ Tái Xuân hơi bất ngờ, “Sao đột nhiên anh có suy nghĩ ấy... Chẳng phải việc làm ăn của anh rất tốt ư? Còn nữa, anh đi rồi, việc làm ăn của Trương gia tính sao?”

“Do đó hôm nay tôi tới tìm em thương lượng. Có lẽ, có thể nói như vậy, mời em giúp tôi một chuyện.”

Trong lòng Từ Tái Xuân mơ hồ có phác thảo, nhưng đợi Trương Kiêu nói ra khỏi miệng, cô vẫn rất khó xử.

“Anh bảo tôi đi khuyên Trương Nghiêu trở lại giúp anh, tôi cảm thấy anh ấy sẽ không...”

Trương Kiêu ngắt lời cô, “Tôi không biết em có biết không, khi còn bé mẹ tôi đối xử với hẳn rất tệ, có thể nói là vi phạm pháp luật, nhưng hãy xem hiện giờ bà ấy đã mất chồng mất đi lý trí, tha thứ cho bà ấy một lần đi. Tôi cũng biết việc này rất khó, nhưng tôi hết cách rồi, sức khỏe mẹ tôi không tốt, tôi muốn đưa bà

ấy ra ngoài đi đây đó, coi như nghỉ ngơi, chuyện Trương gia em biết mà, chỉ có Trương Nghiêu mới có thể tiếp nhận...”

Đây không phải là nhận hay không, mà là Trương Nghiêu có ác cảm với Trương gia thế, sao giúp được. Còn nữa... tại sao phải giúp chứ?!

“Nên tôi xin em giúp một tay... Và lại Trương Nghiêu cũng coi như thiếu gia chân chính của nhà họ Trương, đó là chức trách của hắn...”

Trương Kiều còn muốn nói điều gì, song Từ Tái Xuân đã vô tình cắt ngang.

“Đừng nói gì mà chức trách hay không, căn bản không phải chuyện như vậy. Các người có coi anh ấy là người nhà đâu, giờ dựa vào cái gì bảo anh ấy trở về làm trâu làm ngựa...”

“Nhà họ Trương có thể cho hắn rất nhiều...” Trương Kiều nhìn Từ Tái Xuân, “Chắc em không biết, tuy hắn rất tài giỏi, nhưng bây giờ trên đường ai cũng nói hắn ăn bám, dựa vào Từ gia của em đi lên, em bằng lòng để cả đời hắn dựa vào danh hiệu trai bao ăn bám sao?”

Thấy Từ Tái Xuân lưỡng lự, Trương Kiều tiếp tục tiến lên, “Vì vậy, trở lại Trương gia, tôi tin hắn có thể bắt đầu lại một cách huy hoàng.”

Trương Kiều vừa cắt bước, Chu Cẩm bèn từ phía sau lén lén lút lút đi ra.

“Người đàn ông này là ai thế? Xuân Xuân, em phát hiện chị giấu em rất nhiều chuyện nha...”

Đó là đương nhiên. Chuyện cũ của cô nói ra tuyệt đối có thể viết thành sách.

Từ Tái Xuân không phản ứng với Chu Cẩm, trong lòng thầm nghĩ đến chuyện Trương Kiều nói với cô, có phải Trương Nghiêu thực sự bằng lòng dựa vào nhà họ Từ cả đời không.

Mặc dù bọn họ chưa từng xem anh như trai bao ăn bám, nhưng miệng lưỡi người đời không chặn nổi, cô không phải Trương Nghiêu, chẳng biết anh rốt cuộc có ngại hay không.

“Xuân Xuân, rốt cuộc chị sao vậy?”

“Không có gì.”

Từ Tái Xuân cười cười, “Chị không sao, chẳng phải muốn đi ăn trưa à? Đi thôi, chúng ta đi ăn trưa.”

“Hừ, không phải bạn bè gì hết, lại có thể không nói anh đẹp trai ban nãy là ai nữa.”

“Không là ai cả, là một người bạn của chị.”

Chu Cẩm không tin, “Em không tin, rõ ràng anh đẹp trai kia nhìn chị bằng ánh mắt thâm tình...”

Đúng là phục cô ấy quá. Từ Tái Xuân giơ tay đầu hàng, “Chị sợ em rồi. Người đó là bạn chị, chị thề, tuyệt đối không lừa em.”

“Ông chủ tiệm ô tô hôm qua thì sao? Cũng là bạn chị hả?”

Từ Tái Xuân chần chờ một giây, lắc đầu, “Không, anh ấy là người đàn ông của chị.”

“...”

Từ Tái Xuân cảm giác mình không nói sai đâu. Mặc dù không đeo nhẫn kết hôn, song Trương Nghiêu đích thật là người đàn ông của cô. Có điều đối với Chu Cẩm mà nói, hiển nhiên cô ấy YY quá độ, “Cái gì, hôm qua hai người mới quen biết, đã làm với nhau rồi à?”

Cái gì gọi là làm với nhau? Khó nghe thật. Từ Tái Xuân nhú mày.

Chu Cẩm ở bên cạnh lại cực kỳ hưng phấn, “Oa, Xuân Xuân, em thực sự hâm mộ tốc độ của chị. Bất quá em cũng tán thưởng chị, lại có thể bắt được một cao phú soái nha, em muốn đi thông báo cho con nhỏ Hoàng San San kia biết để nó tức chết. Suốt ngày cảm thấy mình đẹp, kết quả... Haha...”

Từ Tái Xuân thực sự bó tay, gắp một cái đùi gà nhét vào miệng Chu Cẩm.

“Em bớt nói chút đi.”

Lúc xế chiều, Từ Tái Xuân ở thư viện đọc sách, Trương Nghiêu gửi tin nhắn.

Đợi tí nữa không có việc gì anh muốn tới đón cô.

Eo Từ Tái Xuân vẫn còn đau xót đấy, tối nay chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thôi, cũng không muốn tới chỗ Trương Nghiêu lắm. Nhưng nghĩ tới chuyện sáng nay Trương Kiêu tới, Từ Tái Xuân quyết định đi tìm Trương Nghiêu thăm dò phong thanh một chút.

Lúc tan học Trương Nghiêu tới, cổng trường lại không ít người.

Từ Tái Xuân thấy anh lái xe đến, cảm thấy anh quá phách lối.

“Sao anh lái xe tới vậy?”

“Anh từ tiệm tới mà.” Trương Nghiêu đưa một túi hạt bí đỏ cho Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân cắn một hạt, híp mắt, “Anh lấy ở đâu thế, thơm quá.”

“Vợ tiểu Lý mang tới.” Trương Nghiêu đánh vô lăng, nhắm con đường chính chạy, “Mặc sức ăn, nhưng đừng ăn nhiều, dễ khát nước.”

Từ Tái Xuân bèn nghĩ tới chuyện Trương Kiêu nói với cô, do đó thuận theo chủ đề tán gẫu tiếp.

“Quan hệ giữa anh và tiểu Lý tốt lắm hả?”

“Tốt sao không. Theo anh, bọn họ có thể kiếm tiền, đương nhiên quan hệ không tệ.”

“Những người khác thì sao? Bọn họ có nói gì sau lưng không?”

“Nói gì?” Ánh mắt Trương Nghiêu thoáng nghi hoặc, “Nói gì hửm?”

Từ Tái Xuân thực sự ảo não bản thân nên nói thế nào. Đang tính ngậm miệng làm người câm, bỗng nhiên Trương Nghiêu nở nụ cười.

65. Chương 65

“Anh cười cái gì?”

“Không có gì.” Trương Nghiêu ngừng cười, chuyển tầm mắt, lần nữa dời lên người Từ Tái Xuân, “Có phải em đang nghĩ, phải chăng bọn họ đang ở sau lưng nói anh ăn bám, dựa vào em mới có thể làm ông chủ không...”

Từ Tái Xuân thoáng xấu hổ, “... Em không phải có ý này.”

Từ Tái Xuân nghĩ việc này có chút tổn thương lòng tự trọng đàn ông, nhưng dường như Trương Nghiêu không hề để tâm.

“Để bọn họ nói đi, dù sao bọn họ nói toàn là sự thật. Anh dựa vào em kiếm cơm mà... nói hơi quá đáng tí, em chính là nữ vương bao nuôi anh đó...”

Từ Tái Xuân nhin không được phụt một tiếng phì cười, “Anh nói bậy bạ gì đấy?”

“Anh đâu nói bậy.” Trương Nghiêu nghiêm mặt, “Lời anh nói đều là thật...”

“Nhưng... em chưa bao giờ nghĩ thế. Tiền anh kiếm được đều đưa em rồi...” Từ Tái Xuân không nói tiếp mà dừng một chút, cô mới lên tiếng, “Hôm nay Trương Kiêu tới tìm em...”

Bàn tay cầm vô lăng của Trương Nghiêu nắm chặt, mặc dù anh đã đồng ý với Từ Tái Xuân không vì Trương Kiêu mà tức giận lung tung nữa, song giờ phút này vẫn có chút không vui.

“Thằng cặn bã ấy tới tìm em làm gì?”

“Anh đừng kích động.” Thoáng do dự, Từ Tái Xuân vẫn nói hết sự thật cho Trương Nghiêu biết, sau đó cô hỏi Trương Nghiêu, “Anh định thế nào? Nhà họ Trương...”

“Liên quan gì đến anh?” Trương Nghiêu cười lạnh một tiếng, “Dựa vào cái gì bọn họ ở bên ngoài chơi đùa ăn ngon ngủ kỹ, còn anh thì phải về làm trâu làm ngựa cho bọn họ, đáng đập anh giống thánh... thánh phụ lắm hả?”

Từ Tái Xuân lắc đầu.

“Bởi vậy mới nói, đừng nghĩ tới những thứ không thiết thực nữa, ngại anh chưa đủ bận sao? Trương Kiêu hẳn muốn làm đứa con hiếu thảo mà còn luyện tiết vật ngoài thân, nhất tiễn song điêu, nghĩ đẹp nhỉ!”

Cuối cùng Trương Nghiêu vẫn không đồng ý về Trương gia, đồng thời anh rất rõ ràng nói cho Từ Tái Xuân biết, “Giờ anh đã là người nhà em rồi, nữ vương, ngài phải có trách nhiệm với tiểu nhân đấy.”

Từ Tái Xuân trợn mắt, “Trước đây chưa từng thấy anh lắm mềm vậy...”

“Hehe, không phải em thích đàn ông dẻo miệng à?”

“Em thích lúc nào?”

“Ồ... chả lẽ Trương Kiêu không phải tên đàn ông dẻo miệng trước đây em thích hửm?”

“...” Đúng là hết chuyện để nói. Từ Tái Xuân véo Trương Nghiêu một cái, đứng dậy vào nhà bếp.

Từ Tái Xuân chuyển tới nhà trọ Trương Nghiêu rồi, ba bữa của Trương Nghiêu rốt cuộc đã định. Đáng lẽ Từ Tái Xuân không muốn thường xuyên chạy tới, vì cô nhìn ra, đàn ông chính là cầm thú, từng giây từng phút chỉ nghĩ tới chuyện đó.

Nhưng sau khi Trương Nghiêu vào viện vì viêm dạ dày cấp tính, Từ Tái Xuân mới phát hiện ba bữa của anh không ổn định, lại còn bị đau bao tử.

Từ Tái Xuân xót Trương Nghiêu, do đó kiếm thời gian tới làm cơm cho Trương Nghiêu.

Trương Nghiêu là tên lưu manh mặt dày, đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội tốt này, Từ Tái Xuân lại mềm lòng, từ chối mấy lần thì không từ chối nữa, sau đó thời gian qua đêm càng ngày càng nhiều.

Cô không cảm thấy việc này có gì không tốt, vốn đại học khá tự do, cũng không có quy định chắc chắn phải ở ký túc xá. Hơn nữa cô và Trương Nghiêu có thể tính là vợ chồng chính thức, danh chính ngôn thuận mà, sợ cái gì.

Chẳng qua, Từ Tái Xuân không ngờ ngay khi cô vui vẻ ở chung với Trương Nghiêu, bồi dưỡng tình cảm, trong lớp đã truyền ra vô số lời đồn đãi.

Từ Tái Xuân làm đương sự vĩnh viễn là người biết cuối cùng, do Chu Cẩm thực sự nhìn không nổi nữa mới nhắc nhở cô.

“Xuân Xuân, chị vẫn ở chung với ông chủ đẹp trai kia sao?”

“Ừ.” Từ Tái Xuân lo lắng, có phải nên tìm thời gian nói rõ với Chu Cẩm không, chẳng hạn như sự thật cô đã kết hôn.

Từ Tái Xuân vẫn đang do dự, nét mặt Chu Cẩm lại có chút không tốt.

“Xuân Xuân, chị biết gì chưa? Bọn họ đều đang nói, ông chủ kia là người đã có vợ đấy... Chị thế này... phải chẳng không tốt lắm không...”

“Người đã có vợ?” Từ Tái Xuân ngây ngẩn cả người. Trương Nghiêu có chỗ nào giống người có vợ đâu, không đúng, Trương Nghiêu đích thật là đàn ông đã có gia đình, nhưng cô không phải vợ anh à?

Chu Cẩm thấy cái dáng vẻ kia của Từ Tái Xuân, tưởng cô không chịu nổi cú sốc này, vội vàng an ủi, “Xuân Xuân, nghe lời đi, chị chia tay với anh ta sớm chút, làm vậy đối với mọi người đều tốt cả.”

Chu Cẩm lưỡng lự nói một câu như thế, hình như Từ Tái Xuân cũng hiểu điều gì đó.

Thảo nào gần đây có người chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng cô, hóa ra là chuyện như vậy.

“Xuân Xuân, chị có nghe lời em nói không, anh ta đã không phải người lương thiện thì kết thúc sớm vui vẻ sớm đi...”

Lúc này Từ Tái Xuân chỉ quan tâm một vấn đề, “Sao cả lớp đều biết thế? Thậm chí người ngoài khoa cũng biết nốt...”

Chu Cẩm yếu ớt thở dài, “Còn không phải do Hoàng San San à, trong nhà nó có chút tiền, nghe nói bạn trai chị là ông chủ bên đó, vì vậy mượn cớ đi mua xe với ba mẹ, sau đó hỏi chuyện bạn trai chị. Về sau chị cũng biết rồi, loại người có tính cách như nó, lại xích mích với chị từ sớm, chắc chắn sẽ túm lấy chuyện này nói không ngừng... Em nghĩ, căn bản do nó không được coi trọng, cố tình ghen ghét ấy...”

Từ Tái Xuân thực sự có vẻ ghẹo ai đâu, chẳng phải chỉ muốn trải nghiệm thật tốt cuộc sống đại học sao? Lại có thể rơi vào tình cảnh như vậy.

Còn nữa... Trương Nghiêu cũng không phải người tốt, bảo anh khiêm tốn chút, không cần tới đón cô hàng ngày, thấy chưa, hèn gì tất cả tin đồn đều xuất hiện.

Trong lúc Từ Tái Xuân lý sự, Trương Nghiêu lại gọi cho cô.

“Anh đang ở cổng trường.”

Từ Tái Xuân thoáng tức giận, “Hôm nay em không tới, anh tự về đi.”

“Hihi, lại tức giận à? Tại sao nè?” Hiện tại trái lại Trương Nghiêu nhay bén, lập tức nghe ra Từ Tái Xuân tức giận rồi.

“Không có gì. Chỉ không muốn đi thôi, anh tự giải quyết đi.”

“...” Trương Nghiêu nhìn điện thoại bị cắt đứt, vuốt vuốt cằm, lẽ nào đi cả của Từ Tái Xuân lại tới, sao nóng nảy thế.

Trương Nghiêu nghĩ ngợi, vốn còn muốn dỗ Từ Tái Xuân tí, nhưng vừa khéo Cố Đông Hải có chuyện tìm anh, do đó bèn gửi tin nhắn cho Từ Tái Xuân báo anh về nội thành bên kia.

Từ Tái Xuân trở lại phòng ngủ, Hoàng San San đang tô son, thấy cô tiến vào, cô ta nhắc mí mắt lên, “O kìa, Từ đại tiểu thư của chúng ta về rồi à?”

Đáng lẽ Từ Tái Xuân đang đè nén lửa giận, đến lúc này căn bản không nén nổi.

“Cô nói bậy gì đó?”

Hoàng San San vốn không ưa Từ Tái Xuân, từ nhỏ đến lớn cô ta đều là người xinh đẹp nhất được vây quanh, nói thật, ai không tăng bốc cô ta chứ, nhưng không ngờ sau khi lên đại học hết thấy đều thay đổi. Cô ta xác thực vẫn coi như đẹp, song vận may không tốt lắm, đáng nhẽ đã tìm được một anh bạn trai, đang muốn khoe khoang trước mặt những người khác một chút, ai dè Chu Cẩm nói Từ Tái Xuân tìm được một cao phú soái rồi.

Con nhỏ đó vừa già vừa xấu, một bó tuổi còn giả vờ trẻ trung học chung đại học với bọn họ, không biết xấu hổ.

Càng khiến cô ta không phục là, người phụ nữ như vậy lại có thể tìm một anh chàng cao phú soái. Đúng, Hoàng San San còn cố tình đến tiệm ô tô nhìn Trương Nghiêu, quả thực đáng dấp không tẻ, cô ta vốn định quyến rũ anh để anh trở thành bề tôi dưới vẫy cô ta, cô ta trẻ tuổi xinh đẹp mà, đàn ông không phải đều háo sắc sao?

Nhưng tuyệt đối không ngờ là, mưu kế của cô ta căn bản vô dụng với Trương Nghiêu, Trương Nghiêu bị cuốn lấy thoáng bó tay, cuối cùng trực tiếp sai người ném cô ra ngoài.

Việc này đối với Hoàng San San mà nói là điều hết sức nhục nhã. Bởi thế, Hoàng San San đều chuyển tất cả thù hận lên người Từ Tái Xuân. Mỗi lần thấy Trương Nghiêu vui vẻ tới đón Từ Tái Xuân, trong lòng cô ta giống như mèo cào vậy, căn bản không khống chế nổi.

Trên thế giới này, tại sao tất cả mọi chuyện đều vây quanh Từ Tái Xuân chứ.

Dựa vào cái gì, cô ta không cam lòng.

Rất cục, trời không phụ người có lòng, Hoàng San San cũng không tin cao phú soái bình thường sẽ thực sự coi trọng một gái già tầm thường không có kinh nghiệm, do đó cô ta mượn cớ đi mua xe với ba mẹ, sau đó thăm dò một chút.

Khiến cô ta tuyệt đối không ngờ là ông chủ này đã kết hôn rồi.

Hoàng San San muốn cười, quả thật ông trời mở cửa sổ cho bạn, nhất định phải đóng một cánh cửa lại.

Xem đi, Từ Tái Xuân lại có thể làm tiểu tam.

Dưới sự truyền bá của Hoàng San San, lời đồn nhanh chóng lan tràn trong trường học, thậm chí cô ta còn đăng bài viết trên website trường, mặc dù không chỉ mặt nói tên đó là Từ Tái Xuân.

Nhưng cái xã hội bát nháo này, rất nhanh Từ Tái Xuân bị người ta lôi ra.

Đến nỗi, còn có người vịn vào túi xách cô, nói rằng một cái túi xách lại hơn một vạn, thậm chí hơn mười vạn. Đối với cuộc sống sinh viên mà nói, đây căn bản là tiết tấu được bao nuôi mà.

Hoàng San San rất hài lòng kết quả thế này, nhưng không ngờ Từ Tái Xuân tìm cô ta tính sổ.

Bất quá, ai sợ ai chứ.

Từ Tái Xuân cô không làm chuyện trái lương tâm sao? Huống chi, chuyện nghiêm trọng thực sự vẫn chưa xuất hiện đâu, cô ta còn gửi thư khiếu nại nặc danh vào hòm thư hiệu trưởng, tố cáo tác phong của Từ Tái Xuân có vấn đề.

Đương nhiên, những thứ này đều là chuyện ngấm ngầm.

“Tôi quen bạn trai tôi ăn nhập gì cô.” Từ Tái Xuân tức không chịu nổi, ở trường học cô không muốn để người ta biết mình đã kết hôn, nên vẫn rất biết điều.

Hơn nữa khoảng thời gian trước cô và Trương Nghiêu giận dỗi nhau, nên không nói rõ. Thật không ngờ, hiểu lầm này lại kéo dài thêm, hiện trong trường và weibo đều mắng điên cuồng, giờ cô mang tiếng xấu tiểu tam rồi.

Nhưng rõ ràng cô là chính thất mà, được chưa?

“Tôi không nói chuyện liên quan tới tôi, nhưng người làm việc gì đều có trời cao chứng giá, Từ Tái Xuân, cô làm việc phải xứng với lương tâm của cô. Bạn trai cô đúng là không tệ, có điều hẳn là đàn ông của người phụ nữ khác, cô chen chân vào cuộc sống bọn họ, cô chính là một đứa tiểu tam không biết xấu hổ...”

“Tiểu tam... cô mới là tiểu tam! Cả nhà cô đều là tiểu tam!” Từ Tái Xuân tức giận mắng, “Chuyện của tôi và Trương Nghiêu liên quan gì cô, cô bớt nói bậy đi...”

“Rất cuộc tôi nói bậy hay nói thật, trong lòng cô rõ nhất...”

Từ Tái Xuân còn muốn nói gì, lúc này điện thoại đổ chuông.

Đối phương lại là giáo viên hướng dẫn cô.

Giáo viên hướng dẫn bảo cô tới văn phòng hiệu trưởng một chuyến, Từ Tái Xuân chần chờ một giây, sau đó bị Chu Cẩm kéo ra.

“Chị cũng biết tính con nhỏ đó mà, đừng chấp nhặt với nó nữa. Được rồi, lúc này giáo viên hướng dẫn tìm chị có chuyện gì vậy?”

Từ Tái Xuân lắc đầu, “Chị cũng không biết, nghe nói hiệu trưởng tìm chị.”

Chu Cẩm sững sờ, nghĩ nghĩ, “Không biết bài viết trên website trường có bị hiệu trưởng trông thấy không?”

Từ Tái Xuân chột nghĩ hoàn toàn có khả năng.

Bất quá bị hiệu trưởng mời như thế, chưa chắc không phải chuyện tốt. Nói không chừng cô còn có thể rửa sạch hiềm nghi trên người cô sớm một chút.

Từ Tái Xuân nghĩ ngợi, bèn gửi tin nhắn cho Trương Nghiêu.

Nếu cần thiết, thì lấy cả giấy hôn thú ra thôi.

Cô không tin, cô phải gánh tiếng xấu tiểu tam suốt mấy năm đại học.

66. Chương 66

Trương Nghiêu vì đi nội thành làm việc với Cố Đông Hải, nên trong thời gian ngắn không trở về kịp. Từ Tái Xuân nghĩ ngợi, vẫn đến văn phòng hiệu trưởng trước.

Quả nhiên, Chu Cẩm nói không sai, hiệu trưởng thực sự vì tin đồn gần đây mới tìm Từ Tái Xuân.

“Bạn học Từ Tái Xuân, gần đây các thầy nhận được một thư khiếu nại nặc danh, nói em...” Hiệu trưởng có chút nói không nên lời, dù sao cũng dính dáng đến danh dự một cô gái mà.

Không thể trực tiếp vậy chỉ có thể vòng vèo.

“Bọn em tuổi còn trẻ, yêu đương là chuyện tốt đẹp. Có điều... tiêu chuẩn đạo đức của chúng ta là phải không tổn thương đến những người khác, nhất là phá hỏng gia đình người khác. Bạn học Từ Tái Xuân, hi vọng em trở về cố gắng suy nghĩ rõ ràng, giải quyết chuyện này ổn thỏa. Thầy không hi vọng sau cùng trường chúng ta còn phải đứng ra giải quyết vấn đề này...”

Nếu khi đó trường đứng ra xử lý, e rằng chỉ có nước Từ Tái Xuân bị đuổi học.

Từ Tái Xuân hơi khó chịu, rõ ràng cô và Trương Nghiêu là vợ chồng mà, tại sao bị người ta nói thành dạng này chứ.

“Hiệu trưởng...”

“Thế nào, em còn lời gì muốn nói sao?”

Đương nhiên Từ Tái Xuân có lời muốn nói, “Chuyện này em sẽ xử lý tốt, bất quá em yêu cầu phải tra rõ người tiến hành công kích cá nhân và phỉ báng em...”

“Phỉ báng?” Hiệu trưởng vuốt râu mép, “Lẽ nào, em muốn nói chuyện trong thư khiếu nại không phải sự thật?”

Từ Tái Xuân nghiêng rằng, “Dĩ nhiên không phải sự thật. Em đã có bạn trai... không đúng, nghiêm khắc mà nói, không phải bạn trai, mà là chồng.”

“Chồng?”

Hiệu trưởng càng hoảng sợ, “Không phải chứ, em kết hôn với anh ta nhanh thế? Anh ta có phạm tội trùng hôn không?”

Từ Tái Xuân không ngờ sức tưởng tượng của hiệu trưởng lớn vậy, thoáng bất đắc dĩ.

“Hiệu trưởng, trước khi điều tra thầy không xem hồ sơ học tịch^[1] của em sao? Thân phận em vốn có chồng rồi. Không có quy định có chồng rồi không thể học đại học nhỉ?”

[1] Học tịch: sổ ghi tên cũng như tư cách của học sinh một trường nào đó.

Hiệu trưởng cứng đờ, lập tức nhanh chóng hiểu ngay.

“Ý em là...”

Từ Tái Xuân gật đầu, “Em đã gọi cho anh ấy, anh ấy sẽ nhanh chóng tới đây, còn mang cả giấy hôn thú của bọn em. Em vốn học đại học XX, vì giữa đường xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, đánh mất mấy năm ký ức, về sau sau khi kết hôn với chồng em đã nhớ lại chuyện trước kia, tiếp đó trở lại trường học lần nữa, em không nói cho các bạn biết là muốn che giấu chuyện kết hôn, không ngờ...”

Không ngờ gây ra chuyện lớn vậy. Chẳng có chuyện gì vô lý hơn việc không hiểu sao trở thành tiểu tam, mấu chốt là mình làm tiểu tam của mình.

Hiệu trưởng híp mắt nhìn Từ Tái Xuân, “Thế cũng tốt, thầy đã nói rồi, tác phong trường chúng ta nghiêm cẩn đoan chính, sao có thể xuất hiện loại chuyện thương phong bại tục này.”

Ngay khi Từ Tái Xuân kiên trì giải thích với hiệu trưởng, Trương Nghiêu cũng chạy tới.

“Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao phải mang cả giấy hôn thú?”

Hiệu trưởng trông thấy Trương Nghiêu, đẩy mắt kính một cái, thằng nhóc này quả nhiên tuần tú lịch sự, cũng khó trách có người sinh lòng ghen ghét.

Từ Tái Xuân thở dài bất đắc dĩ, không trả lời Trương Nghiêu, ngược lại đưa giấy hôn thú cho hiệu trưởng xem.

Hiệu trưởng cân nhắc một chút, “Được rồi, sự việc thầy đã rõ. Chẳng qua, chuyện này gây ảnh hưởng hơi nghiêm trọng, chúng ta phải có một lời giải thích, nhưng chuyện em và chồng em sẽ phải lộ ra ánh sáng...”

Trương Nghiêu ở bên cạnh lắng nghe, cũng sáng tỏ, “Ý thầy là có người nói cô ấy làm tiểu tam?” Nói xong, không biết nghĩ tới điều gì, anh còn cười đắc ý.

“Khà khà, làm tiểu tam thì sao, tiểu tam tiểu tứ tiểu ngũ đều không thành vấn đề, dù sao em cũng là của anh...”

“Khụ khụ...” Hiệu trưởng trừng Trương Nghiêu, cái thằng này thấm thiết cái gì, đừng có đâm mù mắt chó người lớn tuổi bọn họ nha.

“Được rồi, các em ra ngoài trước đi.”

Lúc Từ Tái Xuân đi ra, tâm trạng vẫn hơi phập phồng. Đã giấu giếm chuyện kết hôn rồi, còn khiêm tốn nữa.

Nếu sáng mai hiệu trưởng xuất hiện làm sáng tỏ vụ việc này, chỉ e tất cả mọi người đều biết cô đã kết hôn.

Từ Tái Xuân rầu rĩ không vui, Trương Nghiêu véo véo mặt cô, “Đừng buồn mà, chúng ta đi ăn gì đi.”

Từ Tái Xuân nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý. Dù gì cô cũng hơi đói bụng, trời đất bao la vẫn không lớn bằng bụng đói.

Trương Nghiêu là một kẻ thông minh, chẳng qua anh không ngờ hoàn cảnh trường học sẽ phức tạp vậy.

Trên bàn cơm, Trương Nghiêu dụ dỗ cô nói ra ít chuyện.

“Ý em là bạn cùng phòng em làm?”

“Không phải cô ta thì là ai...” Từ Tái Xuân thực sự hết chỗ nói, cũng chẳng biết rốt cuộc đã chọc cô ta thế nào, lại có thể làm ra chuyện đáng ghét thế.

Trong lúc Trương Nghiêu và Từ Tái Xuân ăn cơm, phía sau cũng có tiếng xì xào bàn tán.

“Ê... mau chụp hình đi, tiểu tam và cao phú soái xuất hiện kìa...”

“Gã đàn ông kia cũng không tệ nha...”

“Không tệ thì sao, chỉ là một gã cận bã thôi, nghe nói vợ ở nhà mang thai sáu tháng rồi...”

“...”

Trương Nghiêu liếc nhìn bụng Từ Tái Xuân, hơi gồ lên, “Em mang thai? Còn 6 tháng nữa?”

Từ Tái Xuân tức đến đỏ cả mặt, “Mang thai cái đầu quỷ nhà anh!” Cô không thể ăn nhiều sao!

Cơm nước xong, Trương Nghiêu đưa Từ Tái Xuân về phòng. Nếu là trước kia, Trương Nghiêu hận không thể vừa lừa vừa dụ cô đến nhà trọ, hôm nay sao đối tính nhĩ.

Từ Tái Xuân hoài nghi nhìn Trương Nghiêu một cái.

Trương Nghiêu không nói gì, chỉ véo mặt cô, đáng vẻ rất vui vẻ.

Tên đàn ông không tìm không phối! Hừ...

Khi Trương Nghiêu đưa Từ Tái Xuân về, còn mua rất nhiều đồ ăn. Nghe nói là cho Chu Cầm nhiều chuyện ấy. Về mặt lôi kéo lòng người, Trương Nghiêu trước sau mạnh hơn cô nhiều.

Thôi, anh muốn thế nào thì thế đó.

Lúc Từ Tái Xuân về, Hoàng San San và Chu Cầm đều ở đây. Đặc biệt là Hoàng San San không ngờ gan chó của đôi cầu nam nữ này lớn vậy, lại dám tới tận cửa.

“Xuân Xuân...”

Từ Tái Xuân đưa đồ ăn cho Chu Cầm, “Cho em đó.”

Chu Cầm nhận lấy, do dự thoáng nhìn hai người, “Hai người vào trước đi...” Bên ngoài quá nhiều chế giễu rồi.

“Vào cái gì? Không biết đây là phòng nữ sinh sao? Từ Tái Xuân, rốt cuộc cô có biết hay không, đây là phòng nữ sinh, nếu tôi đang thay đồ thì sao?”

Từ Tái Xuân còn chưa trả lời, Trương Nghiêu lại cười haha, “Xin lỗi, tôi không nghĩ đến vấn đề này. Cũng đúng nhỉ... chẳng may chộc mắt tôi bị thương, vậy phải làm sao giờ?”

Trương Nghiêu có dáng người đẹp, thoát nhìn rất thật lòng thành thật, khiến người ta không khỏi yên tâm, song đầu ngón anh mở miệng nói một câu độc thế.

Từ Tái Xuân và Chu Cầm đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy rất hả giận.

Trương Nghiêu nắm tay Từ Tái Xuân, “Giao, thu dọn đồ đạc đi.”

“Thu dọn cái gì?”

Từ Tái Xuân bị Trương Nghiêu làm đến mức hơi buồn bực.

Trương Nghiêu nắm tay Từ Tái Xuân, đáng vẻ rất vô tội, “Anh cảm thấy bầu không khí chỗ em không tốt, ai biết có thứ quỷ quái nào tiến vào không, vẫn là theo anh về nhà ở tốt hơn...”

Trương Nghiêu nghiêm trang nói nhảm, Hoàng San San ở một bên làm gì không biết anh đang chỉ cây dâu măng cây hòe.

“Từ Tái Xuân, cô... cô... cô được lắm... làm tiểu tam còn hùng hồn vậy, tôi cũng chịu thua... Có điều, tốt nhất cô nên mở to mắt cô lên, hôm nay anh ta có thể vì cô bỏ vợ, ngày mai cũng có thể vì những cô gái khác bỏ cô...”

“Bỏ vợ tôi?” Trương Nghiêu ngắt lời Hoàng San San, đáng vẻ rất kinh ngạc, “Tại sao tôi phải bỏ vợ tôi? Vợ tôi da trắng xinh đẹp, mỹ nữ tuyệt sắc cao cấp nhất, tại sao tôi phải bỏ cô ấy?”

Hoàng San San ngây ngẩn cả người. Hình như, khác với trí tưởng tượng của cô ta nhỉ.

Bất quá vừa nghe Trương Nghiêu nói thế, dường như không tính lý hôn với vợ, vậy cả đời Từ Tái Xuân đều là tiểu tam rồi. Hoàng San San hơi đắc ý, thoáng nhìn Từ Tái Xuân, nói: “Từ Tái Xuân, cô nghe rõ chưa... Anh ta căn bản đang chơi cô...”

“Chơi cô ấy? Đương nhiên tôi chơi cô ấy rồi, vợ tôi tôi không chơi còn có thể chơi với ai?!” Trương Nghiêu cầm tay Từ Tái Xuân, đưa đến bên mép khẽ cắn, còn thâm tình chân thành nói: “Vợ, em muốn chơi thế nào nè?”

Rốt cuộc Từ Tái Xuân không nhịn nổi nữa, phụt một tiếng bật cười.

“Anh bớt nói đi, miệng độc quá...”

“Ồ kìa, vợ đại nhân. Anh chỉ độc miệng thôi, dù sao cũng tốt hơn vài người lòng dạ ác độc. Rảnh rồi đi kiếm chuyện, còn quyền rũ chồng bạn học nữa, đúng là không biết xấu hổ tới nỗi hết thuốc chữa...”

“Vợ?” Chu Cầm sững sốt một hồi, có chút phản ứng không kịp.

“Xuân Xuân, hai người đây là...”

Trương Nghiêu lấy giấy hôn thú ra, đưa cho Chu Cầm, “Đây, danh chính ngôn thuận, còn có cơ quan nhà nước giám định.”

“...”

Chu Cầm bùng nổ thét một tiếng, xông lên ôm Từ Tái Xuân nhảy nhót liên hồi, “Xuân Xuân! Chị khá thật! Chị lại có thể kết hôn rồi! Trong thời gian ngắn chuyển sang chính thức...”

Thấy Chu Cầm quên mất trọng điểm, Từ Tái Xuân có lòng tốt nhắc nhở cô, “Không phải trong thời gian ngắn... em không nhìn thời gian sao? Chị đã kết hôn nhiều năm...”

Chu Cầm cúi đầu nhìn một lần nữa, sau đó choáng váng tại chỗ.

“Hai... hai người kết hôn lâu... lâu lắm rồi... vậy... vợ anh ta... cũng là chị?”

Từ Tái Xuân gật đầu, “Đương nhiên là chị... tiểu tam tiểu tứ tiểu ngũ đều là chị...”

“Hahaha...” Chu Cầm phát ra tiếng cười đắc ý, sau đó ngoảnh lại nhìn Hoàng San San, khinh miệt nói: “Nhìn kỹ chưa, người ta là vợ chồng chính thức, sao, vẫn không tin hả? Có cần đi sở đăng ký kết hôn kiểm tra không...”

Hoàng San San quả thực không thể tin nổi, nhưng sự thật bày trước mắt cô ta, khiến cô ta giống như thăng hê vậy. Cô ta muốn tiến lên trước, cẩn thận xem giấy hôn thú kia có phải thật không.

Giờ chẳng phải giấy chứng nhận nào cũng có thể làm giả à?

Nhưng cô ta còn chưa tiến lên một bước, lại bị ánh mắt Trương Nghiêu dọa trở lại.

Người đàn ông này đang cười, nhưng trong mắt lại chẳng có chút tia sáng rực rỡ nào, kiểu ngoài cười mà trong không cười này khiến Hoàng San San rùng mình.

Hoàng San San luôn có một loại dự cảm xấu.

Sự thực chứng minh, dự cảm của cô ta chính xác. Cuộc đời cô ta quả thực vì chuyện này mà thay đổi.

67. Chương 67

Người đang xui xẻo giống như uống nước chỉ nhét kẻ rằng, đối với Hoàng San San mà nói chính là như vậy. Cô ta cũng không biết, từ ngày đó sau khi Từ Tái Xuân mang ông chồng độc miệng đến, không tới mấy ngày cô đã dọn ra ngoài.

Mà cô ta thì xui xẻo.

Đầu tiên là di động cô ta mất, mất di động thực ra cũng không có gì, mua lại là được. Nhưng vấn đề là điện thoại cô ta có giữ một số hình chụp. Đầu là kha khá hình cô ta chụp trước đây, trong đó có hình cô ta và bạn trai cũ OOX.

Bạn hỏi tại sao cô ta còn giữ hình cô ta và bạn trai cũ à, bởi vì cô ta rất thích người bạn trai cũ này, bắt quá về sau hẳn đi du học rồi, hai người bèn tự động chia tay.

Chẳng qua vì lòng riêng, Hoàng San San nghĩ bạn trai cũ của cô ta sẽ trở lại.

Do đó, cô ta vẫn luôn giữ.

Coi như là một kỷ niệm đi. Từ mặt nào đó mà nói, Hoàng San San cũng là một người phụ nữ ham mê.

Điện thoại mất rồi, Hoàng San San thoáng nơm nớp lo sợ, sẽ không phát sinh chuyện xấu gì nhỉ.

Sự thực chứng minh, người xui xẻo nghĩ tới chuyện gì đều linh nghiệm.

Không bao lâu sau, Hoàng San San nhận được một tin nhắn nặc danh, tổng tiền cô ta 50 ngàn, bằng không sẽ phôi bày những thứ trong điện thoại cô ta.

Mặc dù Hoàng San San rất muốn nổi tiếng, nhưng rốt cuộc cô ta chỉ là một cô gái, gặp phải chuyện này vẫn rất sợ hãi. Hơn nữa hậu quả của việc nổi tiếng bằng kiểu ấy cô ta hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Do đó, Hoàng San San nghĩ ngợi, tuy 50 ngàn không phải con số nhỏ, nhưng làm nũng với ba mẹ cô ta một chút, hẳn có thể nhỉ.

Song, khiến cô ta không ngờ là, trước đây ba cô ta luôn rất cưng chiều cô ta lần này lại có thể không thỏa hiệp, ngược lại cho cô ta một bạt tai.

“Con nhỏ phá của! Mày cần nhiều tiền thế làm gì?”

Hoàng San San cảm thấy uất ức, trước đây cô ta cũng từng xin tiền mà, không phải cũng cho cô ta sao. Nhưng lần này lại còn đánh cô ta.

Trong lòng Hoàng San San tràn ngập bi thương, đang muốn oán giận với mẹ, không ngờ mẹ cũng nói cô ta không hiểu chuyện. Mẹ nói gần đây tài chính trong nhà có vấn đề, nhà máy xảy ra chuyện, nên tiền bạc phải thắt chặt, Hoàng San San vừa nghe nước mắt càng rơi ác liệt hơn.

Cuộc sống này sao xui xẻo thế.

Hết cách rồi, Hoàng San San vì gom góp năm mươi ngàn, phải bán một vài túi xách hàng hiệu của mình, cô ta rất không nỡ, nhưng không còn cách nào khác.

Cuối cùng, cô ta gom đủ năm mươi ngàn, mãn nguyện lấy di động về. Chẳng qua cô yên tâm quá sớm rồi, ngày lành của cô ta chưa trôi qua bao lâu, tiếp đó một tuần sau, một bài viết lan tràn trên website trường.

Tuy rằng nhanh chóng xóa đi, nhưng rất nhiều người đều nhận ra cô ta. Đồng thời còn công kích nhân phẩm cô ta không tốt, bôi nhọ bạn cùng phòng đủ kiểu.

Nhất thời, Hoàng San San đã hiểu cảm giác của Từ Tái Xuân, bất quá không giống với Từ Tái Xuân, ít nhất Từ Tái Xuân không có hình khiêu dâm. Hiện tại đàn ông đều nhìn cô ta bằng ánh mắt khác, cuối tuần trước, nam sinh trong lớp vẫn luôn theo đuổi cô ta hẹn cô ta ra ngoài, cô ta nghĩ tới lòng thành của hắn, theo đuổi cô ta đã lâu, do đó mềm lòng đồng ý. Kết quả người đàn ông kia dẫn cô ta đi ăn cơm, uống mấy hớp rượu đã động tay động chân với cô ta. Hoàng San San đương nhiên ghê tởm loại mặt hàng này, bất quá cô ta muốn nam sinh này làm võ xe phòng hờ, nhưng không muốn bản thân chịu thiệt gì, thế là cho nam sinh kia một cái tát.

Hoàng San San có nằm mơ cũng không ngờ, một bạt tai cô ta đánh tới này, nam sinh vốn tặng bốc cô ta như nữ thần kia lại có thể trở tay tát lại cô ta, “Con diêm không biết xấu hổ, giả vờ giả vịt cho ai xem, không biết đã ngủ với bao nhiêu thằng, cho ông đây, ông đây còn thiệt thòi đây...”

Trước kia Hoàng San San ở nhà và trường học, ai mà không cưng chiều, nhưng trong một buổi, cái gì cũng thay đổi.

Cô ta khóc suốt mướt về nhà, lại phát hiện tình cảnh bi thảm trong nhà.

Hoàng San San ghét bỏ ba mẹ mặc kệ cô ta, nhất thời vừa khóc vừa gào, hiển nhiên lại bị ba mẹ đang phiền não cho một trận no đòn.

Sau đó, Hoàng San San mới biết nhà máy của ba xảy ra chuyện, điều tra ra ba có thể phải ngồi tù, cô ta bị việc ngồi tù dọa, nhất thời đều quên mất những chuyện kia, chỉ lo một việc.

Nếu ba ngồi tù, chẳng phải cô ta không còn cuộc sống dễ chịu, cũng không còn tiền tiêu ư.

Người mẹ bên cạnh vẫn đang khóc, “Ông xã ơi, rốt cuộc chúng ta đã đắc tội với ai? Trước đây không có chuyện gì mà, làm gì bỗng nhiên xảy ra chuyện thế?”

Người ba cũng mê man, lo lắng nói: “Anh cũng không biết, đâu đắc tội ai... Anh nghe nói là chỗ Cổ gia... Nhưng, chúng ta và Cổ gia căn bản không quen biết, em nói xem sao Cổ gia lại...”

Hoàng San San nghĩ ngợi, nếu ba mẹ không đắc tội ai... Chẳng lẽ là cô ta sao?

Bất quá, từ nhỏ đến lớn, cô ta đắc tội không ít người, nếu nói có chút bản lĩnh, thì có thể là Từ Tái Xuân thôi. Dù sao điều kiện con nhỏ kia hình như rất tốt, cô còn có một ông chồng làm ông chủ, ngày đó đi ánh mắt nhìn cô ta hết sức u ám.

Lẽ nào do Từ Tái Xuân giở trò quỷ?

Bên Từ Tái Xuân vì chuyện Hoàng San San, nên rất ít khi trở về ký túc xá. Thỉnh thoảng Trương Nghiêu đi nội thành, đôi lúc cô ở nhà một mình buồn chán mới về ký túc xá ngủ.

Có điều, từ sau chuyện kia, cô chưa bao giờ chào hỏi Hoàng San San nữa.

Cho tới bây giờ cô cũng không phải người có lòng khoan dung lớn gì, không ăn miếng trả miếng ngay tại chỗ coi như tốt lắm rồi, còn muốn làm bạn bè? Cô không rộng lượng vậy.

Hôm nay cô tới là lấy thẻ sinh viên, thẻ sinh viên của cô đánh rơi trong phòng ký túc xá, nhưng vừa đẩy cửa, bên phát hiện trong phòng chỉ có Hoàng San San.

Giống như trước đây, Từ Tái Xuân quyết định không để ý Hoàng San San, cũng như việc Hoàng San San làm với cô.

Hai người nhìn nhau còn thấy ghét, nên giữ một khoảng cách tốt hơn.

Mấy ngày nay Hoàng San San tiêu tụy đi rất nhiều, ngay cả việc trang điểm bản thân yêu thích nhất cũng không có hứng. Cô ta ở trên giường thở dài thở ngắn, chợt nghe tiếng cửa mở, cô ta ngẩng đầu, vừa vặn trông thấy Từ Tái Xuân.

Cô ta không thích Từ Tái Xuân, kỳ thực còn có thể nói là ghét. Nhất là biết Từ Tái Xuân được gả tốt, điều kiện gia đình tốt, lại là một bạch phú mỹ, nên càng ghét hơn.

Song, Hoàng San San thực sự khó có thể nuốt cơn giận này.

“Từ Tái Xuân!”

Từ Tái Xuân đang tìm đồ, bỗng nhiên Hoàng San San đi tới sau lưng cô, giọng điệu hung ác.

Hoàng San San xác định chắc chắn do Từ Tái Xuân trả thù.

“Di động của tôi bị trộm, gần đây nhà tôi cũng xảy ra chuyện, có phải do cô làm không?”

Từ Tái Xuân dùng một giây mới phản ứng kịp lời Hoàng San San nói, sau đó nói một câu.

“Bệnh thần kinh!”

Từ Tái Xuân không thích lên website trường, cũng không thích xem bài viết. Hơn nữa dạo này cô hơi bận, cô bạn giúp Lư Lạc đào tạo thợ làm bánh kem trong tiệm, nên căn bản không biết bên trường học gió nổi mây phun.

Chuyện Hoàng San San vẫn được Chu Cẩm nhiều chuyện kể cô nghe, lúc đó Chu Cẩm còn rất vui vẻ.

“Cuối cùng người ác đã có ác báo, ai bảo bình thường cô ta đáng ghét thế, giờ đúng là hả giận... Người làm việc gì đều có trời cao chứng giám mà... Hahaha...”

Thành thật mà nói, Từ Tái Xuân cũng rất mừng thầm

Lý trí nói, một cô gái xảy ra loại chuyện này thực sự đáng để người ta đồng tình. Song... Hahaha, tại sao phải đồng tình với một người từng tổn thương mình chứ.

Cô lại không phải kẻ ngu!

Từ Tái Xuân rất vui vẻ, ăn uống cũng cực kỳ tốt, có trời mới biết khi cô biết vụ này, còn ăn thêm một chén cơm.

“Tôi cũng biết là cô... Từ Tái Xuân, giờ có phải cô đắc ý lắm không, bất quá tôi nói cô biết, tôi không phải đèn cạn dầu...”

Từ Tái Xuân nhìn cô ta, thực sự cảm thấy đầu óc cô em này hơi tàn, lúc này mạnh miệng làm gì.

“Cô tránh ra, tôi sắp ra ngoài.”

“Tôi không cho!” Hoàng San San tức giận, “Cô nhất định phải cho tôi một câu trả lời hợp lý...”

“Câu trả lời?” Từ Tái Xuân cười lạnh, “Dựa vào cái gì tôi phải cho cô câu trả lời, cô có chứng cứ tôi làm sao? Cho dù cô có chứng cứ thì thế nào? Bản thân không chụp những hình đó, ai có thể tìm được nhược điểm của cô, nói cho cùng, cũng do cô tự tìm đường chết. Hừ... không biết câu đó hả? Không muốn chết thì sẽ không chết đấy. Tránh ra!”

Từ Tái Xuân không phải em gái mềm yếu dễ bắt nạt, gần đây cô sắp luyện thành cánh tay hai múi rồi, nhẹ nhàng đẩy Hoàng San San yếu ớt kia ra, Từ Tái Xuân ôm vẻ mặt tươi cười rời khỏi phòng.

Lúc Trương Nghiêu tới đón cô, khoe miệng Từ Tái Xuân vẫn vênh lên.

“Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì mà vui vậy?”

Từ Tái Xuân nghĩ vui vẻ phải chia sẻ, nên kể cho Trương Nghiêu nghe.

Vừa nhắc tới hình khiêu dâm của phụ nữ, Trương Nghiêu cũng có hứng thú, dù sao thú vui đáng ghét của đàn ông đều giống nhau.

Thấy anh chảy nước miếng, Từ Tái Xuân tức giận lườm anh, túm cánh tay anh uy hiếp: “Anh dám nhìn thử xem, em cào chết anh...”

Nghĩ đến móng vuốt ngày càng sắc bén của Từ Tái Xuân, Trương Nghiêu nuốt nước miếng một cái, run rẩy nói: “Đâu dám đâu... Hơn nữa, đáng người vợ anh đẹp vậy, tại sao anh phải nhìn loại đậu ván khô kia...”

“Cái này còn tạm được...” Từ Tái Xuân hài lòng gật đầu, sau đó đột nhiên cảm thấy có chút không đúng. Cô hí hóp mắt nhìn Trương Nghiêu, “Khoan đã... sao anh biết cô ta là đậu ván khô?”

Hoàng San San rất biết ăn mặc, cho dù trước ngực không vĩ đại lắm song ở bên ngoài cô ta có độn thêm miếng đệm, hơn nữa biết sử dụng hiệu ứng thị giác, nên nhìn vóc người cũng không tệ.

Nhưng lời này của Trương Nghiêu...

Trương Nghiêu không phải dạng đàn ông trăng hoa, anh cũng không có bản lĩnh dựa vào mắt đoán kích cỡ của phụ nữ.

Từ Tái Xuân hí hóp mắt, tới gần Trương Nghiêu, giọng trở nên lạnh lùng, “Trương Thiết Ngưu, có phải anh có chuyện gì giấu em không?”

“Không... không có...”

Trương Nghiêu bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Không có sao?” Từ Tái Xuân không tin, Trương Nghiêu bây giờ, ánh mắt lơ lửng không cố định, vừa nhìn đã biết là dấu hiệu nói dóc điển hình.

“Anh xác định không có chuyện gì gạt em hả?”

“Đương... đương nhiên không có. Vợ, chắc chắn em nghĩ nhiều rồi, đi thôi, chúng ta đi ăn đồ ngon...”

“Haha...” Ai tin.

“...”

68. Chương 68

Đương nhiên, dưới sự cưỡng bức dụ dỗ của Từ Tái Xuân, cuối cùng Trương Nghiêu cũng thừa nhận hiện tại Hoàng San San thậm chí có một nửa công lao của anh.

Về phần một nửa công lao khác của ai? Trương Nghiêu nói là Cố Đông Hải.

Phải nói rằng Hoàng San San thực sự là một kẻ thiếu ngược, khoảng thời gian trước chẳng phải vợ Cố Đông Hải sinh non sao, thực ra nhắc tới còn gián tiếp liên quan đến Hoàng San San.

Đáng lẽ khi vợ Cố Đông Hải sinh non có khả năng cứu được, nhưng vì Hoàng San San chặn ngay con đường đó, làm trễ nãi thời gian, nên vợ Cố Đông Hải không giữ được đứa con.

Trước đây Cố Đông Hải không để tâm đến cảm nhận của vợ, sau khi kết hôn còn chơi cái gì mà bạo lực lạnh[1], âm ỉ đến nỗi hai người ly hôn, nhưng người đàn ông hoàn toàn tỉnh ngộ lại mang thù, nên bây giờ rốt cuộc tới thời gian sau thu tính sổ rồi.

[1] Bạo lực lạnh là một hình thức bạo lực, và biểu hiện của nó chủ yếu là thờ ơ, khinh miệt, mặc kệ, xa lánh và không quan tâm, khiến tinh thần và tâm lý của những người khác bị hành hạ và tổn thương, còn có thể nói là bạo hành tinh thần dưới dạng ‘chiến tranh lạnh’.

Nghe nói Cố Đông Hải chỉ để nhà bọn họ phá sản là coi như nhân từ đấy.

Nói xong, Trương Nghiêu còn dè dặt nhìn Từ Tái Xuân, dù sao trên tivi đều như vậy. Khi nam chính muốn tiến hành cuộc trả thù tàn ác vô nhân đạo với kẻ xấu, nữ chính luôn kinh hoàng chạy tới, ngăn nam chính phát điên.

Từ Tái Xuân im lặng.

Trái tim nhỏ của Trương Nghiêu treo lên.

“Vợ, có phải anh đã làm sai không?”

Từ Tái Xuân ngoắc ngoắc tay, cười hết sức dịu dàng, nhưng trong mắt Trương Nghiêu lại là tiết tấu trước khi giông tố kéo tới.

“Làm, làm gì thế?”

“Anh qua đây sẽ biết.”

Trương Nghiêu , “Nói trước, không cào mặt nha.”

Moazzz ——

Nhưng lúc đến gần, vượt mào trong dự đoán không nhào tới, ngược lại là một nụ hôn nhẹ nhàng.

Trương Nghiêu mở to hai mắt, cảm thấy tam quan[2] của mình có thể phải tái tạo lại.

[2] Tam quan gồm có Nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan.

“Vợ, em không trách anh hả?” Chẳng phải nên nhào tới cào anh à?!

Từ Tái Xuân cũng không giải thích được, “Tại sao phải trách anh, anh làm rất tốt...”

Trương Nghiêu: “...” Mẹ nó, phim truyền hình đều gạt người!

Có lẽ Trương Nghiêu không biết, từ nhỏ Từ Tái Xuân không có mẹ, nhưng cô được Từ lão hổ vô cùng bao che khuyết điểm nuôi lớn. Tưởng tượng một chút nếu Từ lão hổ gặp phải chuyện kiểu này, có lẽ khả năng lớn nhất chính là vỗ tay tỏ vẻ hài lòng ấy, đương nhiên thêm khả năng lớn nữa là còn có thể đâm thêm một dao sau lưng.

Do đó... nghĩ thế, Từ Tái Xuân vẫn còn hiền lành lắm.

Lúc học kỳ này kết thúc, Hoàng San San nghỉ học. Quan hệ giữa cô ta với bạn cùng phòng đều bình thường, nên lúc đi cũng không chào hỏi bất kỳ ai.

Chẳng ai biết cô ta đi đâu, đối với Từ Tái Xuân mà nói, cô làm gì phải quan tâm tằm tích của một cô gái hoàn toàn bơ cô chứ...

Bất quá, có một việc khiến cô hơi để ý.

Trương Nghiêu lại có thể xem hình chụp thỏa thân của cô ta! Hừ... tên đàn ông không biết xấu hổ!

Mặc dù để Trương Nghiêu ngủ ở sô pha một tuần, nhưng Từ Tái Xuân bày tỏ vẫn chưa hài lòng, Trương Thiết Ngưu! Chỉ cho phép nhìn cô thôi! Hừ hừ hừ.

Không vui! Phải mua sắm mua sắm mua sắm nha!

Việc làm ăn ở khu quy hoạch mới tốt hơn dự đoán, có điều Trương Nghiêu cũng không bận như chó, anh luôn luôn là một tên lười biếng, chuyện thích làm nhất là lẩn lộn với Từ Tái Xuân.

Cho dù Từ Tái Xuân đọc sách, anh ở bên cạnh chơi game cũng được.

Mùa đông trôi qua rất nhanh, mùa xuân cũng sắp tới.

Cố Tây Dương đến rủ bọn họ ra ngoại ô chơi. Sau đó, Từ Tái Xuân bị thương phát hiện mình và Trương Nghiêu hoàn toàn trở thành đạo cụ.

Đạo cụ cho Cố Đông Hải và vợ hãnh hòa hợp.

Vợ Cố Đông Hải không biết nói, nghe nói là người câm. Bất quá con người rất hiền hòa, chỉ là cô ấy hơi sợ Trương Nghiêu.

Từ Tái Xuân rất buồn bực, dướng dáp Trương Nghiêu khá lắm, có chỗ nào hung thần ác sát đâu. Nếu nói hung thần ác sát, thì rõ ràng Cố Đông Hải mới phải.

Song, ngay trước mặt Cố Đông Hải cô lại không tiện hỏi, đành nhịn xuống.

Vì chuyện này mà Từ Tái Xuân cảm thấy vợ Cố Đông Hải có chút không tốt, nhưng dần dần ở chung, thực ra cô ấy cũng không tệ lắm.

Hơn nữa quan trọng hơn là, cô ấy là tiểu thuyết gia cô thích nhất.

Từ Tái Xuân đã xem toàn bộ sách của cô ấy, đồng thời còn mua sưu tầm. Cô rất thích tiểu thuyết tình yêu của tác giả Đinh Dữu, hành văn rất tinh tế, tình tiết và khúc chiết, kết thúc rất hoàn mỹ.

Thích hợp cho thiếu nữ.

Từ Tái Xuân có một trái tim thiếu nữ, mỗi lần xem đều lệ rơi đầy mặt, rồi lại cười haha.

Sau khi biết Đinh Dữu là tác giả cô yêu thích, chút vướng mắc trong lòng Từ Tái Xuân cuối cùng cũng không còn.

Khi cánh đàn ông đi kiếm giá nướng, cô ở đây với Đinh Dữu tán gẫu không còn biết trời trăng.

Thực ra, trước khi tới, Cố Tây Dương có nói là dẫn bọn họ ra ngoài, trợ giúp anh trai và chị dâu hãnh hòa hợp.

Song...

Từ Tái Xuân cảm thấy rất khó khăn.

Lần đầu tiên cô gặp Cố Đông Hải, hơi khác với Cố Tây Dương ồn ào tí, Cố Đông Hải rất yên tĩnh, đâu chỉ yên tĩnh, mà hoàn toàn là một người 'câm' đấy. Nói chuyện cũng là âm tiết đơn giản, ban đầu cô nghĩ do hãnh không quen thuộc với cô, cộng thêm cô là vợ bạn, nên nói ít, nhưng về sau phát hiện, hãnh nói chuyện với Trương Nghiêu, thậm chí với em ruột Cố Tây Dương đều là đáng vẻ muốn chết không sống, nửa ngày không nặn ra một câu.

Từ Tái Xuân còn thấp giọng hỏi Cố Tây Dương, "Anh trai anh có phải do kết hôn với Đinh Dữu quá lâu nên hết biết nói chuyện luôn hử?"

Cố Tây Dương cho đáp án phủ định, "Không phải, từ đầu tới cuối anh ấy đều là người như vậy."

“Hả...”

Từ Tái Xuân kinh ngạc, người như vậy cũng có thể tìm được vợ à? Thế giới này thật đúng là kỳ diệu.

Tục ngữ nói kẻ trong cuộc u mê, mặc dù Cố Đông Hải và Đinh Dữu đã ly hôn, song nhìn ra được hai bên vẫn còn rất yêu nhau. Thỉnh thoảng thấy Đinh Dữu nhìn Cố Đông Hải bằng ánh mắt rõ ràng tràn ngập tình yêu say đắm.

Nếu thế, tại sao còn muốn ly hôn?

Nghe nói Đinh Dữu bị sảy một đứa con, lẽ nào vì đứa con sao? Thấy dáng vẻ kia của Cố Đông Hải, chắc không phải là một người cha tốt nhỉ.

Từ Tái Xuân là người không giấu được, lúc thân thiết với Đinh Dữu rồi, cô hơi do dự hỏi ra, “Đinh Dữu, cô và Cố Đông Hải... sao ly hôn?”

Cô hỏi xong lại hối hận, vì sắc mặt Đinh Dữu nhanh chóng thay đổi.

Mà cô cũng nhận được ánh mắt lạnh lẽo từ Cố Đông Hải.

Đinh Dữu không muốn nói những chuyện đó, chỉ nói cô biết, mỗi người đều có việc phải làm.

Từ Tái Xuân buồn bực, lẽ nào Đinh Dữu nói là ly hôn sao?

Cho dù tiếp tục dạo chơi ngoại ô một hồi, quan hệ giữa cô và Đinh Dữu gần thêm không ít, nhưng thấy Đinh Dữu và Cố Đông Hải... hình như chẳng có chút tiến triển nào.

Buổi tối, Từ Tái Xuân tắm xong ra còn nói thăm mai chuyện này.

Lúc này, Trương Nghiêu đang nằm trên giường thoải mái xem tivi, thấy miệng Từ Tái Xuân một mực lâu bầu, bèn véo véo mặt cô, “Một mình em lằm bằm cái gì?”

Từ Tái Xuân kéo tay Trương Nghiêu ra, thuận thế cho anh một móng. Mặt cô là bánh bao hả? Sao anh cứ thích véo nó thế. Nhưng bánh bao cũng có tâm huyết mà!

“Anh biết cái gì? Em chỉ cảm thấy chuyến đi này hơi đáng tiếc thôi... Anh xem Cố Tây Dương đi, rõ ràng bảo chúng ta hỗ trợ tác hợp cho anh trai và chị dâu hần, nhưng dạo chơi ngoại ô kết thúc rồi, bọn họ dường như chẳng có tiến triển nào...”

“Em quan tâm nhiều vậy làm gì, tiến triển hay không là chuyện người ta...”

Từ Tái Xuân lau tóc, nghĩ nghĩ lại hỏi tiếp một câu.

“Cái kia... em đâu phải tùy tiện nói đâu?”

Trương Nghiêu sắp tới, cầm khăn lông của Từ Tái Xuân, dịu dàng lau tóc cho cô.

“Thực ra, chưa hẳn không có tiến triển.”

“Hả?”

Trương Nghiêu cười rất thần bí, còn có một loại cảm giác rất lả lơi, Từ Tái Xuân chà xát cánh tay nổi da gà, “Anh cười cái gì?”

Trương Nghiêu tiến tới khẽ cắn vành tai Từ Tái Xuân.

Từ Tái Xuân tròn tròn hai mắt, “Anh nói thật chứ? Chuyến du lịch lần này bọn họ đều ở chung phòng?”

“Đó là đương nhiên, anh có tin tình báo đáng tin cậy.”

“Anh nói Cố Tây Dương à?” Từ Tái Xuân bĩu môi, hơi hoài nghi, “Có thật không đó? Em cảm thấy Đinh Dữu rất kháng cự Cố Đông Hải đấy.”

Trương Nghiêu khẽ vuốt đầu Từ Tái Xuân, gầy gầy lỗ tai xinh xắn kia, Từ Tái Xuân trốn tránh, lại nghe Trương Nghiêu ở bên tai nhẹ nhàng nói: “Việc này có lẽ là miệng bọn em nói không cần, nhưng thân thể rất thành thật ấy mà.”

“ ... ”

Gần đây Trương Nghiêu xem rất nhiều phim truyền hình nào tàn, từng câu từng chữ đều mang phong cách Mary Sue, Từ Tái Xuân bày tỏ cả người sắp bị anh tẩy não rồi.

Nhất là anh thích diễn vai tổng tài bá đạo, ngấm lại bộ dạng này của anh giống như cô gái nhỏ mặc trộm váy mẹ vậy, Từ Tái Xuân nghĩ tới rất bất đắc dĩ, bất quá Trương Nghiêu thích, thôi, tâm tư đàn ông, phụ nữ cũng không đoán được.

Chuyện Đinh Dữu nên lo lắng phải là Cố Đông Hải, Từ Tái Xuân gấp một cái, chuẩn bị đi ngủ.

Trương Nghiêu hưng phấn cả đêm, đợi Từ Tái Xuân đi tới, càng hưng phấn hơn.

“Vợ vợ, em đoán xem Cố Đông Hải bọn họ hiện đang làm gì?”

“Anh quan tâm nhiều thế làm chi?” Từ Tái Xuân không có hứng đoán những chuyện rất nhàm chán này.

Trương Nghiêu giống như tiêm máu gà[3], “Đến đây, đoán thử xem...”

[3] Tiêm máu gà: Trước đây ở TQ cho rằng lấy máu gà bơm vào cơ thể sẽ có lợi cho sức khỏe; mỗi khi bơm xong thì người lâng lâng, trạng thái hưng phấn, phấn khích. Chỉ người đang có trạng thái hưng phấn, phấn khích, sức lực tràn đầy.

“Không đoán...”

“Đoán đi mà, chơi vui lắm.”

“...” Khốn kiếp! Có chỗ nào chơi vui đâu!

Cuối cùng Từ Tái Xuân thỏa hiệp. Nhưng điều khiến cô im lặng là...

“Trương Thiết Ngưu, cái tay anh sờ chỗ nào đó?”

Ánh mắt Trương Nghiêu hết sức vô tội, “Vợ vợ, anh chỉ dùng ngôn ngữ để cho em biết, bọn họ đang làm gì mà.”

Từ Tái Xuân tức giận, “Em thực sự chẳng có chút xú, chút xú nào muốn biết hết!”

“Không muốn biết... hay không muốn hửm?” Trương Nghiêu cười khà khà, cúi người xuống.

“Trương...”

Được rồi, vợ chồng già, lại là thời điểm tốt ngày lành cảnh đẹp, hơn nữa trước đó Trương Nghiêu cọ qua cọ lại đã lâu, Từ Tái Xuân cũng hơi nóng rồi, vì vậy ồm ồm... Hehe, phải hoàn thành chuyện tốt thôi.

Nhưng, trong lúc ý loạn tình mê, bỗng nhiên Từ Tái Xuân nhớ tới một việc.

“Không... không được! Không có áo mưa...”

“Đệt...” Trương Nghiêu phun một câu thô tục, trên trán anh toàn là mồ hôi, giữ cái chân muốn thoát khỏi của Từ Tái Xuân, giọng khàn khàn, “Lần này anh... anh ra bên ngoài...”

Từ Tái Xuân còn muốn nói ‘Anh có thể tự kiểm chế lực sao?’, nhưng thân thể chợt run lên, cô mơ mơ màng màng nghĩ, thôi thôi, sẽ không xui thế đâu...

69. Chương 69

Đối với Từ Tái Xuân mà nói, cuộc sống bây giờ bình thường và bình tĩnh. Cô cũng quen Trương Nghiêu tới đón cô tan học rồi, cũng quen mỗi lần anh tới đều sẽ kèm theo một trận xôn xao. Hiện tại gần như toàn trường đều biết cô là phụ nữ đã lập gia đình.

Bất quá khiến cô không ngờ là, coi như thân phận cô là phụ nữ đã lập gia đình, nhưng vẫn nhận được thư tỏ tình của mấy tên nhóc vắt mũi chưa sạch.

Từ Tái Xuân cười khổ không thôi, thứ này nên sớm giải quyết cho tốt, phải biết rằng Trương Nghiêu là một bình giấm chua tuyệt đối. Bình thường thấy anh ngoan như cún chứ thực ra anh mà tức giận, Từ Tái Xuân cũng hơi sợ.

Cách tốt nhất để từ chối một người đàn ông không phải ‘tôi có bạn trai rồi’, thậm chí tàn nhẫn hơn tí là ‘tôi có chồng rồi’.

Vì Từ Tái Xuân phát hiện, những thứ ấy không có tác dụng với tên nhóc vắt mũi chưa sạch này, đến nỗi cậu ta còn khuyên Từ Tái Xuân chia tay với Trương Nghiêu.

“Tôi kết hôn rồi.” Toàn trường cũng đã biết, Từ Tái Xuân không hề gì chỉ vào chiếc nhẫn trên ngón tay, nói với nam sinh trước mặt.

Nam sinh nhìn cái tay trắng nõn của Từ Tái Xuân, chớp chớp mắt, “Không sao, mặc kệ chị kết hôn chưa, em vẫn thích chị.” Nói xong, cậu ta còn ngượng ngùng nhìn Từ Tái Xuân, hình như hơi do dự mới nói tiếp: “Em thích chị... thành thực thế.”

Cái tên này lại có thể mê phụ nữ có chồng.

Từ Tái Xuân hít sâu một hơi, “Nhưng tôi không thích cậu. Tôi đã có chồng...”

“Đừng... đừng nói vậy, em biết, em biết chị không thích chồng chị... Chồng chị chẳng qua chỉ có tiền, không học thức, làm sao có thể có sở thích và tiếng nói chung với chị được.”

Từ Tái Xuân di truyền từ Từ lão hổ, ngoại trừ cả người cậu mạnh, còn khá bao che khuyết điểm.

“Cậu nói cái gì?”

Nam sinh không nghe ra được giọng Từ Tái Xuân ngày càng lạnh lẽo, trái lại tự mình nói: “Xuân Xuân, thực sự không cần nói em cũng hiểu mà. Gã đàn ông kia có cái gì tốt, hần lớn hơn chị, ngoại trừ một thân đầy hơi tiền, thì chẳng còn gì cả...”

“Chẳng còn gì cả?” Giọng Từ Tái Xuân có thể nói là đã bén nhọn, cô nở nụ cười, một nụ cười rất lạnh, “Cậu nói ngoại trừ đáng ghét anh ấy đẹp vừa có tiền vừa thương tôi thì không còn gì khác sao?”

Nam sinh đang tính gật đầu, lại phát hiện Từ Tái Xuân đã cười híp mắt, chẳng qua nụ cười ấy... sao khiến người ta sợ hãi nhỉ.

“Nhưng, tôi cứ thích đàn ông vừa có tiền vừa đẹp trai lại còn tốt với tôi đây, ngại quá, tôi làm cậu thất vọng rồi, tôi chỉ là người phụ nữ thế tục vậy.”

Dường như không ngờ Từ Tái Xuân sẽ nói thế, sắc mặt nam sinh trắng bệch, nửa ngày mới chỉ vào Từ Tái Xuân, ngón tay run rẩy nói: “Tôi... tôi cho rằng... tôi cho rằng chị khác với các cô ấy, nhưng không ngờ chị lại là phụ nữ như thế, coi như tôi nhìn lầm chị...” Chàng trai suy sụp rồi đi, đi được mấy bước lại ngược trở về, nói: “Chị nhất định sẽ hối hận.”

Cuối cùng, nam sinh còn cầm chocolate tặng Từ Tái Xuân đi.

Chu Cầm ở cách đó không xa thu hết một màn này vào mắt, đợi Từ Tái Xuân sang đó, rốt cuộc không nhịn nổi bắt đầu cười haha.

“Từ khi nào chị gặp phải một đóa hoa đào như vậy nhỉ?”

Từ Tái Xuân hơi nóng nảy, thời đại này chuyện lạ lùng càng ngày càng nhiều, “Sao chị biết... đúng là quái lạ...”

“Có điều về mặt lúc cậu ấy đi, thoải mái thật.”

“Chả hiểu ra sao cả.”

Đóa hoa đào này của Từ Tái Xuân quả thực hư thối rồi, nhưng may thay đã xử lý kịp thời.

Mặc dù từ đó về sau, Từ Tái Xuân phát hiện có người nghị luận ở sau lưng cô, nói cô ham giàu v.v... lúc đầu nghe được xác thực hơi khó chịu, nhưng dần dà, Từ Tái Xuân là một người rộng rãi, thôi, không nghĩ nữa...

Cứ như vậy, thời gian trôi qua rất nhanh. Cuộc sống đại học của Từ Tái Xuân đảo mắt đã trải qua hai năm.

Hai năm qua xảy ra rất nhiều chuyện.

Chẳng hạn như, Trương Kiều xuất ngoại, còn dẫn theo người mẹ có tinh thần thất thường của hắn.

Chẳng hạn như, cuối cùng Đinh Dữu vẫn làm hòa với Cố Đông Hải, vì Đinh Hữu lại mang thai.

Mặc dù có rất nhiều thay đổi, song vẫn có vài thứ không đổi.

Ví dụ như, Cố Tây Dương vẫn ngốc như trước, ví dụ như Trương Nghiêu vẫn lưu manh thế, tuy bề ngoài ngày càng chín chắn, nhưng ở trước mặt cô, vẫn là bản sắc lưu manh không đổi.

Phải nói rằng hai năm qua việc làm ăn của Trương Nghiêu rất tốt, hiện tại Từ lão hồ và dì Thái đi khắp thế giới, bọn họ nói thừa dịp còn trẻ làm những chuyện bọn họ luôn muốn làm, nên toàn bộ việc làm ăn của nhà họ Từ đều giao cho Trương Nghiêu.

Vì vậy Trương Nghiêu coi như thành công, sau lưng vẫn có người nói Trương Nghiêu ăn bám dựa vào Từ Tái Xuân để phát đạt.

Song, trước đây bọn họ dám nói trắng trợn, giờ hết dám rồi.

Đặc biệt sau khi Trương Nghiêu thu mua, sát nhập một ít sản nghiệp nhà Trương Kiều.

Đối với Từ Tái Xuân mà nói, cuộc sống không có gì thay đổi hết.

Phòng làm việc của Lư Lạc ngày càng nổi tiếng, hiện tại cô trở thành cổ vấn cao nhất trong tiệm bọn họ. Mỗi tháng chỉ chạy qua dạy sau đó đã có một khoản chia hoa hồng không nhỏ.

Tuy đối với Trương Nghiêu mà nói, số tiền này không đáng nhắc tới.

Đúng rồi, quyền tài chính của nhà bọn họ vẫn nằm trong tay cô, thực ra Từ Tái Xuân cực kỳ không thích lo sổ sách, chẳng qua Trương Nghiêu nói anh cũng không thích.

Dù sao lần nào tiền cũng chuyển vào tài khoản cô, rốt cuộc bao nhiêu Từ Tái Xuân không để ý.

Dù sao...

Cô không thiếu tiền.

Có lẽ người càng ngày càng tự tin, hơn nữa Từ Tái Xuân xinh đẹp, đáng người trước mắt sau vênh, từ một số tên nhóc trước kia cho đến đàn ông cần trọng bây giờ, người theo đuổi Từ Tái Xuân vẫn không ít.

Kỳ quái là khuôn mặt Trương Nghiêu thế này, dưới tay còn quản lý công ty có quy mô không nhỏ, lại có thể không có hoa đào nào.

Từ Tái Xuân cảm thấy hơi lạ lùng, sau đó Cố Tây Dương mới nói cho cô biết, Trương Nghiêu không hề khách sáo với phụ nữ, thậm chí còn đập một cô muốn mời chào anh xuống hồ bơi. Anh không nể tình vậy, dần dà chẳng còn phụ nữ nào dám có ý đồ với anh.

Ngược lại, cô ngày càng ôn hòa hơn, nên mặc dù cô đã bao nhiêu lần nói với những người theo đuổi kia cô kết hôn rồi, song vẫn chẳng ai tin cả, trái lại bổ nhào càng lợi hại hơn.

Trương Nghiêu vẫn là người thích ghen tuông, lần nào cũng vung nắm đấm, còn Từ Tái Xuân thì lần nào cũng phải ra sức dỗ dành.

Cuối tuần, Từ Tái Xuân và Trương Nghiêu đến thăm cặp song sinh Đinh Dữu sinh. Đáng đáp Đinh Dữu là con gái rượu, mặt mũi Cố Đông Hải cũng không tệ, nên đứa con hai người sinh ra không thể kém cạnh chỗ nào.

Từ Tái Xuân ôm đôi song sinh, nhìn trái nhìn phải càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Đinh Dữu ngồi trên giường, dịu dàng nhìn cô, thấy cô thích đứa trẻ thế, nhin không biết: Cô rất thích trẻ con hả?

Từ Tái Xuân gật đầu. Trước đây không thích mấy, nhưng thấy con Đinh Dữu rồi, thực sự rất đáng yêu.

Vậy tự mình sinh một đứa đi. Đinh Dữu đề nghị.

Từ Tái Xuân ngẩn người, nụ cười lại nhạt bớt.

“Nói sau đi.”

Cô biết, Trương Nghiêu không thích có con.

Hai năm trước, Từ Tái Xuân có khoảng thời gian kinh nguyệt rối loạn, sau đó cô tưởng mình mang thai. Cô biết trước kia Trương Nghiêu không thích có con là vì chê cô ngốc, sợ đứa con bị di truyền, nhưng giờ cô thông minh rồi, nên đứa con sẽ là cục cưng khỏe mạnh, anh hẳn sẽ thích nhỉ.

Nhưng khi cô ôm tâm trạng khiếp sợ bất an báo cho Trương Nghiêu, ngoài mặt Trương Nghiêu không nói gì thêm, nhưng tối hôm đó, hơn nửa đêm, lúc Từ Tái Xuân tỉnh lại phát hiện Trương Nghiêu không ở đây, sau đó đi tìm bèn thấy Trương Nghiêu trốn trong phòng sách hút thuốc.

Vừa hút liền hút cả đêm.

Anh mày chau mặt ử, tuyệt đối không tính là thích có con.

Trái tim Từ Tái Xuân thoáng lạnh lẽo, cô rất muốn biết tại sao Trương Nghiêu không thích có con vậy, nhưng mỗi khi đề tài này được khơi gợi, anh đều trốn tránh.

Về sau, Từ Tái Xuân không nhắc chuyện có con nữa, chẳng qua mỗi lần đều bảo Trương Nghiêu phòng bị cho tốt.

Đinh Dữu là một cô gái thông minh, thấy dáng vẻ này của Từ Tái Xuân, hiển nhiên biết chắc chắn cô có khúc mắc chưa tháo gỡ.

Cô ấy nhìn hai đứa con trai trong lòng, bọn chúng đáng yêu thế, là do ông trời ban cho.

Tôi có một việc muốn nói cô biết. Đinh Dữu thẳng thắn một chuyện với Từ Tái Xuân.

Khiến Từ Tái Xuân rất kinh ngạc.

Đinh Dữu nói: Cô có biết trước đây Trương Nghiêu ngồi tù không?”

Từ Tái Xuân gật đầu, “Tôi biết, mà sao vậy?”

Đinh Dữu lắc đầu cười khổ: Cô biết anh ta ngồi tù, cũng biết anh ta vì cái gì mới ngồi tù, nhưng cô nhất định không biết, lúc đó cô gái thương thầm anh ta vì trả thù anh ta, nên dùng mỹ nhân kế dẫn anh ta vào cuộc, mà tôi khi ấy chính là cô gái Trương Nghiêu cứu... Tôi biết rõ ràng anh ta bị oan, nhưng tôi đã nhận tiền, không thể nói ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh ta đi tù. Bất quá... tôi cũng nhận được báo ứng. Tôi vốn không phải không thể nói chuyện, mà từ ngày đó, tôi không thể nói nữa. Việc này chắc là báo ứng nhỉ.

Thành thật mà nói, tin tức này làm Từ Tái Xuân thoáng trở tay không kịp. Đây đã là chuyện cũ rồi, nhưng cô tuyệt đối không ngờ cô gái kia sẽ là Đinh Dữu.

Thảo nào, hai năm trước Đinh Dữu ra ngoài chơi với bọn họ, vừa thấy Trương Nghiêu đã sợ vậy. Lúc đó cô tưởng ác khí trên người Trương Nghiêu khiến cô ấy không thể tiếp nhận nổi, nhưng chỉ duy nhất không ngờ là vì hổ thẹn.

Ngày ấy, Từ Tái Xuân không biết mình ra khỏi Cố gia như thế nào, cô chỉ biết đến lúc đi, Đinh Dữu cầm tay cô, hung hăng viết xin lỗi.

Cô hẳn phải nói không sao. Dù gì đã trôi qua.

Nhưng cô phát hiện cô không làm được, hơn nữa, đối tượng cô ấy phải xin lỗi là Trương Nghiêu, chứ không phải cô.

Khi Trương Nghiêu tới đón Từ Tái Xuân, thấy sắc mặt Từ Tái Xuân trắng bệch, anh hơi lo lắng, “Vợ, em sao vậy?”

Từ Tái Xuân biết mình không thể giấu Trương Nghiêu, hướng chi, cô cũng không muốn giấu anh.

“Anh... anh có biết không? Năm đó cô gái anh cứu kia, cô ấy cố tình tính kế anh, hại anh ngồi tù...”

Trương Nghiêu ừm một tiếng, “Em nói cô gái Gấu con tìm hả... không nhớ rõ... chỉ nhớ là nữ.”

Từ Tái Xuân nghe vậy, không biết nên khóc hay nên cười, người đàn ông này rốt cuộc rộng lượng cỡ nào.

Cô nhịn không được ôm Trương Nghiêu, ầm áp thật, người đàn ông của cô thực sự là một người tốt. Ai nói người đàn ông của cô không tốt, cô nhất định cào chết hắn.

“Cô ấy chính là Đinh Dữu.”

Sau khi im lặng ngẩn ngủ, chỉ “ừ” một tiếng.

“Chỉ thế thôi à?”

Từ Tái Xuân từ trong lòng Trương Nghiêu ngẩng đầu lên, “Anh không hận cô ấy sao?”

Trương Nghiêu gãi đầu, “Vẫn tốt mà. Hết thầy đã qua rồi. Đổi một góc độ khác suy nghĩ, nếu không phải vì cô ấy, sao anh cưới được cô vợ tốt thế...” Trương Nghiêu vừa nói vừa vuốt cằm, nghĩ một hồi nói tiếp: “Nếu nói tới, anh hẳn phải cảm ơn cô ấy, cảm ơn cô ấy mang em đến bên cạnh anh.”

Câu này có lẽ không phải lời ngon tiếng ngọt lãng mạn nhất thế giới, nhưng giây phút đó lại vĩnh viễn khắc sâu trong đầu Từ Tái Xuân.

Cô đã lấy một người đàn ông tốt ấy chứ.

70. Chương 70

Sau cùng của sau cùng, mặc dù đã dùng biện pháp, nhưng Từ Tái Xuân vẫn mang thai. Cô cảm kết quả không biết phải nói sao với Trương Nghiêu. Lẽ nào cô phải bỏ đứa bé ư? Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ thế.

Đúng lúc trong khoảng thời gian này Trương Nghiêu phải đi công tác một tháng, nên Từ Tái Xuân có một tháng suy nghĩ, rốt cuộc phải làm sao giờ?

Đứa bé này rất biết điều, không nháo Từ Tái Xuân, ngoại trừ khiến Từ Tái Xuân hơi thích ngủ và ăn đồ, những thứ khác đều tốt cả.

Mỗi ngày Từ Tái Xuân đều nghĩ nên nói thế nào với Trương Nghiêu, ôi, khó nghĩ quá, ngay sau đó ngủ mất... Trong chu kỳ đáng sợ này, cô mơ mơ màng màng vượt qua một tháng.

Cứ vậy đến một tháng sau Trương Nghiêu trở về, Từ Tái Xuân béo ra.

Sau khi Từ Tái Xuân đến trường, vẫn cố hết sức duy trì thể trọng. Có trời mới biết Trương Nghiêu oán hận rất lâu, rốt cuộc Từ Tái Xuân béo lại, chẳng những Trương Nghiêu không tức giận, mà còn rất vui vẻ, véo thịt khắp người Từ Tái Xuân, vô cùng thỏa mãn.

“Thế này ôm mới thoải mái.” Trương Nghiêu nói xong, véo phần thịt mềm trên bụng Từ Tái Xuân.

Đột nhiên Từ Tái Xuân từ trong lòng Trương Nghiêu đứng phắt dậy. Động tác quá lớn làm Trương Nghiêu hết sức kinh ngạc.

“Vợ, em không sao chứ?”

Từ Tái Xuân lắc đầu, “Em không sao. Chỉ hơi mệt thôi.”

“Thật à?”

Trương Nghiêu bán tín bán nghi, vẫn không yên lòng, “Cần anh làm chút đồ cho em ăn không?”

Từ Tái Xuân nghĩ nghĩ, cực kỳ thêm món gà cay[1] đầu phổ.

[1] Đây là món gà đặc sản của Trùng Khánh và mang đặc điểm của món ăn Tứ Xuyên vì độ cay của nó. Người ta sẽ cho rất nhiều gia vị vào món này, vì vậy không chỉ cay, mà còn cay đến xé lưỡi!

“Em muốn ăn gà cay.”

Bên này Từ Tái Xuân mượn có gà cay rất nổi tiếng, nhưng rất cay, bình thường Trương Nghiêu không thích Từ Tái Xuân ăn lắm, nói không tốt cho sức khỏe.

“Có muốn đổi món khác không?” Trương Nghiêu hơi khó xử, gần đây anh đã xem nhiều tiết mục dưỡng sinh, nên thường đặc biệt chú ý tới ẩm thực.

“Nhưng em chỉ muốn ăn món đó à.” Càng nghĩ, Từ Tái Xuân càng muốn chảy nước miếng.

Trương Nghiêu không còn cách nào khác, cầm chìa khóa đi tới cửa, “Được rồi, có điều ăn ít tí.”

Song đợi Trương Nghiêu mang món gà cay Từ Tái Xuân muốn ăn về, Từ Tái Xuân đã nằm trên ghế salon ngủ mất.

Trương Nghiêu sờ soạng mặt cô, “Tại sao không ngủ trên giường?”

Từ Tái Xuân nửa ngủ nửa tỉnh tưởng mình đang nằm mơ. Cô cọ cọ vào bàn tay to của Trương Nghiêu, sau đó trong lúc buồn ngủ lơ mơ nói một câu.

“Em có thai rồi.”

Phịch ——

Gà cay trên tay Trương Nghiêu không cầm chắc, rơi xuống đất.

Nghe được âm thanh, Từ Tái Xuân lập tức tỉnh táo.

“Á... em đang nằm mơ, chắc chắn em nói mơ đấy...”

Trương Nghiêu làm gì tin, nghĩ đến lúc trước đáng về Từ Tái Xuân che chở cái bụng, lại nghĩ tới khẩu vị quỷ dị của cô, còn nghĩ tới rõ ràng cô đang giữ gìn thể trọng nhưng cảm ngày càng mượt mà, hết thấy đều thuyết phục.

Trương Nghiêu phản ứng rất kịch liệt, anh xoay người ra khỏi phòng.

Mà Từ Tái Xuân ở phía sau ngơ ngác nhìn bóng lưng anh rời đi, trong lòng biết rõ sẽ là kết quả này nhưng vẫn có chút thất vọng.

Cô nghĩ, rốt cuộc cô đánh giá cao Trương Nghiêu rồi.

Trương Nghiêu lần nữa trở lại, không chỉ mang gà cay về, còn có một tô mì thịt bò nóng hổi. Khẩu vị của Từ Tái Xuân mở rộng, ăn đến chóp mũi toát mồ hôi.

Trương Nghiêu lau mồ hôi cho cô, “Em ăn từ từ thôi.”

Từ Tái Xuân gật đầu, nhưng chắc do quá cay, nước mắt bèn rơi.

“Anh... đừng bỏ con em được không?”

Từ Tái Xuân khóc hết sức đáng thương, cô thích Trương Nghiêu, muốn vĩnh viễn ở bên anh. Nhưng cô cũng ích kỷ, cô muốn đứa bé này, cô thấy con của Đinh Dữu, lại chờ mong con cô và Trương Nghiêu sẽ có dáng vẻ thế nào.

Song, cô không có cách nào nghĩ tới, con cô sẽ lập tức biến thành máu.

“Anh ơi... chúng ta giữ đứa bé này có được không? Nếu anh không thích, chúng ta có thể đưa cho ba và dì Thái, nó rất ngoan, ở trong bụng em chẳng nháo em chút nào, em tin sau khi nó ra đời, sẽ là một cục cưng ngoan, không làm phiền anh đâu...”

Từ Tái Xuân khóc nói rất nhiều, Trương Nghiêu chẳng nói câu nào.

Cuối cùng, anh thấy Từ Tái Xuân khóc sắp tắt thở, mới nâng cầm Từ Tái Xuân lên, khẽ thở dài, “Con em, sao anh không cần chứ?”

Từ Tái Xuân ngẩng đầu, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, “Anh... anh nói gì?”

“Đồ ngốc. Con em, sao anh lại không cần... chẳng qua...” Trương Nghiêu rất lo lắng, “Anh chỉ sợ mình không phải một người cha tốt...”

Trương Nghiêu đích thực nghĩ tới vấn đề di truyền, nhưng cái anh nghĩ không phải là Từ Tái Xuân, mà là anh. Ba anh là một gã háo sắc, còn không chịu trách nhiệm, sau đó mẹ ruột anh cũng vậy.

Giờ bề ngoài anh trông khá tốt, nhưng Cố Tây Dương cũng nói, anh chỉ giấu đi bầu không khí không lành mạnh.

Anh không biết bầu không khí không lành mạnh hay khuynh hướng bạo lực có ảnh hưởng đến đứa trẻ không, dù sao, anh vẫn rất lo lắng.

Bản thân anh như một túi thuốc nổ, chẳng biết lúc nào bỗng nhiên phát nổ.

Khi đó, anh không muốn thấy gương mặt khóc thút thít của Từ Tái Xuân.

Song, coi như là vậy, Trương Nghiêu phát hiện hiện tại anh cũng không muốn thấy gương mặt khóc thút thít của cô.

Anh chỉ có thể nghĩ theo hướng may mắn, nói không chừng mình thực sự là một người cha tốt đấy.

Cứ thế, đứa con của Từ Tái Xuân giữ được. Bé quả thực là đứa bé ngoan, khiến mẹ rất thoải mái. Ban đầu Trương Nghiêu còn hơi bận tâm, bất quá Cố Tây Dương dạy anh một biện pháp.

“Mày nhìn con của Khoai Tây sẽ có khuynh hướng bạo lực không?”

Trương Nghiêu bày dáng vẻ ‘Mày là đồ ngốc’ nhìn Cố Tây Dương, “Bọn chúng đáng yêu vậy, sao tao có thể đánh chúng được?”

“Đúng đấy.” Cố Tây Dương búng tay một cái, “Chính nó, mày cứ xem con mày như con của Khoai Tây là được, không phải tốt rồi sao... Tin tao đi, con mày nhất định còn đáng yêu hơn con của Khoai Tây.”

Trương Nghiêu bán tín bán nghi, bất quá đợi đứa con ra đời, anh mới tin Cố Tây Dương.

Vì bé thực sự rất đáng yêu. Đáng yêu lắm lắm.

Từ Tái Xuân thuận lợi sinh một bé gái, vì lúc bé gái từ trong bụng lấy ra kêu như mèo vậy, nên có nhũ danh là Miêu Mị (mèo con).

Từ Miêu Mị non nớt mảnh mai, rất nhanh khiến Trương Nghiêu lần đầu tiên lên chức ba yêu thích không buông tay, thậm chí khi Từ lão hồ ôm Từ Miêu Mị, anh còn phát ra tiếng gào thét khó chịu.

“Anh sẽ làm hư nó.”

“Đâu có... Miêu Mị của chúng ta dễ thương thế, đáng để chiều hư...” Trương Nghiêu không thèm quan tâm, ôm Từ Miêu Mị trắng nõn non nớt, cười khúc khích liên tục.

“Miêu Miêu ngoan... kêu ba đi con...”

“...”

Rốt cuộc ban đầu ai không muốn có con hử! Rốt cuộc ban đầu ai cảm thấy mình không thể làm một người cha tốt hử! Ặc... Ở mức độ nào đó mà nói, giờ anh thực sự không phải một người cha tốt về mặt truyền thống.

Từ Tái Xuân hết còn gì để nói, nhưng bất kể thế nào, kết quả này không phải mọi người đều vui vẻ sao?

Trương Nghiêu rất thương yêu Từ Miêu Mị, thậm chí còn thương bé hơn cô. Dần dà, Từ Tái Xuân hơi ghen tị.

Nhưng Trương Nghiêu chẳng phát hiện chút nào, mỗi ngày đều ôm Từ Miêu Mị đi khắp nơi khoe khoang.

“Nhìn con gái tôi giống tôi không! Có phải rất đáng yêu không!”

Sau khi nhận được sự khen ngợi nhất trí của mọi người, Trương Nghiêu hài lòng ôm con gái về, “Vợ vợ, bọn họ đều nói con gái chúng ta đẹp nè...”

Từ Tái Xuân thực sự hết còn gì để nói. Cũng không nhìn xem tướng mạo bản thân anh, rõ ràng có dáng dấp một người đàn ông nhưng khuôn mặt lại xinh đẹp, con gái giống anh có chỗ nào xấu đâu.

Bất quá anh thương con gái thế, chỉ e chiều hư bé.

Từ Tái Xuân quyết định tìm một thời cơ nghiêm túc nói chuyện với Trương Nghiêu.

Sau khi Từ Tái Xuân sang tháng bèn tích cực tập trung tập thể dục khôi phục lại dáng người, nếu nói Trương Nghiêu thương Từ Miêu Mị một cách vô lý, thì Từ lão hồ càng vô lý hơn.

Hoàn toàn là muốn đánh nhau với Trương Nghiêu.

Tối nay, Từ lão hồ thắng lợi tuyệt đối, ôm Từ Miêu Mị thỏa mãn rồi đi, khi Trương Nghiêu trở lại phòng ngủ, gương mặt xám xịt.

“Sao vậy?”

Lúc này thân hình Từ Tái Xuân đã không khác với trước khi sinh mấy, nếu nhất định phải tìm một chỗ khác, thì có lẽ là càng chín chắn ý vị hơn.

Ban đầu Trương Nghiêu còn có chút không vui, bất quá khi tiến vào, Từ Tái Xuân đang lau giọt nước trên cổ. Giọt nước theo cần cổ thon dài một mực chảy xuống, cho đến khe núi nhô lên kia.

Trương Nghiêu chậm rãi đi tới, nịnh nọt cầm lấy khăn lông giúp Từ Tái Xuân lau, “Vợ vợ, em thơm thật.”

“Mới tắm đương nhiên thơm rồi.”

Từ Tái Xuân không để ý lắm, lấy máy sấy sấy khô tóc, nằm ạch xuống giường.

“Trái lại là anh đó, anh không tranh với ba sao?”

Nói tới chỗ này, sắc mặt Trương Nghiêu rất kém.

“Ba quá gian xảo! Lại có thể chơi không thành kế với anh!”

“Anh cũng thật là, tuổi hai người cộng lại cũng hơn trăm, còn như một đứa con nít ấy!” Từ Tái Xuân thở dài bất đắc dĩ, “Có điều, nói thật, anh cưng chiều con bé quá đi, sắp vượt qua em luôn...”

Từ Tái Xuân nửa thật nửa giả nói một câu.

Trương Nghiêu dừng một chút, nghiêng đầu nói, “Thật sao?”

Từ Tái Xuân gật đầu, giọng cố tình hơi u oán.

“Bọn họ nói không sai, đàn ông đúng là đứng núi này trông núi nọ...”

Trương Nghiêu im lặng hồi lâu, Từ Tái Xuân phát bực xong đợi cả buổi, lúc chuẩn bị trở về giường ngủ, Trương Nghiêu mới từ phía sau nhẹ nhàng ôm cô.

“Vợ... em giận hờn?”

“Hừ...”

“Đừng giận mà. Anh cưng chiều Miêu Mị cũng vì em thôi... Mỗi lần thấy con bé anh đều nghĩ tới em, anh chẳng biết tại sao nữa, bọn họ đều nói Miêu Mị giống anh, nhưng lần nào anh nhìn nó, đều nghĩ tới em lúc

nhỏ, cũng trắng trẻo non nớt thế này, lần nào cũng vậy, anh lại càng tốt với Miêu Mị hơn... Vợ, em nói xem, có phải anh rất thương em không?”

Từ Tái Xuân ngậm ngẩn cả người, trái lại không ngờ sẽ là một lý do như thế.

Trong lòng nhất thời mềm nhũn, ý thức của bản thân cô còn chưa kịp phản ứng, tay đã đi trước một bước ôm lấy Trương Nghiêu, “Anh... em thật hạnh phúc, cũng rất may mắn.”

May mắn mới có thể đổi lấy một người tốt đẹp như anh.

Anh luôn nói anh không xứng với em, nhưng không ai biết thực ra anh tốt cỡ nào, là em không xứng với anh mới đúng. May mà, chúng ta vẫn bước cùng nhau, có một bảo bối xinh đẹp, cũng yêu thương lẫn nhau.

Giờ khắc này, căn phòng nhỏ chỉ còn tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc trên giường, năm tháng trong phút chốc, tốt đẹp trở nên vĩnh hằng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-ngoc>